ELIZABETH RIDLEY

RAINEY'İN AĞIDI

ROMAN

Görülmedik bir güzelliğin aşk hikayesi
The Times

GENDAŞ KÜLTÜR

Elizabeth Ridley,

1966'da Milwaukee, Wisconsin'de doğdu. Northwestern Üniversitesi'nin gazetecilik bölümünden mezun oldu ve East Anglia Üniversitesi'nde yaratıcı yazın konusunda yüksek lisans yaptı. 1994'te Hawthornden Bursu'nu aldı. Önceki çalışmaları arasında iki romanı bulunuyor. 1993'te Amerika'da yayınlanan "Throwing Roses" ve 1996'da yayınlanan "The Remarkable Journey of Miss Tarnby Quirke". Londra'da yaşamaktadır.

GENDAŞ
KÜLTÜR

Kitabın Özgün Adı
Rainey's Lament

Yeni Seri: 98
Dünya Edebiyatı: 19

Birinci Basım
Mayıs 1999

ISBN 975-308-086-7

Direktör
Hasan Öztoprak

Editör
Adnan Özer

Kapak Tasarımı
Hüseyin Takmaz

Dizgi
GENDAŞ A.Ş.

Kapak, İç Baskı ve Cilt
Kaya Matbaacılık (656 62 20)

GENDAŞ A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 527 10 20 - 512 94 67 Pbx Fax: 520 82 12

Elizabeth Ridley

RAİNEY'İN AĞIDI

İngilizceden Çeviren
Meltem Dilek

GENDAŞ KÜLTÜR

Stephen Finucan, Jonny Geller, Thomas L. Ralston, Alan Samson ve Erik Skuggevik'e teşekkürler. Jan ve Trevor Johnson'a bitmeyen sevgi ve destekleri dolayısıyla ayrıca teşekkürler ve annem Marcia Ridley'e, o olmadan bu kitabı asla bitiremeyeceğim kişiye sonsuz teşekkürler.

Sophie'ye

Niye Olduğunu Asla Bilmeyecek,….,.

Ama ben bunları geçen gösteride gördüm,
Süsleri ve elem kıyafetlerini.
-Hamlet

BÖLÜM I

BİR

Şükran Günü, 1970
Owauskeum, Wisconsin

Dünyayı tek bir parça, evrende dolaşan büyük eski bir top olarak hayal ettiğimizde sadece kendimizi kandırıyoruz, diye düşündü Mary Jane McBride, çünkü gerçekte dünya iki parçadan, iki ayrı odadan oluşmuştur. Biri acıyı bilenler için, ötekisi ise bunu henüz bulamayanlar, daha o kapıyı açmayanlar için.

O öteki odaya girdiği on ay, üç hafta ve dört günden beri, birincisinde yaşadığı on beş yıl hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Başı dönüyor, dünyası içi kanla dolu çatlak bir kafatası gibi zorla açılıyordu. Bazen sabahları uyanır ve kendi kendine sorardı, 'Michael ölmeden önce diye bir zaman var mıydı?'

Bugün Şükran Günü, barış ve iyi niyet duygularınızla ailenin bir araya geldiği gün. Ama Jens Dayı, Mary Jane'i masada istemeyecek. Onun ifadesiyle 'Svensen ailesine böylesine utanç ve rezillik getiren' bir kişiyle oturmayı reddediyor: 'On beşinde hamilelik! Bizim memlekette, bu yaptığını hiçbir zaman ört bas edemezsin. Senin gibi kızlar için bir çift lafımız vardır bizim'.

'Lanet olsun senin memleketine, şimdi burada yaşıyorsun' der Mary Jane kendi kendine, omuzları ve sırtı yuvarlakça, yalın ayak,

oturma odasının serin tenhalığına boğulmuş, tek başına dururken. Yemek odasından gelen hindi, dolma içi ve tart kokusunun işkencesi altında, kurt gibi aç, bıçak, çatal ve kaşıkların senfonisini dinler. Nakışlı köylü bluzunun altında titrer. 'Cehenneme kadar yolunuz var' der. Bebek Andy'nin yanında divanda uyuyan beş aylık kızına, Rainbow'a gözleri takılınca içinde yükselen düğümlenmiş bir çelişki hisseder. Mary Jane böyle güzel bir şey doğurmanın onun, kendi günahı, kendi utancı olduğunu bilir. Mary Jane bebeği omzuna kaldırır, sırtını tıpışlar ve çılgın, tekmeleyen ayaklarını zaptetmeye çalışır. 'Bebeğim, Rainbow Planet ıspanak yemeği sever. Çenesi yerinde duramaz ve ayakları içe doğru kıvrılır. Bazen onun şaşı olduğunu düşünüyorum'. Mary Jane kelimeleri dua gibi tekrarlar; kendini sakinleştirmek, pişmanlığının cezasını çekmek, daha sonra hatırlamak üzere onları kalbine kazır. 'Beni affet kızım. Yaptıklarımdan dolayı beni affet'. Bebek annesinin kulağına doğru bir baloncuk üfler.

Rainbow Planet ağırlaşıyor, bazen kaldırılamayacak kadar ağır oluyor ve bu ağırlıkla birlikte Mary Jane için zaten dayanılamayacak kadar büyük olan ek sorumluluk da gelir. Annesinin değişmeyen azarlaması gün boyu kulaklarında çınlar.

'Ah, nei, nei, nei. Çocuk öyle beslenmez. Kafasını ve omuzlarını kaldır, düz tut. Gazı olacak diye endişelenme'.

'Küvete bu kadar çok su koyma, yoksa çocuğu boğarsın.'

'Mary Jane, kolyenle oynamasına izin verme. Hemen kolyeyi ondan uzaklaştır. Ağzında koparsa boncuklar onu boğar ve ölür'.

Mary Jane dehşete düşmüştü. Tehlike daha önce hiç düşünmediği yerlerde pusuya yatmış; bir damla suda, battaniyenin kıvrımında, oyun masasının portatif ayağında. Bu çocuğun yitip gidebileceği milyonlarca yol vardı. Rainbow doğduktan sonraki ilk birkaç ay

Mary Jane gece geç saatlerde gizlice bebeğini yatağına alıyordu. Herkes uyurken bebeğin ne yaptığını merak ediyordu ve Rainbow Planet'in çağıldadığını ve güldüğünü, kendi kendine konuştuğunu ve oyuncaklarıyla oynamayı sevdiğini öğrendi. Bu heyecanlı tatlı geceler, Mary Jane bir gece uykusunda dönüp bebeği incitebileceğini, o zayıf kemikleri kazara kırabileceğini idrak edinceye kadar mükemmel mutluluklardı. İşte bu Carlos'la kaçmaya ilk kez karar verdiği andı, kaçmak ve Rainbow'u arkada bırakmak. 'Yaşlanınca geri döneceğim' diye söz verdi. 'Sana bakabilecek kadar büyüdüğümde geri geleceğim'.

Mary Jane sürgündeyken yaşadığı her şeyi hatırlamaya yemin etmişti, fakat şimdiden unutuyordu; pek çoğu yitip gitmişti ve her gün daha fazlası yok oluyordu. 'Bu dünyada bağlanmaya değer şey çok az' diye düşündü. Mary Jane'in ruhu, bir başka Wisconsin kışını çekmeyeceğini ve tekrar cebirle asla uğraşmayacağını bilen bir kızın on altı yaş kararlılığıyla Carlos Espinansa'ya aitti. Rainbow'a her bakışında kendini çok büyük bir muammanın içinde hisseder. -Bu bebeği dokuz ay karnımda taşıdım ve onun orada olduğunu bile bilemedim. Doğururken canım çok yandı. Fakat bittiğinde doğumu hatırlamadım. Bebeği beslerken hatırlar fakat onu her yatırışında tekrar unutur.-

Hala divanda yatar. Ötede bebek kımıldar ve aksırır. Zayıf yumruklu çöpten kolu uzanır ve havayı kavramak için uğraşır.

Sissel, diye düşünür Mary Jane. Benim aptal kuzenim Sissel. Her zaman benden daha iyisini yapmak zorundaydı sanki. Benim bir bebeğim oldu, iki ay sonra onun da. Onun için bu sorun değil, çünkü o yirmi bir yaşında ve yanında çalıştığı zengin bir adamla evli. Tabi herkes onun adına memnun. Mary Jane solgun küçük çocuğa dil çıkarır. Tamam, Sissel'in kız gibi, küçük Andy'si olabilir ama

benim Rainbow'um en büyük, tüm dünyadaki en büyük bebek, diye düşünür. İnciten bir zevk kısaca kederinin perdesini aralar, gün ışığı gibi çabuk ve sıcak, ama keder onu öldürür. Bunun ne önemi var? Benim bebeğim güzel olabilir ama ağabeyim hala ölü. Dün ölmüş gibi, yarın ölecek gibi, sonsuza dek ölü, şu andan itibaren ölü.

Solgun küçük çocuk ağlamayı keser ve uykuya dalar. Yarın bebek Andy kolalanmış çarşafları ve pahalı oyuncaklarıyla sanat eserine benzemiş odasına geri dönecek. Aynı anda Mary Jane'in Rainbow'u Milwaukee Kent Mahkemesi'ne giden yolda olacak, orada beş dolar ve Mary Jane'in annesiyle babasının imzası karşılığında bebeğinin resmi adı Rainbow Planet'ten Rainey Astrid McBride'e dönüşecektir.

'Rainbow Rainbow Rainbow' Mary Jane gülümseyen bebeğe şakı söyler. 'Annem ve babam benim istediklerimi yapmama asla izin vermediler. Ama ben her zaman senin doğduğun zamanki adını kabul edeceğim. Senin gerçek adını. Rainbow Planet. Rainbow Planet. Rainbow Planet. Kalbimde seninle konuşurken, o uzun ve tozlu otobanda yol alırken, Carlos'a senin hakkındaki her şeyi anlatırken seni bu isimle çağıracağım'.

Dışarıda kar yağmaya ve uzaklarda hafif bir rüzgâr uğuldamaya başlar Mary Jane'i titreterek. Bebeği kucağına alır, öyle yakın ki bebeğin nefesini o zayıf dudakların hanımeli şeklini kendi ensesinde hissedebilir. Mary Jane yavaşça düşen karı seyreder, pencerenin köşesini doldurduğu gibi boş alanların köşelerini dolduran. Ve her biri açılmış bir avuç gibi cama yapışırken küçük kar taneciklerini. Geniş alanı inceler, sıra sıra duran budanmış mısır saplarını ve tozlu kahverengi lahanaları, toz, kir içinde bırakılmış tüm ölü şeyleri. Terk edilmiş çiftlik aletleri nöbetçi asker gibi dururlar, kambur ve yamru yumru, karın yumuşak taneciklerini sırtlarına semer gibi gi-

yerek. Bir zamanlar sıcaklık ve neşe dolu olan manzaranın artık arkadaşça görünen yalnızlığını görmeyi öğrenmişti. Fakat şimdi gözleri budala bostan korkuluğunu, bükülmüş rüzgâr gülünü arar ve bulur. Bir tarla uzaktaki inekler ısınmak için birbirlerine sokulurlar. Kış, diye düşünür kaçma zamanı.

Mary Jane pencerede yüzünün yansımasını görür. Kendi çingene güzelliğinin; Norveçli, İrlandalı çingene, uzun siyah saçlı, solgun çilli yüzlü ve canlı yeşil gözlü. Bu imajı altın halka küpeler ve uzun kolyeler; geniş, yerleri örten, çıplak narin ayaklarının topuklarına hafifçe dokunan tül gibi eteklerle belirginleştirir. Ama artık kendi güzelliğine inanmaz. Artık Tanrı'ya inanmaz, artık ana babasının söylediklerine inanmaz Michael'in Vietnam'dan döneceği hakkında söylediklerinden beri. Rainbow Planet gözlerini yarı kapar, kırpar, zırıldar; dudağı titrer fakat bu çocuk asla ağlamaz.

Mary Jane yemek odasından yükselen bir yemek sonrası tartışmasını işitir. Jens Dayı onu şimdilik unutmuştur ve kızgınlığını Erik'e çevirmiştir, askerlikten yırtmak için Kanada'ya kaçan. 'Bize bu kadar iyiliği dokunan bir vatanı nasıl terk edebilirsin' diye ısrar eder Jens Dayı.

Gene aynısı olmasın, diye düşünür Mary Jane. Onlar memleketlerindeydi, eski, ölü, kuru ülkede, öyle soğuk, sert ve uzak ki, fakat o Carlos'la birlikte daha ılık, daha kuru bir iklimde yeni bir yaşam yolundaydı; meyve ağaçlarıyla dolu ve yüksek, bağışlayan bir gökyüzünün olduğu.

'Fanden ta deg! Hvorden kan du? Din feiging. Annen bunun için seni asla affetmeyecek. Bunu ona nasıl yapabilirsin? Sanki gidip mezarına tükürürmüş gibi. Buraya gelmek için her şeye katlandık, senin için her şeye katlandık'.

Mary Jane gözlerini kapar ve ileri geri sallanır. 'Rainbow, Rain-

bow, Rainbow' diye bebeğin kulağına fısıldar. Bunu bugünlerde dua kadar sık yapar. Vücudunun çocuğun her şeyini hissetmesini sağlar, bu sefer onun hakkında hiçbir şeyi unutmayacağından emin. İleri geri sallanır, her bir kemiğinin Rainbow'un ağırlığını hissettiğinden emin oluncaya kadar. Göğsüne ve dirseğinin kenarına izi çıkar; karnının derisi bu küçük tekmelerin hatırasıyla birbirine yapışmıştır. 'Her gün seni düşüneceğim' diye bebeğine söz verir, geniş saçsız kafasının tepesini öperek. 'Her sabah, her gece. Ve bu benim cezam olacak. Yeterli bir ceza'.

Yemek odasından tekrar sesler yükselir ve Mary Jane'nin kulağına gelir. 'Erik, Tanrı sabır versin, körolasıca böyle iri olmasaydın seni sundurmaya götürür ve öldürünceye kadar pataklardım. Bize ne biçim bir utanç getirdin'.

Mary Jane Rainbow'u tutabildiği kadar sıkı tutar ve kendi titreyen vücudunu sabitlemeye çalışır. Bebeği göğsüne bastırır, korunmasız kulaklarını elleriyle kapatır. 'Shh' der ona. 'Shh. İşte benim bebeğim. İşte benim kızım. Bu gürültüyü dinleme, onları dinleme'. Rainbow'un bu akşamın, birlikte oldukları son akşamın kızgın, kavga eden seslerini hatırlamasını istemez; Rainbow'un sadece annesinin kalbinin sesini hatırlamasını ister.

Bir buçuk saat sonra Mary Jane Rainbow'u son bir kez daha kontrol etmeye gider. Son on beş dakikada herkes cevizli tartını yerken ve Erik televizyonun önünde endişeyle otururken, kız kardeşi Ingrid köşede sessiz, hakkı verilmemiş, gümüş gibi gözyaşlarını silerken, o bebeğinin sıkılmış yumruğunun kıvrımını ve sıkılığını unutmuştur.

Mary Jane koridoru hızla geçer ve Ingebjorg Teyzeye rastlar, her iki kolunda birer bebek. Rainbow sol tarafındadır, yüzü sıkış-

mış ve sabırsız, Ingebjorg'un kuvvetli kolunun kıvrımından açıkça görülebilir. Sağında Sissel'in Küçük Andy'si nemli göz kapakları ve zayıf öksürüğüyle. Şu iki bebeğe bak! Aslında yarışma değil, benim çocuğum çok daha mükemmel! diye düşünür Mary Jane ve sonra içinde dönüp duran acının tanıdık tirbuşonunu hisseder, midesinin en uç noktasına kadar dönen ve oyan.

'Farfar Jens'in ne söyleyeceğini biliyorum' der Ingebjorg Mary Jane'e, sanki ağırlıklarını karşılaştırıyormuş gibi bebekleri bir aşağı bir yukarı zıplatırken. 'Ve sanırım haklı. Bir bebeği kendi kendine yetiştirmek için çok gençsin! Ya eğitimin, bir düşün. Daha liseyi bile bitirmedin. Her şeye rağmen annen ve baban dayandı'.Ingebjorg yumuşar, sonra iç çeker. 'Fakat bebekler mükemmeldir' der. 'Tüm bebekler sevgiyi hakeder. Eminim ki bu sonsuza kadar böyle olacak'. Ingebjorg bebeklerin kafalarını ardı ardına öper, önce birini, sonra diğerini, sonra tekrar birinciyi. Burnunu kafalarına gömer, orada nefes alır, kulaklarını hafifçe ısırır. Kokularını, dokunuşlarını ve vücutlarını aç kurtlar gibi kucaklar. 'Ah, de er sa, sote, sote. Biliyorum şimdi onu emzirme zamanı fakat bebeği biraz daha tutmama izin ver. Bundan sonra onu yılda iki kez görebileceğim fakat sen hayatının geri kalanında onun annesi olacaksın'.

İKİ

Hary S. Trulnan İlkokulu'nun Kreşinde İlk Gün
Wilwaukee, Wisconsin
Eylül, 1974

Rainey McBride, dört yaşına girmiş, şimdi kızıl saçlı, köşeli omuzlu ve sağlam yapılı bir kız. Kafasında bir kapı hızla açılırken anneannesinin elini tutarak Mormor'un yanında ayakta duruyor. 'Anneciğim' diye bağıran bir düzine ses duyar ve endişeli, sıkılmış yumruklar ve korkmuş yüzler seli geçer gözünün önünden. Anneciğim. Benim annem yok. Rainey'nin annesi yok. Düşününce heyecanla titriyor. Sınıftaki çocuklardan başı dönmüştür. Öyle ki oynayan, dans eden ve onun etrafında koşan bir sürü çocuk. Rainey'nin dünyada bu kadar çok çocuk olduğu hakkında herhangi bir fikri yoktu. Meşgul, gürültülü oda plastik çiftlik hayvanlarıyla, eski bir piyanoyla ve duvarlara dizilmiş renkli sayı ve harflerle doldurulmuş.

Masa ve sandalyeler tam bana göre! Styrofoam buzdolaplı küçük bir mutfağı var. Lütfen sonsuza kadar orada kalmama izin verin! diye düşünür Rainey. Küçük mutfakta oynamayı umarak ayağını yere vurur.

Mormor Rainey'nin omzunu sıkar. 'Şimdi gidiyorum ve eğer ağlarsan geri gelmeyeceğim' der. Gözleri buz gibidir. Rainey'nin ko-

lunun üst bölümü, yeterince hızlı giyinmediği için Mormor'un çimdiklediği yer, incinmeyi hatırlar.

Ağlamak? Niye ağlayacağım? diye düşünür Rainey. Git Mormor, şu oyuncak buzdolabıyla oynamak istiyorum. Rainey farbalı pembe elbisesinin pililerine ve parlatılmış siyah rugan ayakkabılarına bakar. Bileğindeki gümüş uçlu bileziği sallar, saçını kaşındıran kurdeleyi hisseder ve bilir ki bu asıl kendisi değildir; asıl Rainey erkek tavırlıdır ve böyle kız giysilerini giymez.

Yarın erkek kıyafetlerimi giyeceğim diye düşünür. İsterse Mormor beni çimdiklesin.

'Çocuğun ana-babası nerede?' diye sorar Bayan Schiefle, limonata ile zencefilli çörek kokan hoş kadın.

'Biz, kocam ve ben onun yasal vekilleriyiz' diye cevaplar Mormor.

'Ya siz kimsiniz?'

'Ben Sonja McBride. Rainey'nin büyükannesiyim ve onu okula kaydettirmek için buradayım'. Mormor, Rainey'nin omzunu sıkar, Rainey'ye bakar ve dudaklarını büzer.

'Bu pek olağan değil'. Bayan Schiefle kaleminin ucunu yalar ve büyük kırmızı bir kitaba karalar 'Rainy? R-a-i-n-y yağmurlu anlamında mı?

'Hayır, R-a-i-n-e-y. Bir soyadı' der Mormor sabırsızca. 'Kocamın annesinin kızlık soyadı, bilmeniz gerekiyorsa.'

'Anladım.'

Git Mormor, diye düşünür Rainey elini anneannesininkinden koparırmış gibi çekerek. Gümüş bukleli ve boynunda altın anahtarı olan bu bayanla kalmak istiyorum. Cepleri lolipop, renkli kalem ve plastik askerlerle dolu.

Mormor uzanır ve Rainey'nin gözlerinin içine bakar. 'Tamam

Rainey, şimdi eve gidiyorum. İyi bir kız olursan öğlen yemeğinde braunschweiger yiyebilirsin. Çişin geldiğinde Bayan Schiefle'a söylemeyi unutma.'

Git, diye düşünür Rainey fakat hiçbir şey söylemez, sadece evet anlamında kafasını sallar. Güle güle demek üzere Mormor'un bacağını yakalar. Mormor bir an için Rainey'nin kafasına dokunur, sonra onu iter. Bayan Schiefle Rainey'yi şarkı söyleyen çocukların yanına doğru götürür.

Otobüsün tekerlekleri yuvarlanır, yuvarlanır, yuvarlanır,

Otobüsün tekerlekleri yuvarlanır, tüm şehrin içinde.

Otobüsün şoförü gider, konuş, konuş, konuş, konuş, konuş. Konuş, konuş, konuş.

Otobüsün şoförü gider, konuş, konuş, konuş, tüm şehrin içinde.

Şarkı devam eder. Çocuklar çemberin etrafında hızlanarak dönerler.

Bayan Schiefle elini kaldırır. 'Haydi Rainey, katıl lütfen' der. 'Eğlenceye katıl'. Çember dönmeye devam eder. Rainey başının döndüğünü hisseder, çocuklar arkaya doğru eğilirler ve dönmeye devam ederler. Çemberde bir boşluk açılır, onu içine çekmeye hazır bir boşluk. Fakat o çemberden uzaklaşır, bilinmeyen bir şeyin kıyısında sendelerken kendini dimdik tutarak. Hayır, katılmak istemiyorum, der kendi kendine.

'Sen kimsin?' diye sorar birisi. Rainey arkasını döner ve önünde duran küçük, kahverengi gözlü bir kız görür. 'Adım Jenny. Arkadaşım olmak ister misin?'

'Hayır istemem' der Rainey kıza. Rainey yukarı bakar ve gökyüzü yarılıyormuş gibi olur. Bir şey bir an için gözünü kamaştırır,

sonra yıkılacak gibi olur. Kelimeler onun yukarıya dönük yüzüne eylül yağmuru gibi soğuk ve keskin bir şekilde vurur. Ben kendimim, tek başınayım, düşüncelerim sadece bana ait. Ben Rainey'yim, Rainey benim.

O bir anda hissettiği mutluluk akşama kadar sürer. Yıllar sonra bu dakikayı Tanrı'ya ilk kez inandığı, ilk kez O'nun elini alnında hissettiği an olarak hatırlayacaktır. Fakat şimdi oyuncak mutfakta, açıldığında ve kapandığında gıcırdayan küçük buzdolabının heyecanıyla titreyerek kendi kendine oynar. Dondurucuda buz yapmaya çalışır, plastik yumurtaları kırar, tüm renkli süt şişelerini baş aşağı çevirir. Ben Rainey'yim, Rainey benim der kendi kendine. Diğer kızlar yüzlerini buruştururlar masanın köşelerinde oturup, birbirlerinin beyaz çoraplı bacaklarını tekmelerken.

'Bu oyuncakları diğerleriyle paylaşmak istemez misin?' diye yardımsever bir şekilde sorar Bayan Schiefle. 'Sanırım Donna ve Debbi mikseri denemek istiyorlar. Ve Annette de Kolay Pişiren Fırını kullanmak istiyor'.

Rainey kafasını sallar. 'Hayır, hiç kimseyle paylaşmak istemiyorum' diye kendinden emin cevaplar, kendi hayali çikolatalı kekinin malzemelerini ölçerken. Kafasının içinde Mormor'un olmadığı kendi kendine ayakta durabildiği ve ilk kez kesinlikle sevildiğini bildiği yeni bir oda keşfetmiştir.

ÜÇ

Şükran Günü 1979
Owauskeum, Wisconsin

Okula başladığından bu yana beş yıl geçmişti ve Rainey dokuz yaşındayken dünyaya gelişinin haberini okuyunca büyülenmişti. Tavan arasında yüzü koyun, elinde cep feneri yatarken, sararmış gazeteyi zarftan yavaşça çıkardı ve 1 Haziran 1970 tarihli The Milwaukee Journal'ın ilk sayfasını dikkatlice okudu. Saigon'u sallayan mühimmat garajı infilakını ve Gimbels'de üç çifti 1.50 dolardan satılan külotlu çorap reklamını atladı. Bakışları doğumunu ilan eden sayfanın alt tarafındaki habere kaydı. Sesli okudu, her cümlenin sonunda ara vererek. Her kelimenin dudaklarından uçmasını, küçük tahta bungalovların çatısından rüzgâra kapılarak sürüklenmesini ve yazın katran, yanmış lastik ve sıcak jambon, sandviç kokan tozlu mahalleye yayılmasını istedi.

"LİSE ÖĞRENCİSİ PLAY-OFF MAÇINDAN SONRA DOĞURDU

Milwaukee'li, 16 yaşındaki Mary Jane McBride dün gece Güneydoğu Wisconsin Kilise Okulları arasındaki Kızlar Şampiyonlar Ligi yarı finalinde Emmanuel Lutheran Lisesi'nin Our Lady Queen of Peace'i

115- 89 yendiği maçta, takımında 15 dakika oynadıktan sonra 2 kilo 375 gr. ağırlığında sağlıklı bir bebek dünyaya getirdi."

'Hamile olduğumu bilmiyordum' dedi McBride 'Molada bir kramp girdi, fakat sadece çok su kaybettiğimi veya ona benzer bir şey zannettim. Çünkü yorgundum. Antrenör ikinci yarının sadece 10 dakikasında oynamama izin verdi fakat buna rağmen 12 sayı yaptım. Oyundan sonra soyunma odasında üstümü değiştirirken bayılacağımı sandım. Sonra içimde bir şey patladı ve "Of aman Tanrım! Bir bebek geliyor! Birileri yardım etsin, çabuk" dedim'.

Birkaç dakika içinde hastaneye sorunsuz ulaştırmak için bir ambulans yetişti. Bu sabah Mount Sinai Hastanesi'nden anne ve bebeğin durumlarının iyi olduğu haberleri ulaştı.

Emmanuel Lutheran Lisesi yöneticileri McBride'in bu sonbaharda okula geri dönmesine izin vermeyeceklerini açıkladılar. Müdür James Howard 'Böyle bir öğrencinin okula dönmesine izin vererek şehvet uyandırıcı ve rastgele bir cinsel ilişki davranışına göz yummuş olmayı istemiyoruz. Ancak bir mesaj vermek istiyoruz. 'Öğrencilerimiz arasında evlilik öncesi seks kabul edilmeyecektir' dedi.

Yarı finalleri kazanan Emmanuel Lutheran gelecek cumartesi Oconomowoc'ta finallerde Gethsemme Lutheran'la karşılacak.

Rainey hatırladığını sandığı o anı tekrar canlandırmaya çalıştı. Doğumdan bir saat önce etrafta çılgınca zıplayan annesinin çalışan kaslarının yanışını hissederek soğuk muşamba zemine düştüğünü, gözlerini açtığını ve pek çoğu hayatın gerçeklerine alışkın olmayan fakat onun gelişini meraklı gözlerle izlemiş olması gereken, numaralı jarse fanila giymiş 16 altın Lutheran kızının yüzüne bak-

tığını hayal etti. Ona piç diyenlerin önemli olmadığını söyledi Rainey kendi kendine ve Mormor'un bir ceza olarak bakıp bakmadığının önemli olmadığını, çünkü bu gazete haberinin onun çok özel biri olduğu, Tanrı tarafından sevildiği konusunda bir kanıt ortaya koyduğunu.

Rainey hikâyeye eşlik eden, annesinin solmakta olan fotoğrafını inceledi. Parlak, meleğe benzer yüzünü çevreleyen uzun, siyah saçlarına, gamzeli gülüşüyle geniş ağzına ve derisinden fırlayacakmış gibi duran çillerine özel ihtimam gösterdi. Mary Jane olması gerektiği gibi muzaffer görünüyordu. Aslında bu, Mormor'u şaşırtmada başarılı olduğu ikinci seferdi. Mary Jane Mormor'u ilk kez çok fazla İrlandalı gözükmekle, babasının imajına çok fazla benzemekle, Mormor'un ailesinin İskandinavya soyuna hiç benzemeyen zayıf dudaklar, yüksek kemerli burun veya uzun, solgun çıkıntılı yüzle şaşırtmıştı.

Bu gazete haberinin yayınlanması ile beş ay sonrası yani Mary Jane'in Greyhound İstasyonu'nda tanıştığı Carlos adlı Kübalı birisiyle Milwaukee'den ayrılması arasındaki zamanda neler olmuştu? Mormor, kızını bu derece derinden etkileyecek ne yapmıştı? Açıkça bu Mormor'un hatasıydı. Mary Jane McBride beş aylık bir bebeği terk edecek birisi değildi, bu fotoğraftan belliydi. Rainey annesinin onu yanına almaya niyetli olduğundan tüm kalbiyle emindi, fakat son anda fikrini değiştirmek zorunda kalmıştı. Bu yapılacak oldukça duyarlı bir şeydi, Rainey gerçeği teslim etmeliydi. Mormor ve Garth Rainey'ye başını sokacağı bir ev, yiyecek, dengeli bir hayat, iyi okullar, yüksek eğitim verebileceklerdi. Aile ayinlerinde sıkça tekrarlanan Eski Memleketimizi terk etme sebeplerimiz. Mary Jane'in lahmacun, pinatas ve kirli terminallerle dolu belirsiz bir geleceği olacaktı. Rainey annesinin onu arkasında bırakmakla

büyük bir fedakarlık yaptığını gördü. Mormor Rainey'ye sık sık 'Annen seni istemedi, onun için o İspanyolca konuşan adamla kaçtı.' derdi.

'Hayır öyle yapmadı,' diye savunarak cevap verirdi Rainey. 'Biliyorum bir gün benim için dönecek.'

'Rainey daha giyinmedin mi?' diye bağırdı Mormor merdivenin başından, Rainey'nin meditasyonunu bozarak. Tavan arasına çıkan merdivenin kapısı açıktı; kahvenin ve saç maşasının tanıdık kokusu sürüklenerek Rainey'nin sırtından soğuk terler boşanmasına sebep oldu. Yanmış saç, yanmış bezelye ve fırında pişen tart - tatilleri ve aile olaylarını müjdeleyen stoisizm kokuları.

'Neredeyse hazırım,' diye cevap verdi Rainey, tavandaki delikten kafasını çıkararak.

'Acele et, önümüzde uzun bir yol var ve senin bizi yavaşlatmana ihtiyacımız yok.'

'Birkaç dakika içinde hazırım,' dedi Rainey, çoktan kapıyı kapatmış olan Mormor'dan çok kendi kendine. Rainey fotoğrafı dudaklarına bastırdı ve acı siyah mürekkebin tadını aldı.' Şükran Günün kutlu olsun anneciğim. Bir gün benim için geleceğinden eminim' dedi, sonra gazete kupürünü zarfa tekrar koydu ve Mormor'un yanlışlıkla, iyi saklamış olduğuna inandığı, dolabın altındaki kutuya yerleştirdi.

Rainey parmak ucunda odasına döndü ve aynasının karşısında durdu. Ziyadesiyle farbalı olan kışlık elbisesinin beyaz ve mavi pililerini dikkatlice kaldırarak, vinil tabancalığı kayışla beline tutturdu ve oyuncak tabancasının kalçasında kare şeklinde durmasını sağladı. Külot, kısa don, jüpon ve beyaz külotlu çorap giyiyordu, fakat buna rağmen metalin soğukluğunun derisine batışını hissetti. Silahı vücuduna, tam kemiğe doğru bastırdı ve dayanıklılığını kut-

ladı. 'Küçük Joe'yu getiriyorum,' dedi aynadaki solgun kemikli yüze. Bonanza'daki favori aktörünün dediği gibi, ona Küçük Joe diyordu. 'Owauskeum'a giderken Injuns'a uğrayabiliriz,' dedi. 'Hiç hata yapma, çünkü elbise giymem çocuk gibi ağlayan bir kız olduğum anlamına gelmez.' Giysisinin üst tarafını düzeltti, böylece silah ve tabancalık eteğin farbalı kumaşının altına iyice gizlendi.

'Harald ve Eve orada olmayacaklar' diyordu Mormor.

'Olabilirler' dedi Büyükbaba Garth.

'Hayır. Olmayacaklar. Olmayacaklarından eminim,' dedi Mormor emin. 'Ve sen nerelerdeydin?' diye sordu Rainey mutfağa girerken.

'Hiçbir yerde' diye cevapladı Rainey, mutfak sandalyesine doğru serserice yürürken. Mormor saç maşasıyla kakülünü alnından uzakta tutturmaya çalışırken Büyükbaba Garth Mormor'un demir kırı rengindeki uzun saçını bağlamakla meşguldü. Mormor nadiren makyaj yapardı fakat bugün gözlerinde koyu eyeliner ve ağzının etrafında solgunluk veren mercan rengi ruj vardı. Biraz solgun olan çilleri fildişi rengi allıkla kapatılmış, bu da göz kapaklarının buruşukluğuna dikkat çekmiş ve ona ifadesinin yoğunluğuna uymayan bulanık, belirsiz bir nitelik vermişti. Herkes Mormor'un bir zamanlar güzel olduğunu söylerdi fakat bu uzun zaman önceydi.

'Bu kadar zaman yukarıda ne yapıyordun?' diye sordu Mormor.

'Pilgrimler hakkındaki kitabın raporu üzerinde çalışıyordum' dedi Rainey.

'Yalancı!' diye bağırdı Mormor ve elinin tersiyle Rainey'nin ağzına vurdu. Rainey dişlerinin arasında Mormor'un nikah yüzüğünün soğuk metalini hissetti. 'O rapor dün bıraktığın yerde, çalışma odasındaki masanın üzerinde. Bana yalan söyleme küçük bayan. Şim-

di ne yapıyordun?'

'Televizyonda Macy'nin Gündüz Gösterisi'ni seyrediyordum' diye mırıldandı Rainey bir yalandan diğerine geçmenin verdiği gizli memnunlukla. Gözyaşları göz kapaklarının kenarını gıdıkladı fakat o ağlamayı reddetti. Ağlamak sadece bebeklere göreydi. Parmakları kan bulmayı umarak ağzının hissizliğine dokundu fakat yoktu. Mormor nasıl vurulacağını bilirdi, öyle ki bu vuruş asla dudak patlatmaz, deriyi çürütmezdi oysa acısı kemiğe kadar ulaşır ve saatlerce vınlayarak orada otururdu. 'Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım.' dedi Rainey titreyerek.

'Yapmamaya bak' dedi Mormor saç maşasını katlarken ve gitmeye hazırdı. 'Balkabağı tartını sen al' diye talimat verdi Rainey'ye yiyecekleri ve ekstra tabakları toplarken. 'Babası sen kirazlıyı al'. Büyükbaba Garth ve Rainey kabanlarıyla botlarını giyerken Mormor arabaya eşyaları yüklemeye gitti.

Tam kapıdan çıkarlarken Büyükbaba Garth Rainey'le gözgöze gelmek için geri döndü. 'Sanırım cebimde bir şey var' dedi kollarını kaldırarak. Rainey uzandı ve bir tane ebegümeci nanesi çıkardı, parlak yeşil paketinde serin ve ışıltılı.

'Mormor görmeden çabucak ye' dedi ve göz kırptı. Ayrılırlarken Rainey kapı aralığında durdu. Aynada çilli yüzüne baktı, utanç, mutluluk ve bastırılmış gururla kabarmıştı ve gözlerinin ardında bırakmayacağı gözyaşlarının kırmızı baskısını hissetti. Oyuncak silahını gizlice vücuduna bastırdığında göğsünde bir mutluluk heyecanı vardı. 'Pilgrimleri hiç sevmiyorum , dedi kendi kendine ebegümeci nanesinin kıvır kıvır çikolata kabını ısırıp, içindeki o yumuşak kremsi bölümü ağzına iterek.

Owauskeum' a doğru yolculuklarına başladıklarında Rainey du-

dağını zalimce ısırdı fakat ağlamadı. Milwaukee görüş alanından çıktı ve Rainey evini tekrar göremeyeceğini zannetti. Michigan Gölü kıyılarını dolaşarak Sheboygan'a doğru kuzeye yönelmişlerdi, fakat tarlalara doğru yeterince içerilere girmişlerdi ve Rainey zengin köy yaşantısını ilk kez keşfettiğini hayal etti. Buz tutmuş pencereye yüzünü bastırdı, büyük çayırlığı ve moreni haritaya geçiren bir kaşif Nicolet, Jeneau veya Champlain olabilirdi. Reklam panoları, ahırlar ve silolar yerine Amerikan kızılderili çadırları, daire şeklini almış vagonlar ve kızılderili mezar tepecikleri gördü.

'Harald ve Eve oradaysa ne diyeceğiz?' diye sordu Büyükbaba Garth. 'Yani. yakışık almaz eğer,...'

'Orada olmayacaklar.' dedi Mormor. 'Eminim olmayacaklar.'

'Hala ...'

'Olmayacaklar.' Mormor koltuğuna yaslandı sonra omzunun üzerinden baktı. 'Cama hohlama, kirleteceksin.' dedi fakat Rainey Mormor'un söylediğini duyamayacak kadar fantazisinin içine gömülmüştü. Arabanın içi dayanılamayacak kadar sıcaktı. Isıtıcının ayarı on'daydı fakat Mormor ve Garth ön koltukta titriyorlardı. Araba izmarit, Ben-Gay ve sıcak su şişesi kokuyordu; yaşlılığın kokusu. Büyükannesigil sadece ellibeşin üzerinde olsalar da daha yaşlı olmaya hazırlanarak hareket ediyor, konuşuyor ve günlerini geçiriyorlardı.

'Hayvanlar kışın üşürler mi, Mormor?' diye sordu Rainey, benekli ineklerin gözüktüğü tarlalara bakarken.

'Hayır.'

'Nasıl oluyor?'

'Üstlerinde kılları var.' diye cevapladı Mormor usanmış bir şekilde.

'Hayır yok. Gerçekten yok.' diye ısrar etti Rainey, rüzgâra karşı

korunmak için sadece geniş siyah-beyaz kıçlarını birbirine yaklaştırarak çember yapmış, yalaklarında cesurca ayakta duran hayvanlara acıma hissederek. 'Bir ahırım olsaydı ne yapardım biliyor musun? Biliyor musun Büyükbaba? Onlara bir ateş yakar, üstlerine battaniye örter ve belki, belki onlara süveter giydirirdim. Bak Mormor, oradaki atı görüyor musun? Bir at alabilir miyim?' Rainey bir acıma ve arzu ateşinde kayboldu, evde nadiren gördüğü köy hayatına aşık olarak.

Birdenbire bakır renkli oldsmobile astımlı gibi hırıltılı sesler çıkardı, sonra silkindi ve Büyükbaba Garth onu yavaşça otoyolun kenarına doğru yönlendirirken sendeledi. Diğer arabalar korna çaldı ve kızgınlıkla gaza basıp geçtiler.

'Tanrı hepinizin belasını versin.' dedi ve araba stop edip kaportadan buhar çıkarken kalın ensesi renk cümbüşüydü.

'Şu yaptığına bak,' dedi Mormor Rainey'ye. 'İrlandalı damarını kabarttın.' Arabadan çıktılar ve bankette durdular. Büyükbaba Garth gürültüyle kaportayı açtı, kırmızı beyaz mendilini çıkardı ve eliyle Mormor'a arka koltuktaki su şişesini vermesini işaret etti. Oldsmobile'in motoruna bakmak için hepsi dikildiler, suratsız yüzler ve çeneye dayanmış ellerle durum hakkında fikir yürütürken, motorun çalışmasını anlıyormuş gibi görünürlerken.

'Yardım etmesi için birisini durduralım,' dedi Mormor.

'Bunu yapmamıza gerek yok,' diye ısrar etti Büyükbaba Garth.

'Uff! Asla oraya gidemeyeceğiz,' dedi Mormor asık yüzle, ellerini eski keçe kabanının derinliklerine daldırırken.

Rainey büyükannesigile ve otoyola arkasını döndü, arka zeminde her zaman yeşil olan ağaçlar ve kenarda kalem inceliğinde silonun bulunduğu geniş alana bakmak için. Önünde tepeleri kardan dolayı donmuş yeşil göllere benzeyen, dalga dalga yayılmış alfalfa,

soya fasulyesi ve ölü lahana vardı. Isınsın diye ayaklarını yere vurdu fakat rugan ayakkabıları ayaklarının küçük bir bölümünü kapatıyor, soğuk rüzgâr çoraplarından içeri giriyor, ayak bileğini, ayaklarının üst kısmını hafif hafif ısırıyordu. Kollarını göğsüne doladı ve çenesini suni kürk yakasına gömdü, soğuk fermuar dudağına dokunduğunda acıyla ürktü. Dur bir dakika! Gardını dağıttı! Soğuk onu uyuşuk ve dikkatsiz yaptı ve şimdi de saldırıdan yara alabilecek durumda! Çabucak eteğinin kıvrımlarını iteledi, jüponunun altına tabancalığına uzandı ve Küçük Joe'yu çıkarttı. Sessizce sert kahverengi karınları üzerinde donmuş kabak sırasına doğru kayan saldırgan Kızılderililere ateş etti.

'Bang, bang, bang!' Barut kokusu burnunu sızlattı ve silahı serin havaya doğru kaldırdı. Bir, iki, üç, kızılderililer ölüm heyecanı içinde kemer şeklini aldılar ve uzun hayali bir ok havada duraksayıp ayaklarının yanındaki toprağa düşerken o, kızılderililerin tarlalara çekilişini izledi.

'Davranmazsan burada bırakacağız.' diye tehdit etti Mormor, arabanın önünden Rainey'ye bakarken.

'Yapar mısın?' diye sordu Rainey merakla.

'Tabi, bizden çok Kızılderililerle yaşamayı tercih edersen.' diye cevapladı Mormor.

'Tercih ederim.' dedi küstahça, Büyükbaba Garth arabanın kaportasını kapatıp eliyle içeriye oturmalarını işaret ederken. Aslında bir şey yapmamıştı fakat motorun onları Owauskeum'a götürecek kadar soğuduğuna inanmış gibi görünüyordu.

'İyi. İstediğin buysa şikayet etmiyorum' dedi Mormor kapıyı çarpıp emniyet kemerini takarken. 'Seni beslesinler, okula göndersinler, asla takdir etmediğin tüm o hoş şeyleri alsınlar ve senin o aptal karın ağrılarını dinlesinler'.

'Gitmek istiyorum.' dedi Rainey tereddüt etmeden. 'Beni Oneida'ya götürebilir misin? Black River Falls yerine oraya gitmeyi tercih ederim!' Değişik organizasyonlar hakkında yaptığı araştırmadan dolayı gururluydu. Büyükbaba Garth oldsmobile'i otoyola yönlendirdi, tatil için kuzeye yönelmiş Ford ve Chevrolet ile dolu korteje katılarak.

'Kızılderililer senin derini yüzecekler, değil mi babası?' dedi Mormor yavaşça.

'Herhalde' diye cevapladı.

Birdenbire fikir Mormor'un hayalinde uçuşa geçti. 'Senin kızıl saçlarını kemerlerine asmayı isterler' diye başladı 'İddiasına varım, bu güzel açık kızıl saçlı kafa iyi para getirir.'

Rainey kafatasının boşaltıldığını ve bir Kızılderilinin beline gevşekçe asıldığını hayal ettiğinde rengi uçtu. Kafası, Kızılderilinin bronz kolu bir ok çektiğinde ışıkta titreyen, tozlu sarı ve kahverengi çakıl taşları arasında bir yakut olacaktı. 'Gelecek salı ayrılabiliriz.' diye teklif etti Rainey çok sessiz. 'Bundan önce gitmemizin iyi olacağını sanmıyorum. Pazartesi matematikten sınavım var. Ve Gretchen Stegner'in bana 50 sent borcu var, çünkü ona silgimi vermiştim.' Kafa derisi diken diken oldu ve iğneler saç çizgisini gıdıkladılar. Sıcak, ekşi bir hava dalgası arabaya pompalanırken bulantı midesinde büyüdü. Rainey bir bıçağın alnını dilimlediğini ve kanın mavi-beyaz elbisesine damladığını hayal etti. Gözlerini kapattı ve vinil koltuklara kusarsa Mormor'un onu tekrar tokatlayacağını bilerek boğazındaki yanmayla savaştı.

'Şimdi sessiz. Zavallı kızı ürküttün' dedi Büyükbaba Garth, şapkasını kafasında biraz geriye iterken. Sesi hiçbir şey ifade etmiyordu, ne acıma ne de memnuniyet.

1940 yılında Mormor'un babası ve üç erkek kardeşi tarafından yapılmış olan eski Svensen malikanesi Owauskeum'un birkaç mil kuzeyinde yer alıyordu. Öyle bir şekilde yerleştirilmişti ki herhangi bir yönde oraya arabayla gelirken çok az da olsa ilginç herhangi bir şey görülmüyordu. Ailenin tümü, çoğunun şu anda yaşadıkları yerden çok uzakta olduğu için evden memnun değildi ve bu memnuniyetsizlik genel manzara eksikliğiyle birleşince her birinin gelişinin tatsızlığının garantisi oluyordu. Eve varmadan önce geçtikleri son kasaba Owauskeum'un kendisiydi ve bu bile Rainey'nin hatırladığından daha ıssızdı. Burası bir zamanlar zenginleşen bir kağıt fabrikası kasabasıydı, fakat fabrika bir nesil önce kapatılmış, tüm hayat ve canlılık işaretlerini de birlikte götürerek kasabayı teneke, beton ve taş çölüne çevirmişti. Fabrikadan kalanların hepsi uzakta hayal gibi gözüken tuğladan baca ve nemli günlerde kasabanın geçmiş başarısının hem acı hem tatlı hatırlatıcısı olarak havada asılı duran, fırında kızarmış ballı jambona benzeyen garip kokuydu. Çimlerden arta kalanlar sürekli olarak büyümüş, hatta eğilmiş posta kutuları ve bükülmüş çamaşır ipleri yılların toz, tuz ve güneşiyle solup gitmişlerdi. Kasabanın içinden geçerlerken Rainey geçmiş Şükran Günü hayaletlerini düşündü, bir sürü göçebe aile birbirlerini kutlamak için toplanmışlar, yollar, verandalar ve girişler, tokalaşmalar, ışıklandırılmış çamlar ve kalın kış giysileri ile sıcacık ve parlak.

Ana yoldan dönünce Büyükbaba Garth küçük bir "CCC" işareti görülen çakıl yola saptı ve bir tarlaya girdi. Kurumuş mısır sapları arabanın her iki tarafında da büzüşüyor ve sanki bayılarak arabaya düşüyorlardı. Rainey, bir sürü yalvaran el gibi ona dokunmaya çalışan kuru yaprak hışırtısıyla çevrildiğini hissetti. Omzunu koltuğuna yasladı ve arka pencereden temiz, susuz, tüm bulutların süpürüldüğü gökyüzüne baktı. rüzgârdaki değişiklikleri bilme, hissetme

yeteneğinden gururluydu. Kaşifler hava durumunu tahmin edebilmeliydiler. Burada sonbahardan kışa çok hızlı geçilir, önce yanan yaprakların kokusu havayı doldurur ve sert şeyler -balkabağı, kabak ve budaklanmış sukabağı- donmuş topraktan filiz verirler. Soğuk şeyler kırılırken uzakta bir şeyler çatırdar ve Rainey ağaçların damarlarında sertleşen özü duyduğunu, Noel'in akça ağaç şekerinin hayali ununu tattığını düşündü.

Araba mısırlardan kurtulduğunda ölü tarla bitti. Badanalı pencereleri ve çiviyle tutturulmuş gösterişli tahtaları ile eski stilde bir Victorian malikanesi olan eve doğru sürdüler. Renkleri açık kahverengiden kahverengiye, hardal sarısına kadar değişen arkası geniş Ford ve Buick'lerin oluşturduğu kırık çemberde bir düzine araba gelişi güzel park edilmişti.

'Ervald'ın kendine bir Cadillac aldığını görüyorum,' dedi Mormor. 'Bilmediğim parayı nereden bulduğu.'

'Belki de Bingo'dan kazanmıştır,' dedi Büyükbaba o esrarlı sesiyle.

'Olabilir,' diye katıldı Mormor.

'Kumar oynamayı sever,' dedi Büyükbaba Garth.

'Uff! Sadece Katolikliği topluma yaymak için gider' diye ısrar etti Mormor.

'Evet, onların daha iyi partileri var.' diye cevapladı Büyükbaba Garth. O dikiz aynasından Rainey'ye bakarken Mormor ona kızgın bir bakış fırlattı.

Rainey arabadan inmeyi ve eve girmeyi bekleyemedi. Eski merdivenin tepesindeki üst kat odasının, gizem ve olası günah yerinin düşüncesiyle titredi. Her yıl o ve kuzenleri gıcırtılı tahta merdivenleri tırmanır ve o odada tavan arasının yaşlı teyzelerin ve şapka kutuların çarpıcı tütsüsü ile hipnotize olarak saatlerce oynarlardı.

'Tarta dikkat et.' dedi Mormor, Rainey kapıyı açıp tartı koltuğa koyarken. 'Rainey bu yıl daha iyi davran, yoksa,' diye uyardı Mormor.

'Yoksa ne?' diye sordu küstahça, Mormor'un neyi ima ettiğini tam olarak bildiği halde. Geçen yıl Şükran Gününde Rainey ikiz kuzenleri Katrina ve Karina ile kavga etmişti. 'Annem senin annenin cehennemde vızıldayan bir sinek olduğunu ve diğer sineklerin onu yediğini söylüyor.' diye Katrina Rainey ile alay etmişti üstteki odada oynarlarken.

'Hayır yemiyorlar.' diye ısrar etti Rainey.

'Evet yiyorlar.' dedi Karina.

'Hayır yemiyorlar.'

'Evet yiyorlar.'

'Öyle mi?' dedi Rainey mücadele için ayağa kalkarken. 'İyi, benim annem cehennemdeyse sizin bebekleriniz de lağımda olacaklar'. Katrina ve Karina'nın Geğiren ve Altını Islatan Bebeklerini kaptı ve banyoya koştu, sifonu tekrar tekrar çekerken bebeklerin plastik kafalarını suyun altına tuttu. İkizler Mormor'a Rainey'nin yaptıklarını söylediklerinde Mormor üst kata koştu, Rainey'yi yakaladı, dizlerinin arkasına sertçe vurdu, sonra elinde sırılsıklam olmuş bebeklerle ikizlerin Şükran Gününü bozduğu için herkesten özür dilemek üzere onu aşağı indirtti. En kötü bölüm özür dilemek değil günün geri kalan kısmında onu izleyen kaçınılmaz mırıltılardı. 'Ne bekliyorsun? Tıpatıp annesi.' 'Zavallı küçük kız. Merhamet istiyor, küçümseme değil.'

Fakat Rainey dizlerinin arkasındaki deride Mormor'un el izinin morardığını hissettiğinde başını daha da dikleştirdi. Gözleri yandığı ve boğazı sanki bir bütün elma yutmuş ve o da kalbine doğru yarı yolda kalmış gibi ağrıdığı halde hiç kimseye onun ağladığını gör-

menin mutluluğunu vermeyecekti. Bunun yerine intikamını akşam yemeğinde masanın altından Katrina ve Karina'yı tekmeleyerek aldı ve feryat etmeye başladıklarında tatlı ceviz tartlarının ince dilimlerini yutuverdi.

'İyi davranacaksın genç bayan, yoksa arabada oturur ve Şükran Günü yemeğini tek başına yersin' diye uyardı Mormor Rainey'yi bileğinden sıkıca tutarak ve Rainey herhangi bir söz vermek için isteksiz olsa da başını evet anlamında salladı.

'Sonja, Garth, Rainey hoş geldiniz. Şükran Gününüz kutlu olsun.' dedi Ingebjorg Teyze neşeli bir şekilde, kapıyı açıp onları içeriye davet ederken. Antreye adımlarını attılar ve birden gürültülü bir hareketliliğin içinde kayboldular. Tabaklar, kupalar ve kaseler elden ele dans ediyor, sandalyeler cilalanmış tahta zemin üzerinde gıcırdıyor ve kayıyor, çizgili yavru kedi sürüsü kucaktan kucağa hızla hareket ederken kırmızı yanaklı çocuklar gelin teli toplarını açıyorlardı. Ev oldukça fazla nemliydi ve tüm pencereler soğuğa rağmen açılmıştı. Evin duvarına doğru bastırılmış olan sakat ağaç yamru yumru olmuş sürgünlerinin ucundan oturma odasına gizlice göz kırpıyordu. Birkaç kar tanesi pencere eşiğini yumuşatmış ve perdelere yapışıp ışık tanecikleri gibi parlayarak sürüklenmişti.

Karı silkeleyip kabanlarını ve botlarını çıkardılar, kabanlarını keçe, yün ve kürklerin geniş kollarından dolayı kapısı kapanmayan tıka basa dolu dolaba sıkıştırdılar. Rainey etrafına baktığında evin hanımlarının dudaklarında, saç çizgilerinde ve kollarında ter tabakası ile kavanoz ve önlük serpintisi içinde isimsiz olduklarını, erkeklerin televizyonda futbol maçı seyredip, balık tutma, silahlar ve yarışlar hakkında, Schlitz ve Old Milwaukee tekneleri hakkında kasvetli tartışmalar yaparken her zaman oldukları gibi boş oldukla-

rını fark etti. Ervald Dayı Rainey'nin bir düzine kuzeninin şaşkınlık çığlıkları arasında kolunu kesermiş gibi göstererek elektrikli bıçakla oynuyordu.

'Gelebildiğinize sevindim,' dedi Ingebjorg. 'Herkes burada.' sonra kendini tuttu. 'Tabi ki Harald ve Eve'nin dışında.'

'Ne yazık,' dedi Mormor yavaşça kafasını sallayarak.

'Evet.'

'Rezalet.'

'Ayıp.' Üzüntülü bir şekilde hepsi kafalarını salladı.

Rainey mutluluktan kızardı. Ingebjorg Teyzeyi dünyadaki herkesten fazla severdi ve gizlice Ingebjorg'un kendisini evlat edinmesini isterdi. Mormor'un kız kardeşi olan Ingebjorg kırk yedi yaşında, hiç evlenmemiş, uzun boylu ve kare şeklinde birisiydi. Kafasına bastırılmış kısa, solgun saçları vardı ve kırmızı yanakları onun bir çeşit Noel Anne'ye benzemesine sebep oluyordu. Rainey onun kolları arasında olmak, sert boynuna bastırılmak belki yanaklarına bir öpücük kondurmak istedi. Ingebjog'un üçüncü sınıf olarak düşündüğü Ojibwa Şelaleleri'ne geri dönmeyi ve yerel 4H kulübüne rehberlik etmeyi istedi. 'İyiyim' dedi Rainey hala kızarmış bir şekilde 'Tahmin et ne oldu? Değerini bilmediğimiz Başkanımız Millard Fillmore hakkındaki raporumdan A artı artı aldım'.

'Utmerket! Çok garip. Şeytanlıklarından pişmanlık duyduğunu görmekten memnun oldum' diye takıldı Ingebjorg. 'Katrina ve Karina sana yeni bebeklerini göstereceklermiş'.

'İyi bir kız olmak için çok fazla çalışıyorum.' diye cevapladı Rainey, Ingebjorg'un nüktedanlığını anlamış ve davranışı konusunda Mormor'un uyarısıyla alay etmek için bir yol bulmuş ses tonuyla.

'Rainey'ye söylendi. İyi bir kız olmazsa Noel Baba bu Noel'de gelmeyecek.' dedi Mormor temkinli.

'Ben havalı tüfek istiyorum.' diye birden patladı Rainey. 'Ve küçük bir erkek kardeş ve bir küçük kız kardeş ve bir Tom Seaver kartı istiyorum ama içlerinde en çok bir havalı tüfek istiyorum.'

'Rainey, ayıp! Bunları alamayacaksın. Havalı tüfek küçük kızlar için değildir. Gözünü patlatırsın.' diye uyardı Mormor. Ingebjorg güldü.

'Şimdi üst kata çıkayım mı?' diye sordu Rainey yetişkin konuşmalarından birden bıkarak ve tavan arasının harikalarını tekrar keşfetmeyi arzulayarak.

'Ne dedin?' diye ısrar etti Mormor.

'Üst kata çıkabilir miyim lütfen?'

'Koş,' dedi Ingebjorg, merdivenlere doğru kayan Rainey'nin omzuna hafifçe vurarak. 'Gerçekten büyümüş.' dedi hayranlıkla.

'Bu çocuk bazen tam bir kabus,' dediğini duydu Rainey Mormor'un. 'Tanrı beni cezalandırıyor ve bu kız benim cezam'.

İki saat sonra Rainey eski bir kürke sarınmış merdivenlerden gürültüyle inerken, Ingebjorg'un yemek için yaptığı ilk üç çağrıyı duymadığını fark etti. Birden yemek odasının garip ve ciddi sessizliğine tutuldu. Sahanlığa yaklaştıkça adımları yavaşladı ve sessizleşti, ayrıldığı odadan çok farklı bir odaya girdiğini fark etti. Televizyonda futbol maçı hala devam ediyordu fakat sesi bir fısıltı gibiydi, ancak birisi gol attığında biraz yükseliyordu, çılgın tabak, tas ve kaşıklar şarkıyı kesmişler ve şimdi bir ümitle masada bekliyorlardı.

Tüm teyzeler, dayılar, kuzenler, hatta solgun mum alevine bakan, hafifçe titreyen el işlemeli sandalye arkalığını kavrayan ve yere vuran Mormor'un dayısı kör Farfar Jens bile sandalyelerinin arkasında dimdik ayakta duruyorlardı. Rainey kendilerini beklettiği

için azarlarmış gibi görünen haşin bakışlı akrabalarının oluşturduğu koridordan aşağı doğru sıkılgan bir şekilde yürüdü. Ingebjorg Teyzenin yanında, masanın çocuklar bölümündeki yerine kaydı. 'Yukarıdaki oda nasıldı?' diye fısıldadı Ingebjorg, Rainey'nin elini sıkıp çoktan cevabı biliyormuş ve kırılmış ziynetleri, rakun derisi şapkayı, sararmış gelinliği, kararmış bozuk para kutusunu ve kolyeleri keşfederken onunla birlikteymiş gibi gizli bir gülücük attı.

'Ah, şeyi buldum --' diye başladı fakat herkesin dikkatini çekmek için bardağına hafifçe vuran Torgrim Dayı tarafından konuşması kesildi.

'Şimdi Tanrı'nın bizim, biz günahkarların önüne koyma lütfunda bulunduğu bu cömert yemek için şükranlarımızı sunacağız. Geçen yılın nimetleri için O'na teşekkür edecek ve bize gelecek aylarda barış, mutluluk ve başarı bağışlaması için dua edeceğiz'. Rainey buruşuk göz kapaklarına, aşağı sarkmış dudaklarına, sert ellerine dikkat ederek yanındaki insanları izlerken Norveç'te söylenen sofra duasının ritmini hissetti. Bunlar şehir ve kasabalarda bürolarda çalışsalar da, derilerinin altında, derinlerde toprak işleyen çiftçiler, çiftçi hanımları, oğulları ve kızlarıydılar. Yıllar önce Norveç'ten tahta bir sandık içinde taşınan, parlatılmış gümüşe yansıyan mum ışığını seyretti ve her tabağın üzerindeki kanat şeklinde bükülmüş peçetelerdeki ince iğne işlemelerini inceledi. Kendisiyle bu insanlar arasında kurulu bir bağlantı hissetti. Tamamen ayrı olsa da onlardan biriydi. Ben kendimim, sadece kendim, düşüncelerim bana ait. Ve yalnız olmadığından kesinlikle emindi, asla olmayacaktı. Bir dengesizlik hissetti, sanki azıcık kaldırılmış ve başkası hissetmeyecek şekilde tekrar yerine bırakılmıştı, ve de durduğu yer daha önce bulunduğu yerin aynısı değil, çok yakınıydı. Ayaklarının etrafındaki tozun karışması bunu ispatlıyordu. Kendisi hakkındaki

hisle titredi.

'...sonsuza kadar, Amin' diye İngilizce bitirdi duayı Torgrim Dayı ve herkes onunla bitirdi. Birlikte söylenen 'Amin' bir zil gibi yankılandı ve masanın üzerinde havalandı, havaya karışıncaya kadar yükseldi. yükseldi. 'Amin' diye fısıldadı Rainey ve onu söylediğinde kelime gerçek oldu. İçindeki ayin kadehi tıkırdadı o şükranlarını sunarken. Ama emin değildi. Tanrı beni düşünüyor. Evet. Niye olmasın? Beni bile.

Birden yabancılaşan gözlerle masaya baktı ve yemeklerin yoğunluğu karşısında bunaldı. Her şeyden öyle çok var ki, diye düşündü tereyağı göletleriyle parlayan patates püresi teknesine, dumanı tüten mısır kreması kaselerine. Bunsen alevi üzerinde oturtulmuş kızarmış ceviz ezmesi çorbası kasesine bakarken. Ananas, havuç. hafif şekerleme ve limon parçacıkları ile jöleli şekillerin tatlı titreşimlerini seyretti. Rainey gözlerini kapattı ve hafızasını kızarmış kuş. kızılcık, kuru üzüm. ceviz ve rom dolması ve hala ortalarında buhar çıkan soğutma kabında istiflenmiş balkabağı. ceviz, kiraz ve elma tartları ve tart tabaklarının her iki tarafında da donmuş kremadan kupalar ve küçük tarçın serpilmiş rommegrot tabakları ile doldurdu.

Yiyecekler inanılmayacak kadar zengindi. Rainey'ye ve ailesine ait olamayacak kadar çok tavuk suyuyla ıslatılmış çok zengin, çok israf edilmiş. Sadece lefse ve lutefisk onlarınki gibiydi. Bu onların gerçek yemekleriydi. bu morina, patates ve kül suyu karışımı. Fakat Rainey bunu düşünmemeyi seçti. şükran ve onun birdenbire nasıl gerçek olduğu hakkında düşüncelere dalmayı tercih ederek.

Ve sonra tam Arne Dayı elektrikli bıçakla önceden çizdiği yerlerden körpe hindiyi kesecekken dışarıda bir gürültü koptu -kızak çıngırağı ve çarpan kapı, karla kaplı ayakların ağır, çılgın yere vu-

ruşu. Güneş tarlalara öyle bir vurdu ki arka pencereden bakmak geçici körlüğe yol açacaktı. Fakat Rainey baktı, baktı ve baktı. Kendi ölçülerinde ve yaşlarında bir erkek çocuğun loş figürü yavaş yavaş ortaya çıktı. Kapıdan yavaşça kaydı, karın yumuşattığı botlarının içinde pek çaba harcamadan odanın ortasında durdu. Üzeri parlayan kar tabakası ile kaplıydı, şapkası, atkısı ve düğmeleri pudra şekeri ekilmiş gibiydi ve Rainey yarı kapalı, titreyen gözlerle onu izlerken, dudaklarına yapışan ve diline oturan müthiş bir tat hissetti.

Çocuk şapkasını çıkardı, büyüleyici kabanındaki karları silkeledi. Bu kaban Milwaukee'de gördüğü kabanların hiçbirine benzemiyordu. Bu kaban kruvazeydi ve geniş kıvrılmış yakası koyu mavi keçeden yapılmış ve kırmızı-beyaz kurdelelerle süslenmişti. Manşetler ve apoletler de parlak kurdeleyle süslenmişti. Kabanda dört büyük cep vardı, sol göğüsteki cebin üstünde bir çeşit işleme. İşlemedeki şekil bir çapa, bir bayrak, bir yılan ve bir taç karışımı gibiydi. Bu alışılmış bir kaban değildi. Bir prens, şövalye, küçük bir dük olmalıydı. Kraliyet ailesinden geliyor ve tüm dünyayı yönetmeye tayin edilmiş olmalıydı. Sonunda Rainey, ona Wisconsin'in müstakbel kralından daha az bakmadığına karar verdi. Kafasını eğdi fakat gözlerini onun yüzünün yuvarlak yumuşaklığına takılı bıraktı.

Rainey'nin fark etmesi birkaç uzun dakika sürse de çocuğun iki tarafında birer yetişkin vardı. Bu iki kişi, kadın ve erkek, açık tenli, oldukça uzun insanlardı fakat bunun dışında hemen hemen herhangi bir etki yapmadılar. Muhtemelen anne ve baba diye tahmin etti Rainey fakat bu solgun insanların nasıl böyle bir çocukları olabilirdi? Rainey masadaki diğer insanların ve ilgilerinin gözleri istiridye kadar solgun, ortaları beyaz fakat yanardöner mavi mürekkeple kenarları çevrilmiş, dikkat çekici sarışın çocuğa yöneldiğinin farkındaydı. Derisi rüzgârdan parlamıştı ve kırmızı yanaklarında

galibiyetin pembeliği vardı.

'Kim bu?' diye sordu Rainey yanındaki Ingebjorg Teyzeye. Ingebjorg'un eline uzandığında titredi.

'Bilmiyor musun, bu senin kuzenin Andy' diye fısıldadı Ingebjorg. 'Yıllar önce beşikte iki bebektiniz.' Onun aniden ortaya çıkışı ve herkesin mecburmuş gibi ona bakmalarıyla Rainey de yıllar öncesine gitmişti sanki.

'Dışarıda verandada bir sürü sandalye var.' dedi Torgrim. 'Birkaç tane getirin ve rahatınıza bakın.'

'Andy masadaki çocuk bölümünde sana bir yer var.' dedi Anna Teyze, Rainey'nin yanındaki boş koltuğu göstererek.

Üçü de kımıldamadı ve oda garip bir şekilde hareketsiz kaldı. Çocuk kırmızı atkısını teatral bir savurma ile fırlatacak kadar hareket etti ve uçuşan bir sürü ipek katları açılmadan ve göğsüne yerleşmeden önce ellerini kalçalarının üstüne yerleştirdi ve gözlerinde hükümdarane, küstah bir bakış parladı, 'Adım,' dedi yüksek perdeden ve oldukça aksanlı bir sesle 'Andy değil. Benim adım Ambrose Torsten Dienst'.

DÖRT

Şükran Günü 1979
Owauskeum, Wisconsin

Ambrose Torsten Dienst'e yeri gösterildi ve yerine oturur oturmaz Rainey onun büyüleyici bir şey yapacağını biliyordu. Doğrudan ona bakmaktan korkuyordu, onun yerine gözünün köşesinden gizlice bakışlar atıyordu, her seferinde ayrı bir özelliğine dikkat ederek -pembe tombul elleri, bastırılarak ütülenmiş kol ağızları; parlak gömlek düğmeleri, karnının yuvarlak çıkıntısı. Onun için Anna Teyze tarafından bir tabak yiyecek hazırlandı, dolmalık iç, patates ve sos ile cömertçe doldurulmuştu ve o vakarla başını salladı, tabak önüne konulurken sadece solgun göz kapakları hafifçe titredi. Açıktı, kendisinden daha az önemli insanlar tarafından beklenilmeye alışkındı. Peçetesini aldı ve yan tarafta silkeledi, bir köşesini büyük bir jestle gömleğinin sıkı yakasından içeri soktu. Bıçağını ve çatalını aldı, hindi dilimini ince, dikkatli şeritler halinde kesmeye başladı.

'Beyzbol sever misin?' diye fısıldadı Rainey ve kendi ağzından çıkan kelimeleri duyduğunda şaşırdı. Ona daha ciddi ve karmaşık bir şeyler sormayı istemişti.

'Beyzbol mu?' diye sordu kibirle. 'Vati onun köylülere göre bir

oyun olduğunu söylüyor.' dedi ağzı patates püresiyle doluyken.

'Vati kim?' diye sordu.

'Babam Holger Olav Dienst.' diye açıkladı, onu tanımadığı için açıkça sinirlenmişti.

'Böyle düşünüyorsa tam bir görgüsüz olmalı' dedi. 'Beyzbol dünyadaki en iyi oyundur. Arkadaşım Gas onun cennette meleklerin oynadığı oyun olduğunu söyler.' Ambrose soğukkanlılıkla omuz silkti. Rainey onun yemek yeme şeklini seyretti, çatalı sol, bıçağı sağ elinde tutuyor, yemeği çatalın arkasına doğru itiyor ve sonra ağzına kaldırıyor, öbür elinde hala bıçağı tutarken. Rainey çatal bıçağın bu şekilde kullanıldığını hiç görmediğinden büyülenmişti. Hemen onu taklit etmeye başladı fakat hindi parçasını dengeleme ve sallanan bıçağı sağlamca tutma sanatında birden ustalaşamadı.

'Ne yapıyorsunuz siz?' diye sordu Mormor masanın karşısından Rainey ve Ambrose'u ağızları doluyken durdurarak. İkisi de tek kelime edemedi. 'Öyle yenmez. O çatal ve bıçağı bırakın ve doğru düzgün yiyin.'

'Biz evde böyle yiyoruz.' dedi Ambrose, Mormor'dan korkmadığı belliydi. Masanın aşağı tarafında oturan anne ve babasına baktı fakat onlar konuşmayı göremeyecek veya işitemeyecek kadar uzaktaydılar.

'Tamam, biz burada öyle yemeyiz.' dedi Mormor sertçe. 'Yemeğinizle oynamayın. İğrenç gözüküyor. Sanki ahırda ya da ona benzer bir yerde büyütülmüşsünüz gibi.'

'Anakara'da böyle yapılır.' diye ısrar etti Ambrose.

'O zaman Anakara'da öyle yap. Ama benim masamda yapma' dedi Mormor ve bu kez Ambrose yumuşadı. Bıçağı tabağa bıraktı ve yemeği çatalla oynamaya başladı. Rainey bir renk dalgasının yüzünü mora döndürüşünü seyretti. İnce beyaz göz kapakları birleşti,

dudaklarını ağlayacakmış gibi büzdü.

'Gerçekten çok iyiydi,' diye fısıldadı Rainey. 'Kimse Mormor'a cevap veremez.' Yüzünde bir gülümseme yakaladığını düşündü fakat sonra somurttuğunu hatırlamış ve tekrar tabağına bakmıştı. 'Anakara nerede?' diye sordu Milwaukee'deki Pfister gibi avizelerle aydınlatılmış lobisi, silindir şapkalı ve kutu gibi siyah kabanlı kapı görevlileri olan büyük bir şehir oteli hayal ederek.

'Avrupa'da'.

'Avrupa nerede?'.

'Her yerde. Orası Avrupa. Bazıları ona Avrupa der. Avrupa yerine bazıları da Anakara der. Çünkü orası bir kıta'.

'Oh!' dedi Rainey hayretle, etkilenmiş bir şekilde. 'Oradaki her şey için farklı isimleri var değil mi?'.

Asıl yemek bittikten sonra meyve tepsisi ve ceviz, fındık ve mahun cevizi tabakları ile tartlar servisi yapıldı, bunu koyu kahve ve çay izledi. Herkes aşırı yemekten dolayı boş gözlerle bakıyordu, sandalyelerinin arkasına yaslanmış ve masanın etrafında birbirlerine iletecekleri sıcak glogg kupalarını bekliyorlardı. Çocukların masadan kalkmalarına izin verilmişti ve Rainey Ambrose'un bir süre için de olsa tamamen kendine ait olması beklentisiyle ve Mormor'un eleştirici gözlerinden uzak olmaları dolayısıyla heyecanla onu üst odaya götürdü. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve onun yanakları kıpkırmızı, üfleyip püfleyen, nefesini düzenlemeye çalışan bir halde kendisinin arkasında kaldığını görünce şaşırdı.

En üste vardıklarında 'Burası oldukça havasız,' dedi cebinden bir mendil çıkarıp burnuna tutarken.

'Ya,' diye onayladı Rainey. 'Burada bir sürü eski eşya var. Bir zamanlar yukarıda ölü bir fare buldum. İskeletini görebilirsin'.

Ambrose etrafındaki birçok kutuya dirsek vurdu, tozlarını silkeledi ve onların yere düşerkenki parıltılarını seyretti. 'Sıkıldım' dedi. 'Sıkıldım, sıkıldım, sıkıldım. Eve gitmek istiyorum'. Eski bir sandığın üstüne oturdu, küçük ellerini kaldırdı, zayıf kısa tırnaklarının her birini inceledi.

'Burada bir yerlerde bir çift rakun derisi şapka var. Onları bulabilirsem Davy Crockett ve Daniel Boone oynayabiliriz'.

'Onlar da kim?' diye sordu.

'Bilmiyor musun?'

'Hayır.' diye cevapladı.

'Onlar eski batıda öncülerdi. Sen hiç öncülerle Kızılderililerin oyununu oynamadın mı?' diye sordu.

'Bazen.' dedi Ambrose. 'Ama ben Krallık'ı oynamayı tercih ederim. Ben prens olurum, dadım François ve hizmetçim Rosa da benim teb'am. İşte onları böyle kovarım'. Ayağa kalktı ve sonra yavaşça tek dizinin üstüne çöktü omzunun üzerinden hayali bir kılıç sallayarak 'Ohhh, sizler kovuldunuz, hain köleler' dedi sertçe.

'Fıstık gibi' dedi takdirle. Eski çarşaf ve havlu yığınını, hiç açılmamış ve kenarında hala garip Norveççe kelimeler yazılı bazı kutuları alt üst etmeye başladı. 'Bu üç adı nereden aldın?' diye sordu aniden.

'Çünkü babamın üç adı var ve ondan sonra sıra bende. O Norregard Dienst Şirketinin sahibi. Avrupa'da. Bazen büyükannemle büyükbabamı ziyarete oraya gideriz. Ninem Almanya'dan gelmiş, Bestefar da Danimarka'dan ama o şimdi ölü. Çoğu zaman New York şehrinde yaşarız, çünkü Vati'nin bürosu orada, Central Park'a bakıyor. Orada paten kayan insanları görürsün ama öyle küçük görünüyorlar ki, karınca gibi'.

'Ben de paten kayabilirim' dedi Rainey kafasını eski giysi yığı-

nının arkasından uzatarak. 'Ama Mormor benim sadece garajla kapı arasında gidip gelmeme izin verir'.

'Ben paten kayamam. İzin verilmiyor' dedi sessizce.

'Niye?':

'Ameliyattan dolayı'. Sesi sanki bir fısıltıydı.

'Ne ameliyatı?' diye sordu ona sokularak.

'Fıtık ameliyatı' diye açıkladı.

'O ne?'.

'Mideden çıkan bir şey ve onu geri içeriye koymazlarsa ölürsün'. Gözleri birden kara ve ciddi göründü, gözbebekleri irisin kenarına doğru genişledi.

'Onu görebilir miyim?' diye sordu.

Ambrose gözlerini kısarak baktı, çenesini eliyle tuttu, sanki bu kadar fazla açıklamanın getireceği yararı tartarmış gibi. 'Olur' dedi sonunda. 'Ama bunu hiç kimseye söylemeyeceksin. Asla. Ben kimseye söylemedim. François ve Rosa dışında'.

'Söz veriyorum'.

'Yemin et' diye ısrar etti.

İç çekti. 'Tamam. Kalbimin üzerine yemin ediyorum. Söylersem öleyim, gözüme iğne batırsınlar', göğsünün üstünde haç çıkardı.

Ambrose ona baktı ve kafasını salladı, yeminiyle rahatlamıştı. Ayağa kalktı, yavaşça ceketini çıkardı ve gömleğini yukarı çekti, büyük pembe bir tırtıla benzeyen, gövdesi boyunca inen, kalın dilimlenmiş bir yara iziyle ikiye bölünmüş solgun, yumuşak, sarkık bir karın göstermek için. 'Amma da büyükmüş' dedi Rainey. Yara izi kaburgalarından başlıyor ve göbeğine kadar iniyordu. Rainey hem büyülenmiş hem de nefret hissetmişti. Hiç yarılmış ve sonra dikilmiş bir deri görmemişti. Dokunmak için ona daha da yaklaştı fakat Ambrose yana çekildi.

'Acıdı mı?' diye sordu elini çekerek.

'Hatırlamıyorum. Ama bundan sonra bir sürü hediye geldiğini biliyorum'. Hediyelerden bahsederken yüzü ışıldadı. 'Cerrah ameliyat yapmak zorundaydı. Yoksa bir gün Vati'nin şirketini devralamayacaktım. Onun oğlu ve varisiyim'. Ambrose gömleğini içine sokmak, her kırışıklığını düzeltip kollarını yeniden düğmelemek için çok zorlandı.

'Yani büyüyünce olmak istediğin bu mu? Yani patron!' dedi.

'Hayır tabi ki değil' diye alay etti. 'Aptal bir kaz olma. Ben aktör olacağım. Sahne ve ekranların yıldızı.' Tahta sandığa oturdu, bacak bacak üstüne attı, elini arkasına koydu. Yüzünü loş ışığa doğru kaldırdı, kurnazca gülümseyerek.

'Bunu nasıl yapacaksın?' diye sordu Rainey.

'Emin değilim ama bir şeyler ezberlenmesi gerektiğini biliyorum'.

'Nasıl şeyler?'

'Oh, her şey - konuşmalar, oyunlar, başka şeyler.' diye cevapladı.

'Ben her şeyi ezberlerim.' dedi Rainey.

'Ne ezberledin?'

'Sadakat Andını ve Nicene Akidesi'ni biliyorum.' dedi gururla.

'O zaman ikimiz de sahne ve ekranların yıldızları olabiliriz.' dedi güvenle.

'Umarım.' Rainey bu olasılığı hiç düşünmemişti. 'Ama ben ilk kız beyzbol oyuncusu olacağım. Ya o ya da bir ajan. Sanırım ben bir ajan olacağım.'

'Kızlar ajan olmaz'. dedi karanlılıkla.

'O zaman ben de ilk kız ajan olacağım ve ilk kız beyzbol oyuncusu.'

'Benim ajansım ol sen,' dedi. 'Ünlü olduğumda bir ajansa ihtiya-

cım olacak.'

'Gizli bir ajans mı diyorsun, bir çeşit ajan gibi?' diye sordu.

'Hayır, Hollywood ajansı. Yıldızsan o kişi senin adına para toplar.'

'Ajansın gizli ajan bölümünden olmayı tercih ederim.' dedi.

'İstediğini ol, ama hiçbiri sahne ve ekranların yıldızı olmak kadar eğlenceli olmayacak.' dedi. Topuğuyla yere vurdu ve üzgün yere baktı. 'Bir zamanlar bir köpeğim vardı. Adı Dodger'di ve benimle top oynamaya bayılırdı.' Ambrose titremeye başlayan dudağını ısırdı. 'Bir gün topu çok sert attım ve Dodger onu getirmeye koştu.' Gözyaşları gözlerinin kenarında birikti. Yiğitçe burnunu çekti. Rainey bundan sonra ne geleceğini bildiğinden endişe duydu. 'Şoför onu görmemiş. Dodger yoldan geçemedi. Zamanında geçemedi'. İlk gözyaşı damladı ve yanaklarından aşağı süzüldü.

'Yani...' diye sordu Rainey.

'Başaramadı.' diye fısıldadı Ambrose yanakları acıdan al al.

'Oh'. Rainey kızgınlık ve işe yaramazlık hissetti. 'Köpeğin için üzüldüm.' dedi.

Ambrose topuklarını yere vurmayı bıraktı ve ona baktı. 'Gerçekten mi?' diye sordu.

'Tabi ki gerçekten. Ne düşünüyorsun, üzgün olduğum konusunda yalan söyleyeceğimi mi?' diye sordu.

Ambrose gülümsedi ve yüzünü sildi, kalan gözyaşlarını elinin tersiyle iteleyerek. 'Sadece rol yapıyordum. Aslında bir köpeğim yoktu.' dedi muzafferane.

'Ne? Yani, demek istediğin...Bu gibi konularda yalan söylememelisin. Bu diğer insanlara karşı doğru olmaz.' dedi.

'Biliyorum. Üzgünüm Rainey. Sadece hala yapabiliyor muyum diye kontrol etmek istedim.' dedi.

'Neyi yapabiliyor musun?'

'İstendiğinde ağlayabilmeyi. Bu çocuk yıldızların yapmak zorunda olduğu şeydir. Hollywood'da işler böyledir. Bir sahnede ağlamanı istediklerinde sana köpeğinin öldüğünü düşündürtürler.'

'Ama senin köpeğin yok.'

'Yok' diye aynı fikirde olduğunu belirtti, topuklarını tahta sandığa vurarak. 'Bir zamanlar Muffin adlı bir farem vardı. Ama Connecticut'ta bir fare çiftliğinde yaşamak için ayrılmak zorunda kaldı. En azından Mutti bana öyle dedi. Sen istendiğinde ağlayabilir misin?'

'Hayır. Sanmıyorum. Hiç denemedim. Her neyse, niye isteyeyim ki? Ağlamak sadece hep zırıldayan kızlara göredir.' diye açıkladı.

'Ama Rainey bu muhteşem!' Yüzü parladı. 'İstediğin kadar hediye alabilirsin eğer doğru zamanda ağlamayı öğrenirsen. Bu yüzden aldığım şeyleri söylesem inanmazsın -gerçek metal kabzalı bir kılıç, Haçlı seferleri hakkında bir kitap ve benim kukla tiyatrom- gerçek kuklalar'. Ceketinin cebini yokladı. 'Affedersiniz, çakmağınız var mı?' diye sordu gözlerini kısıp bakarken.

'Ne dedin?'

'Çakmak. Sigaram için, tabii ki!' Ceketine uzandı ve küçük bir Lucky Strip paketi çıkardı. Bunların sadece şeker sigaraları olduğunu fark edinceye kadar Rainey'nin ağzı açık kaldı. Ambrose gerçekten tebeşir tozlu bir sopa çıkardı ve ağzıyla tuttu, şişkin alt dudağının üzerinde zarif bir şekilde dengeleyerek. Rainey sigaranın kırmızıya boyanmış sonunun titreyişini izledi, o içine çekip üflerken.

'İddiaya girerim senin bir sürü arkadaşın vardır.' dedi imrenerek.

'Hayır' diye cevapladı şaşırmış görünerek, 'Senin?'

Bir dakika düşündü. 'Matt Conray en iyi arkadaşımdı fakat Denver'a taşındı. Artık en iyi arkadaşım yok. Senin en iyi arkadaşın var

mı?' diye sordu.

'Mutti benim en iyi arkadaşımdır.' dedi gururla. Vati çoğu zaman şehir dışına gider, o zaman Mutti benimle oyunlar oynar. Kukla oyunları oynarız ama tüm seslendirmeyi ben yaparım. Sonra kokteylimiz olur, çünkü bu bizim gevşememize yardım eder. Annem bir kokteyl alır ve ben de özel bir kola'.

'Özel kola da ne?'.

Gözlerini açarak baktı, cahilliğinden açıkça utanarak. 'Martini bardağında kola ve bir zeytin. Mutti bunu bana hep yapar. Hadi gidip bulabilir miyiz bakalım şimdi'. Ellerindeki ve kollarındaki tozu silkeledi.

'Ingebjorg Teyze biraz kola içmemize izin verecektir' dedi Rainey, 'Hadi gidelim'. Merdivenlere yöneldi sonra birden durdu. 'Neyin eğlenceli olacağını biliyorum. Kan kardeşi olacağız' dedi omzunun üzerinden.

Sigarayı dudağından çekti ve derin bir nefes aldı, 'Onu bilmiyorum. Ne yapmam gerekiyor?'

'Hiçbir şey. Biraz tükürükle kanı karıştıracağız ve sonra tokalaşacağız. Bir bıçak getireceğim' dedi onun cevabını beklemeye gerek duymadan.

Rainey merdivenlerden gizlice indi, onu soru soracak ve beyzbol ile avcılık konusunda yüzüne gülerek kandıracak, ilk tavşanı ne zaman yakalayacağı hakkında iddiaya girecek olan dayılarından birinin görmesinden çekinerek. Daha küçükken kızdırılmak ve ilgilenilmek hoşuna gidiyordu fakat son zamanlarda onların aslında kendisiyle eğlendiklerini anlamaya başladı. Şimdi şakanın kaba ve adi olduğunu görebiliyordu ve artık onun bir parçası olmak istemiyordu.

Yemek bittiğinden beri, toplanmış olan aile doğal olarak her bi-

ri ayrı bir odada bulunan üç gruba ayrılmıştı. İlk grup çoğunlukla erkek ve çocuklardan oluşuyordu. Yaklaşık yarım şişe böğürtlen brandisi içtikten sonra takma dişlerini, ayakkabısını ve gömleğini çıkaran Torbjorn Dayı tarafından eğlendirilenler oturma odasındaydılar. Çocuklar 'lolipop gemisinde' adlı şarkıyı söylerken odanın etrafında dolaşarak omuzlarını oynatan ve karın kaslarını kasan, göğsündeki gemi dövmesini dalgalı denizlerdeki bir gemi gibi aşağı yukarı oynatan dayılarını dürtüklüyorlardı. Önceki yıl Rainey bu gösteriden çok eğlenmişti fakat şimdi sıkılmıştı ve bu tür aptallıklardan uzaktı.

Raincy tam çalışma odasını geçerken içeri baktı ve şöminenin etrafında yarı karanlıkta oturmuş sakin sakin eski memleketlerini hatırlayan daha yaşlı nesli, Jens ve Johan'ı ve diğerlerini gördü. 'Jada, o zamanlar hayat başkaydı'.

'Hımmm, dondurucudan bir şeyler almaz, onları ailemize sunmaz ve onlara yiyecek demezdik, bu doğru'.

'Daha çok çalışırdık ve hayal kırıklığına da uğramazdık; bir doların kıymetini bilirdik, değil mi?'

'Bugünkü gibi değil. Bu gençler -ne gelir ki elden?'

Başlarını salladılar, neredeyse unutulmuş dillerinde mırıldanarak. 'Det er sont, sonn Slik var det'. El örgüsü süveterlerinin ve tığla işlenmiş atkılarının altında birbirlerine sokuldular, cafcaflı renk karelerinin yanında solgun ve küçük görünerek. Kahve fincanlarını üzgün üflediler ve yavaşça ileri geri sallandılar, evet geçmişte her şey daha iyiydi, eski yerler, eski yollar, eski fikirler en iyisiydi ve gelecek günler için de fazla ümit yok diye mutabık kalarak.

Sonunda Rainey her zaman olduğu gibi kadınlarla dolu olan mutfağa geldi. Mormor ve beş kız kardeşi -Anna, Ingrid, Christina, Elsa ve Ingebjorg- kız yeğenleri ve biraz daha yaşlı kız kuzenlerin-

den bazıları büyük formika masada oturmuşlardı. Tüm tabaklar, kaplar ve tavalar temizlenmiş ve kurulama rafına istiflenmişti, parlak yüzlerinden hala buhar çıkıyor, bu da kenarı donmuş olan açılmış pencereyi gölgeliyordu. Kadınlar kalan kiraz kringle'lerini yiyorlardı. İnce dilimlere bölüyor ve çay bardaklarına batırıyor, parmaklarına ve dudaklarına yapışan kırıntıları silkeliyorlardı. Rainey yavaşça yaklaştı ve ciddi konuşmanın yoğun sessizliğini duyabildi. Kadınlar Anja'yı, beş ay önce final sınavı arefesinde intihar eden Harald ve Eve'nin kızlarını konuşuyorlardı. 'Zeki, güzel kızdı, hep çok çalıştı' dediler. 'Hiç kimse onun böyle kötü bir şey yapacağını tahmin edemezdi. Her zaman çok sessizdi'.

'Javisst, ja, en çok izlemeniz gereken sessiz olanlardır' diyordu Christina Teyze. Rainey mutfağa girdiğinde tartışma tamamen durdu, bu onun duymaması gereken yetişkinler arası bir konuşmaydı.

'Bana ve Ambrose'a biraz kola alabilir miyim?' diye sordu kibarca.

'Ambrose ve ben biraz kola alabilir miyiz?' diye düzeltti Mormor.

'Ya, demek istediğim buydu' dedi Rainey.

'Hayır' diye cevapladı Mormor. 'Yeterince yiyip içtiniz. O sizin midenizi ekşitir'.

'Ah, hadi, Sonja. Biraz içsinler' dedi Ingebjorg koluyla Mormor'u dürterken, 'Hem bugün Şükran Günü. Biraz soda bir şey yapmaz, o kadar şey yediler. Hem de iyi gelebilir, kaçan iştahlarını getirir'.

'Tamam o zaman,' dedi Mormor. 'Ama karnın ağrırsa gecenin yarısında ağlayarak gelme bana.'

'Teşekkürler. Gelmem' dedi Rainey buzdolabını açıp küçük bir şişe coca-cola alarak. Rafa uzandı ve iki cam su bardağı aldı ve hiç

kimsenin bakmadığından emin olduğunda çatal-bıçakların durduğu çekmeceden bir et bıçağı yürüttü. Bardakları ve kolayı dikkatle dengeleyerek ayrılırken bıçağı avucunun içinde düz biçimde gizledi.

Tavan arasına geri döndüğünde Ambrose'u eski, koyu füme aynanın önünde dikilmiş, yıllardır güneş altında kalmaktan ortası sararmış yeşil kadife perdeden uydurduğu bir şapka giyerken buldu. Büzme iplerini boynuna bağlamıştı, kolunu kıpırdattıkça kumaş katmanları yeri süpürüyor, inip kalkıyor ve katlanıyordu. İlk önce onun aptal göründüğünü düşündü fakat ikinci saniyede derinden etkilenmişti. Truman Okulu'nda tanıdığı hiç kimsenin böyle hayal gücü yoktu.

Ökçelerini tıkırdattı ve eğildi, dizi neredeyse yere değiyordu. 'Ben Kopenhag Kontu' dedi cırlayan sesini alçaltarak. 'Bu şapka kraliyetimin renklerini taşır'. Tekrar eğildi ve yüzü yukarı kaldırdığı kollarının arasında kayboldu.

'Sen çok acayip bir çocuksun' dedi. 'Ama senden okulumdaki çocuklardan daha çok hoşlandım. Onlardan daha çok şey biliyorsun. Buraya gel' dedi tahta zeminde açık bir yere bağdaş kurup oturarak. 'Bir bıçak getirdim. Kan kardeşliği törenini yapabiliriz'. Su bardaklarını yere koydu ve ikisine de biraz kola koyarken sıvının fısıltılarını ve bardaktan damlacıkların sıçrayışını duydu.

'Tamam, oldu' dedi. Et bıçağını dikkatlice tuttu, sağ eliyle kavradı ve sol elinin avucunda keskinliğini denedi. Ambrose şapkayı çıkardı ve karşısına oturdu, kendinden geçmiş bir hayranlıkla yaklaştı.

'Dezenfekte ettin mi?' diye fısıldadı nefesini tutmuş şekilde.

'Ne?'

'Bıçağı dezenfekte ettin mi? İlk önce dezenfekte etmelisin'. Tekrar gözlerini açıp ona baktı. 'Filmlerde hep öyle yaparlar bilirsin,

ormanda birisini ameliyat etmek gerektiğinde. Yoksa enfeksiyon kaparsın. Onu ateşin üzerinde tutmalı ya da alkolle temizlemelisin' diye açıkladı.

Bunu düşünmemişti. Yine de küçük bir ayrıntı yüzünden prosedürü iptal edecek değildi. 'Bu yeterince iyi' dedi kola şişesini kavrayıp bıçağın tırtıklı tarafına biraz damlatarak. Sonra avucunu yaladı, enfeksiyona karşı ekstra önlem olarak. Kıpırdamadan oturdu ve derin bir nefes aldı. 'Hazırım' dedi. Bıçağın sapını kavradı ve midesinden bir bulantı hissi yükseldi. Tamamdı, hala güçlüydü. Gözlerini kapadı ve bıçağı yavaşça geri çekerek sıkıca tuttu. Hızla ileri itti, aşağı, içeri ve dümdüz, bıçak battığında acısını hissetti. Gözlerini açtığında, gülen bir ağız gibi mükemmel şekilde yuvarlanmış, avucundan çıkan parlak kırmızı kanın temiz çizgisini gördü. 'Yaptım' dedi muzafferane. Hızla bir yudum kola aldığında iki eli de titremeye başladı. Çok büyük mutluluk hissetti. 'Sıra sende' dedi bıçağı Ambrose'a verirken.

'Yapabileceğimi sanmıyorum' dedi kafasını sallayarak. Ağzı yuvarlak ve üzgündü, yanaklarına kan hücum etmişti. 'Benim yerime sen yap'. Gözlerini sımsıkı kapadı ve elini avcu yukarı bakacak şekilde ona uzattı.

Elini yaralı avcuyla tuttu ve onun seyirmesini ve titremesini hissetti. Bıçağı derisine bastırdı ve içinde daha güçlü bir hastalık hissi kabardı. Eli buz gibi soğuktu ve benekli, mavimsi pembe bir renge dönüyordu. Yüzüne baktı. Dudaklarının etrafında ve kirpiklerinde küçük ter tanecikleri duruyordu, küçük altın noktacıkları gibi titreyen. Onun nefes alışını hissetti, kafesinden kaçmaya çalışan küçük bir hayvan gibi derin, ümitsiz can çekişme hırıltısını. Sessizlikte kalbinin atışını duyabileceğini düşündü. 'Bunu yapmak zorunda değiliz' dedi. 'Eğer korkuyorsan, yapmamıza gerek yok'.

'Yo, devam et' dedi kararsız. Bıçağı derisinden bir santim yukarı kaldırdı, geri getirmeye hazır, 'Dur, yapma.' dedi.

Avucunda bıçağın kestiği yer yanıyordu ve bir damla kan bileğinde titredi, düşmek üzereydi. Yanında duran kola bardağından baloncukları duydu, onların yükselişini, patlayışını ve sonra bozulmalarını. Ambrose daha da hızlı nefes alıyordu; yüksek, hafif, dönüp duran bir ses, beyaz benekler yükselip yüzüne yapışırken. 'Belki sadece tükürüğe ihtiyacımız var' dedi Rainey çabucak. 'İşte, elime tükür ve tokalaşalım'. Ambrose'un elini bıraktı ve kendi elini onun ağzına uzattı. 'Sonra kan kardeşi olacağız. Bu yeterince iyi olacak'. Zayıfça tükürdü ve Rainey onun elini tekrar kavradı, anlaşmalarını mühürlemek için hararetle tokalaşırken yaranın yandığını hissederek.

'Oh' dedi. Sonunda normal nefes almaya başladı. 'Bittiğine sevindim.'

'Ben de.' Elinin tersiyle alnını sildi.

'Ne kadar sürecek? Ne zamana kadar kan kardeşi olacağız?'

'Bilmiyorum. Sanırım sonsuza kadar.' dedi bardağı kaldırıp kafasını eğdi ve ağız dolusu sıcak kolayı güzelce yudumladı.

Saat dokuz buçuktu ve Mormor, Ambrose'un annesigilin gitmeye hazır olduklarını söylemek üzere merdivenden seslendiğinde Davy Crockett ve Daniel Boone oyununa dalmışlardı. 'Şimdi benim kan kardeşim olduğun için gerçekten memnunum' dedi Ambrose ayağa kalkmış, elbisesindeki tozu silkelerken 'Daha önce hiç kan kardeşim olmamıştı'.

'Ya. Ben de memnunum' dedi Rainey. 'Hep kardeşiz. Hayatımız boyunca kardeşiz. Hey, gizli bir tokalaşmaya ihtiyacımız var. Kan kardeşlerin hep gizli işaretleri vardır. Şöyle yapalım -avucunun or-

tasındaki çizgiye dokun, sonra yala, sonra da tokalaşalım'. Ambrose başını salladı. Avuçlarını gösterdiler, yaladılar ve tokalaştılar. Avucundaki yaralı deri tekrar açıldığı için Rainey bir sızlama hissetti. 'Oldu. Resmen kan kardeşiyiz şimdi.' diye açıkladı. Ambrose onun omuzlarını kavradı, eğildi, yanaklarına iki hızlı öpücük kondurdu.

'Bu neydi?' diye sordu Rainey şaşırmış bir halde yüzüne dokunarak.

'Sadece bir gelenek,' dedi Ambrose ciddi. 'Avrupa'da insanlar hep böyle yapıyor.'

Rainey, Ambrose'u antreye kadar geçirmemeye karar verdi. Bunun yerine, Ambrose'un annesiyle babası kabanlarını, botlarını ve eldivenlerini giyerken merdivenin tepesinden izledi. Annesi genç, zayıf, sarışın ve güzeldi, babası daha yaşlıydı; ters, gri saçlı, kare omuzlu ve kalın enseli. Rainey onların Ambrose'un üzerine titremelerini seyretti. Ellerini eldivene soktular, kırmızı ipek atkısını bağladılar, sıkı beresini başına yerleştirdiler. Ambrose ikna olmamış bir şekilde mücadele ediyordu ve annesi hızlı gizli bir öpücük verdikten sonra yanağını elleriyle kapamaya çalıştı. Kapıdan çıkarlarken Ambrose geri döndü ve yukarıya Rainey'ye baktı, şapkasını çıkarıp selamladı ve hafifçe eğildi. Rainey ona el salladı, 'Hoşça kal' dedi yavaşça, onun duyamayacağı kadar sessiz. Kapı çarptı ve Rainey sırtından aşağıya doğru bir ürperme hissetti. Ama ona dokunan soğuk hava değildi, dokunan Ambrose gider gitmez onu özlemeye başladığını fark etmesiydi.

Rainey aşağıya mutfağa indiğinde sık sık olduğu gibi, biraz gecikmiş bir şekilde kutlamanın bittiği izlenimini edindi. Arne ve Ervald kavga ediyor, Torgrim'in arabası çalışmıyor, Sommy ağlıyordu ve Stevie halıya kusmuştu. Eğer herkes dokuzda ayrılsaydı, mi-

deler dolu, kafalar temiz olacak, toplantı hem acı hem tatlı bitmiş olacak ve güzel anlar hatırlanacaktı. Ayrılacak son insanlar sessizliğin bekçisi olacaklardı, temiz tabakları kaldıracak, havluları katlayacak, kurulama bezlerini sıkacak, ışıkları söndürmek, kedileri dışarı çıkarmak ve kapıları sürgülemek için çoraplı ayaklarıyla dolanacaklardı.

Ama o gümüş dönemde ayrılmayı ihmal etmişlerdi. Herkes futbol maçının sonunu görmek, şakanın son cümlesini dinlemek ve ılık kahvenin sonunu içmek için bir veya iki dakika daha uzun kalmıştı. Ama o bir dakika bile fazlaydı ve düzen ustaca fakat geri getirilemez biçimde değiştirilmişti. Ayrılmadıkları o an caddelerin emniyetsiz olduğu andı, yumuşak kar tabakası öldürücü buzun üzerinde donmuş, sıcaklık düşmüştü ve eve gitmek biraz daha gece kalmıştı. Küçük çocuklar yorgun ve huysuzdu, masa örtüsünün kenarına asılıyor, gözlerini ovuşturuyor ve kucağa alınmak istiyorlardı. Kabanlarının, botlarının ve kayak pantolonlarının içine sarmalanmışlardı, tüm o ağırlığın altında sallanıyorlardı. Ve böylece akrabalar gitti, tokalaşıldı, hoşça kal denildi, soğuk nemli arabalarına binmeden ve donmuş, çamur ve çakıllı yollarına koyulmadan önce. Kalan sessizlik sıkıcı, yorucu bir sessizlikti, nezaket ve iyi niyet değil sır söylemez bir içerleme sessizliği. Mormor ve Büyükbaba Garth etrafı toplamak, yeri süpürmek ve son bardakları dizmek için ayrıldılar. Mormor'un makyajı silinmiş, Büyükbaba Garth'ın saçındaki dikkatli ayrım kaybolmuştu. Rainey bitmek üzere olan günün yorgun, sıkıcı, yıpranmış sessizliğini hissetti.

"Tutulmuşum' dedi Büyükbaba Garth Mormor'a oldsmobile binmeye çalışırken, ve eve doğru yavaşça sürmeye başladı. 'Sırtım ağrıyor ve başımı zor çeviriyorum.'

'Hımın. Ben de tutulmuşum' diye cevapladı Mormor. Ben-Gay

ve Aspercreme çıkartmamı ister misin?'.

'Yok. İyiyim.' dedi Büyükbaba Garth.

'Burada, torpido gözünde.' diye önerdi Mormor.

'Hayır. Sağ ol.'

Rainey onların kart, yaşlı kemiklerini sakinleştirmek için çabalarken kemiklerinin gıcırdayışını, gerinmelerini ve yerleşmelerini duydu.

'Kjell iyi görünüyordu' dedi Büyükbaba Garth.

'Öyle' diye onayladı Mormor. Durdu, 'A-m-e-l-i-y-a-t geçirdiğini söylememeliydin.'

'Hayır. Tabi'. Büyükbaba Garth ince bıyığını okşadı, dikiz aynasındaki görüntüsüne bakarak. 'Sissel mutlu görünüyordu'.

'Olmalı. O kadar para. Ve şimdi de Avrupa'da iki ay' Mormor küçümsedi.

'Rainey'ye söyledin mi?' diye sordu Büyükbaba Garth.

'Neyi söyledin mi?' diye sordu sönük bir şekilde esneyerek.

'Kuzenin Ambrose Noel'de bizimle kalmaya gelecek' dedi Mormor.

'Gerçekten mi?' diye sordu Rainey birden heyecanlanarak. 'Hep bizde kalabilir mi?'.

'Tanrı korusun' diye cevapladı Mormor.

'Sonja' diye uyardı Büyükbaba Garth çenesini kavrayarak. 'Onun önünde böyle şeyler söyleme. Küçük kızların büyük kulakları olur, hatırladın mı?'.

Mormor iç çekti ve kollarını kavuşturdu. 'Ambrose'un annesigilin işleri için Danimarka'ya gitmeleri gerekiyor ve onun bizimle kalmayı seveceğini düşündüler. Bu güzel olacak değil mi?' dedi inceden inceye alay ederek.

'Evet' diye cevapladı Rainey. 'Bu şimdiye kadarki en iyi Noel

olacak, tüm hayatımdaki. Biliyor musunuz niye? Onu Gus'ı görmeye götüreceğim. Gus Ambrose'a beyzbolu sevmenin niye iyi olduğunu söyleyebilir'.

Mormor ağzının içinde mırıldanmaya başladı. 'Tabi, gidin ve bir Avrupa tatili yapın, bizi düşünmeyin. Sadece oğlunuzu bizimle bırakın, fazla bir bavul gibi onu arkanızda bırakın. Sissel hep sorumsuz bir kızdı. Daima. Yarım beyni bile yoktu fakat şeytandır hani. Üniversite bile bitirmedi ama New York'a gidiyor, büyük bir şirkette iş buluyor, patronla evleniyor; bir yabancı olmasına rağmen patronla evleniyorsun, Avrupa'ya gidip orada yaşıyorsun. Bunu nasıl becerdin Sissel. Tabi şimdi bizden daha iyiymiş gibi davran, çünkü biraz daha çok paran var. Tamam ailemin çiftçi olduğunu söylerken ben de o kadar gururlu değilim. Benim ailem çiftçi ve onunkiler de. Umarım bunu hatırlar o Sissel. Umarım bunu hatırlar'.

Rainey koltuğunda arkaya yaslandı, gözlerini kapadı ve Mormor'un konudan konuya atlayan konuşmasını dinledi. Garip şekilde hipnotize eden bir etkisi vardı, sesinin yükselen ve alçalan ritmi oldsmobile'in hareketleriyle, tekerleklerin sarsıntısıyla ve motorun mırıltısıyla harmanlanıyor gibiydi. Çocuk olmak ve yolu izlemek zorunda olmamak iyiydi. Ormanda saklanmış geyikler olduğunu biliyordu, hızla yola çıkıp kazaya yol açabilecek geyikler, çarpışmadan önce sadece gözlerinin kırmızısıyla kuyruğunun beyazı görülebilecek kadar hızlı olan geyikler. Ama bu gece Büyükbaba Garth'ın yolu izlemesine izin verecekti. Rainey, izmarit, naylon paspas ve pis gazetelerle çevrilmiş, arka koltuğun yumuşaklığına yuvarlandı. Zemin eğrilmiş askılar ve ayağının yanında dönüp duran ve ses çıkaran bir avuç dolusu geçmeyen bozuk para ile kaplanmıştı.

'Bencil' dediğini duydu Mormor'un Rainey. Rainey Mormor'un Sissel'i bırakıp şimdi Anja'ya geçtiğini biliyordu. 'Ne kadar bencil

bir kız, öyle gidip onu yapacak kadar. İntihar etmek. Bunu ailesine nasıl yapar? Zavallı Harald ve Eve. Bugünün gençleri her şeyi istismar ediyor. Eski memleketimizde bizim çok çalışmamız gerekirdi, biz hayatın kıymetini bilirdik. Bencil, bencil kız'.

Araba durduğunda Rainey dik oturamayacak kadar yorgundu. Kapı açıldı ve soğuk rüzgâr onu bir ok gibi vurdu. Uyuyormuş gibi göründü ve Mormor'la Büyükbaba Garth'ın bütün dürtmeleri onu kaldıramadı. 'Onu burada donmaya bırakmalıyız' dedi Mormor soğukta kollarını ovuşturarak, fakat Rainey Mormor'un öyle demek istemediğini biliyordu. Rainey ağzının biraz açılmasına izin verdi ve horlama gibi alçak, yumuşak bir nefes bıraktı. Evet o da bir aktör olabilirdi, bir ajans ve bir ajan gibi. O ve Ambrose sahnelerin ve ekranın yıldızları olacaklardı.

'Hadi' dedi Büyükbaba Garth onu koltuğundan kaldırıp omzunun üzerine yatırırken. Kabanı Rainey'nin yanaklarına sıcak geldi ve Brylcrem ve Oldspice sürülmüş gibi kokmuştu. Büyükbaba onu eve getirdi, botlarını çıkardı ve odasına taşıdı. Rainey'nin yüzü yatırırken Büyükbaba Garth'ınkine sürttü ve Rainey onun derin derin soluduğunu duydu. Bıyığını elinin tersiyle silerken kılların sesini duydu. Ondan daha fazla bir şey istedi, iyi geceler öpücüğü değil, o kadar dramatik bir şey değil, fakat üstüne çekilen bir battaniye ya da alnına hafifçe konulan bir el. Bir an onun kendisini nasıl değiştiğini, nasıl büyüdüğünü ve geliştiğini düşünerek izliyor olabileceğini düşündü, gerçek ana-babaların yapmaları gerektiğini hayal ettiği şekilde. Büyümüştü, hatta Ingebjorg Teyze de fark etmişti. Rainey Büyükbaba Garth'ın bu ciddi, büyümeyle ilgili şeyleri düşünerek yanında ayakta olabileceğini düşündü fakat gözlerini açtığında o gitmişti. Ve Rainey onun öteki yatak odasına doğru holde yürüdü-

ğünü duydu. Yatağından çıktı, kabanını, elbisesini, jüponunu ve çoraplarını çıkarttı, katladı ve düzgünce sandalyenin üzerine yerleştirdi. Küçük Joe'yu çıkarttı, silahını ve kılıfını elbiselerinin üstüne yerleştirdi. Sonra üzerinde Speed Racer çocuklarının olduğu pijamalarını giydi. Mormor bunları giymesine iffetti uğruna ancak fermuarlı bölümlerini diktikten sonra izin vermişti. Kumaş derisi için sert ve kaşındırıcıydı ve içindeki bir titreme göğsündeki sıkı şeritleri zorluyordu. Speed Racer'ın midesinin üstüne yapılmış resmine baktı ve Ambrose'un dramatik fıtık izini düşündü. Kollarındaki kumaş mutlu resimlerle kaplıydı; tekerlekler, bisikletler, kasklar, onun rüyalarını ateşleyecek ve onu barış içinde uykuya götürecek imajlar.

Başını eğdi ve gece duasını yaptı: 'Tanrı Mormor'u, Büyükbaba Garth'ı ve her neredeyse annemi, Bayan Sullivan'ı ve tüm üçüncü sınıfı, Ingebjorg Teyzemi ve diğer teyzelerimle dayılarımı korusun ve Tanrı Gretchen Stegness'in balığını korusun çünkü o hastaydı'. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat sonra tekrar dizlerinin üstüne geri oturdu. 'Ah, Tanrı lütfen Ambrose'u, kan kardeşimi korusun.' diye ekledi hızla kalkıp yatağına kaymadan önce.

BEŞ

Noel 1979
Milwaukee, Wisconsin

Ambrose'un yaklaşan ziyareti her şeyi değiştirdi. Şükran Günü ile Noel arasındaki boşluk Rainey için genelde yılın en kötü zamanıydı, Noel Baba'dan ve Tanrı'dan hep istediği tatillerin mümkün olduğunca çabuk bitmesiydi. Ama bu yıl farklıydı - Rainey'nin hayatında ilk kez Noel özlenen bir şeydi. Ambrose geliyordu, o geliyordu ve sonunda tam iki ay bir kardeşi olacaktı.

Mormor Noel'den nefret ederdi, onun mutsuzluğu herkesin Noel'inin lekelenmesine sebep olurdu. Noel'den nefret ettiğini söylemezdi; hayır sadece tatil neşesiyle ilgili tüm konuşmaları bir kenara iter, şenlikleri Katoliklerin fesatlığı ve gereksiz aptallık olarak nitelerdi. 'Eski memleketimizde hiç böyle yaygara koparmazdık' dedi. Yine de Mormor Noel zamanında bir büyükanneden beklenen her şeyi yaptı; bir sürü ekmek, meyveli kek, kjeks ve smokake yığını pişirdi, sulu hamuru öfkeyle yoğurdu, yumurtaları koyu beyaz tepeler halinde çırptı ve katı ve parlak oluncaya kadar kek kreması kaynattı, oturma odasının her köşesini, her girintiyi temizledi, son-

ra flama ve mumlarla odayı süsledi. Noel kartları gönderdi, yeğenleri için hediyeler aldı, hepsini aynı sıkı ağızlı kararlılıkla. Sık sık sabahın erken saatlerine kadar çalıştı, ağacı sessiz, tek başına tıraşlayıp düzeltti. Rainey merdivenin tepesine sürünerek çıkar, göz kamaştıran, dokunulmamış karla tepeleme dolmuş pencere resminin aksine Mormor'un gölgesinin geriye gidişini, duvarda yamru yumru olmasını seyrederdi.

Ara sıra Mormor bir sigara yaktı, kolları göğsünde kavuşmuş ve yüzü Hz. İsa'nın doğumunun ve plastik ren geyiklerinin olduğu dış dünyadan öteye çevrilmiş; sokak köşelerinde söylenen halk şarkılarına ve gümüş çanlı korolara kapalı. Bazı sabahlar Rainey lavabonun kenarına bırakılmış bir kristal içki bardağı buluyordu. Bardağı burnuna tutuyor ve akevit kalıntısını kokluyordu, o nane ruhunu içine çekerek.

Michael Noel'e yakın ölmüştü. Rainey Michael'ı biliyordu ama Mormor'un onun bildiğini bilip bilmediğini bilmiyordu. Rainey Dayısını kazara keşfetmişti. Tavan arasında oynarken, kibrit kutusu arabalarından bir tanesi yoldan çıkmış ve eski dolabın yanına uçmuştu. Arabayı almak için dolabı çektiğinde hırpalanmış yeşil kanvastan bir çanta buldu. Çantanın içinde giysi, kitap, fotoğraf koleksiyonu ve kabartma harflerle 'MCBRIDE MJ B716418 (USA A PROT) yazılı alüminyum kimlik seti vardı. Bir de şu mektubu buldu:

Sevgili Bay ve Bayan McBride,

J Bölüğü 2nci Müfreze Komutanı olarak ben, 12 Aralık 1969'da Güney Vietnam Cumhuriyeti'nde öldürücü yara aldığında oğlunuzla birlikteydim. Bölüğümde hizmet verirken ölen çocukların ailelerine sevdikleri kişinin ölüm şartlarıyla ilgili olabildiğince tam bilgi iletmeye bilhassa önem verdim. 12 Aralık'ta An Khe köyünün ya-

kınında operasyon yaparken bölüğümüz yoğun havan ve hafif silah ateşi altında kaldı. Aldığım rapora göre oğlunuz Michael açılan ilk ateşte vurulmuş ve hemen ölmüştür. Yaralarından dolayı acı çekmedi, son dakikaları acı çekmeden geçti. O ülkesine hizmet etti ve Amerikan Ordusunun en yüksek mertebesine ulaştı. Kaybınız dolayısıyla taziyelerimi lütfen kabul edin.

Yüzbaşı James P. Herper
ABD Donanması

Rainey mektubun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi, tam olarak anladığı kelimeler 'hemen ölmüştür' idi. 'Hemen ölmüştür' diye defalarca tekrarladı, 'Hemen ölmüştür'. Bükülmüş, lekeli fotoğraf koleksiyonu uzun, ince, siyah saçlı, Rainey'nin anne-sininkine benzer gülümsemesi olan bir genci gösteriyordu. Fotoğrafın biri yeşil komando giysileri giymiş, bir kolu bir başka askerde, diğer kolu ayaklarının arasında oynayan küçük Viatnamlı bir çocuktayken çekilmişti. Fotoğrafın arkasında 'Nisan 69 -Anne ve Baba- Yeni arkadaşlarıma bakın! Sevgiler, Mike' yazıyordu. Çantanın dibinde Rainey, gagasının ucunda kurdele, pençelerinde dal olan güvercinli bir Noel kartı buldu. Kartın içinde 'Mary Jane'e Mutlu Noel'ler 1969. Sevgiler, Abin' yazıyordu. Kart hiç damgalanmamıştı, bir tişörtün içine sarılmış ve Michael'dan kalan diğer şeylerle birlikte saklanmıştı.

Çantaya ve içindekilere bakmak Rainey'nin varlığını hiç bilmediği bir şeyi özleyebileceğini, şekli ya da adı olmayan bir şeyi özleyebileceğini fark etmesini sağladı. Sık sık çantaya gitti ve buna bakmak kutsal bir görev gibi oldu. Kanvasın keskin, antiseptik kokusu ilgisini çekti, o kokuda kan, amonyak ve yağmuru hissedebi-

liyordu. Yaşam ve ölümün gizemi bu çantada saklanmıştı ve onu açarken suçluluk dolu bir heyecan hissetmediği an olmadı.

Rainey Mormor'u Michael'ın adını söylerken hiç duymamıştı ve Mormor'un onu bir kez şükranla andığını hatırlıyordu. 4 Temmuz'un ikiyüzüncü yıl dönümüydü, tüm dünya kırmızı, beyaz ve mavi bayraklarla yanıyor gibiydi. Rainey, George Washington'un kiraz ağacını baltalayışını çizdiği resmiyle kütüphane yarışmasında birincilik ödülü kazanmıştı. Piknik ve havai fişek gösterisi yapılırken o, Mormor ve Ingebjorg Teyze arabayla eve dönerlerken Rainey mavi kurdelesini ve 10 dolarlık çekini kucağında özenle tutuyordu ve bundan daha fazla dünyevi bir gurur ve neşe duymanın mümkün olacağına inanmıyordu. Garaja yaklaştıklarında Ingebjorg Teyze ön bahçedeki bayrak denizine baktı, 'Sonja bayrağı tam çekmemişsin' dedi elini gözüne siper ederek, 'Bak tepeye daha 15-20 santim var'.

'Bana bayrak nasıl asılır öğretme,' diye cevapladı Mormor. 'Ben bu ülkeye bir evlat verdim.'

*

Mormor'un sessizliğine tahammül etmekten ve Noel zamanının kendisini yaşatmaktan daha beter olan haftada üç kez kilisedeki Luther Cemiyeti toplantılarına katılmak zorunda olmaktı. Yılın geri kalanında Luther Cemiyeti sadece perşembe öğleden sonraları toplanırdı. Fakat Noel'den önceki bir ay pazartesi ve cuma günlerinde de toplanırlardı. Bu da Din Kasırgası ve İncil Ayeti Söyleme Ayininin haftada üçe çıkması demekti. Mormor Rainey'ye söz vermişti, 'Bir kez kiliseye üye olursan bir daha gitmene hiç gerek kalmaz'. Ama üyeliğe daha dört yıl vardı. Krallar Kralı Kurtarıcımız

Luther King Kilisesi'nin Missouri Meclisi'ndeki küflü kaidesinde geçecek dört yıllık kasvetli öğleden sonraları.

Kaide soğuk ve nemliydi, Elmer tutkalı, ıslak gazete ve bitmeyen 'Tanrı ne verdiyse' yemeklerinin kalanları kokuyordu. Bu yemeklerde, Lutheran yaratıcılığına şükürler olsun, kesinlikle herkes tuna güveci getirir ve hiç kimse kırmızı biberin, o şüpheli ve parlak renkli bitkinin ekildiği bölümü yemezdi.

Jeff Wayland, Krallar Kralı Kurtarıcımız Luther King Kilisesi'nde papazdı ve Luther Cemiyeti'nde de öğretmendi. Kökten uzun saçları vardı, gümüş bir bilezik takar ve gitar çalardı. Rainey ondan çok hoşlanırdı. Fakat Bayan Tor Christiansen, başpapazın eşi, Rainey'nin korktuğu en büyük düşmandı. Çoğu insana olduğu gibi ona da Rainey'nin zeki olduğu söylenmişti. 'Parlak bir kız, buna şüphe yok, fakat keşke çocuğu meşrulaştırmanın bazı yolları olsa' demişti bir 'Tanrı ne verdiyse' yemeğinde.

Papaz Jeff Rainey'nin savunmasına koştu. 'Suçlamak için çok çabuk davranma' diye uyardı Bayan Christiansen'i. 'O da sen ve ben gibi kutsandı. Tanrının gözünde hiç kimseden farkı yok'.

Rainey, Papaz Jeff'in Mormor'a telkin ettiği derin güvensizliği de takdir etti. 'Jeffrey Wayland' diyecekti Mormor, 'Bir Lutheran Papazı için ne biçim bir isim bu? Bu bana iyi bir Lutheran adıymış gibi gelmiyor.' Onun kutsal olamayacak kadar çok gülümsediğine karar verdi ve Methodist eğilimler gösterdiğinden şüphelendi.

Noel'e iki hafta vardı, Rainey perşembe günkü Luther Cemiyeti toplantısına dönem sonu ödevini getirdiğinde. Martin Luther'in hayatı hakkında bir rapor üzerinde çalışıyordu. Martin Luther'in Wittenberg kale kilisesinin kapısına tırnağıyla kazıdığı 95 kuralı anlatıyordu. Kartondan bir dikdörtgen kesmiş ve ağaç gibi boyamıştı. Sonra şerit halinde kestiği kağıtları kartonun üstüne zımbalamış,

kağıdın üzerine çok özenli harflerle 'BÖLÜM BİR -HAYATININ İLK YILLARI' yazmıştı. Bunun altına 'Martin 1483'te doğdu. Annesinin adı Margaret, babasınınki Hans idi' yazmıştı. Yaptığı bu kadardı ama tüm hayatını sergilemeyi planladı.

'Sonraki sayfa kardeşlerini ve okula gittiği yeri anlatacak' diye ilgisiz sınıf arkadaşlarına açıkladı.

'Bu çok yaratıcı, Rainey' dedi Papaz Jeff kızıl kahve sakalını sıvazlarken. Ona göz kırptığında parlak gözleri parlatılmış boncuk gibi ışıldadı. 'Son teslim tarihinden önce ödevlerinize başlarken Rainey'nin yolunu izleyebilirsiniz.'

''Hanım evladı çift ayaklı, hanım evladı çift ayaklı' diye fısıldadı Jiv Moegenberger. Timmy Schroeder masanın altından Rainey'nin bacağını tekmeledi fakat Rainey için için yanmaya başladı.

Bayan Christiansen sınıfın ikindi yiyecekleriyle aşağı indiğinde Rainey hala kendinden memnundu. Bir tepsi bayat yel değirmeni şeklinde kurabiye ve pembenin anemik gölgesi oluncaya kadar sulandırılmış kirazlı Kool-Aid ile yarısı doldurulmuş küçük Dixie kupaları taşıyordu. Aç bir şekilde Janna Jensen iki kurabiye aldı.

'Herkese bir tane kurabiye' dedi Bayan Christiansen fazla resmi, dudaklarını büzüp tabağı Janna'nın elinden alarak; 'Çin'de açlık çeken o zavallı küçük çocukları hatırla'. Janna mahcup iki kurabiyeyi de tepsiye koydu.

'İddiaya girerim kalanları yukarı çıkınca kendisi yer' diye fısıldadı Rainey yanında oturan Gretchen Stegness'e. Gretchen gülümsedi.

Bayan Christiansen Rainey'nin sandalyesinin arkasında durdu, tabağı kalçasıyla dengeleyerek 'Birisinin uğramış olduğunu görüyorum. Neler varmış burada?' diye sordu masanın üzerine uzanıp Rainey'nin ensesinde soluyarak.

'Martin Luther'in hayatı hakkındaki ödevim' diye cevapladı Rainey işinin fark edilmesinden memnun. Sayfaları parmağıyla buruşturdu -özenle yazılmış harflerin üzerinde oyalanarak.

'Bakıyorum da bu kez gerçekten iyisin,' dedi Bayan Christiansen. 'Eminim çok çalıştın. Ama çok gururlanma Rainey McBride. Hep kendinle ilgilenme. Erkekler her şeyi bildiklerini düşünen kızları sevmezler. Alçak gönüllü olmak için özellikle senin bir sebebin var. Doğum şartlarını hatırla.'

Rainey ödevine baktı ve ilk kez bazı çizgilerin eğri olduğunu fark etti. Timmy Schroeder alay etti ve onu tekrar tekmeledi ve bu kez acı daha derine gitti ve biraz daha uzun sürdü.

Luther Cemaati'nden eve, sayısını unuttuğundan da çok yapmakla suçlandığı kibir günahını düşünerek yürüdü. Gösterişli biri olmaya çalışmıyordu, fakat kafasında öyle çok fikir vardı ki bazen bunları ağzından kaçıveriyordu. Sık sık dilini tutması emredilirdi. 'Hold Kjeft Rainey hold kjeft. Küçük kızlar ortalıktan kaybolmamalı fakat konuşmamalı.' Ya da şöyle denilirdi, 'Rainey hadi çık dışarıya oyna. Buradaki hiç kimse dokuz yaşındaki bir kızın fikirleriyle ilgilenmiyor'. Her zaman topuğuyla yere vurur ve oyuncaklarıyla sohbet etmek üzere ayaklarını sürüyerek üst kata çıkardı. Düşünmeyi sevmekten vazgeçemiyordu; aklı sanki kanatları olan bir şeydi, kolları ve bacakları olan ve bunları onun küçük dünyasının kabuğundan uzatan bir yaratık. Yatak odasının penceresine tünemiş dışarıya bakar ve uzaktan geçen otobanı görürdü. Güneşli günlerde otoban soyut bir gökkuşağı takı gibi parlardı, göz kamaştıran, baştan çıkaran bir ışık parçası gibi.

Rainey okulların arasındaki spor sahasını, kestirme yolu seçti. Mormor o yoldan gitmesini yasaklamıştı fakat o yoldan daha çabuk

gidiliyordu ve o çöp yığınından, birkaç rakundan veya ağaçların altında bölünmüş sigaraları içen o zayıf çocuklardan korkmuyordu. Ayakları karın cam gibi yüzeyinin üzerinde çatırtılar çıkarırken o Ambrose'u düşündü. İlmihal sınıfına gitti mi diye merak etti. Ya da kutsal birisi evine gelip onu altın bir kaseyle mi kutsadı? Galiba öyle olmuştur. Katolikler domatese niye şeker ekerler? Biz tuz ekiyoruz. Martin Luther bunu da düşündü mü? Öğrendiği her şeyi hatırlamak için kendisiyle mücadele ederken raporundaki olaylar hep birlikte kafasında dans ettiler. Martin Eisleben, Doğu Almanya'da doğdu. Doğu Almanya şimdi Tanrı'sız komünistlerin toprağı. Martin içtenlikle yedi. Martin bir rahibe olan Katherina von Bora ile evlendi ve altı çocukları oldu. Hiptas, diye düşündü. H.İ.P.Ta.S. Hz. İsa'nın Pahasına Tanrı Serveti. Sadece imanla temize çıktı. 95 kaide. Hileye müsamaha yok. Sadece İsa. Wittenberg'deki kilise kapısına tırnağıyla kazıdı. Tüm inananların Papazı. Vur Diyeti.

'Hah? Kim dayak yiyecek?'.

'Hayır, Voorms', diye açıkladı Papaz Jeff. 'Voorms, vur değil. Bir yer adı'.

'Tamam. Bir yer adı'.

'Nicene Akidesini tekrarla. Tanrı vardır. Aydınlatır. Gerçektir. Doğmamıştır. Bir tek Baba vardır...' Kelimeler ayaklarının ritmini izledi. Sokağın tozunun kaldırımda sarı sarı ışıldadığı Truman İlkokulu'nun oyun sahasının köşesine ulaştığında, gölgeler içinden birkaç figür çıktı ve onu olduğu yerde durdurdu.

'Kafasız Rainey, Aptal Rainey,' diye sataştı bir ses.

'Havuç kafalı beyinsiz' dedi bir başkası, 'Çok düşünüyorsun, kafan patlayacak'. Önce sadece sesleri duydu. Sonra yavaş yavaş dört tane kocaman yüz gözüktü.

'Ne istiyorsunuz?' diye sordu, sesindeki korkuyu duymamaları-

nı ümit ederek. Kaçmasının mı, yoksa durumunu korumasının mı daha emniyetli olduğundan henüz emin değildi. 'Beni hemen yalnız bırakın'.

'Tüm beşleri aldığın için kendinin çok akıllı olduğunu sanıyorsun' dedi çocuklardan biri. 'Bayan Sullivan sana iyi notlar veriyor çünkü sen onun gözdesisin'. Diğerleri nameye başladılar 'Gözde, gözde, gözde'.

Bağırışmalar ses ve yoğunluk olarak büyüdükçe, ona daha da yaklaşarak etrafında daire olmaya başladılar. Rainey şimdi onları açıkça görebiliyordu. Jimmy Haepfner, Mark Kawalski, Kitty ve Kolleen Kosciouszko. Bunlar üçüncü sınıftaki en belalı dört çocuktu. Hepsi pisti, okulda kot pantolon ve yamalı pamuklu ceket giyiyorlardı. Üst geçide yakın ve Howard Johnson'un dükkanının arkasındaki Harrington Manors'dan geliyorlardı. Burada hizmetçi ve komilerin hepsi saat üçte dışarı çıkar ve tepede oturup Old Style içer, Lucky Stripes tüttürürlerdi. Sandstone Avenue'deki Mormor'un evinin emniyetinden sadece altı blok ötede olmasına rağmen Harrington Manors bir başka dünyaydı: tehlikeli, pejmürde ve gizemli. 'Gözde, gözde, gözde' diye fısıldadı çete kötü niyetle ve kelimeyi daha da hırs bürüdü.

'Çenenizi kapayın ve beni yalnız bırakın' dedi Rainey. 'Akıllı olmanın ne kötülüğü var.'

'Bize harçlığını ver,' diye ısrar etti Kitty. Ellerini Rainey'nin cebine soktu ve siyah saçlarının perçemi gözlerinin üzerine düştü.

'İmkan yok, Jose' dedi Rainey sertçe.

'Ver.'

'Öğlen yemeğinde bitirdim. Başka param yok.' diye ısrar etti, korkusu şimdi kızgınlığa dönerek.

'Öyleyse bu akılsız' dedi Mark, uzanıp kolunu yumruklayarak.

Bu hafif bir yumruktu fakat ona, itaat etmezse bundan sonra neler geleceğini anlatıyordu.

'Siz sadece kıskanıyorsunuz, çünkü ben sizden daha akıllıyım' dedi Rainey birden soğuk temiz hava, midesindeki korku ve başının etrafında vızıldayan keskin yıldızlar tarafından zehirlenerek.

'Sen akıllı olabilirsin ama sana bir ders verecez' dedi Kolleen.

'Devam edin, pis Lehler,' diye meydan okudu Rainey.

Bu perçinleyici oldu. Bunu söylediğinde yani üstün gelir gelmez, yerini korumak için kavga etmesi gerektiğini biliyordu. Okul çantasını ve yemek kutusunu bıraktı, kollarını sıvadı ve hazır olduğunu göstermek için kara tükürdü. Yumrukları hazırlama şansı olmadan önce Jimmy sırtına vurdu ve yüzünü kara doğru bastırdı. Bir sonraki an Kitty ve Kolleen onun üzerindeydiler. Rainey'nin saçını çekiyor, dizleriyle sırtına ve omuzlarına vuruyorlardı.

Ingebjorg Teyzenin Florida gezisinden dönüşte getirdiği, üzerinde kocaman gülen parlak bir güneş yüzünün bulunduğu çantasını kapan Mark'ı görmek için yerden yukarı doğru baktı. 'Florida'da portakallar ağaçlarda yetişiyor' demişti Ingebjorg keyifle. 'Bu hayal edilemeyecek kadar büyüleyici. Ağaçtan bir portakal koparabiliyorsun ve o anda, orada onu yiyebiliyorsun!' Rainey Mark'ın kolunu plastik çantanın derinlerine daldırdığını ve Luther Cemaati projesini çıkardığını gördü.

'Hey, bu ne akıllım? Gerçekten çöpe benziyor' dedi rüzgârda sallayarak. Diğerleri güldü.

'Süper çirkin. Senin yüzüne benziyor, akılsız' dedi Kolleen, Mark sayfaları buruştururken.

'Dokunmayın ona' diye bağırdı Rainey ve Mark kağıtları yırtıp birer birer atarken ve siyah mürekkep karda mora dönerken içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti.

'Kes!' diye emretti Kitty. Rainey'nin kafasını yere iterken. Altındaki yol vermez sertliği, dünyanın merkezine kadar giden katılığı ve acımasızlığı hissetti. Nefes almak için kafasını sağa sola oynattı.

'Yüz yıkama!' diye emretti Mark. Kitty Rainey'nin kafasını birden geriye çekti. Burnuna ve ciğerlerine doluşan kısa, lezzetli bir temiz hava dalgası hissetti. Fakat sonra Jimmy yüzünde bir kartopu ezdi, derisi yanmaya başlayıncaya dek ileri geri sürterek. 'Yapmayın' diye yalvardı 'Durun. Kesin şunu.'

Jimmy geriye bir adım attı ve güldü. Soğuk rüzgâr Rainey'nin gözlerine girdi, gözpınarlarını rahatsız etti. 'Şimdi hani o akıllı kız?' dedi Jimmy. Avucunun içini karla doldurdu, siyah tek parmaklı eliyle sertleştirdi ve Kitty ile Kolleen Rainey'yi hareketsiz tutarken Jimmy o kartopunu suratına ağır ağır yaklaştırdı, bu sefer karı burnuna ve ağzına soktu ta ki öğürmeye başlayıncaya dek. Kirpiklerinin dolduğunu hissetti ve acı göz küresinin arkasında arttığında dişleri ağrıdı. Birden boş araziden geçen bir arabanın sesini duydu. Jimmy durdu ve ayağa kalktı 'Tutuklanmadan kaçalım' diye emretti. Kızlar Rainey'yi sırt üstü yere bıraktılar ve bir saniye içinde dördü de değişik yönlerde arkalarına bakmadan koştular, korkutulmuş bir ceylan gibi hızlı ve sessiz.

'Sizi aptal Lehler!' diye bağırdı Rainey arkalarından. 'Koca yaşlı Dufa'lar. Evinize gidin ve ananızın kielbasa'sını yiyin'. Yuvarlandı ve boğazında bir acı hissetti. Vücudundaki titremenin geçmesini beklerken damarlarında sıcak bir şey titreşti. Nemli dudaklarına dokundu ve burnunun kanadığını fark etti. Yere uzandı ve bir avuç kar topladı. Karı burnuna tuttu ve yapabildiği kadar derin nefes aldı, kafatasının içinde derinlerde ezici bir acı hissederek. Kan, kartopunu pembeye boyadı, böylece bir daha avuç dolusu kar aldı ve kuvvetle burnuna bastırdı, kanın akması kesilinceye ve burnu hissizleşin-

ceye kadar orada tuttu.

Ayağa kalktı ve etrafa saçılmış eşyalarını -sapları koparılmış plastik çanta, şapka, eldiven, G.I.Joe sefertasını topladı. Bunların ardından Wittenberg kilisesinin kapısından arda kalanları topladı, yırtılmış, lekelenmiş ve harap olmuş. Tüm bu çalışmayı bir hiç için yapmıştı. Ümitsizce ağlamak istedi fakat gözlerinin arkasındaki gerginliği bozmaktan yana değildi. Ağlamak onun için bir utanç, bir şekilde Kowalski çetesinin tam olarak istediğini yerine getirmek demek olacaktı.

Rüzgâr donmuş yanaklarını yalayıp şarkı söylerken soğuk ve ürperti hissetti. Etrafındaki boş yerlerde rahat yoktu, ne Truman İlkokulu'nun karanlık, tuğlalı, penceresiz arka duvarında, ne komşu Rutherford B. Hayes Lisesi'nin tahta ve donmuş toprak dolu basket sahasında, ne de uzakta farların vızıldadığı ekspres yolun kavşağında. Sadece Chicago, Madison veya Green Bay'e, özgürlüğe giden yolları gösteren oklarla, hayal gibi gözüken yeşil ışıkları fark etti.

Rainey yanan alnına ve burnunun zayıf ucuna dokundu. Kavga ettiğini gösteren bu haliyle eve gidemeyeceğini biliyordu. Yapmaması tembih edilmesine rağmen eve kestirmeden geldiği için Mormor küplere binecekti. Mormor bir tokat atacak ve bunun kendi hatası olduğunu, yanlış çocuklarla karıştırılmayı hak ettiğini söyleyerek, yemek yedirmeden onu yatağına gönderecekti.

Bunun yerine Rainey, Aloyisius Avenue'e gitmek üzere okul bahçesini kestirmeden geçti, akşam için evine gitmeden Gus'ı yakalamayı ümit ederek otobüs garajına yöneldi. Otobüs şoförü Gus uzun, zayıf, tek camlı gözlüğü olan orta yaşlı bir adamdı, güneş yanığı bir yüzü, çörek temizleyicisi dediği gür bir bıyığı vardı. Kırmızı rozetli ve bir sürü zımbalı cebi olan kahverengi polyester bir üniforma giyiyordu ve cümlelerini 'tabi ki öyle', 'çok çok iyi' gibi ifa-

delerle noktalardı. Rainey ile ilk kez o birinci sınıftayken, garajın ön camına beyzbol topu attığında tanışmışlardı. Gus, kızacağına etkilenmişti. Rainey'nin atışlarını biraz daha yükseğe ve uzağa yapmayı öğrendiği takdirde iyi bir sayıcı olma yolunda ilerleyebileceğini söyledi. Bundan sonra sıkı arkadaş oldular. Yazın sadece sohbet ederek, üzümlü Ne-Hi içip merdivenlere oturarak, sopa yontarak ve soda kutuları halkalarını ipe geçirerek saatler geçirdiler. Kışın sobanın etrafında çömelerek, spor radyosu dinleyerek ve Brewers, Packers ve Bucks takımlarını tartışarak garajın arka odasında oturdular.

Okul açıkken Gus, halk okulu ringinde çalışıyordu ve yazın astımlı Katolik çocukların yüzme öğrendikleri Menomonee'deki Will O'Wisp Gündüz Kampına yolcu taşıyordu. Gus bazen Rainey'nin bu kısa turlarda yanında bulunmasına izin verirdi. Ön koltukta, yukarıda oturmayı, radyoda Brewers'ların oyununu dinlemeyi, birisi tam kale koşusu atışı yaptığında alkışlamayı ve kornaya basmak için uzanmayı seviyordu. Mormor asla onaylamadı. Gus'tan kaygılı değildi fakat astımlı Katolik çocuklarla ilgileniyordu. Onlara 'İsa'nın Hırıltıları' derdi. 'Seni Katolik yapmalarına izin verme. Seni nehirde kutsamaya çalışırlarsa kaç'

Rainey garajın ön kapısını açtı. Garaj karanlık ve boştu fakat o arka odadan gelen zayıf, kısılmış radyo sesini duydu. 'Hey, Gus, nerdesin ahbap?' diye seslendi eğrilmiş formika tezgâhının arasından bakarak. Parmak ucunda yükseldiğinde bile tahta askılığı dolduran radyo dizisini görmeye boyu yetiyordu.

'Arkadayım evlat' diye cevap geldi. Rainey arka odaya girdi, tütün ve ayakkabı derisinin ılık kış kokusu ile sarıldı.

'Aman Tanrım, n'oldu sana?' diye sordu Gus. Sandalyesinin iki ayağı üzerinde arkaya yaslanıyordu, baş parmaklarını kemerinin al-

tından geçirmişti. Tek sağlam gözüyle onu yukardan aşağı yoklarken sandalye ileriye meyletti. 'Söyleyebileceğim tek şey evlat, umarım diğer çocuk daha beter görünüyordur. N'oldu?'.

Çantasını ve sefer tasını yere bıraktı ve sandalyeyi onun yanına çekti. Yerdeki küçük sobanın üzerinde, uyuşmuş ellerini ısıttı. 'Mark Kowalski çetesiydi'. 'Şu Polonyalılar.' 'Pis Leh çetesi' de diyecekti, sonra Gus'ın karısı Hilda'nın Varşovalı olduğunu hatırladı. 'Luther Cemaati'nden, eve dönerken beni dövdüler. Noel ödevimi parçaladılar'. Yapışkan bir şey Rainey'nin dudaklarına doğru damla damla akmaya başladı. Ağlamaya başladığından korktu fakat sonra sıcak havanın burnunu tekrar kanattığını fark etti. Gus üst cebinin düğmesini açtı, mendilini silkeledi ve ona verdi.

'O koca sümüğü sil' dedi. 'Ve şunları ağzına at'. Bir başka cepten bir paket Bazooka çikleti çıkardı ve Rainey'ye uzattı. Mendili burnunda tutarken boş eliyle paketi açtı, kocaman pembe bir çikleti ağzına sokuverdi. Hararetle çiğnemeye başladı ve Gus lastik botunun küt ucuyla tükürük hokkasını gösterdiğinde ağzı tükürükle doluydu, dudakları ve dilinin bir hareketiyle onu küçük pirinç kutuya attı.

'İyi atış' dedi Gus, tükürük hokkasına göz atmak için ileriye uzanırken. 'Bu gerçek bir örnekti'. Üst cebinden yuvarlak, teneke bir disk kapağı çıkardı ve açtı, bir tutam tütün kavradı, yanaklarına, derine bastırdı, tepe ışığını yaktı. Rainey kocaman kırmızı tüylü başlığın altında kızaran parlak Kızılderili yüzüne huşu ve özlemle baktı.

'Tamamen boş mu?' diye sordu Rainey ümit dolu.

'Neredeyse. Bir başka gün söylerim'.

'Bana bir sözün var, boşaldığında kap benim olacaktı' diye hatırlattı.

'Biliyorum. Tasalanma, unutmam'. Güldü, geniş gülümseme yanaklarındaki kırışıklıkları kapladı ve bıyığının köşelerinin yukarı kalkmasına sebep oldu.

'Gerçek bir şey çiğnemeyi bana ne zaman öğreteceksin?' diye sordu sabırsızlıkla.

Alaycı ciddiyet içinde kaşlarını çatarak baktı, 'On iki buçuk yaşına kadar olmaz. Sana nasıl tütün çiğneneceğini öğrettiğimi duyarsa büyükannenin bana ne yapacağını Tanrı bilir'.

'Ona söylemek zorunda değiliz' diye teklif etti Rainey.

'Sadece on iki yaşına dek bekle, tamam mı?'.

'Anlaştık' diye onayladı.

'Hey söylesene, Lary Hisle'ın kolundan ameliyat olduğunu duydun mu?'.

'İmkansız!'.

'Bir saat kadar önce radyoda duydum'.

'Yupie'. Rainey daima beyzbol konuşmalarına eşlik eden, uzun, yavaş, iki tonlu ıslığı denedi. 'Bu demektir ki bu sezon oynamayacak'.

'Olabilir' diye onayladı Gus.

'Ne yapacaklar? Gorman'ın kırk beşten fazla tam kale koşusu yapmasını bekleyemezler. Ve bu yıl bizim yüz oyun kazanılacağımız düşünülmüştü' dedi Rainey üzüntülü.

'Üzülme evlat' dedi Gus, onu yatıştırmaya çalışarak. 'Pauly, Sixto ve Yıldırım Gorman'ımız var, Cecil Cooper'ı saymıyorum bile. Hepsi sorunu çözmeye hazır.'

'Hımm. Umarım haklısındır' dedi ciddiyetle.

Bir saat kadar hafif şakalar yaparak sandalyelerinde oturdular. Bu Rainey'nin sevdiği bir zamandı, bu büyüklerin dünyasına Mormor'dan uzak bir sığınağa gizli bir girişti. Burası fikirlerinin değer

taşıdığı, takdis edilmiş bir yerdi: İç saha uçuş kuralı, Brewers'in en iyi koşucusunun kim olacağı veya takımın, nefret edilen Baltimore Orioles'in arkasında, üçüncülükten daha iyi bir yer yapma şansının olup olmadığı gibi onu gerçekten ilgilendiren şeyler hakkında yorumda bulunabiliyordu.

Rainey pencereden dışarı baktı ve geç olduğunu fark etti. Sıcaklık sıfırın altında on ya da yirmiye düştüğünde kışın derinliklerinde ortaya çıkan ürkütücü titreme sesini ve rüzgârı duydu. 'Öteki yarın ne âlemde?' diye sordu Rainey kibarca. Her zaman konuşma Gus'ın hanımı ile bitmeliydi.

'Süper saf'. Gözleri cam gibi oldu. 'Hilda'm şimdi evde, Tanrı onu korusun, bobke ve pieriogi yapıyor. O kadın yemek pişirebiliyor. Şanslı bir adam olmalıyım, şanslı. Ve hâlâ fıstık gibi. Arka tarafı biraz genişçe ama hâlâ fıstık. Daha şanslı olamam'. Rainey onaylarmışcasına başını salladı. Hilda'yla hiç karşılaşmamıştı, karşılaşacaklarından da şüpheliydi. Gus ve Hilda Mormor'un evinden sadece sekiz blok ötede yaşıyorlardı fakat Kowalski çetesi gibi Hilda da başka bir dünyada yaşıyordu. Hilda'nın arkadaşları hep Polonya göçmenleriydi ve onlar kimliklerini muhafaza ediyorlardı, pek çoğu İngilizce öğrenmeyi reddediyordu. Köşedeki manavdan alışveriş yapmak yerine Mitchell Caddesi'ne otobüsle gidiyor, marketlerden taze sebze alıyorlardı. Eve kocaman ekmek sepetleri, soğan yığınları, turp, pancar ve bulanık, gizemli içi turşu dolu cam kavanozlar yüklenmiş olarak geliyorlardı. Bu kadınlar arka odalarda oturur ve düz ayakkabı giyerlerdi, yazın bile eşarp ve atkı takarlardı.

'N'oldu bil bakalım?' dedi Rainey Gus'a sarıp sarmalanıp gitmeye hazırlanırken.

'Brewers'de oynaman için anlaşma teklif edildi' diye sordu.

'Hayır,' dedi sabırsızlıkla. 'Ondan bile daha iyi'.

'Bundan daha iyi ne olabilir?'.

'Kuzenim Ambrose Noel'de kalmak üzere bize geliyor'.

'Ambrose? Bu bana hanım evladı adı gibi geliyor' dedi Gus dikkatli. 'Ambrose gibi bir isimle top oynayabileceğinden şüpheliyim'.

'O bir hanım evladı değil. O bir Danimarkalı' diye açıkladı sabırla. 'Süper zengin ve New York şehrinde bir gökdelende yaşıyor. Orada pencereden bakınca insanlar karınca gibi gözüküyor. O sahnelerin ve ekranın yıldızı olacak ve o Hollywood'a gidince ben de onun gizli ajansı olacağım ve oradayken, ben ona tahtanın nasıl yontulacağını ve Davy Crockett'in nasıl oynanacağını öğreteceğim.'

'Güzel, onun gibileri Milwaukee'de her zaman bulamazsın. Buraya da getir, tanışmak hoşuma gider'.

'Getiririm' diye söz verdi Rainey. Hatırı sayılır derecede sakinleşen yüzüne dokundu. 'Kavga etmiş gibi görünüyor muyum?'.

'Yo' diye güvenini tazeledi Gus. 'Hiç belli değil'. Omzunu tıpışladı ve onu dışarıya, rüzgâra yolladı. Rainey arkasını döndü, el salladı ve eve yöneldi.

Ertesi sabah uyandığında gece kötü bir şeylerin olduğunu biliyordu. Boğazı tıkanmıştı ve kaşınıyordu ve dik oturduğunda başı fırıldak gibi dönüyordu. Kahvaltıda ilk ahududu pop-tart'ını bitiremedi ve tahıllı Kaptan Quisp şekerli mavi sütü hararet ve mide bulantısı yaptı. Uzanmaktan, gözlerini kapatmaktan ve odanın fırıldak gibi dönmesinden kurtulmaktan başka bir şey istemiyordu. Giyinmek için savaş verirken soğuk terler döktüğünü fark etti. 'Lütfen Tanrım, hasta olmama izin verme' diye fısıldadı. Mormor'a kendini iyi hissetmediğini söylemekten ödü kopuyordu. Mormor'un düşün-

cesine göre hastalık bir günahtı ya da yanlış yapılan bir şeyin cezası. Hastalığa katlanılmalıydı ve ödülü işe gidebilecek kadar iyi olmaktı. Rainey merdivenden aşağı, Mormor'un ütü yaptığı, ütü çizgisi yaparak ütüyü ileri geri, öne ve arkaya bastırdığı ön odaya kendinde olmadan geldi. Rainey'yi birden bakınca fark etmedi, 'N'oldu sana?' diyerek gürültüyle işine devam etti.

'Bilmiyorum ama kendimi iyi hissetmiyorum' dedi Rainey yavaşça. Ütü tahtasından gömleği çıkarırken Mormor'un yüzü karardı. 'Dışarda şapkasız oynarsan böyle olur. Hak etmiştin. Herhalde zatürreeyle biter. Suni akciğer takıldığında ağlayarak bana gelme'.

'Üzgünüm' dedi Rainey kuvvetsizce.

'Ateşin var mı?' diye sordu Mormor.

'Hayır' diye cevapladı Rainey çabucak, saç diplerinde ter taneciklerinin yoğunlaştığını hissederek.

'Öyleyse hasta değilsin.'

'Evet. Sanırım hasta değilim,' dedi Rainey, 'Sadece biraz uzanacağım'. Kendini sağlama almaya çalışarak kapı kolunu kavradı. Midesi ağzına geldi.

'Gel buraya, ateşin var mı bakayım,' diye ısrar etti Mormor.

'Yo,' dedi Rainey soğuk terler belkemiğinden aşağı doğru dans ederlerken.

Mormor ona doğru adım attı, Rainey'nin kolunu kavradı ve alnına elini koydu. 'Tahmin ettiğim gibi' dedi Mormor. 'Yanıyorsun. Gidip termometreyi getireyim'.

'Hayır. Gerek yok'. Rainey'nin soğuk terlemesi, ateşten terlemeye döndü.

'Evet gerek var' dedi Mormor.

Rainey kaçmaya çalıştı fakat Mormor onu tekrar kavradı ve sıkıca tuttu, 'Beni dinle genç bayan sakinleşmezsen seni döveceğim'

diye uyardı. Tırnakları Rainey'nin kolunda derin izler bıraktı. 'Şimdi ateşine bakacağım. Ne yapacağını biliyorsun. Termometreyi getirene kadar burada bekle. Beni anladın mı?'.

'Evet' diye cevapladı Rainey. Şimdi kaçış yoktu. Pantolonunu aşağı indirdi ve bundan sonra olacaklardan ödü koptuğu için titredi. Divanın yanına diz çöktü kendini desteklemek için alnını yastığa bastırdı. İç çamaşırı ayak bileğinin yanındaydı. halı çıplak dizlerini kaşındırdı ve hava poposuna sıcak ve kuru geldi. Banyodan gelen sesleri duyabiliyordu. İlaç dolabının küçük cam kapısının açılışını ve kapanışını, Mormor'un kocaman vazelin kavanozunu alırken metal rafın çıkardığı sesi. Rainey omzunun üzerinden. ön pencereden dışarı baktı. Kosciouszka ikizlerinin içeriye. ona baktıklarını ve güldüklerini hayal etti. Yarın okula gidecekler ve Bayan Sullivan ile tüm üçüncü sınıf öğrencilerine Mormor'u, termometreyi ve Rainey'nin beyaz poposunun görünüşünü anlatacaklardı. Bunun utancı hepsinden beterdi; bu utanç tüm vücudunu kırmızıya döndürdü. Hilda ve arkadaşlarının pazardan evlerine taşıdıkları pancar kırmızısına. Birden Rainey baş dönmesi ve susuzluk hissetti. hafifletilmiş bir his ve sonra sanki kusacakmış gibi boğazında bir sızlama. Sonra neşeyle her şey karardı.

*

Önce Ambrose'u düşler. Ambrose hastadır; solgun ve pembedir ve zarif bir şekilde öksürür. çiçekli dantel perdelerle gölgelenmiş, kocaman beyaz bir yatakta destekle oturur. Dünyaca ünlü bir sürü cerrah tarafından incelenir. Yara izine hayret ederler. tepeden tırnağa muayene ederler ve uzun parmaklarıyla sakallı çenelerini yoklarken temkinli, birbirleriyle konsültasyonda bulunurlar. Sonra bir-

den, gülümseyen yedi sarışın hemşire kolalı üniformaları içinde yatak odasına girer. Gümüş kupalar içinde köpüklü, sütlü çikolatalar, mükemmel bir şekilde kahverengine bürünmüş peynirli sandviçler, üzerlerinde şemsiyeli kürdanlarla ve kenarlarında maydanozlarla süslenmiş tabaklar taşırlar. Birisi Ambrose'un arkasında durur ve tombul ensesine ipek bir önlük bağlar. Tam sandviçi kabartmalı çatal ve bıçağıyla kesecekken rüya, Mormor'un mutfağında duran Mormor ve Ingebjorg Teyzeye kayar. Mormor Rainey'ye öğle yemeği hazırlar. Bir avuç dolusu kuru istiridye krakeri ile topak topak hamurlu çorba ve bir dilim tereyağlı beyaz ekmek. 'Ah, Sonja, bu çorba soğuk' der Ingebjorg ağır gri kaşıkla bir yudum alırken. 'Önemli değil. Yeterince iyi. Ona yeter' diye cevaplar Mormor kapıyı tekmeleyip masaya doğru uzun adımlar atarken.

Rainey mükemmel duyabildiği fakat net göremediği bir yarı uyur-yarı uyanıklık arasında uyandı. Şekiller sanki bir sıvının içine kapatılmış gibi, ümitsizce hareket ediyordu, aktif mor damlalar gibi görüntüye bir girip bir çıkarak. Doktor etrafında dolanıp duruyor, ona dokunuyordu fakat o doktorun ellerini hissedemiyordu. 'Bu kızarıklık göğsünüzde ne zamandır var?' diye sordu. Rainey onu cevaplamak istedi fakat birisinin onun gömleğini çıkarmış olması ve gömleğinin nerede olduğunu bilmemesi onu öyle çok şaşırttı ki. Onun sorusunu cevaplamadan önce gömleğini bulması gerektiğini düşündü.

'Tamam' dedi doktor başını sıvarlayarak, 'Şimdi sadece dinlen. Sonra geri geleceğim'. Vücudu bunu bir işaret olarak algılamış gibi görünüyordu, çünkü derhal derin bir uykuya daldı, sanki ağırlıklar bağlanmış ve suya atılmış gibi öksürüklerle boğularak. Kendinin daha derine battığını hissetti, beyninin içinde bir deliğe, gündüzle geceyi ayırt edemeyecek kadar karanlık bir deliğe dalarak. Dünya-

nın büzüldüğünü, nefesini verdiğini ve onun vücudunu kendi merkezine doğru çekerek ezdiğini hissediyordu. Hayat gittikçe küçülüyordu ve o nefes alacak bir yer için savaşmak zorundaydı. Karanlık, sıcak ve havasız bir odada yalnızdı. Bir serçe bile burada boğulabilirdi. Kargaların perdeden düştüğünü hayal etti ve pencereden bulutlanan, kuşlarla siyaha dönen gökyüzünü gördü.

Dünya titredi ve bir şey yatağı salladı. Ve sonra dünyadan kalan tek şey yataktı ve yatağın kenarı var oluşun kıyısıydı. Fakat gözlerini kapattığında hayat daha da küçüldü, şimdi başının iki kenarındaki beş santimlik serin yumuşak yastığa inmişti.

Sonunda içinde yaşayacağı sadece kendi derisi kaldı. Deri hayatın son sınırıydı ve biliyordu ki acı giderse bu küçüklükteki bir dünyada yaşayabilirdi. Fakat sonra deri bozuldu ve katman katman yanmaya başladı. Taze deri neşe dolu bir an için serin ve solgundu. Sonra alevin üzerindeki bir meyve gibi olgunlaştı, deri şişti ve kırmızılaştı, ince ince gerildi, daha sert ve parlak oldu, ta ki açılıp serin bir sıvı akıtıncaya kadar. Ve tekrar nefes aldı, en azından sonraki deri parçası sıvı salgılamaya başlamadan önceki o birkaç güzel saniyede. 'İsa Hazretleri, lütfen bana gel' diye dua etti. 'Sen kırk gün ve kırk gece çölde oruç tuttun, lütfen bana güç ver'. Korktu.

Fakat İsa'yı anar anmaz gelebileceğinden korktu. İsa'yı görmekten, O'nun çok zayıf, çıplak ve yabancı olacağından korktu. Parlak cübbesinden, acı çeken gözlerinden çıplak, kanayan ayak bileklerinden, Mormor'un temiz halısının üzerinde iz bırakacak kandan korktu. 'Hayır Hz. İsa. Gelmesen daha iyi. Gelmesen daha iyi.'

Ertesi gün uyandığında kolları ve bacakları hareket edemeyecek kadar şişmişti. Zihni daha berraktı fakat başı hala ağrıyordu ve bir şey hissediyordu, güneş gözlüğü, evet güneş gözlüğü burun kemi-

ğinin üzerinde ağırlık yapıyordu. Ter plastik kutuların altından ince ince akıyordu fakat bunu itelemek için ellerini kaldıramıyordu. Mormor ve Büyükbaba Garth'ın mutfakta tartıştıklarını duydu.

'Her şeyi yak ' diyordu Mormor, Rainey'nin daha önce hiç duymadığı, çileden çıkmış, yüksek perdeden bir sesle: 'Dokunduğu her şeyi. Hepsini yak; oyuncakları, çarşafları, giysileri. Şimdi. Garajda biraz benzin var'.

'Sonja! Kes şunu!' dedi Büyükbaba Garth. 'O kadar kötü değil'.

'Kızıl!'

'Biliyorum,' dedi sabırla. 'Ama şimdilerde farklı. Eskisi gibi değil. Artık penisilin var. İyileşecek.'

'Jens kör oldu ve Astrid öldü. Jens kör oldu ve Astrid öldü' diye tekrarladı Mormor.

'Kör olmayacak. Sonja, mantıklı olmaya çalış'.

Mormor bir şey dedi sonra Büyükbaba Garth bir başka şey dedi fakat, artık Rainey kelimeleri çıkaramıyordu. Büyük siyah güneş gözlüklerinin burnundan aşağı kaydığını hissetti. Serçe ve kargalar perdenin içine kıvrılmışlardı. O nemli kokularını alabiliyor, üstüne dikilmiş boncuk gözlerini hissedebiliyordu.

'Ona Astrid adını koymamalıydık, uğursuzluktur, biliyorum' dedi Mormor birden yine sesli olarak. 'Tüm Blue River Township'te herkesin saçı kesildi, sonra kıllar yakıldı. Pek çoğu öldü ya da kör oldu. Sağlıklı olanlar hastalara baktılar, kendileri hastalanıncaya kadar ve onların ardından yatağa düştüler. Gud i himmelen!

Rainey yeniden uyumuş olmalıydı, çünkü Büyükbaba Garth divanın yanına oturmuş, serin ve ıslak bir bezle onun alnını siliyordu. Rainey gözlerini açtı ve güçlükle onun yüzünü çıkarabildi; üzgün gri gözlerini, ince bıyığını. 'Tamam Rainey' dedi sessizce. 'İyileşeceksin' gülümsemeye çalıştı, 'Aç mısın?'

'İçecek' diye fısıldadı.

Divanın yanındaki kumar masasından bir bardak su aldı, zayıf parmakları arasında pipeti tutarak bardağı dudaklarına doğru kaldırdı. Bir yudum aldı ama yutmak çok acı vericiydi. Bunun yerine suyu çenesinden aşağı doğru bıraktı. Su göğsüne damladığında ateş ve yapışkanlık hissetti. 'Biraz tavuk sulu çorbadan içmeye çalış' dedi Büyükbaba Garth: 'Yemen gerekiyor'. Küçük çorba kabını kaldırdı. Tavuk kokusu öğürttü. Hayır anlamında başını salladı.

'Mormor' diye fısıldadı.

'Ne?'.

'Mormor'u istiyorum'.

Şaşırmış görünüyordu. 'Şimdi meşgul' dedi çabucak. 'Oyuncaklarından birini ister misin?'

'Mormor benim oyuncaklarımı yakıyor' dedi Rainey ona.

'Hayır. Bunu yapmasına izin vermeyeceğiz' diye söz verdi, elini kendi elinin içine alırken: 'Oyuncakların emniyette'.

'Mormor'u istiyorum' diye ısrar etti. Mormor yanına gelinceye kadar rahat etmeyecekti. Hayatı boyunca Rainey'ye bir gram sevgi veya muhabbet göstermeyen kadın, Mormor, şimdi Rainey'nin istediği kişiydi. Sadece Mormor kargalarla ve kara tavuklarla savaşabilecek kadar güçlüydü; Mormor ışığın kapının altından sıvışmasına asla izin vermeyecektir. Başka hiç kimsenin böyle bir gücü yoktu. Büyükbaba Garth gitti ve birkaç dakika sonra geri döndü 'Bulaşıkları yıkıyor' dedi, ' Bitirince geleceğini söyledi'.

Mormor divanın yanındaki sandalyeyi çekti ve çatlak, kırmızı elleri dizlerindeyken sandalyeye çöktü. 'Rainey' dedi ilgi gibi anlaşılan öylesine bıkkın bir sesle. 'Bunları çekmek için çok yaşlıyım'. Amonyak ve bulaşık sabunu kokuyordu, sertçe fırçalamanın kokusu.

‘Hastalandığım için üzgünüm’ dedi Rainey fısıltıya ulaşması için çok gayret gösterilmiş bir sesle.

Mormor dudağının kenarını ısırdı ‘Biliyorum. Bazen çok fazla oluyor. Çocuk büyütme işini yıllar önce bitirdim. Oğlumu kaybettim ve kızım beni terk etti. Bir başka çocuğa bakmayı, hele bu yaşımda asla istemedim. Çocuk bezleri, yüksek sandalyeler; okullar ve hastalıklar, arka kapıdaki erkek arkadaşlar... Bu istediğim en son şeydi’. İçini çekti. ‘Ama buradasın. Sanırım bu senin hatan değil’.

‘Benden bıktın‘ diye fikrini söyledi Rainey.

‘Ya. Ve sen bizden bıktın. Bunun için üzgünüm. birçok çocuğun olduğu gibi annen, baban, kız ve erkek arkadaşların olsaydı iyi olacaktı. Bu iyi olacaktı’. Ön cama doğru sürüklenen kara baktı ve sesinin tonu değişti. ‘Ama biliyorsun, bir sürü çocuk senden daha kötü durumda’.

‘Biliyorum. Biliyorum. Bunu bana anlatma’ diye sözünü kesti Rainey önceleri birkaç kez dinlediği bu dersi tekrar dinlemek istemiyordu.

‘Mormor, eski memleketiniz neye benzer?’.

Mormor ürkmüş göründü. ‘Ne garip bir soru. Niye sordun bunu?’.

‘Çünkü onun hakkında hep konuşuyorsun fakat gerçekten neye benzediğini asla söylemezsin, memleketiniz neye benziyordu?.

Mormor yere baktı ve battaniyeden gevşek bir iplik çekti, dudaklarını büzüp kafasını sallayarak. Gri saçının perçemi öne düşerken yüzü bir parça yumuşadı. ‘Ah, şimdi çok zor hatırlıyorum. Çok zaman önceydi. Evdeki elmaları hatırlıyorum. Ama burada da elma vardı, yanılmış olabilirim. Buraya geldiğimizde ben altı yaşındaydım. Önce babam ve kardeşleri gelmişler. Sonra yeterli parayı biriktirdiklerinde bizi çağırdılar. Babam birisini öldürmüştü, onun

için ayrıldık oradan. Lyngdal'da oturduğumuz sırada. kereste fabrikasında çıkan bir kavgada bir adam öldürmüş. Saklanmak için Kongsberg'deki annemin akrabalarının yanına gittik. Else orada doğdu. Sonra kayıkla karşıya geçtik ve birkaç yıl Saskatchewan'a yerleştik. Orada da Arne doğdu. Ingebjorg Amerika'da doğan ilk bebekti. Blue River Township'e yerleştikten sonra doğmuştu.

'Owauskeum'a yerleşmediniz mi?' diye sordu Rainey.

'Hayır. Ben liseyi bitirdikten sonra babam Owauskeum'da bir ev yaptı. Önce Grant Country, Wisconsin'deki Blue River Township'e taşındık. Garip bir yerdi. Şehirdekilerin neredeyse hepsi Lyngdal'ın yakınlarından gelmişti. Sanki tüm şehir toplanmış ve Yeni Dünya'ya taşınmış gibiydi. Herkes Norveççe konuşurdu, kilisede, okulda; hatta gazeteler bile Norveççe'ydi. On dört yaşıma kadar tek kelime İngilizce konuşmadım ve lise diploması almak için İngilizce öğrenmek zorunda olduğumuz için öğrendim. Blue River'ın iki tarafında kasabalar vardı. Biri Alman biri Litvanyalı. Hepsi Lutheran'dı fakat onlarla asla görüşmedik, asla neslimizi karıştırmadık. Chicago'da çalışmaya gittiğim on dokuz yaşıma kadar ne bir zenci, ne bir Katolik, ne de bir Musevi görmüştüm. Daktilograf olarak işe girmiştim ama o zamanlar çok güzeldim, uzundum, sarışın ve iri kemikli. Bana kürk modelliği işini verdiler. Haftada 10 dolar! Ekonomik kriz sırasında bir şans. Saçım öyle uzundu ki otururken altımda kalabiliyordu. Kocaman memelerim vardı ve erkekler çok arkadaşçaydı'. Rainey Mormor'un utandığını gördüğünü düşündü. 'Bir keresinde John Dillinger'in bakışını yakaladım' diye devam etti Mormor. 'Bana bir içki aldı ve filmde oynamamı teklif etti. Sık sık düşünmüşümdür evet deseydim, kırmızılar içindeki leydi olabilirdim ve Hoover'in FBI ajanlarının onu vurduğu gece orada olabilirdim'. Mormor gülümsedi, nadir ve acı-tatlı bir gülümse-

meydi. Rainey gülümsemenin arkasında Mormor'un kaybolan güzelliğinin hayaletimsi gölgesini gördü.

'Oraya geri dönmeyi hiç istedin mi?' diye sordu Rainey.

'Chicago'ya mı?'

'Hayır' diye açıkladı Rainey 'Eski Memleketine'.

Mormor omuz silkti. 'Eh. Tam olarak değil. Artık orası bizim evimiz değil. İskandinavya değişti -hepsi sosyalist ve çıplaklar kampı var gazeteden okuduğum kadarıyla. Cinsiyet değiştirme ameliyatları!' Sustu. 'Annem hep geri dönmek üzerine konuşurdu. Ta başından beri buraya gelmeyi istememişti. Ama asla yeterli para olmadı, her zaman bakılması gereken Arne, Jens ve Ingebjorg vardı, tarla vardı ve sonra sırasıyla torunlar vardı ve annem hiç geri dönemeden öldü'.

Rainey birden üzüntü hissetti. Bir şey kaybetmişti, bir zamanlar önem taşıyan bir şeyi. Hilda ve Gus'ı, Kosciouszka ikizlerini, Howard Johnson'ın dükkanının arkasında ince kabanlarıyla titreşen Porto Ricolu garsonları düşündü. Herkes bir başka yeri düşünür, fakat hiç kimse geldiği yere geri dönemez. 'Belki bir gün eski memleketimize ben giderim' dedi Rainey.

'Olabilir. Gidebilirsin' diye onayladı Mormor. 'Ama orası sana ne ifade edecek? Sen yarı İrlandalısın. Evet Garth'dan çeyrek İrlandalı, benden çeyrek Norveçli. Diğer yarın her şey olabilir. Babanın kim olduğunu kim biliyor? Eminim ki annenin kaçtığı o İspanyolca konuşan Amerikalı baban değildi; onunla sen doğmadan sadece bir ya da iki ay önce karşılaşmıştı. Başka birisi olmalı. Sen yarı zenci, yarı Katolik, yarı Musevi olabilirsin bildiğim kadarıyla'.

'Sanmıyorum' dedi Rainey. 'Ben ne olduğumu biliyorum'.

'Nesin öyleyse?'

'Ben Rainey McBride'ım' dedi sadece. Birden kendini etkisi al-

tına alacak ateşi hissetti. 'Norveççe'de dondurmayı nasıl dersiniz?' diye sordu çabucak.

'Iskrem' dedi Mormor 'r'yi yuvarlayarak.

'Kardan adam?'.

'Snomann'.

'Okul?'.

'Skole'.

'Sku-leh' diye tekrarladı Rainey. Birden bu dili bilmeyi, her kelimeyi telaffuz edebilmeyi istedi. Kelimelerin dilinden kolayca dökülmesini istedi. Beyninin derinliklerinde bir yerde bunu zaten biliyor olmalıydı. Şayet kendi dillerinde onlarla konuşabilirse, önünden giden tüm insanların bir parçası olabilir, tüm o hayaletleri toplayabilirdi. 'Sku-leh' dedi, sesleri doğru çıkartmaya çalışarak, ikinci hecede yükselen vurgu vardı.

'Şimdi dinlen' diye talimat verdi Mormor, battaniyenin kenarını üzerine çekerken. 'Şimdi sadece dinlen. Norveççe öğrenmeyi sonra düşünürsün'.

'Iskrem. Snomann. Skole' diye fısıldadı Rainey kelimelere sıkı sıkı tutunarak.

Sonra bir başka ateş dalgası geldi, daha çok acı ve boğazında sıkılmayla. Büyükbaba Garth moralini düzeltmeye çalıştı, on kutu Fleer ve Donruss beyzbol kartı getirdi, divanın karşısına gıcır gıcır Louisville Slugger yerleştirdi. Rainey uzanıp ona dokunabilirdi, ağrı arttığında eliyle tahtanın damarlarını kavrayabilirdi. Ama hâlâ ateş yükseliyordu. Nefes almamaya çalıştı. Nefes almak çok acı veriyordu. Küçücük bir nefes alış bile boğazının arkasında ejderhanın alevli nefesi gibi etkiliyordu. Öksürmeye başladı ve her öksürükte boğazı daha da kısılıyordu. Sonra boğazında bir şeyin patladığını

hissetti ve üzüm kabuğu gibi kalın ve yapışkan bir şey tükürdü. Dehşetle boğazındaki kabarcıkların patladığını fark etti. Aşağıya kayarken ve midesinin sert düğümüne değdiğinde acı sıvıyı tattı ve oda biraz daha kararırken çok korktu.

'Gitmesine izin ver' dedi kendi kendine. 'Gitmesine izin verebilirsin. Biliyorsun kolay olacak'. Daha önce hiç kimseye söylemediği bir şey vardı, çünkü çok korkutucu ve çok önemliydi. İkinci sınıfta idi, oyun sahasında güreş yaparken Carl Muller onu kündeye getirmiş ve kafasını arkaya burkmuştu. Bir saniye için Rainey zamanın dışına çıkmıştı. Kendi hayatının yanında durmuş ve kara yıldızları görmüştü, kocaman ve çok kollu, etrafında dans eden. O zaman Tanrı'nın karşı konulamaz iyiliğini görmüştü. Yıldızlar sadece birkaç dakika devam etmişti ve sona erdiğinde eskiden olduğundan daha da yalnız hissetmişti kendini. Ama içinde, için için yandığı yıldızların hatırasını unutmamış, onların ölmesine izin vermemişti. Kafasının içinde hapis kalan gökyüzünün ikiye bölündüğü görüntüydü ve gerçek dünya bu taraftan görülebiliyordu; hayal kırıklığının olduğu, göz kamaştırıcılığın ve neşenin olmadığı. Bir gün özgür olacağım. Özgür olacağım ve oralara gideceğim.

Sonra üniforması içinde Gus'ı gördü divana yaklaşırken. Gülümsedi ve sakalının uçları yukarı kalktı. Elinde bir bardak üzümlü Ne-Hi vardı ve Hilda, Gus'ın arkasında, mavi-beyaz eşarbını takmış, fırından yeni çıkmış, evde yapılmış, tereyağına batırılmış ve kuru üzümlerin parladığı bobke tepsisi taşıyordu.

'Oh, hayır, bana değil' diye yalvardı 'Benim için burda değilsiniz'. Gülümsediler ve yanına oturdular. Gus Rainey'nin başını kaldırdı ve Hilda bir yudum üzümlü Ne-Hi verdi, limon ve şekerlenmiş portakal kabuğu kokan önlüğüyle ağzını sildi. Hilda onunla meleklerin dili gibi duyulan bir yabancı dilde konuştu. 'Butchke,

vasi-la mir; ekta, ekta, da!'. Ellerini ıslak bir bezle temizlediler ve yanan gözlerinin üzerine temiz, serin bir bez parçası koydular. Sonra bobkeyi ince parçalara bölüp ona yedirdiler, gergin, terli ellerini kibarca okşarken. Ağlamak üzere olduğunu hissetti. Göz yaşlarını tutmaya çalıştı fakat tuz boğazındaki yaraları acıttı.

'Yo, yo,' dediler ona 'Sorun değil, ağla'.

'Hadi,' dedi Gus samimiyetle. 'Ne kadar çok ağlarsan o kadar az işersin'. Ve onların izniyle ağladı, kendini sakin, kurumuş ve boş hissedinceye kadar.

Sonraki uyanışında hâlâ kendini güçsüz, zayıf hissediyordu, fakat biliyordu ki köşeyi dönmüştü ve kötü durumu atlatmıştı. Gözleri sanki göz kapaklarını boyayan ve yaralayan asitli gözyaşı döküyormuş gibi acımasızca yanıyordu, fakat içinden, derinlerden serin bir şey yükseldi. Mormor'un divanın yanında olduğunu ve Eski Memleket'teki veya Blue River Township'deki Noel'le ilgili hikâyeler anlattığını fark etmesi biraz zaman aldı. Rainey hikâyelerin nerede geçtiğinden emin değildi. Noel için bir portakal ve iki parça meyan kökü ve at şekerimiz olurdu' diyordu Mormor. 'İyi bir yılda erkeklerin hepsinin beş senti, kızların hepsinin de annemin elleriyle yaptığı bebekleri olurdu, babamın eski çoraplarına pamuk doldurulup, kırmızı ağız işlenmiş, saçı pamuk ipliğinden, gözleri düğmeden. Tabi ki asla şikayet etmedik, çünkü fakir insanların bizden daha az şeyleri vardı...' Sesi geride kaldı. Rainey yeniden ağlamak istedi. O yüce gönüllü ve şımarık idi, diye karar verdi. İnsanların onun hakkında söyledikleri doğruydu. Dünyası bereketli ve zengindi ve Tanrı'nın sevgisini hak etmek için yeterince acı çekip çekmediğini merak etti.

Barış dolu bir rüyadan, akçа ağaç pekmezinin ve çilek reçelinin tatlı, yakından gelen kokusuna doğru yavaşça uyandı. 'Noel'i kaçırdım mı?' diye sordu zayıf bir sesle.

'Aptal ördek olma' dedi yanından yüksek perdeden bir ses. 'Noel bugün ve Sonja Teyze hediyeleri açmada sana yardım edebileceğimi söyledi. Ben G.I. Joe karavanıyla başladım. Umarım takmazsın, biraz açık gibiydi, sonra da paket kağıdı kazayla elimde kaldı'.

Rainey dik oturdu, çapaklı gözlerini ovuşturdu ve Ambrose Torsten Dienst'in sevimli, kışın açan gül gibi yüzüne dimdik baktı. İlk birkaç dakika dünyada mı, cennette mi olduğunu bilmiyordu, sonraki birkaç dakikada bunu önemsemediğini fark etti.

ALTI

Ocak 1980
Milwaukee, Wisconsin

Ambrose'un ziyareti Rainey'nin umduğu saadeti getirdi. Kızıldan dolayı hâlâ güçsüzdü, bu nedenle oyun süresi günde bir ya da iki saatle sınırlıydı ve bundan sonra da Rainey kibrit kutusu arabalarının tekerleklerini döndürmekten ya da Taslak Kalıbı üzerinde geometrik şekiller çizmekten daha fazla enerji isteyen şeyleri nadiren istiyordu. Bu heyecansızlık Ambrose'a tam uymuştu. Kendisi hakkında konuşmayı seviyordu ve Rainey yarı yatalak durumda Ambrose'un kayak gezileri ve kokteyl partileri hikâyelerini, General Motors'un başkanını görüşünü dinlemekten çok mutluluk duyuyordu. Ambrose divanın yanında, Rainey'nin başucunda bir sandalyede tüneyerek oturuyordu. Bileğini dünyadan bezmiş, iyi bilgilendirilmiş bir şekilde sallıyordu fakat gene de hikâye anlatırken heyecana kapılıyordu.

'Oma'nın evinde benim kendi arabam var,' dedi. 'Yollarda kullanamıyorum ama gerçek motoru var. Arkasından duman çıkıyor ve her şeyi var. Oma'nın evi ilaç gibi kokar ama benim odam zencefilli çörek gibi kokar. Kışın Almanya'ya kayağa gideriz. Geçen yıl Oma'yı bizimle götürdük. Benim kendi kayaklarım var, ama Mutti sadece küçük tepelere gitmeme izin verir. Belki, on bir yaşıma gel-

diğimde büyük tepelere gidebileceğimi söylüyor.'

Rainey divanda dirseklerinden itibaren battaniyeye sarılmış ve alnında soğuk bir bez parçası olduğu halde yatıyordu. Hastalığının ateş safhası geçtiği halde Mormor hareketsiz yatması, sakin kalması konusunda ısrarlıydı. Bu hastalığın kendi aklının sonu olduğunu söyledi, iyi olduğunu düşünürsen öfkelenir ve görme yeteneğini çalar. Bu düşünce Rainey'yi çok korkuttu, öyle ki uyurken bile Ambrose divanın kenarında uyanık, onu izledi. Ateş habersizce geliverir diye, oyuncak bıçağı da elindeydi, ama Rainey'nin yanındaki sandalyede, kolları çenesinin altında kavuşmuş, başı Rainey'ninkine doğru genellikle uyuyup kalıyordu.

Rainey Mormor'un kendi usulünce, eskiden yaptıklarına göre daha çok önem verdiğini biliyordu. Mormor artık onun Johny Carson'u seyretmek veya karanlıkta kanallar ve merdivenler oyunu oynamak için ayakta kalmasına izin vermiyordu. Bazen geceleri battaniyelerin hepsini tekmeleyip tekmelemediğini kontrol etmek veya yatağının kenarına bir bardak portakal suyu bırakmak için Rainey'nin odasına geliyordu. Rainey için hayat güzeldi.; hasta olmanın yararı yok değildi, ve en iyisi Ambrose Torsten Dienst'in bölünmemiş dikkatini celbediyordu.

'Geçen yıl, kayak yapmaya gittiğimiz tatil yöresinde drama kulübü bir oyun sahneye koydu ve ben de oyundaydım. Kralın uşağını oynadım. 'Evet majesteleri' deyip eğilmem gerekiyordu. Küçük bir altın taç giydirdiler, ama mücevherleri düşmüştü. Ancak benim için sorun olmadığını, onların gerçek mücevher olmadığını söylediler. Hey Tanrım! Çok mutlu olmuştum'. Tacı nasıl çıkarıp selam verdiğini gösterdi ve dizi yere değerken yanakları pembeleşti. Gözleri parladı 'Ve Rainey, sonra neler oldu biliyor musun? Biliyor musun? Herkes alkışladı'.

Rainey gülümsedi. Okuldaki çocuklardan birkaçı Ambrose'u denlese onun attığını düşünebilirdi. Biliyordu, her yere onunla giden küçük buharlı treni hakkında bir sürü konuşmuştu, fakat bunların hepsini çok büyük bir dramada bir rol oynamak için belirsizlikten koparılmış bir seyirci gibi heves ve şaşkınlıkla tarif ediyordu.

Mormor odaya geldi ve perdeleri açtı, ince bir toz yuvarlandı ve yere indi. 'Hadi Ambrose, Rainey'nin bir saat yalnız kalmasına izin ver. Uyumaya ihtiyacı var' dedi Mormor.

'Burada kalmayı tercih ederim' diye ısrar etti Ambrose.

'Hayır, yemek yapmamda bana yardım edeceksin' dedi Mormor ona. Hürmetkar soylu bir uşak gibi Ambrose dolgun dizlerinin üzerinde dimdik kalktı ve odanın dışına doğru Mormor'u izledi, hayali tacını çıkarıp Rainey'ye selam vermek ve eğilmek için kapıdan geri dönerek.

Rainey omuzlarını divana dayadı, battaniyeyi boynuna doladı ve uyumaya çalıştı. Görünmeyen körlük üzerinde, perdelerde kımıldıyor olabilirdi. Sessizliği dinledi ve ani bir sızıyla Ambrose'un yokluğunu fark etti. Onun yanında duruşunu kaybetmişti, mutfaktan uzakta olmadığını bilmesine rağmen kafasının ağırlığını, sıcaklığını ve yumuşaklığını kaybetmişti. Belki onun Mormor'la konuştuğunu, küçük merdivende durup ona yemek hazırlamaya yardım edişini duyabileceğini düşündü. Sesinin alçalan ve yükselen tınısını ayırdetmeye çalıştı. 'Mutfakta birisi tüm yemekleri bizim için hazırlar' derken dediğini duyduğunu düşündü. 'Muti fıstıklı tereyağlı sandviçi sever ama aşçı bunu sadece Vati evde değilken yapar'.

Rainey yumuşak karın düşüşünü ve ön camın dışından yavaşça geçen dünya'yı seyretti. Gündüzün gölgelerinin eğrildiğini ve uzadığını görebiliyordu, sütçü sırayla dolaşmış, onu tuz kamyonları ve karşıdan karşıya geçiren görevliler izlemiş ve en sonunda gazeteci

çocuk bileğinin hızlı bir hareketiyle ön kapının dibine Journal'ı atmıştı. Gündüzün safhaları muntazaman işliyordu, ikindinin gürültüsü başlıyordu, rüzgâr yönetimi ele alıyordu. Ağaçların tepesini dövüyor ve çılgınca koşuyordu. Geçmişi, anaokulundaki ilk gününü, Bayan Schiefle'ın odasının ortasındaki dairede durup Mormor'un elini sıkıca tuttuğunu düşündü. Dairenin aniden kırılışını, çocukların arkaya doğru kavis yapışını ve sıradan çıkışlarını ve o gevşeyen mutlak kesinliğin ani duygusunu hatırladı: Ben kendimim, sadece kendim, düşüncelerim bana ait. Ben Rainey McBride. Ben Rainey'yim. Rainey benim. Gözlerini kapadı ve nefesini tuttu. Evet. Hâlâ oradaydı. O hâlâ Rainey idi.

Bir süre için uykuya dalmış olmalıydı çünkü bundan sonra farkına vardığı şey Ambrose'un üzerine eğilmiş, şeftalilerin tatlı kokusuyla dolu nefes alışıydı. 'Hadi Rainey, şimdi uyanma zamanı. Yemek yiyoruz ve Sonja Teyzeye pirinci karıştırırken yardım ettim'. Elini kavradı ve onu öne doğru çekti, uykudan ağırlaşmış kollarını kaldırmak için uğraşırken homurdanarak. 'Biliyor musun, Çin'de yaşasaydık, her gün pirinç yemek zorunda olacaktık. Ben hiç Çin'e gitmedim ama Vati gitti ve bana bunun doğru olduğunu söyledi. Vati Norregard Corporation'ın başkanıdır, bu nedenle asla yalan söylemez'. Rainey ayağa kalktı ve mutfağa doğru onu izlemeden önce midesindeki baş döndüren, uyku veren hissin geçmesi için bekledi.

'O kirli ellerle bir adım daha atmayın. Yemekten önce ellerinizi yıkayın' diye emretti Mormor. Yorgun ve kızgın görünüyordu, gri saç perçemi alnına yapıştırılmıştı, elleri kırmızı ve buruşuktu.

'Büyükbaba Garth nerede?' diye sordu Rainey.

'Elks Lodge'da bir toplantısı var, sonra da çocuklarla bowling

oynayacak' dedi Mormor. 'Pete Johansson grip olmuş, onun için büyükbaban kaptan bugün.'

Rainey ve Ambrose lavabonun yanında durdular. Mormor, ellerini buharları tüten sıcak bulaşık suyuna soktu ve yüzlerini ekşi kokan bir bezle ovaladı.

'Öff. Ölmüş fare gibi kokuyor' dedi Ambrose Mormor'dan kaçmak için başını eğerken.

'Yıkanacaksın ve seveceksin' diye tehdit etti Mormor kolunu tutarak. 'Masaya küçük yabaniler gibi gelmenize izin vermeyeceğim'. Kocaman bir elmalı tart kabarmış ve şekerli, pencere kenarında dengelenmiş, camı buharla kaplıyor. Tartın yanında fırınlanmış kahverengi ekmek kabukları, yumruk ve parmak şeklinde. Rainey sadece bakışlarıyla onları tadabiliyordu; dayanılacak bir yemeğe tatlı ödülü.

Rainey ve Ambrose oturdular. 'Rainey, hadi dua et' dedi Mormor kafasını eğerken.

'Sigre mates, des er god...' diye başladı Rainey. Ambrose'un ağzını oynatışını, surat asışını, gözlerini şaşılaştırışını seyretti. Masanın altından Ambrose'u tekmeledi.

'Amen'.

'Amen'.

'Amen'. Mormor hem Ambrose hem de Rainey'nin önüne bir tas yulaf ezmesi koydu, asıl pirinç yemeğinden, saverkraut ve kaynatılmış halka salamdan önce yemeleri için.

'Ben yulaf yemeyeceğim' dedi Mormor'a Ambrose, kaşığını masaya hafifçe vurarak. 'O atların yiyeceğidir.'

Rainey Mormor'un gözlerinde bir parıltı gördü, elini kaldırırken fakat çabucak geriye kalçasına dayadı. 'Sana öğretmeliyim ki genç adam, senin ailen ve benimkiler hep yulafla büyüdüler –bazen onu

bile bulamazdık! Yiyeceksin ve Tanrı nezdinde bana teşekkür edeceksin. Din fordomte snik!' diye bağırdı ona.

'Sie sind eine grosse Esel'(*) diye cevapladı onu Ambrose Almanca. Bu kez Mormor onu tokatladı. Yanağına, hızlı ve kusursuz bir tokat attı.

'Masamda o lisanı kullandırtmayacağım sana' diye bağırdı Mormor, 'O Almanların Norveçli insanlara neler yaptığını biliyor musun?'

Ambrose'un yüzü hızla renk değiştirdi, solgun sarıdan pembeye, pembeden mora. Mormor'un elinin izi yanağında yanıyordu. 'Babamı arayacağım ve senin bana vurduğunu söyleyeceğim' diye tehdit etti, gözlerinin çevresine kuvvetle yumruğunu sürüp gümüşümsü gözyaşlarını silerken.

Mormor havluyu lavabonun kenarına doğru fırlattı ve telefona gitti. Telefonu kaldırarak 'Hadi. Umurumda değil. Bir zamanlar sana iyi bir çaksalardı belki böyle şımarık bir velet olmazdın.'

Ambrose sarsılmış gibiydi. Ağzı sessiz bir 'Ah!' demek için açıldı.

'Hadi. Aramayacak mısın?' diye sordu.

'Evet' dedi çok sakin.

'Ne bekliyorsun? Hadi, numarayı ben çevireceğim'. Numarayı çevirmeye başladı, ayağını sabırsızca kiremit kaplı yere vuruyor ve telefon kablosunu uzun ince parmaklarının arasında dolaştırıyordu. Bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı. 'Alo. Norregard Corporation mı? Holger Dienst'le görüşmek istiyorum lütfen. Ben karısının teyzesi Sonja McBride'ım. Evet, Bay Dienst'le, çok kötü, küçük bir çocuk hakkında konuşmam gerekiyor'.

Ambrose afallamıştı. 'Babamla konuşmak istemiyorum.' dedi

(*) *Sie sind eine grosse Esel:* Siz koca bir eşeksiniz!

Mormor'a elini sallayarak, 'Onlara şimdi konuşmak istemediğimi söyle.'

'Tamam o zaman,' dedi Mormor telefonun alınacını yerine koyarak 'Ama beni onu tekrar aramak zorunda bırakma'. Rainey bu hileyi Ambrose'a daha sonra açıklaması gerektiğini hatırlattı kendine. Bunu uzun süre önce çözmüştü, ama anladığını Mormor'un bilmesini istemiyordu çünkü o zaman Mormor yeni bir ceza şekli planlayacaktı. Mormor, Rainey'nin kötü davranışını önemli birisine telefonla bildirmekle tehdit ettiğinde, bu kişi Noel Baba, Paskalya Tavşanı, Müdür Hollenbeck, Bayan Sullivan ya da Papaz Jeff olabiliyordu. Aslında sürekli hava raporu veren bir kaydın dinlendiği, Mormor'un kulağının yanındaki boşlukta monoton bir sesle çalışan teybi duyabiliyordu. 'General Billy Mitchell Alanı'nda saat beşte alınan sıcaklık ölçümü yirmi üç derece ve güneşli, daha sonra yüzde otuzluk bir değişiklikle kar bekleniyor. rüzgâr kuzey-kuzeydoğu yönünden saatte on yedi mil hızla esecek, eksi sekiz derecede...'

Rainey Ambrose'un aptallaşmış şekilde, yeşil yulaf tabağına gözlerini dikmiş hâlâ sandalyesinde titreyişini seyretti. Her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için göz kırpmaya çalıştı, fakat o uzaktaydı ve avutulamaz haldeydi. Onu harfleme konusunda da uyarması gerektiğini hatırlattı kendine. Mormor ve Büyükbaba Garth konuşmalarını Rainey'nin anlamasını istemediklerinde ise h-a-p-i-s-h-a-n-e, i-ç-k-i, p-a-r-a, i-ş-i-n-i k-a-y-b-e-t-m-i-ş gibi kelimeleri harflerlerdi. Hepsini, çok karmaşık kelimeleri bile Rainey kolayca anlayabiliyor fakat onun kavrayabileceğinin ötesinde yeni bir iletişim yolu bulacaklar korkusuyla asla açık vermiyordu. Avcu Ambrose'a dönük olarak elini kaldırdı ve baş parmağıyla ortasını işaret etti, gizli tokalaşmalarının işaretindeki gibi. Ambrose derin bir nefes aldı ve cesaretle gülümsedi.

Ambrose'un ziyareti Rainey'nin zihninde yeni hayal ufukları açmıştı. Televizyonda Komiser Preston'u seyrederken bir battaniyenin altında birbirlerine sokuldular ve donmuş kuzey kutbunda ölmek üzere olan kutup kaşiflerini oynadılar. Hava garajda oynayacak kadar ılık olduğunda arabalar sığır, bisikletler at oldu. Dişisine Fury, erkeğine Pal adını verdiler. Yola atılan tuzların bulunduğu büyük çuvallar kar yığını olarak hizmet ederken, Mr Pibb'in teneke kutuları bizon suyu matarası, Rice Krispe çubukları karargahtan gelen azıkları oluyordu. Ara sıra Slim Jims ve kurutulmuş et dilimleri de fazladan konulmuş oluyordu.

Rainey Ambrose'un oyuncaklara, oyunlara, spora, giysilere veya inandırıcılık taşımayan hiçbir şeye ilgisinin olmadığını anlamıştı. Her zaman kovboylar ve Kızılderililer ya da Davy Crockett ve Daniel Boone oynamayı fakat bazen de mahalleden yeterince çocuk toplayabildiğinde Kayıp Dinozorlar Ülkesi'ni oynamayı sevmişti. Ama Ambrose'a bu oyun çeşidi farklı bir şeyler ifade ediyordu. Ona göre bu bir oyun veya birkaç saatlik bir eğlence değil, yeni ve daha zorlayıcı bir dünyaya giriş, tam bir geçişti.

Rainey başkasının yerine geçtiği oyunları oynamayı seviyordu fakat ne olduğunu asla unutmuyor, kendi muhakemesini asla kaybetmiyordu. Her zaman Rainey McBride'dı; ayı avlayan Davy Crockett'i oynayan rakun derisi şapka giymiş Rainey McBride veya su ısıtıcısının arkasında oyuncak tabancalı Rainey McBride; gerçekten Kızılderilileri topraklarından atan Daniel Boone değil. Ama Ambrose kovboy şapkası ve iki beden büyük mahmuzlar giymiş Adam Cartwright'ı oynarken gözleri ışık saçıyor, eli hızlanıyor, at çalmanın yasak olduğunu söylerken sesi derinleşiyordu. Ambrose'a göre oyundaki at tamamen gerçekti, etten ve kemikten oluşan bir attı. Ve Rainey atın yanında durduğunda onun yumuşak kahverengi

yelesinin kokusunu alabileceğinden emindi.

Ambrose kırbacını şaklattı ve daha yakına geldi. 'Pal'ı benden asla alamayacaksın, ben hayatta olduğum sürece asla,' diye uyardı, şapkasını geriye iterek. 'Bu at 49'da Frisco'da bir kez hayatımı kurtardı. Bir uçurumun kenarına tutunup kalmışken beni çekti. Asla ayrılmayacağız, ben bu dünyadayken.'

'Hımmm. Atınızı almalıyım Bay Cartwright, çünkü Kızılderili bölgesindeki hasta çocuklara ilaç götürüyoruz, efendim.' dedi Rainey planladıkları gibi, hikâyenin şeklini hatırlamaya çalışırken. Oyundaki rolü ülkenin çetin koşullarına alışamamış Kızılderiliydi.

'Hayır bu doğru değil' diye harekete geçti Ambrose. 'Bu kısım daha sonra gelecek!' İpten yapılmış kamçısını tehlikeli bir şekilde Rainey'nin çıplak ayaklarına yakın savurarak.

'Tamam, tamam, özür dilerim.' diye mırıldandı. 'Unuttum'. Özür dilercesine baktı fakat Ambrose'un yüzü hüsrandan kızarmış, beyaz göz kapakları üzüntülü bir biçimde kıvrılmıştı. 'Yeniden başla,' dedi.

Rainey kolunu çimdikleyip 'Hey, bana bak. Benim, Rainey. Bu sadece bir oyun. Kendine gel ve bir süre için sadece Ambrose ol' demeyi arzuladı.

'Atlarımızı sulamak için biraz mola verelim' diye önerdi bunun yerine. 'Belki Hong Sue bize biraz yemek pişirir'.

'Tamam sonraki perdeyi bitirinceye kadar bekleyelim' dedi alnını silip yanaklarını şişirirken. 'Şimdi senin benim atımı vurmaya çalıştığın yeri oynamalıyız. Ben patikaya giriyorum ve vuruluyorum. Biliyorsun ölmekte ne kadar iyiyim.'

Panderose oyununun ortasında, tam Rainey vahşi bir boğayı bağlayıp şerifin adamlarının yolunu kesmeye hazırlanırken ve ban-

ka soygunu sırasında yakalanmış, bir sandalyeye bağlanmış olan Ambrose kendini iplerden kurtarmaya çalışırken Ervald Dayı ziyarete geldi. Gelişini mutfak penceresini hızla tıklatarak duyurdu. Rainey onu içeri almak için üst kattan aşağı koştu. Ağır tahta kapıyı ve tümüyle cam olan dış kapıyı açtı ve parlak, soğuk bir ışık esintisi Ervald'ı içeriye itti. Buz kristalleriyle kaplanmıştı, donmuş kirpiklerinden, saçının ucundan, kabanının bileklerini kapatan sert beyaz manşetine kadar her yeri. Peşinden mutfağa giren bir bulut gibi izleyen leziz bir tazelik kokusuyla çevrilmişti. 'İşte burada, kaplan' dedi Rainey'yi kollarıyla yukarı kaldırırken, o kadar yükseğe ki neredeyse başı tavana değecekti.

'Hey' diye bağırdı kendini kaptırarak. Onu aşağı indirirken Rainey yaklaşık bir aydır yasaklı olduğu dış dünyayı kokladı. Dilini Ervald'in omuzlarındaki buz kristallerine değdirdi, belki şeker tadındadırlar diye.

'Capitol Drive'da biraz işim vardı ve kalsam iyi olacak diye düşündüm.' dedi yanakları ve geniş alnı sağlıklı bir kırmızı parıltı alırken ısınsın diye ayaklarını yere vurarak. 'Hiç kringle şansım var mı?':

'İddiaya girerim sana bir şeyler bulabiliriz' dedi Rainey ona.

Ervald mutfak masasına oturdu ve Mormor ona sıcak, koyu bir kahve verdi ve dünkü yaban mersini kringle'sinden kalanları hazırladı.

'Trina nasıl görünüyor?' diye sordu Ervald ona.

'Ne iyi, ne kötü' diye cevapladı Mormor kendine bir fincan kahve hazırlarken. 'Nasıl olduğunu bilirsin. İnsanlar konuşur, birisinin h-a-p-i-s-h-a-n-e-de olduğunu bildiklerinde aptalca şeyler söylerler.'

'Ya, tabi. Ama en azından evde Tony var. Ona yardım ediyor-

dur,' dedi Ervald.

Mormor kafasını salladı, parmaklarını gri saçının perçeminde dolaştırarak.

'Yo. Duymadın mı? Tony okuldan a-t-ı-l-d-ı. O çocuk çarka zarar veriyor bana sorarsan'.

Ambrose dirsekleri masanın kenarında, çenesi tombul ellerinin arasına gömülmüş otururken şaşkın görünüyordu. Rainey ona göz kırptı ve gülümsedi. O, gizliliği ile ve sadece görüş alanından biraz uzaklaştıran peçesi ile daha da büyüleyici bir hal alan bu küçük aile dramasını dinlemeyi seviyordu.

Ervald kringle'ye daldı, dilimleri arzuyla ağzına atarken. Üzerindeki buzların hepsi eridi fakat tırnaklarının altındaki beyaz hilâl şeklini, gözlerinin etrafındaki buruşuklukları ve alt dudağının altındaki bölümü dolduran boya lekeleriyle kaplıydı.

Rainey büyülenmişti. Evleri boyamak ne kadar eğlencelidir diye düşündü, tüm gün merdivene tırmanmak, kocaman boya kovaları taşımak ve pantolonlu bacağının üzerinde kalın kıllı fırçalar taşımak. O anda artık casus, beyzbol oyuncusu ya da ajans olmak istemediğine karar verdi. Bunların yerine dünyadaki en heyecan verici iş olması gereken boyacılığı istiyordu.

'Kızılderili güreşinde de ustalaştın mı, var mısın?' diye sordu Rainey'ye, kocaman elinin tersiyle yüzündeki kırıntıları silkerken ancak burnunun altında bir boya lekesi kaldı.

'İddiaya var mısın?' dedi Rainey. Rainey kollarını sıvayıp dirseğini masaya dayarken Ambrose şaşkınlık içinde baktı. Ervald avuçlarına tükürdü, onları beyaz iş tulumuna sildi ve masada Rainey'nin karşısında kollarını dengeleyerek bacaklarını açıp sandalyeye oturdu.

Birbirlerini ellerinden kavradılar ve tam gözlerinin içine baktı-

lar, 'Senin işaretinle, hazır ol, başla' dedi Ervald.

Rainey bir tarafa itiyordu, Ervald diğer tarafa. İlk başta ikisinin elleri de sallandı, fakat ikisi de bükülmedi. Ervald yüzü morarıncaya ve damarları şakaklarından fırlayıncaya kadar zorlandı ve mücadele etti. Kafa derisinin kırmızılığı mısır sarısı saçlarının arasına doğru yayıldı fakat Rainey'nin kazanmasına asla izin vermeyecekti ve Rainey onu eli masaya gelinceye kadar zorlandığında bile takdir etti. Parmak boğumları sıkıştırılmaktan zonkluyordu ve zemindeki tıkırtıları duyabiliyordu.

'Buğdayınızı yemiyorsunuz,' dedi. 'Buğdayı yemeyen çocuklara ne yaptığımızı biliyorsun'.

'Hayır' diye ciyakladı Rainey içinde yükselen heyecanı, karnaval coşkusunu hissederek. Ervald ayağa kalktı ve onu omuzlarının üzerine kaldırdı, oturma odasına götürdü, bir eliyle ön kapıyı ve ayağıyla dış kapıyı açtı.

'O çocuğu kar yığınına atmaya kalkışma,' diye gözdağı verdi Mormor, onları oturma odasına doğru izlerken. 'Onu kusturacaksın.' Ama kapı çoktan açılmıştı ve Ervald onu öne arkaya sallıyordu, yere koymaya hazır. Rainey onun kollarına tutundu, öyle çok gülüyordu ki karnı acıdı. Soğuk havanın ne güzel tadı olduğunu, yakından karın ne kadar çok parlak göründüğünü unutmuştu. Ona pırlanta ve kırık cam gibi göz kırptılar ve her çatının köşesinde yavaş yavaş sallanan yoğun ve boğum boğum karikatürümsü buz saçakları bıraktılar.

'Ervald-stopp na! Hâlâ kızıl geçiriyor. Doktor beni asla affetmez, eğer ön kapıdan dışarı atıldığını ve yarı giyinik olduğunu söylersem'.

'Unnskyld, Sonja Teyze'. Ervald özür diledi. Rainey Ervald'ın omuzlarını kavradı ve Ervald onu odanın içinden geçirdi ve birkaç

tatmin edici zıplama yaptıracak kadar yüksekten divana fırlattı. Her zıplayış onu divanın öyle içine gömdü ki minderlerin altına sarmalanmış yayları, ağırlığı altında gıcırdayışlarını ve vızıldayışlarını hissediyordu.

Ambrose hızla yanına geldi. 'Korkmuş görünüyordun,' dedi ona, kendini yerinde tutacakmış gibi elini midesinin üstüne yerleştirerek.

'Korkmamıştım' diye ısrar etti hâlâ sendeleyerek, 'Beni bilirsin. Asla korkmam'.

'Yine de korkmuş görünüyordun. Ben senin için korktum' diye sır verdi, elini ağzına kapatıp konuşarak.

Ervald ellerini şaklattı ve iş tulumuna sildi. Yüzü normal rengine ancak dönüyordu. 'Hey, Hollandalı, güreşe ne dersin?' diye sordu Ervald Ambrose'a dönerek.

'Ben Hollandalı değilim' diye burnunu büktü Ambrose. 'Ben yarı Norveçli, çeyrek Danimarkalı, sekizde bir Pomeranyalıyım. Babam soylu Schleswig-Holstein ailesinden gelir'.

'İyi, her neysen, benimle tutuşmaya ne dersin?'

'Hayır, teşekkür ederim,' diye cevapladı Ambrose, biraz titreyerek.

Ervald kıvrılmış kolunu yukarıya çekti ve kalçasını dikleştirdi, Ambrose'a doğru kasılarak yürürken 'Hadi' dedi.

'I-ıh' diye cevapladı Ambrose, iki adım geri çekilerek.

Ervald biraz daha yaklaştı, gözlerinde şakacı bir ışık 'Söz veriyorum seni incitmeyeceğim,' dedi.

'Hayır' diye bağırdı Ambrose. Elleri gözlerini kapatmak için uçtu ve arkasını döndü, sırtını kamburlaştırarak; 'Hayır, yapma'. Rainey onun aldığı her nefesi duyabiliyordu, her biri sırtına saplanan küçük birer titremeydi.

'Hey evlat, seni korkutmak istemedim.' dedi Ervald kibarca. 'Hadi bu sadece bir oyun'. Bir adım daha attı ama sonra durdu. Elleri kocaman ve hantal gözüküyordu, omzunu tıpışlamak için yaklaştığında. Oda sessizdi, Ambrose'un nefes alma sesi dışında; bir şey göğsünden kurtulma savaşı veriyormuş gibi değişken, pürüzlü bir ses.

'Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm o annelik oyunları onu bir hanım evladına çevirdi' dedi Mormor. 'Erkeklerin etrafında daha çok zaman geçirmeye ihtiyacı var. Eğer benim yeğenim Sissel'ın aklı varsa geç olmadan onu askeri okula gönderir'.

'Hey korkma. Rainey sana benim kalben yumuşak biri olduğumu söyleyecektir' dedi Ervald kibarca. 'Güreşlerim halihazırda kimseyi öldürmedi. Ve ben Rainey'yle şöyle mini minnacık olduğundan beri güreşirim, değil mi?'.

'Ya, Ervald Dayı iyidir.' diye onayladı Rainey. Ambrose ellerini bıraktı ve baktı. 'Hadi' diye cesaretlendirdi Rainey onu. 'Sorun olmaz.'

Ambrose yüzünü sildi, elbiselerini düzeltmeye çalıştı. 'Sadece aptallıktı' dedi. Gülmeye çalıştı fakat yüzü hâlâ solgundu ve dudakları titriyordu.

'Hadi, bir dene' dedi Rainey dikkatle, Ambrose'u mutfak masasına götürtüp oturttururken. Ervald karşısına oturdu, omuzlarını dikleştirdi. Birbirlerinin ellerini kavramadan önce dikkatlice gözlerine baktılar.

'Senin işaretinle, hazır ol, başla!' dedi Rainey. Maç birkaç saniyede bitmişti, Ambrose'un onu yenmek için yaptığı ilk zayıf denemesinin ardından Ervald teslim olmuştu.

'Evet evlat, göründüğünden kesinlikle daha güçlüsün' dedi Ervald, maçın bittiğini açıkça göstererek. 'Bak çok kötü değildi'.

Ambrose'un korkusu unutulmuş gibiydi ve bir gülümseme yüzünü aydınlattı. 'Bak Rainey, kazandım. Kazandım. Yani senden güçlüyüm'.

'Bu konuda iddiaya girme,' dedi kollarını kaldırarak. 'O yorgundu, çünkü önce benimle güreşti'.

O gece, bodrumda çubuklardan, battaniyelerden ve birkaç eski plastik süt kutusundan bir kale yaptılar. Rainey geleneksel bir çadır kurmak istedi fakat Ambrose, istenildiği an sahneye dönüştürülebilecek bir şey yaratmakta ısrar etti, belki gece yarısı bir şeyler eser diye. Şaheseri üzerinde çalışıyordu, bir grup astronot hakkında uzun bir oyun. Böylece anlaştılar, eski oyun masasını katladılar ve bir kenarının üzerine kaldırdılar. Masayı eski bir perdeyle kapladılar ve üzerine de bir battaniye yerleştirdiler, sarkan parçaları geriye çekildiğinde geçici bir sahne olarak kullanılabiliyordu.

Çadırın içinde oturdular, sesi yitmiş sessizliği ve soylu karanlığı tattılar. Dünyanın geri kalan kısmı çok uzakta gibiydi. Rainey eski bir kamp feneri bulmuştu. Avcuna sakladı, bastırdı.

'Bak içerde kemikler var. Çizgi filmlerde gördüğümüz iskeletler gibi' dedi Ambrose'a. 'Hayalet hikâyeleri anlatıp birbirimizi korkutmaya çalışabiliriz. En son korkan yarın ne oynayacağımıza karar versin diyebiliriz.'

'Hayır, hayalet hikâyelerini anlatmayı çocuklar bile becerir. Onun yerine bunu projektör olarak kullanalım' dedi ondan feneri kaparak ve geniş daireler çizerken battaniyenin yarattığı yumuşak kumaş tavanına doğru ışık şekillerini sürükleyerek. 'Ve şimdi, Bayanlar ve baylar, "Mutlu Astronot Ambrose" gösterime başlıyor, yıldız oyuncusu sahnelerin ve ekranların ünlü yıldızı Ambrose Trosten Dienst. Hey. Hey. Hey.' Fısıldadı ve sallandı, sesi övgü ve

alkış aralarında inip çıkıyordu.

'Gerçekten aktör olmak istiyorsun, değil mi?' diye sordu ona Rainey.

Nefesinin ani hızlanışını hissetti, yoğun ve ümitsiz. 'Her şeyden çok, Rainey. Tüm bu koca dünyadaki her şeyden çok. Bunu yapmalıyım.'

'Niye?'

'Çünkü. Sahnedeysen tamamen özgür olabilirsin.' Elini kavradı. 'Rainey, orası kafanın içinde gidebileceğin ve hiç kimsenin sana dokunamayacağı bir yer. Oraya git, beni orada bulacaksın. Seni bekleyeceğim, söz veriyorum.'

'Yapamam.' dedi. Birden adlandıramadığı bir şeye sinirlendi, korktu.

'Eğer birisi sana bir şeyi söylememeni emretseydi ne yapardın?' diye sordu hızlıca, elini bırakıp kendini çadırın arkasına doğru verirken.

'Bazı şeylere bağlı.'

'Neye?' diye sordu.

'Her şeye,' diye cevapladı. 'Ne olduğuna ve söylememememi kimin istediğine.'

'Ama söylemek yanlış olur mu? Eğer bir sırrı söylemeyeceğine söz verdiysen, eğer hayatın üzerine yemin ederek, söylersem öleyim, gözlerim kör olsun diye söz verirsen, onu söyler misin?' diye sordu aceleyle. Fenerin ışığı beyaz saçını aydınlattı, göz boşluklarını iki siyah oyuk şeklinde bırakarak. Kirpiklerinin gölgesi yanaklarının kenarında zayıf örümcekler gibi kıpırdandı.

'Hayır. Öyle bir sırsa olmaz.'

'Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim.' diye fısıldadı ışığı söndürürken.

Bir öğleden sonra bodrumda oynarlarken kollarına pul büyüklüğünde renkli bayraklar işlenmiş eski bir deri ceket buldular. Lekeli muflon yakası, ceketi belden ayıran uzun bir yırtığı vardı. Rainey cekete dokunur dokunmaz yumuşak deri parmaklarının altından çekildi. Ceketin birçok sırrı varmış gibi görünüyordu, Rainey'nin hayal edebildiği fakat henüz içine giremediği uçsuz bucaksız hayatla ilgili sırları.

'Ver bir deneyeyim' dedi Ambrose, Rainey'nin örselenmiş eski kutudaki cekete hayranlığını gördüğü zaman.

'Hayır.'

'Hadi.' diye yalvardı. Gözleri genişti ve tabak gibi yuvarlaktı.

'Tamam, ama önce sen giyersen sonra ben onu daha uzun süre giyerim. İşte kural bu' diye mantığa vurdu.

Rainey kutuyu ona verdi. Ambrose kolların kıvrığını açtı fakat tam deneyecekken durdu. 'Hayır, sen giy' dedi kafasını sallayıp kutuyu ona geri iterken.

'Niye?' diye sordu şaşkın. 'Onu deli gibi istediğini düşünmüştüm.'

'Hayır, benden daha iyi bir savaş pilotu olursun' dedi, üzgün görünüyordu.

'Niye böyle düşündün?'

Yere baktı ve ayağını vurdu. 'Çünkü sen hiçbir şeyden korkmuyorsun'.

Rainey bombalama harekatına başladı, merdivenin tepesinden aşağıda Playskoll çiftliğindeki masum insanları oyuncak asker yağmuruna tutarak. Bu sırada Ambrose opera parçaları söyleyerek bir grup rahibeye tepelerin ötesine, emniyetli yere doğru rehberlik etti. Senaryo Ambrose'un aşkı Müziğin Sesinden esinlenmişti.

'Bak ne buldum' dedi Rainey Mormor'a, yukarı çıkınca. Mormor

örgüsünün arasından Cesur ve Güzel dizisinde kaybolmuş bir şekilde baktı, sonra geri döndü ve tekrar baktı, bu kez gözleri kıvılcımlar saçıyordu ve kısılmıştı.

'Onu nereden buldun? Onu nereden aldın?' diye sordu Mormor.

'Aşağıday.......'

'Çıkart. Hemen çıkart onu,' dedi Mormor dümdüz. Kırmızı damarlar boynuna kadar yükseldi.

'Aldığım yere geri ko........'

'Hemen çıkart onu' dedi. Sesi Rainey'nin itaat etmek için sadece dakikalarının olduğunu bilmesine yol açtı. Rainey ceketi kolundan çabucak çıkarmak için mücadele etti ve onu yerde bıraktı. Mormor uzun adımlarla yanına geldi, eli omzundan daha yukarı kalkmıştı. Rainey darbeden sakındı ve yere çöktü, fakat beklenen tokat hiç inmedi. Sıkıca kapatılmış gözkapaklarının arasından gizlice baktı ve Mormor'un ceketi kaptığını gördü. Mormor onu ellerinin arasında dikkatle muhafaza etti, yabancılığına, geçmişten o ani çıkışına hayret ederek. Ceketi yüzüne bastırdı, burnuna ve ağzına kapattı, hıçkırıklarını derinin emmesini isteyerek. Rainey Mormor'un omuzlarındaki sarsıntıyı görebiliyordu, ince vücudu belden bükülmüştü.

Rainey yaklaştı ve Mormor'un koluna dokunmak için uzandı. 'Ağlama Mormor' diye başladı konuşmasına fakat Mormor ona baktı ve Rainey'nin elini uzaklaştırdı.

'Beni yalnız bırak evlat,' dedi ıslık gibi bir sesle. 'Gözümün önünden çekilin.'

Rainey zemin kat merdiven boşluğuna tüydü ve durdu, en üst basamakta çömeldi. Yatak odasına gitmek istiyordu fakat oraya girmesi için Mormor'u geçmesi gerekiyordu. Bu durumda bekledi ve dinledi, dizleri sıkıca göğsüne dayalı sessizce oturarak.

'Aptal, aptal çocuk' diyordu Mormor hem azarlayan hem de ra-

hatlatan yumuşak bir sesle. 'Pokkers gutt. Nei, nei, nei. Bu çocuk çatlaktı. Gitmek ve silahlarla oynamak istedi. Sonu ne oldu? Öldü. Öldü.'

Rainey kulağına duman gibi ulaşan garip bir biçimde nazik olan nakaratı dinledi, yere yakın ve odadan odaya sürüklenen. 'Sonu ne oldu? Öldü. Ormanlarda bir yerlerde öldü, Vietnamlının biri tarafından öldürüldü.'

Rainey o anda cezalandırılmayı istediğinden daha fazla istediği bir şey olmadığını fark etti. Hızlı bir tokat, belki dayak veya sopayla dövülmeyi istedi. Mormor'un ona daha önce vurmadığı kadar sert vurmasını, Rainey'nin ensesinin dibinde acıyı hissedecek kadar sert vurmasını arzuladı. 'Lütfen bana vur' diye kendi kendine fısıldadı, ileri geri sallanırken; 'Mormor, lütfen bana vur'. Momor'un sırtına indirdiği tokadın çok acıttığının ayırdındaydı. Rainey önemli bir yere girmiş olduğunu biliyordu, onun çocuk aklı için çok karmaşık bir yere. Bunun yerine yaralı biri olmanın doğruluğunu hissetmeyi, kendi yatak odasında ağlamayı ve acıların zayıfladığı ve sakinleştiği kendi basit dünyasında özgür olmayı istedi.

Ambrose merdivenin altına geldi ve adım adım Rainey'ye doğru sürünerek çıkmaya başladı. 'Ne oldu?' diye fısıldadı tepeye vardığında nefes alışı şıklaşmıştı. Rainey süngerimsi ciğerlerinden havanın gıcırdadığını ve hırıltı çıkardığını duyabiliyordu.

Rainey parmağını dudağına götürdü, ona sessiz olmasını işaret ederek 'Şışşş' dedi. Basamağa hafifçe vurdu ve Ambrose onun yanına pat diye oturdu. Uzun bir süre sessizliği dinleyerek birlikte sakin oturdular. Mormor konuşmayı kesmişti, sadece yavaşça öne arkaya sallandığı sandalyenin ritmik sesi kalmıştı.

'Mormor'dan nefret etmiyorum' dedi Rainey sonunda, parmaklarını dudaklarına götürerek. 'Bazen hoşlanmasam da. O benim ane-

mi doğurdu, annem de beni, bu her şeyi düzeltmeli. Mormor benden nefret etmeyi istiyor ama etmiyor. Gerçekten. Kötü olduğumda bana vursa bile. Bazen düşünüyorum da Mormor benden nefret etse daha iyi olacak. Ama etmiyor'. Kafasını salladı. 'Sanırım her ikimiz de cezalandırılıyoruz.'

'Tamam Rainey' dedi Ambrose, elini kavrayarak. Yanağını onunkine bastırdı ve Rainey onun çenesindeki kasların hareketini hissetti. 'Kimse senden nefret edemez, hiçbir şekilde. Benden de. Hatırlıyor musun? Ömür boyu kan kardeşiz'. Rainey başıyla evet dedi ve sonra ağlamaya başlayarak kendini şaşırttı. Ambrose da ağladı, gözlerinin kenarından dökülen birkaç seyrek gözyaşıyla.

Rainey uzandı ve sıcak bir gözyaşına dokundu, parmaklarıyla onu ezerek. 'Bunlar gerçek mi yoksa sen sadece rol mü yapıyorsun?' diye sordu nefesini tutarak.

'Bilmiyorum. Niye ağladığımdan emin değilim' dedi. Konuşmasına ara verdi ve zorla yutkundu. 'Yo, Rainey, bunlar gerçek' dedi.

'Buna çok memnun oldum' dedi rahatlayarak Ambrose'un yumuşak, tombul elleri beceriksizce Rainey'nin çenesinden damlayan son gözyaşlarını yakaladı.

Mormor o akşam kendini banyoya kilitledi ve Büyükbaba Garth onu dışarı çıkması için kandıramadı.

'Sonja?' diye çağırdı yumuşak bir sesle kapıya vurarak. Şaşkın ayakta duruyordu, yumrukları kalçasında, kapıya doğru konuşarak; 'Sonja?' dedi.

'Hayır' cevabı geldi, yumuşakça Rainey'nin güçbela tanıyabildiği bir sesle.

'Sonja, n'oldu?' diye sordu Büyükbaba Garth.

'Beni yalnız bırak' diye yalvardı, 'Git'.

Büyükbaba Garth yemek pişiremediğinden, Rainey ve Ambrose akşam yemeğinde tereyağı ve soğuk gravyer peynirli sandviçler yediler. 'N'oldu bugün Mormor'a?' diye sordu Büyükbaba Garth tabağını beyaz ekmek dilimleriyle doldururken. 'Niye bu kadar üzgün olduğu hakkında bir fikriniz var mı?'

'Yo' dedi Rainey sandviçinin ekmeğini çıkarırken kendini suçlu hissetti ve uzun süt bardağına asık suratla baktı.

'Ambrose, sen biliyor musun?' diye sordu Büyükbaba Garth.

'I-ıh' diye fısıldadı Ambrose kafasını sallayarak. 'Sanırım bir şeyler olmuştur ama gerçekten ben ne olduğunu bilmiyorum.'

O gece daha geç saatlerde Mormor ve Büyükbaba Garth uyumaya gittikten sonra Rainey Ambrose'a tavan arasındaki dolabın arkasında duran içinde Michael'in eşyalarının olduğu kanvas spor çantayı gösterdi. Ambrose büyülenmişti. Eşyaları birer birer inceledi, fotoğraflara gözlerini kısarak baktı, madeni kimliği merakla inceledi, mektupları ışığa tuttu. 'Üff, muhteşem güzel' dedi Ambrose, etkilendiği açıktı. 'Tüm bunların olduğunu gören gerçek bir kahraman olmalı'.

'Hımm, bundan emin değilim' dedi Rainey. 'Sanırım tüm askerlerin böyle şeyleri oluyor. Ama şuna bak'. Eline bir mektup verdi.

Benim küçük, tatlı asker oğlum, dikkatli ol. Voer forsiktig! Kgoreste elskede Michael, Jeg elsker deg sa, Annen.

'Yaa. Bunu Sonja Teyze mi yazmış?'.

Rainey başıyla onayladı.

'Sanırım dayın gerçekten cesurmuş. Özellikle öldürülmek ve gerisi' diye mantığa vurdu Ambrose.

'Ya, belki haklısındır' diye kabul etti Rainey. 'Sanırım birisinin hayatını kurtarmıştır belki. Evde bir hanımı ve bebeği olan birinin.' Yere uzandı ve fotoğraflardan birine gözlerini kısarak baktı. 'İddiaya varım, bu çocuk Michael'in en iyi arkadaşıydı' dedi, bisikletin yanında çamurların içinde diz çökmüş diğer askeri işaret ederek. 'Bu hayatı kurtulan o kişi olabilir.' Bu gizli şeyleri Ambrose'la paylaştığı için ve Michael'in hayaletini kendi başına taşımasına gerek kalmadığı için rahatlamıştı.

'Yani, o senin dayın mı?' diye sordu Ambrose, arkalarına kalemle yazılmış tarih sırasına göre fotoğrafları yan yana dizerken. Küt parmakları hepsinin köşesini düzeltmekle meşguldü.

'Evet. Ama onu hiç görmedim'.

'O senin nasıl dayın oluyor?'

'Benim annemin erkek kardeşiydi. Annem on beş yaşındayken ölmüş o.' diye açıkladı Rainey. 'Bu ben doğmadan bir yıl önceydi':

'Annen şimdi nerede?' diye sordu.

'Bilmiyorum. Ama sanırım bir gün benim için geri gelecek, gerçekten biliyorum'. Sesinin çıkışını sevdi: Açık ve gururlu.

'Ya baban?' diye sordu.

'Hiç fikrim yok'.

'Üff. Bana bakmaları için Mutti ve Vati'ye sahip olmasaydım ölürdüm. Senin kimsen yok' dedi Ambrose vakarla ve ciddiyetle.

Rainey omuz silkti. 'Bilmem. Benim Mormor'um ve Büyükbaba Garth'ım var. Sanırım beni sevmeleri şart. Hiç istemediğim halde bana o arka bahçedeki salıncağı yaptılar'.

'Ya' dedi Ambrose başıyla onaylayarak. 'Seni sevmeleri gerek. Filmlerdeki gibi seni yetimhaneye bırakabilirlerdi. Sonra seni Cary Grant ya da bir başka ünlü evlat edinebilirdi. Ve biz karşılaşamaz ve hatta kan kardeşi olamazdık'. Gülümsedi. 'Ama bir gün Holly-

wood'da karşılaşabilirdik'. Elini açtı ve avcunun kıvrımını işaret etti, gizli tokalaşmalarının işareti. 'Seni oraya götürmediklerine memnunum' dedi ve gülümsedi.

'Ya. Sanırım ben de'.

Tokalaşmalarının işareti Rainey'yi canlandırdı fakat Michael'in yitmiş hayatının kana boyanmış sefaletinden çıkarmaya yetecek kadar değil. Onun fotoğraflarına, elbiselerine, nemli, sayfalarının köşesi kıvrılmış kitaplarına baktı; kartpostallara kaçınılmaz, ümitsiz kelimeler kazınmıştı. Ambrose her zaman benim kan kardeşim olacak, diye hatırlattı Rainey kendi kendine, tutunacak sağlam bir şey ararken. Ambrose her zaman benim kan kardeşim olacak, fakat dayım hep ölü olacak. Onu asla göremeyeceğim belki ben de ölünceye kadar.

O gece Rainey hayaletlerle, körlükle, ölü dayılarla ve siyah kuşlarla dolu bir kabus gördü. Ondan sonra hayaletler yanına sokulacaklar korkusuyla uyuyamadı. Onların nefes alışını, hırıltıyla soluyuşlarını ve bir zamanlar oldukları yaşlı kadınlar gibi koridorlarda gıcırtılı sesler çıkarışlarını, soğan ve eski giysi, rutubetli deri ve yosun gibi kokularını duyduğundan emindi. Yatakta dimdik oturdu, kollarındaki tüylerin diken diken oluşunu hissederek. Bu yaşlı hayaletler onu mıncıklıyorlar, derisini sıkıştırmaya çalışıyorlar, kulağına fısıldıyorlar, kemikli parmaklarını sivilceli ensesinde dolaştırıyorlardı. 'Beni yalnız bırakın' dedi uysalca, sanki sineklermiş gibi onları eliyle kovalarken. Ama onlar çok iri, kare omuzlu ve yüzsüzdüler ve onların yanında kendini küçük ve korkak hissetti.

Kalktı ve Ambrose'un odasına doğru sessizce yürüdü. 'Benim' diye fısıldadı, kapıyı dikkatlice açtı ve kapattı. Yatağına çıktı.

Ambrose kendi kendine bir hikâye anlatıyordu, sesi tok ve do-

kunaklıydı, karanlıkta yükseliyor ve çarşafların üzerindeki zayıf serin havada dans ediyordu.

'Ve sonra Mutlu Astronot Ambrose Ay'a atladı ve dünyadaki herkes onun ayak izlerini görebiliyordu. "Bak" dediler. "Ambrose'un yürüdüğü yere bak. Görüyor musun? Ay'da yürüyecek kadar cesur bir çocuk olmalı". O çok çok cesurdu, sonunda! Ambrose derin bir nefes aldı ve yutkundu. Rainey onun parmaklarının arasında şeker kağıdı hışırdatışını duydu. 'Annesi, Sissel Svensen Dienst onu çok severdi. Bir keresinde Vati uzaklardayken annesi ona elli dolarlık bir çift Buster Brown ayakkabısı almıştı. Elli dolar! Ama Ay'da paraya ihtiyaç duymazsın. Ayakkabılara da ihtiyacın olmaz...' Rainey onu dirseğiyle dürttü ve Ambrose yan döndü battaniyenin içine yavaşça konuşarak. Vücudu sıcak ve sertti tıpkı yatağın ortasındaki bir kaya gibi.

Cümlenin ortasında uykuya sürüklendi ve Rainey onun nefesinin ağır, derin sessizliği ile yatıştı. Ara sıra pencerenin önünden geçen arabaların tavanda yaptıkları gölgelerin hareketini izleyerek uyanık kaldı. Kendi annesini düşündü ve o gelinceye kadar ne kadar zaman geçeceğini merak etti. Gideli çok oldu, anne diye uyardı. Şu sıralar eve gelebilirsin, bu iyi olur. Birden Ambrose döndü ve kaskatı kesildi. Gözleri açıktı ve tavana dikilmişti.

'Ambrose. Hey, Ambrose' dedi Rainey. Ağzı açıldı fakat gözleri sabit ve ifadesiz kaldı. Rainey avcunu onun ağzının üzerine koydu fakat hiçbir şey hissetmedi, bir hava kımıltısı bile. Şiddetle onu sarsmaya başladı. 'Ambrose! Ambrose!' diye bağırdı kulağına.

Birden derin bir nefes aldı ve vücudu titremeye başladı, önce sadece kulaklarında bir titreme vardı, fakat bu midesinde bir katılmaya yol açtı sonra da tüm vücudunda.

'Yooo' diye inledi. 'Hayır, lütfen yapma'. Rainey'nin ensesinde-

ki tüyler diken diken oldu. Bu sesi tanıyordu; Ervald Dayının Ambrose'a bilek güreşi yapmayı ilk teklif edişinde duyduğu 'hayır' ile aynıydı. 'Bırak' dedi ağlamaklı. 'Lütfen dur artık.'

'Benim, Ambrose. Uyan' dedi, omuzlarını ve ellerini ovalayarak. Nefesi daha düzenli hale geldi ve nefes aldıkça hıçkırdı. Boş siyah gözlerinin kenarlarından gözyaşları zorla dışarı aktı.

'Ambrose' dedi yeniden. Ambrose gözlerini yarı araladı.

'Ambrose?' diye sordu yumuşakça. Ambrose gözlerini tekrar araladı ve ona baktı. Vücudunun titremesi durdu ve sertliği azaldı, kolları vücudunun iki kenarında uzanmış duruyordu.

'Off' diye fısıldadı, 'Aman'.

'Ambrose tamam. Korkma, benim.'

'Oh' dedi ve birden çok sessizleşti. Rainey onun nefesini tuttuğundan emindi.

'Ambrose, ne var?' diye sordu.

'Bir şey yok' diye cevapladı, yüzünü ondan kaçırıp yastık kılıfının köşesini dişlerinin arasında sıkıştırırken.

'Hadi, söyle bana'.

'Yapamam'.

'Kötü bir rüya mı gördün?' diye sordu yumuşakça.

'Bir çeşit. Sadece bazen bir rüya değil'.

'Ne?'

'Bazen gerçek'.

Kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. 'Ambrose, ne demek istediğini anlamıyorum'.

'O sandım. Onun burada olduğunu sandım'.

'Kimin?'

'Sana söyleyemem'.

'Evet söyleyebilirsin' diye ısrar eti.

'Hayır, yapamam. Sen söyledin, bir sırrı saklamaya söz vermişsen başkasına söylemek yanlış olur diye'.

Sabrını yitirmekte olduğunu hissetti. Eğer açıklamazsa, patlayacaktı. 'Bana söyleyemezsin dememiştim. Bana söyleyebileceğini ima etmiştim. Kan kardeşiyiz, hatırlasana'.

'Ama Rainey sana söylersem ölürüm'. Kelimeler Rainey'yi bir bıçak gibi yaraladı.

'Ölmeyeceksin' dedi. 'Bir şeyi bana söyledin diye nasıl ölürsün?'

Yüzünü duvara döndü. Sırtı Rainey'ye dönüktü, topukları ve yumrukları çarşafa gömülmüştü. 'Billy amca yaz evinde beni barakaya götürür ve bazen bana dokunur.' dedi.

'Ne?'

'Bana dokunur. Acıdığını söyledim ve o da dikkat edeceğini söyledi. Bana komik şeyler yapar. Bunu birisine söylersem öleceğimi söyledi.'

Rainey uzandı. Şimdi onun yüzünü görmek istiyordu. Ama ona dokunmaktan korktu, onu incitebileceğinden, derisini ortasından ikiye ayırabileceğinden korktu. Kendi parmakları kendine yabancı geldi, cinayet işleyebilirdi.

'Ah' dedi, söyleyecek başka kelime bulamadı. 'Oh, yo'. Tavanı kalbine çöktüğü için kafasının içindeki bir oda birden boş kalmıştı.

'Rainey söz ver bana, bir daha yaz evine gitmek zorunda kalmayayım' diye rica etti ondan, sesi boğuk, ağzı yatağın derinliklerine gömülmüştü. 'Lütfen, bunu sen yapabilirsin. Sen hiçbir şeyden korkmazsın'. Dizlerini göğsüne çekerken ayakları çarşafı tekmeledi.

'Söz veriyorum, geri gitmek zorunda olmayacaksın' dedi.

'Gerçekten, tüm kalbinle?'

'Evet'.

'Yemin et'.

'Kalbimin üstüne yemin ederim. Yoksa öleyim, gözüm çıksın' dedi. Çabucak göğsünde haç çıkarttı, tırnaklarının tırtıllı ucunun Speed Racers pijamasının kumaşına takılışını hissederek. 'Söz veriyorum, asla oraya gitmek zorunda kalmayacaksın'.

Oh çekip rahat bir nefes aldı. 'Sağ ol Rainey. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Sen benim şimdiye kadarki en iyi arkadaşımsın'.

Rainey ertesi sabah uyandığında Ambrose gitmişti. Onu aradı ama ne televizyon seyrediyordu ne de mutfakta kahvaltı yapıyordu. Mutfak penceresini geçerken onu dışarda salıncakta gördü, üstünde sadece gece entarisi vardı ve Büyükbaba Garth'ın botlarını giyiyordu.Sallanırken öyle yükseğe çıkıyordu ki entarinin kenarı rüzgârda kuşlar gibi kanat çırpıyor, yumuşak solgun bacaklarını açığa çıkarıyordu. Ona doğru koşarken kapılar ardından çarparak kapandı.

'Ambrose, niye bir kaban giymiyordun?' diye sordu yaklaşırken. Ambrose dümdüz bakıyordu. Dudağındaki ter tanecikleri kaya tuzu gibi beyaz bir çizgi halinde donmuştu. Yanakları kırmızı ve benekliydi, tombul bacakları hızlı tekmeler atıyordu, vuruşlar onu yerden daha uzaklara, daha da uzaklara götürüyordu. Rainey yaz olsaydı, salıncağın metal yapısının küçük dolgu tabanında ters dönmeye yakın bir tehlikeyle ileri geri hareket edeceğini biliyordu. Ama şimdi donmuş kar salıncağı hızla toprağa getiriyordu. Kendini dengelemek için salıncağa ulaştı ve sonra geriye doğru giderken Ambrose'un kolundan yakalamaya çalıştı.

'Rainey' diye bağırdı huzursuz ve zayıf bir sesle. 'Bak ne kadar yüksekteyim, bak ne yüksek! Kimsenin beni durduramayacağı yükseklikteyim. Bak Rainey biraz daha yüksek olsa ayağım Ay'a değecek'.

'Yapma, Ambrose, yapma' diye uyardı onu. 'Şimdi yavaşla. Dur.

Hadi dur'.

Bir kez daha uzun bir yay yaptı, bacakları önündeki ve arkasındaki havayı deldi. Sonra, uçuşun en yüksek noktasına ulaştığında, kollarına dayandı ve ileriye atladı, kara yüzüstü düşmeden kısa bir süre süzülerek uçtu.

'Ambrose!' diye çığlık attı, koşup yanına diz çöktü. Öldüğünden emindi. İlk yardım derslerini izlerken öğrendiğine göre onu ters çevirmeli ve nefes alıp almadığını kontrol etmeliydi. Vücudu sertti, entarisinin beyazı sırtında dalgalar halinde kabarıyor ve derisine nemli pembe yamalar halinde yapışıyordu. Rainey onun kolunu kuvvetle çekti. Ambrose yavaşça kımıldadı ve karda meydana getirdiği çukurdan yüzünü kaldırdı. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı, burnundan ince bir çizgi halinde kan süzülüyordu.

'Ne kadar yüksekteydim, gördün mü?' diye sordu nefes nefese, öyle kocaman gülümsüyordu ki Rainey onun tüm dişlerini ve dilindeki küçük kan dairesini gördü.

'Hadi, içeri girelim, üstünü başını temizleyelim.' dedi onu omuzlarından kavrayarak. Dimdik ayağa kalktı ve öne arkaya sallandı büyük ayakkabıların içinde dengesini bulmaya çalışarak. 'Hadi, içeri girelim sen donmadan' diye azarladı onu. 'Boynunu kırmadığın için şanslısın, seni aptal çocuk'. O anda kendi içinde Mormor'un sesinin yankısını duydu, her hecede çınlayan, her kelimenin etrafında dolanan.

Onu mutfağa götürdü, burnundan kanı silerken dikkatle inceledi. Acıya dayanıklı gözüküyordu fakat Rainey parmaklarını ona her değdirişinde kendisi çekiniyordu. Soğuktan titriyordu fakat yüzü canlılıktan kıpkırmızıydı, göz alıcı ve ateşli. Omuzuna mutfaktan bir bez doladı ve boynunun arkasına sıcak bir havlu bastırdı.

'Neye benziyor?' diye sordu aniden, sorusunun aciliyetine ken-

disi de şaşırarak.

'Kim?'

'Kim olduğunu biliyorsun. O'. Dün geceden beri aklının bir köşesinde onu düşündüğünü fark etti ve şimdi Ambrose'un kelimelerini aklından çıkaramıyordu.

'Bilmem.'

'Bilmelisin. O senin amcan'

'O benim gerçek amcam değil. Yani akrabam değil. O Vati'nin iş ortağı ve sanırım en iyi arkadaşı. Bunun için ona Billy amca dememem gerekiyor.' diye açıkladı Ambrose.

'Ama neye benziyor? Uzun mu, kısa mı, yaşlı mı, genç mi?'

'Bilmem. Gözlerimi kapalı tutuyorum. Rainey, o sadece basit, yaşlı bir adam'.

'Hımm'. Rainey Ambrose'un burnuna kompres uygularken sessizdi. Bir hemşire gibi hareket etti, parmakları hızlı ve bilimseldi, yüzünde fazla uzun oyalanmadı. Niye kaçmadın? diye düşündü, kocaman, heyecanlı gözlerinin içine bakarak. Niye? diye düşündü ama sormaya cesaret edemedi.

Ambrose yaz evi hakkında ona başka bir şey anlatmadı. Ama Rainey'ye göre sorulmamış sorular vardı. Şimdi hiçbir şey ona makul gelmiyordu. Ona daha çok anlatmasını, düşündüğü her seferinde kafasında büyüyen o özel acısına giden bir kapı açmasını dört gözle bekledi. 'Neler hissettin -ne kadar kötüydü?' diye sormak istedi. Dokundu. Acı. Komik şeyler yaptı. Ambrose ona çok az anlatmıştı, biraz daha anlatsaydı, ne kadar berbat olursa olsun, bir şekilde daha az acı verecekti.

Bu olaydan sonra kabusun tekrarlanmasını bekleyerek Ambrose'un odasında oldukça sık uyumaya başladı. İşleri onun adına bir

şeyleri iyileştireceğine inanmak hoşuna gitti, yanında olduğunu göstermek, yalnız olmadığını hissettirmek için onu uyandırabilirdi. Ona bakacağına söz vermişti ve bu sorumluluk kutsal bir yemin gibi üzerinde ağırlık yapıyordu.

Kabus tekrarladığında Rainey'yi en çok şaşırtan dehşetin sessizliği oldu. Ambrose çok geç oluncaya, kabus onu ele geçirinceye kadar hiç kıpırdamadı ve o zaman dövüşmek boşunaydı. Gözlerinin görünüşü onu korkuttu, açık ve sabit, kocaman siyah gözbebekleri ve sadece ince bir mavi kenar - ne bir gölge, ne bir renk, ne bir ışık. Onun çığlık atmasını ya da tekmelemesini veyahut ağlamasını, bir şey yapmasını, herhangi bir şey yapmasını, konuşmasını istedi. Dehşet eğer kelimelere dökülürse anlaşılabilir, kontrol edilebilir, hatta bilinebilirdi.

Kabusun yaşandığı gecelerden sonraki gecelerin birinde 'Rainey' diye fısıldadı, ter içinde titreyerek. 'Bazen kendimi kıyıya sürüklenen bir kaplumbağa gibi hissediyorum. Öyle sürükleniyorum ki Ambrose ortadan kayboluyor ve sadece bir çakıl taşı kalıyor. Canı yakılamayan, hiçbir şey hissetmeyen küçük bir çakıltaşı'. Sustu. 'Ya da kendimi ölmüş hissediyorum. Gözlerimi kapıyorum, nefesimi tutuyorum ve kendimin bir hayalet olduğunu düşünmeye başlıyorum, vücudumdan çıkan ve uzaklaşan. Bir gün ölü olacağım Rainey.'

'Yo, ölmeyeceksin' dedi.

'Evet, öleceğim.'

'Ama o zaman artık bir kan kardeşim olmayacak.' dedi.

'Başka bir tane bulursun' diye fikrini belirtti.

'Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum' diye cevapladı. 'Ya sana yardım edersem? Ya seni kabuslardan kurtarırsam?'

'Ah Rainey, bu mükemmel olur' diye cevapladı.

'Tamam o zaman, sana yardım edeceğim'. Kolunu dirseğine kadar sıvadı ve gözlerinin içine baktı. 'Ama bana güvenmelisin, ne olursa olsun'. Ambrose başıyla onayladı. Yüzünün arkasında derinlerde bir şey koptu ve denizin derinliklerine düşer gibi kendini açığa vurdu. Bir saniye için Rainey ondaki korku çukurunu gördü ve onunla birlikte derinlere gömüldüğünü hissetti.

'Tamam, bazen tam şuramda bir acı duyuyorum' dedi midesini göstererek. 'Özellikle yaz evini düşündüğümde. Sonra gerçekten acı veriyor.'

'Neresinin acıdığını göster' dedi. Üstünü sıvadı ve yatağın yanındaki okuma ışığına doğru döndü.

'Ama sana göstermeye korkuyorum' dedi. Dudağı titriyordu.

'Tamam, bir şey yok. Bana güvenebilirsin, biliyorsun. Ambrose bana neler olduğunu gösterirsen sana yardım edebilirim. Senin gizli ajanın olacaksam bana her şeyi söylemen gerekir'.

'Tamam' dedi ihtiyatlı. Üzerindekileri sıvadı ve yatağın üzerinde dümdüz yatıncaya kadar altındaki yatak örtüsünü iteledi. Derin bir nefes alırken yüzü solgundu. Havanın serinliği vücudunda pütürcükler yaptı, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Entarisini çenesine kadar kaldırdı ve kumaş katlarını çenesinin altında tuttu. Rainey fıtık ameliyatından kalan izi gördü, kalkık ve büzüşmüş, soğuktan hafif mavimtırak olmuştu ve kaburgalarından başlıyordu. Donunu kalçasından indirdi, beyaz göbeği yayıldı.

'Hiçbir şey görmüyorum' dedi Rainey ihtiyatlı.

'Burası acıyor' dedi en alttaki kaburgasının altında, göbeğinin üzerinde bir noktayı göstererek.

Yavaşça o noktayı iteledi, parmağını yumuşak etin derinliklerine gömerek. Elini o noktanın etrafında dolaştırdı. Orayı burayı dürt-

tü, alışılmadık bir şey bulmak için. 'Hiçbir şey bulamadım' dedi.

'Ama orada' diye ısrar etti.

'Dur bir dinleyeyim.' Kulağını midesine dayadı ve dikkatle dinledi. Derisi portakal ve tarçın kokuyordu ve olgunlaşmış şeftali gibi yumuşak ve havlıydı. İçinde suların çağıldadığını duydu ama bundan başka hiçbir şey duyamadı.

Kulağını daha derine bastırdı ve derisi kulağının etrafında yastık gibi oldu. 'Emin değilim...' diye başladı konuşmaya ama bitirmeden önce, ayak sesleri vardı ve yatak odasının kapısı birden açıldı.

Mormor holden gelen yeşil-sarı ışıkta duruyordu, konuşamayacak kadar şok olmuştu. Bir karikatür kahramanı gibi bir eli kapı kolunu kavramış duruyordu,çenesi hayretten açık, neredeyse göğsüne değecekti. Rainey bu kadar korkmamış olsaydı, bunun komik olduğunu düşünebilirdi. 'Siz ne yaptığınızı...' diye kekeledi, kelime bulmak için çabalarken.

Rainey'nin kulağı hâlâ Ambrose'un midesinin üstündeydi. Sanki içinde bir şey patlıyormuş gibi birden onun kalbinin sesini duydu. Rainey titremeye başladı.

'Siz ne yaptığınızı...' diye fısıldadı Mormor. Sonunda kımıldayabildi. Elindeki portakal suyu bardağını düşürdü. Rainey, halıyla kaplı zemine düştüğünde çıkan sessiz sıçramayı ve yumuşak gümbürtüyü duydu ve bardak yatağın altına yuvarlandı. Mormor Rainey'yi saçından kavradı ve yataktan çıkardı, yere itti. Rainey'nin dizleri onunkilerin altında büküldü ve acıyla bağırdı. Aynı hareketle Mormor Ambrose'a saldırdı önce açıktaki midesini hedefledi ama onun yerine hızla yüzüne vurdu. Ambrose'un şok olmuş tepkisini ve yanaklarında titreşen tokatın yankısını gördüğünde Rainey'nin gözleri yaşla doldu.

'Ond! Şeytan! Du er ond! Hva Guds naun...kahrolası ne yaptı-

ğınızı sanıyorsunuz siz?' Tükürürmüş gibi konuşuyordu. 'Annen ve babana anlatıncaya kadar bekle genç adam. Seni cezalandıracaklar, iyi cezalandıracaklar. Ve sen Rainey'. Sustu. 'Televizyon yok, asla!' Mormor arkasına döndü ve Rainey'ye hızla vurdu, yüzünü yakalayamadı ama kulağına ve omzunun ucuna vurdu. Tokadın acısı kaynayan suyun sıçradığında yaptığı etkiyi bıraktı. Kafasını bir hafiflik doldurdu. 'Sana televizyon yok!' diye bağırdı Mormor. 'Hiç televizyon yok' dedi kelimelerin üstüne basa basa. hiddetten vahşileşmişti ve Rainey yüzünü kapatmak için ellerini kaldırırken, o ensesine ve ellerine sertçe vuruyordu.

Rainey gülmek istedi. Tüm vücudu gülüşle doluydu, her tarafından gülüşler kabarıyordu. Bu çok aptalcaydı, biliyordu, acıyla titremeye başlarken ve vurulan yerlerde derisi yanıp sertleşirken bile. Televizyon yok? Ne anlamı vardı? Mormor bizim münasebetsiz bir şey yaptığımızı düşünüyor. Tabi ki münasebetsiz bir şey yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Ambrose'un pantolonu inmiş, Rainey'nin yüzü onun çıplak vücuduna dayanmış, ama bir şey yoktu. Kesinlikle Mormor bunu anlayacaktı, şaşkınlığı ve kızgınlığı geçtiğinde.

Mormor'un elleri öyle şiddetli titredi ki onları göğsüne geri çekmek zorunda kaldı, fakat bundan sonra bile Rainey Mormor'un boynunda bir şeyin attığını gördü, hiddet tamamen derisinin içinde bulunuyordu. Rainey neresinin acıdığını hissedemiyordu. Gerçek acının henüz başlamadığını biliyordu, kendi kendine güldü ve ağzını sıkıca kapadı. Hâlâ yatakta olan Ambrose çarşafı vücuduna çekmişti, çenesine dek. Yaralı bir kedi gibi sinmişti, şişmiş dudağını ısırıyordu. Mormor'un saçı gevşek örgüsünden çıkmış, kafasının etrafında kalemle çizilmiş çizgiler gibi duruyordu. Bu da Rainey'ye komik geldi. Gülmemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Mormor elleriyle yüzünü sıvazladı, alnını ve ağzını koluyla sil-

di. Gözleri karanlık ve donuktu, ama ensesi damar damardı, kıpkırmızı. Çenesine dokunduğunda parmakları titredi. 'Bu kadar,' dedi sükunetini kazanmaya çalışarak. 'Bu tür iğrenç şeylerin evimde olmasına izin vermeyeceğim. Yarın annenleri arayacağım ve seni evine yollayacağım.' dedi Ambrose'a.

'Anakara'dalar' diye fısıldadı, çarşafa sıkıca tutunarak.

'Kahretsin! Bana cevap vermeye nasıl cüret edersin! Seni evine götürecekler ya da kendini sokakta bulursun, kendini geçindirirsin. Dert edersem namerdim, başından beri seni burada istememiştim.'

Bu kez Rainey güldü, dudaklarından beklenmedik bir zamanda kaçan küçücük, anlaşılmaz bir kıkırdamayla.

'Şaka yaptığımı mı sanıyorsun, genç bayan?' diye sordu Mormor, topuklarının üzerinde dönerek. 'Burada kimin şaka yaptığını göreceğiz. Bunun neresi komik?' Rainey'nin elini yakaladı ve kolunu arkasına büktü, Rainey omzunda bir yırtılma ve bileğine doğru inen bir soğukluk hissetti. Bu hareket Rainey'nin dengesini bozdu ve düşerken kafasını yatağın yanındaki masaya çarptı. Bir an için afalladı ve sonra kulağından kum gibi bir şeylerin aktığını hissettiğini sandı. Gözünün kenarı ıslak ve yapış yapıştı, yanaklarından aşağı bir şey akıyordu. Ambrose yatağın kenarından sarktı ve Rainey'nin kafasına dokunmak için uzandı.

'Ona dokunmaya kalkışma' diye uyardı Mormor. 'O iğrenç ellerini torunumdan uzak tut.' Mormor Ambrose'u yakaladı ve yataktan çekti. Hâlâ bacaklarının arasında çarşaf vardı, teselli amacıyla ona sarılıyordu. Mormor onu kapıya sürükledi. 'Senin icabına bakacağım, genç adam' dedi. 'Rainey, sen burada kal. Sana söyleyinceye kadar bu odadan ayrılmaya kalkışma, yoksa seni tekrar döverim.'

'Tamam' dedi Rainey, artık komik bir şey bulmadan kafasını salladı. Dizlerinin üzerinde, yatağın yanında dengesini sağladı. Başı

dönüyordu. Kendini desteklemek için başını yatağın kenarına bastırdı. Her bir yerinden kum fışkırıyormuş gibiydi. Mormor kapıyı kapadı ve Ambrose'u götürdü.

Rainey Ambrose'un sırtında sopa sesi duyacağını bekleyerek dinledi. Ama duyduğu sadece Ambrose'un ağlamasıydı 'Mutti. Mutti. Mutti lütfen bana yardım et. Lütfen.'

Birkaç dakika geçti ve hâlâ Mormor'dan herhangi bir ses gelmedi. Rainey kapıya kadar emekledi ve kulağını kapıya dayadı. Ambrose'un ağlayışını duydu, gözyaşlarını bastırırken ve yutkunurken yavaşlayan ve sessizleşen ağlayışını. Belki Mormor üst kata çıkmış ve Ambrose'u oturma odasında yalnız bırakmıştı. Hayır, Mormor muhtemelen hâlâ oradaydı, karanlık holde oturmuş, odayı dışarıdan gözetliyordu. O da Rainey gibi Ambrose'un takatsiz ağlayışını dinliyordu ve bu onun cezası olacaktı. Yeterli bir ceza.

'Mutlu Astronot Ambrose Ay'da dans ediyordu.' Rainey Ambrose'un diğer odada kendi kendine konuştuğunu duydu. 'Nihayet cesur bir çocuk olmuştu.' Rainey elleriyle dirseklerini tuttu ve kendini yavaşça yere bıraktı. Boş portakal suyu bardağını görüyordu, yatağın altında derinlerde kaybolmuş.

Ertesi gün Ingebjorg Teyze Ambrose'u almak ve tatilin geri kalan kısmını kendisiyle geçirmesi için götürmek üzere Ojibwa Şelalesi'nden gelmişti. Mormor Rainey'ye kahvaltı çıkardı ve kendi odasına dönmesine izin verdi, ama Ambrose'la herhangi bir temasa geçmesi yasaklanmıştı. Yatağında oturmuş bacaklarını sallarken Ambrose'un neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Bugün farklı görünüp görünmediğini merak etti. Şişi ya da çürüğü var mıydı, ya da kendisi gibi bir gece geçince acıları derisinin altında kaybolmuş muydu, dayak yediğine dair herhangi bir iz taşıyor muydu? Panik-

ledi. Yüzünü hatırlayamıyordu. Yüzlerle, tanıdık yüzlerle dolu bir gökyüzü gördü fakat Ambrose bunların arasında yoktu. Sanki Mormor'un tokadı onun imajını kalbinden ve beyninden sökmüştü. İçinde bir şeyler öyle karmaşık hale gelmişti ki. Kafasını Ambrose'un sözleri doldurdu. Yara. Acı. Komik şeyler yapmak. Sendeledi. Tanrı şimdi neredeydi?

Rainey aşağıdaki sesleri dinledi. Açılıp kapanan kapıları, fısıltı ve sessizlikleri, sallanan ve cızırdayan dolap ve sandalyeleri. Sonunda odasına doğru gelen ayak sesleri işitti. Belki Mormor yumuşamış ve onun Ambrose'u son bir kez görmesine izin vermeye karar vermişti. Rainey kendini sağlamlaştırdı, sırtı duvara dayalı, elleri dua edermiş gibi bitişik. Kapı açıldı ve Ingebjorg Teyze Rainey'nin yatak odasına göz attı.

'Benim küçük kaplanım nerede?' diye sordu. Rainey güçlü olmayı öyle çok istedi ki, ama Ingebjorg'un yuvarlak pembe yüzünü ve heyecanlı beyaz saç öbeklerini görünce, ona koştu, göğsünde, kollarıyla etli dirseklerinin arasında kayboldu.

'Şışş, tamam tatlım, tamam' dedi Ingebjorg, Rainey'nin saçını okşayıp parmaklarının nazikçe boynunun arkasında durmasına izin vererek.

'Mormor benden nefret ediyor.' diye mırıldandı Rainey Ingebjorg'un sımsıkı sarıldığı vücuduna doğru. 'Şimdi benden nefret ediyor.'

'Hayır, etmiyor.' Ingebjorg Rainey'nin omuzlarını sıktı. 'Rainey' dedi. 'Sana şöyle anlatayım. Anneannen geçinilmesi zor bir insan olabilir, biliyorum. İyi şeyler düşünüyor ama hayatının şu döneminde çocuk yetiştirmek için gerçekten en iyi insan değil. Eminim aşırı tepki gösteriyor fakat bunu ona söyleyecek olan kişiye Tanrı yardım etsin. Çocuk çocuktur. Ama Sonja bunu anlamaz. Burada ku-

zeninle senin aranda ne olmuş olursa olsun ben kötü bir şey yapmadığınızı her zaman biliyor olacağım.'

'Sağ ol, Ingebjorg' dedi Rainey, elinin tersiyle yüzünü sıvazlarken.

'Biliyorum pek rahat değil, değil mi?' dedi Ingebjorg üzgün, Rainey'nin saçını okşarken.

Rainey birden içini rahatlığın kapladığını hissetti. 'Hayır. Ama yeterli' diye cevapladı, Ingebjorg'dan uzaklaşırken. 'Yeterli.' Dikleşti, nefesini içine çekti ve yanmış çikolatadan daha acı ve gözyaşından daha kuvvetli bir şey boğazında kaldı. 'Tamam. Şimdi iyileşeceğim' dedi. 'Eminim iyileşeceğim.'

Ambrose ve Ingebjorg ayrılmaya hazırlanırken Rainey odasında kaldı. Yetişkinlerin Ambrose'un bavullarıyla merdivenden inerken küfredip şikayet ettiklerini duydu. Rainey kapının kapandığını duydu ve pencereye koşup eşyaların arabaya yüklenmesini seyretti. Rainey avuçlarını cama yasladı, Ambrose'un gizli tokalaşma işaretini göreceğini umarak. Ama Ambrose yanlış tarafa bakıyordu, onu görmedi.

Birkaç dakika sonra araba çalıştı, Rainey Ambrose'u ve küçük buharlı trenini kendi hayatından uzaklara sonsuza dek uzaklara götüren Ingebjorg'un sarı Station Wagon'unun vites değiştirmesini ve çakıllı araba yolunda kayışını, Sandstone Avenue'ya çıkışını seyretti.

Rainey bodruma gitti ve kale sahnesini bozdu. Gizli bir kirli ve yapışkan şeker paketi yığını, kamp feneri ve Ambrose'un küçük plastik bıçağını buldu. Süt paketlerini oynattığında battaniyeler omzuna düştü ve Rainey Ambrose'un yüzünün bulanık silüetini gördü, ısrarcı sesinin yankısını duydu. 'Bu kadar' diye fısıldadı ses. 'Her şeyden çok Rainey. Her şeyden çok. Ve biliyor musun sonra ne oldu? Biliyor musun? Herkes alkışladı.'

1980 ilkbaharı kasvetli, ıslak bir üzüntü ve hayal kırıklığı mevsimi oldu. Gri kar serpintisi yağmaya devam etti, her zamankinden daha kasvetli ve daha gri. Yollarda ve boş park yerlerinde kar birikse de, Eskimo evi ya da kardan adam yapılamayacak kadar ince ve suluydu. Kar yağmayan günlerde dondurucu yağmurlar devam etti, gözleri acıtan mermiler gibi topa tutan ve kaldırımları buza çeviren, her şeyi tehlikeli ve aldatıcı şekilde kaygan yapan.

Bu dondurucu mevsimin ortasında Rainey bir çeşit sessizlik denemeye başladı. Yüzünü kapadı, bakışlarını dağıttı ve ağzının etrafını hissizleştirdi. Özellikle üzgün ya da sorunlu görünmedi ve bu yeni görünüşte dikkat uyandıracak herhangi bir şey yoktu. Bu bir katılık, pasiflik ve tahammül ifadesiydi. Aynaya baktığında görünenler hoşuna gitti -çiller serpiştirilmiş solgun, ciddi bir yüz, erkek gibi kesilmiş, kısa kızıl saçlar ve herhangi bir keder ifade etmeyen, sır açığa vurmayan mavi gözler. Sadece gecenin ortasında bazen uyanıyor ve Ambrose'u düşünüyordu.

'Neyin var?' diye sordu Mormor Rainey'ye bir akşam yemekte.

'Hiçbir şey' diye cevapladı Rainey.

'Eğer bir şeyin yoksa niye bu kadar çok endişelisin? Kabız mısın?' dedi Mormor.

Rainey tabağındaki sos gölü içinde yalnız kalmış domuz rostosu dilimini iteledi. 'Hayır' diye cevapladı.

'İyi öyleyse, kendine gel. Böyle yaptığında aynı kuzenin Lina'ya benziyorsun. Ve ona neler olduğunu biliyorsun. Bir Katolik ile evlendi ve yedi çocuğu var.' Mormor sesli yutkundu. 'Toleda'ya taşındığı için bunlar oldu. Eğer okulda kalsaydı, diş teknisyeni olacaktı.'

'Belki Rainey'nin bir erkek arkadaşı vardır' dedi büyükbaba Garth gözünde bir pırıltı ile, dopdolu çatalını dökmeden ağzına götürmeye çalışırken. 'Kızlarla erkeklerin karışmaya başladığı yaşta.

Hatırlıyorum da, ben üçüncü sınıftaydım Melissa Gunnarson'a vurulduğumda ve onu her gün okuldan evine kadar izlerdim. Benim yolumu iki buçuk mil uzatıyordu, ama buna değerdi.'

'Oh, Tanrı korusun' dedi Mormor kafasını sallayarak 'Onu cesaretlendirme babası. Bir sürü zamanı var. Şansımıza bu da annesi gibi küçük bir aşifte olacak.'

Nisan başında iki küçük, ilginç olay yaşandı, yoksa neşesiz geçecekti zaman. Des Moines'den Jerry Lipke adlı yeni bir çocuk Bayan Sullivan'ın sınıfına geldi ve Rainey'nin yanına oturtuldu. Bu yeni çocuk uzun boyluydu ve iyi konuşuyordu, dünyevi inceliklerde dikkatliydi -sadece nadir görülen boşanmış anne babası olduğu için değil, babası ve küçük erkek kardeşiyle güzel bir evde yaşadığı için. Rainey içinde hiç kız olmayan bir aile düşüncesiyle kesinlikle heyecanlandı ve Jerry'in arkadaşı olmak için bir sürü ümitsiz çabada bulundu. Jerry'e kibrit kutusu arabalarından birini verdiğinde, ama ödünç olarak değil, amacına ulaşmak üzereydi fakat sonra bir hayal kırıklığı oldu. Bileğinde bazen dişiyle tahriş ettiği kıllı kahverengi bir siğil vardı ve Bayan Sullivan sınıfa arkasını döndüğünde Jerry burnunu karıştırıyor ve bulduklarını sırasının içine saklıyordu.

Mevsimin öteki küçük farklılığı Ervald Dayının Rainey'ye verdiği bir havalı tüfekti. Yeni değildi. Şimdi İllionis'de kaynakçılık okuluna devam eden kuzeni Ted'e aitti. Tüfek eskimişti ve hafifçe eğilmişti ama en azından çalışıyordu, ateşlendiğinde yüksek perdeden mükemmel bir ıslık çalıyordu.

'Sağ ol. Ah sağ ol Ervald Dayı. Çok çok teşekkür ederim' dedi tüfeği yavaşça okşayıp kucağında sallarken.

Mormor kolları göğsünde kavuşmuş, dudaklarını hoşnutsuzluk-

la büzmüş duruyordu. 'Bu küçük bir kız için ne biçim bir hediye?' diye sordu.

Ervald omuz silkti. 'İstediği bir şey. Gör bak, hiç Barbie bebek ya da oyuncak ev istemeyecek. Bana sorarsan on iki yaşına gelmeden ilk tavşanını getirecek.'

'Gözünü çıkardığında ağlayarak bana gelme' dedi Mormor Rainey'ye. 'Benden acımamı bekleme.'

'Beklemem' diye söz verdi Rainey.

'Ve eğer gözüne ateş edersen hastaneye de kendin arabayla gidersin' diye uyardı Mormor.

'Tamam giderim' dedi Rainey iyi bir anlaşma yaptıklarına karar vererek. İlk birkaç gece Rainey tüfeği yatağına alıp uyudu. Hava dışarı çıkıp atış yapılamayacak kadar soğuktu. Ama tüfeğe sadece bakmaktan, kurşunu yerleştirip çıkarmaktan, eski bir ince muşamba parçasıyla namlusunu ovmaktan bıkmıştı. Bu yüzden bir salı öğleden sonra gizlice dışarı çıktı ve arka sokağın çitine beş teneke kutu yerleştirdi ve ateş etti. bir. iki, üç, dört. beş. öyle hızlı ve tamdı ki beşincisi hedefi vurduğunda ikinci atış hâlâ vınlıyordu. Başparmağı sızladı ve silahın geri tepmesi dirseklerini ve dizlerini titreterek vücudu boyunca yankılandı.

Silahı omzuna kaldırdı ve yeniden ateş etti. çitin ortasını hedefleyerek. Tam isabet! Çit sarsıldı ve iki parçaya ayrıldı, üst yarısı rüzgârda sallanmaya başladı. 'Evet tam puan.' diye kükredi. Fakat soğuk havada çatırdayan sesi onun kendini birden gereksiz hissetmesine yol açtı. Ambrose'un da atış yapmasını arzu etti. 'Kafanın içinde bir yer vardır' demişti ona Ambrose. 'Gidebileceğin ve kimsenin seni bulamayacağı. Oraya git. beni bulacaksın. Seni bekleyeceğim, söz.'

Şimdi nerededir? diye merak etti. Büyük ihtimalle Anakara'da.

Onun tepeden aşağıya kayak yapışını ve küçük İsveç dağ evinde kakao içişini hayal edebiliyordu. İnce, sarışın ve güzel annesi kokteyl içiyor, kocaman mücevherler takıyor, şöminenin önünde ayaklarına tünemiş sevgili Ambrose'unun kafasını tıpışlıyordu. Herkese oğlunun ne kadar yetenekli olduğunu söylüyor ve azıcık kızaran Ambrose, kırmızı örgü bir şapka ile bir yün ceket içinde biraz şiir okuyor ve bunu izleyen alkışta kızarıyor. Fakat Rainey onu saatler sonrasında düşünmeden edemiyordu, dizlerini soğukta ve çıplak bırakan beyaz gece entarisini giymiş halde. Sessiz, çam kokulu odada felç olmuş sessizlik anında uyanıyor ve sonra binlerce parmak onu dürtüyor, derisini sıkıştırıyor. Odalarında sarhoş, duygusuz ve kaba olan anasigilin duymadığı sessiz çığlığını duyuyordu.

Ambrose'un bölünen geceleri Rainey'nin bölünen gecelerini taciz etmeye başladı, o zaman gördüğü şeyleri görmeden gözlerini kapatamıyordu -vücudu katı ve nefessiz, gözler ürkmüş, ağzı siyah bir çukur. Öfke onun üzerinden bir hayalet gibi geçecek, biliyordu. Çocuk kendine gelecek, bir süre şiddetle sarsılacak sonra tekrar nefes almaya başlayacak, yumruklarını ve yüzünü çarşafın derinliklerine gömecek. Bu bölüm çabuk geçiyordu, doğru fakat asla tamamen geçmeyeceğini bilmek korkunçtu.

Rainey büyüklüğü ve ağırlığı karşısında etkileneceğini bilerek silahını göstermek için Gus'a gitti. Ameliyatla aldırdığı safra kesesini şimdi deponun arkasındaki rafta çivi ve vidaların arasında bulunan cam bir kavanozda saklayan Gus'ı ameliyattan beri görmemişti. Gus'ın ameliyatının hemen ardından karısı Hilda'ya bir inme indi. Daha yaşlı Polonyalı kadınların hepsi ona bakmak için yardımlaştılar. Birisi her akşam yemek getirdi, ötekisi tüm ev işlerini yaptı, bir diğeri çarşafları değiştirmeye, çamaşırları yıkamaya gel-

di. 'Tanrı bize kaldırabileceğimizden daha fazlasını asla vermez' dedi Gus Rainey'ye, Hilda'nın nasıl olduğunu sorduğunda. Bunu söylerken yorgun gözüküyordu. 'Dayanabileceğimizden daha çoğunu asla vermez.'

Rainey silahı omzuna kaldırdı ve otobüs garajına doğru yürüdü. Silah soğuk ve ağırdı, omzunda bir oyuk bırakacaktı, eldiven takması iyi olacaktı.. Buna rağmen önünden geçtiği camlardaki yansımasını baktığında gördüklerini beğendi. Durdu, sanki neredeyse görünmez adam olan, 'Dur ve Geç' tabelasının arkasındaki karton kutu yığınında çömelmiş bir Kızılderiliyi hedef alıp ateş etti. 'Mark Kowalski çetesinden kimse artık bana bulaşmaya cesaret edemeyecek' dedi. 'Ve eğer şans eseri önümden bir ceylan, bir erkek geyik geçerse Ervald Dayının dediği gibi onu tam alnının ortasından vurabilirim.'

Garaja gidip kapıyı açtığında ön oda karanlıktı ve yoğun dizel ve dingil yağı kokuyordu. Arka odadan zayıf radyo sesi duyuluyordu. Yağlı paçavraların, boyalı gazetelerin ve parlak mor halkalarından yere yapıştırılmış boş Ne-Hi şişelerinin üzerinden geçti. Gus garajı her zaman çok temiz tutardı fakat son zamanlarda dağınık oluyordu.

'Gus?' diye seslendi 'Gus?'. Arka odanın kapısı kilitliydi fakat dokunduğunda donmuş cam sıcak geldi. Yüzünü cama yapıştırdı ve ısıtıcının konduğu yerdeki parlayan oranj ışığın dikdörtgen şeklini çıkarttı. Gözlerini kıstı ve küçük odayı dolduran sandık, raf ve evrak klasörlerinin gölgeli şekillerini zorla çıkarttı. İçeride birisinin olduğunu sandı fakat emin değildi. Sonra gözü gölgeler içinde bir hareket yakaladı. 'Gus?' diye seslendi 'Gus, orda mısın?' Yüzünü daha da bastırdı. Göğsü cama değdi ve kalbinin camda attığını duydu. Evet içeride birisi vardı. Şimdi bundan emindi. Gus sandalyeye oturmuş

radyo dinliyordu. Yüzü ellerinin arasında, dirsekleri dizlerine dayalı oturmuştu. Cama bir kez daha vurdu fakat figür kıpırdamadı ve bu kez kesinlikle herhangi bir cevap alamayacağını biliyordu.

Paskalya tatilinden önce okulun son gününde Bayan Sullivan diğer öğrenciler öğle yemeğine giderlerken Rainey'nin sınıfta kalmasını istedi. Herkes çok heyecanlı görünüyordu, bu sadece iki haftalık tatile üç saat kaldığından değil, bugün mönüde özel bir öğle yemeği olduğu içindi -mısır kremalı sıcak jambon ve lahanalı sandviç, içmek için mavi Kool-Aid ve tatlı olarak pembe süslü yaş pasta.

Rainey herkesi şok eden on yaşında sakalları çıkması dolayısıyla eskiye göre daha popüler ve daha güçlü olan Mark Kowalski'nin, arkadaşlarını kapıdan çıkarıp koridor boyunca götürüşünü seyretti. Saç örgüleri ve aynı solgun etekleriyle Suzi McRaney ve Theresa O'Hanlon kapıdan en son çıktılar. Rainey'ye gülmek ve omuzlarının üzerinden nanik yapmak için geri döndüler. Rainey kendini çevreleyen boş sıra denizine baktı ve yalnızlığın karanlık havuzunda tek başına kalmış bir bot olarak kendini gemi enkazı gibi hissetti. Sınıf boşaldığında şimdiye kadar hiç kalmamıştı -bu ödevini yapmayan, çiğneyip top yaptıkları kağıtları atan ya da ellerine ülkelerin başkentlerini yazarak kopya çeken yaramaz çocuklara göreydi. Rainey sınıfın şimdi ne kadar büyük göründüğüne şaşırdı, ölmekte olan sesler koridorda sekerek gidiyor, işitme mesafesinin dışına çıkıyordu.

Bayan Sullivan dikkatlice oturdu ve kendi masasının yanındaki küçük sandalyeye Rainey'yi çağırdı. Bayan Sullivan üzgün ve ciddi görünüyordu, bakış şekli eski Başkan Nixon'un günahlarını veya komünizmin baskısı altındaki ekmeksiz hayatı öğretirkenki gibiydi. Kaşları bitişmiş, dudakları küçük bir gamze çenesine yerleşmiş gibi büzülmüştü. Masasının ortasında küçük bir kağıt yığını yaptı ve

ellerini yığının üzerinde kavuşturdu. 'Rainey' diye başladı dikkatle 'Ters bir şey mi var?'

'Yo' diye cevapladı Rainey.

'Belki evde bir şey vardır?'

'I-ıh'

'Bayan Sullivan boynuna bağlanmış örgü kolluklarına dokundu ve küçük bir gülücük verdi zorla. 'Tamam, nasıl söylesem? Annen ve babanla yaşamadığını biliyorum' dedi yavaşça.

'Büyükannemle dedem bana iyi bakıyorlar' dedi Rainey onun cümlesini bitirmesini beklemeyerek.

'Eminim öyledir' diye cevapladı Bayan Sullivan. Yanaklarının üzerine hafif bir kızarıklık geldi. 'Yani, demek istedim ki...yani. Yani, demek istediğim....onlarla konuşmak biraz daha zor olabilir. Çünkü pek çok ana-babadan daha yaşlılar, tabi ki. Mükemmel anne-baba değiller demiyorum, eminim öylelerdir. Ama belki onlarla konuşmakta zorlanıyor olabilirsin. Öyle mi?'

'Hayır, değil.'

'Peki tamam. Belki de başka bir şey var. Burada, okuldaki arkadaşlarından biriyle mi sorunun var? Birileri sana zorluk mu çıkarıyor? Eğer birisi sana sorun yaratıyorsa biliyorsun bununla ilgili olarak benimle konuşabilirsin. Tamam mı?'

Rainey başını salladı ve gözyaşlarının gözünün arkasında gizli anlaşma yaptıklarını fark edince şaşırdı. 'Lütfen bana iyi davranmayın Bayan Sullivan' demek istedi. Beni ağlatacak tek şey bu.'

'Rainey, sen bu sınıftaki en parlak öğrencisin. Şimdiye kadar gördüğüm en parlak öğrencilerden birisin' dedi Bayan Sullivan. 'Notların her zamanki gibi mükemmel. Mıknatıs ve evde kullanımı konulu raporun çok güzeldi ve Ünlü İskandinav Asıllı Amerikalılar konulu ödevin etkileyiciydi, en azından. Walter Cronkite'ın kısmen

Norveçli olduğunu hiç bilmiyordum! Yaptığın ödevler hakkında hiç şikayetim yok.' Sustu, kağıt yığınına bakarak: 'Bu garip gelebilir ama bana eskiden olduğun kadar gülümsemiyorsun gibi geliyor. Bu eleştirilecek kadar önemli bir şey değil, dosyana da yazacak değilim, ama ben ön sırada oturan neşeli küçük kızı özlüyorum; o her soruya her zaman iki cevabı olan kızı. O eski Rainey ne zaman geri gelip derslere katılacak?'

Rainey omuzlarını silkti ve yere baktı 'Bilmem' dedi, yavaşça 'Belki de asla.'

BÖLÜM II

YEDİ

Yaz 1983
Milwaukee, Wisconsin

20 Ekim 1982'de Dünya Kupası maçında Milwaukee Brewers St.Louis'de Cardinals'e 4-3 yenildi ve Rainey kırık bir kalbin verdiği acıyı o zaman öğrendi. 3-1 önde giderlerken altıncı vuruş sonunda 6-3 kaybettiler, Rainey ağlamaya başladı. 'Kaybedemezler' diye televizyona bakıp yalvardı. 'Yapamazlar. Hayatım boyunca bu anı bekledim.'

Büyükbaba Garth da afallamış görünüyordu. 'Vuckovich hünerini gösteremedi' dedi brandy bardağını parmağıyla tıklatarak. 'Açıkcası bizim çocuklar tıkandı.'

Mormor kıpırdamadan duruyordu. 'Ah, tapelig... Dumt. Aptalca. Bu sadece bir oyun. Niye ağlıyorsun ki? Bu dünyada açlıktan ölen insanlar var, onlar için ağlamıyorsun da.'

'Onlar Dünya Kupası finalini kaybetmediler' diye cevapladı Rainey.

'Uff da! -beyzbol için ağlamayacak kadar büyüksün' diye ısrar etti Mormor.

O gece yatağa gitmeden önce Rainey kendine aynada uzun uzun ve inceden inceye baktı. 'Neredeyse on üç yaşındayım,' diye düşün-

dü gözlerini kısıp, burnunu bastırırken. 'Belki de Mormor haklı.'

*

Brewers'ın Dünya Kupasını kaybettiği aynı dönemde Rainey okulda erkekleri fark etmeye başladı. Onlara çok fazla dikkat etmeye başladı, özellikle zayıf kalçalarına, somurtkan ağızlarına, gizemli gözlerine. Bazen, geometri dersinde arkasında oturan uzun boylu, seksi, dağınık Bobby Pflueger'ı öpme hayalleri kuruyordu ve Hill Street Blues'da Kaptan Furillo'yu oynayan aktör Daniel J. Travanti'ye de gizli bir tutkusu vardı. Öyle büyük gamzeleri var ki diye düşünüyordu ve sonra içinde küçük bir gıdıklanma hissediyordu. Onunla Hollywood'da karşılaşmayı, bir barda içki içmeyi ve sonra ay ışığıyla aydınlatılmış bir havuzda yüzmeyi hayal ediyordu.

Ama Rainey erkekleri ne kadar çok fark ettiyse, onların kendisini fark etmediklerini de fark etti. Neyin yanlış olduğundan emin değildi, ama bazen yıllar önce Luther Cemaati'nde Bayan Tor Christiansen'in söylediği şeye üzülüyordu: 'Erkekler her şeyi bildiğini düşünen kızları sevmezler.' Mormor'un bir zamanlar Rainey bir başka mükemmel ödev getirdiğinde ona söylediklerini de hatırladı: 'Böyle akıllı olmak iyi bir şey. Güzel olmamayı kapatır. Bir koca bulamasan da, her zaman kendini geçindirebilirsin.'

Rainey gururluydu, belki aşırı gururlu, akademik başarılarından dolayı. 1983 Haziran'ında 217 öğrencili Coolidge Ortaokulu'ndan birincilikle mezun olmuş ve güzel konuşma dalında Valilik Ödülü almıştı. Wausau'daki eyalet finallerinde Gettysburg Hitabesi'ni ezbere okumuş ve 'Hiawatha Şarkısı'ndan bazı pasajların dramatik yorumunu yapmıştı. Bu bölümü okuduğunda insanlar ürperdiklerini hissetmişlerdi:

... Ruhların ölüm dansını gösterdi,
Şeref madalyaları ve harp kulüpleriyle savaşçılar,
Kuzeye doğru yayılarak,
Kışın dondurucu gecelerinde;
Cennetteki geniş beyaz yolu gösterdi,
Hayaletlerin, gölgelerin patikasını,
Cennetin tam içinden geçen,
Hayaletlerle, gölgelerle dolu.'

Ama başarının ne anlamı olurdu eğer yalnız bir yaşama mahkum edildiyse? Bazen yatak odasının penceresinden dışarı bakıyor ve uzakta bazı günler ona özgürlüğe giden parlak somut bir köprü gibi görünen üstgeçidin üzerindeki arabaları izliyordu. 'Buraya ait olduğumu sanmıyorum' diyordu kendi kendine. Dünyanın bir yerlerinde büyük şeyler beni bekliyor. Ben diğer insanlar gibi değilim, evlenmeyeceğim, çocuk sahibi olup hayatımın geri kalan kısmında Milwakee'de yaşamayacağım.' Gelecekteki kariyerini çoktan seçmişti. -NBC televizyonunda muhabir olacaktı. Kendini bir savaş alanında, etrafında bombalar patlarken, mermiler kulağında vızıldarken durmuş olarak görebiliyordu. Ben Rainey McBride, düşman hattından üç mil uzakta NBC Haberleri için sundum. Tom Brokaw stüdyoya, sana dönüyoruz.' Ve Mormor'la Büyükbaba Garth'ın çok yaşlı ve takatsiz, haberleri izlemek için oturmuş, tığla örülmüş battaniyelerine sarınmış, kafalarını makul bir biçimde sallayıp 'Hayret. Torunumuz ne iyi şeyler yaptı' dediklerini hayal ediyordu.

Rainey'nin en iyi arkadaşı şimdi muhtemelen Papaz Jeff'ti. Erkeklerle ve özellikle Daniel J. Traventi ile ilgilendiği zamanlarda Papaz Jeff'in hayatının gerçek aşkı olduğunu ve yedi yaşından beri onu sevdiğini fark etti. 'Evlenmeyeceğim' dedi kendi kendine. 'Fa-

kat evlenirsem, onunla evleneceğim.' Onun adını ve kendininkini tüm defterlerinin üstüne, tarih metinlerinin köşelerine yazarak alıştırma yaptı. 'Rainey McBride Wayland. Reverend ve Bayan Jeffrey Wayland. Ben Rainey McBride Wayland, Leningrad'dan NBC Haberleri için sunuyorum.'

Rainey bir zamanlar Papaz Jeff'e bir erkek arkadaşı olması için duyduğu arzuyu ve bunun olmayacağı, hiç kimsenin ona aşık olmayacağı korkularını gizlice duymuştu. 'Rainey, Tanrı seni kendi hayalinde yarattı ve sen O'na göre güzelsin.' diye sabırla açıkladı Papaz Jeff. ' Dış görünüşümüz giydiğimiz giysilere benzer - her şeyi ifade etmezler. Önemli olan iç güzelliğidir. Yani güzel olmak demek iyi bir kalbe, iyi bir ruha sahip olmak demektir.' Rainey hiçbir şey söylemedi, ama bunu aslında korkunç derecede çirkin olduğu konusunda bir delil kabul etti.

1983 yazı Mormor ve Büyükbaba Garth için kırkıncı evlilik yıldönümlerini kutladıklarından bir dönüm noktasıydı. Büyükbaba Garth ve Rainey bodrumda saatlerce başbaşa konuşuyor, sözde Özgürlük Anıtı puzzle'ı üstünde çalışıyor, fakat aslında Sears Kataloğu'ndan Mormor'a sürpriz bir hediye olarak verilebilecek şeyler hakkında tartışıyorlardı.

Büyükbaba Garth ona yeni bir oturma odası takımı almak istedi, cilt bezinden puf, üç gözlü tahta magazin rafı ve Lay-Z-boy divanı. 'Bak Rainey, tam dört değişik pozisyona giriyor.' dedi şevkle. 'Öyle rahat ki yatak olarak kullanabilirsin.'

'Güzel görünüyor' dedi Rainey diplomatik olmaya çalışarak. Bu hediyenin Mormor'dan çok kendisi için olduğu konusunda şüphelendi.

'Ya da 67 ekran Zenith televizyon setine bakabiliriz, video ve kablolu' dedi önünde üç büyülenmiş çocuğun durduğu dev, siyah

televizyon ekranının parlak fotoğrafını göstererek.

'Mormor çok televizyon izlemez' diye hatırlattı Rainey. 'Yalan Rüzgârı dışında ve bunun için de kablolu yayına ihtiyacı olmaz.' Rainey oldukça ağır katalogu aldı ve arka bölüme geçti. 'Bence ona elmas bir yüzük almalısın' dedi kırmızı kalemle işaretlediği sade ama zarif tek taş elmas bir yüzüğü göstererek. 'Bu çok romantik olur.' Rainey bunun iyi bir teklif olduğunu biliyordu çünkü müstakbel kırkıncı yıl dönümlerinde Papaz Jeff'ten kendisine vermesini isteyeceği şey buydu.

'Hayır, bence değil' dedi Büyükbaba Garth kafasını sallayarak. 'Güzel bir yüzük ama onun seveceğinden emin değilim. Büyükannen mücevhere karşıdır. Sadece dikkati üzerine çekmek için aşırı süslü şeyler takmak kendini beğenmişliktir der.' Bu doğruydu; Rainey Mormor'un mücevher taktığını hiç görmemişti, boynundaki küçük gümüş haç dışında. Kırılmış tırnaklarını geçip ve çatlak kırmızı boğumların üzerinde durmaya gelen elmas bir yüzüğü hayal etmek zordu.

'Hawai'ye bir geziye ne dersin ?' önerisinde bulundu Rainey.

Büyükbaba Garth sakalına vurdu. 'Hey, bu da bir fikir.' Gri gözleri parladı. 'Hiç geziye gitmedik. Ama pasaportumuz yok. Onun haberi olmadan nasıl bir pasaport alabilirim?'

'Hawai'ye gitmek için pasaporta ihtiyacınız yok' diye açıkladı Rainey. 'Orası elli eyaletten biri, Iowa ya da Minnesota gibi.'

'İnşallah biraz daha sıcaktır. Bunu araştırmalıyım!' dedi Büyükbaba Garth.

'Mormor'a ilk ne zaman aşık oldun?' diye sordu Rainey öne uzanıp, dirsekleriyle hafif oyun masasına dayanırken.

'20 Şubat 1942'de. Öğleden sonra saat 2'de.' diye cevapladı.

'Tamı tamına zamanı hatırlıyorsun!' dedi şaşırmış şekilde.

'Tabii ki.' Sandalyesine yaslandı ve ellerini karnının üstünde birleştirdi, bir hikâye anlatmak istediğinde genelde yaptığı şekilde. 'Chicago'daki Wacker Avenue üstündeki birahaneye, eski Joe O'Brien's'e giriş anını hatırlıyorum. Öyle güzeldi ki kalbim duracak sandım. Uzun boylu, geniş omuzluydu, uzun ve altın sarısı saçları vardı. Onun diğer kızlar gibi olmadığını anlamıştım. Bir kadın gibiydi, kim olduğunu, nereden geldiğini, nereye gittiğini biliyordu. O akşam için dışarıya çıkmayı teklif ettim.' dedi gururla.

'Ve?' dedi Rainey heyecanlı.

Gür beyaz kaşlarını kaldırdı ve göz kırptı. 'Tabii ki beni reddetti. Bana vakit geçirmeye bile değmezmişim gibi baktı.'

'Sonra ne oldu?'

Büyükbaba Garth kurnazca gülümsedi. 'Arkadaşlarından biri onun kaldığı kız yurdunun adresini verdi. İnatçıydım diyebiliriz. Nihayet fikrini yavaş yavaş değiştirdim. Sanırım benimle sadece artık başını ağrıtmamam için çıktı.'

'Sonra aşık oldunuz ve evlendiniz?'

'Hayır!' Güldü. 'Bu kadar basit olsa. İlk kez Owauskeum'a ailesiyle tanıştırmaya götürdüğü zamanı hatırlıyorum. Jens Dayının ve Sonja'nın erkek kardeşlerinin beni şehir dışına kadar kovalayacaklarını sandım. Babası kısa süre önce ölmüştü, bu yüzden Jens Dayı ve kardeşleri çok üstüne düşüyorlardı. Benden nefret ettiler. Evet, Norveçli değildim bu yüzden bekledikleri gibi değildim.' Kafasını salladı. 'Bunu hiç anlayamadım -Eğer sadece Norveçlilerle birlikte olmak istiyorlarsa niye geldiler Amerika'ya? Niye Norveç'te kalmadılar merak ediyorum.' İçini çekti. 'Mormor'un annesi de benden nefret etti. Öldüğü güne kadar benim gizli bir Katolik olduğuma ve o engel olmadığı zaman tüm aileyi Katolik yapmak için planlarım olduğuna inanmıştı. Mor Svensen bizi ziyarete Milwaukee'ye her

geldiğinde herhangi bir yere Papa'nın resmini sakladık mı diye kitaplığın ve resim çerçevelerinin arkasını kontrol ederdi.' Kendi kendine güldü. 'Ama buna değerdi -Anneannene aşıktım ve hiç kimse beni yolumdan alıkoyamazdı.'

'Mormor'u o zaman tanımış olmayı isterdim' dedi Rainey, o kadar yıl önce Mormor'un genç, güzel bir kadın olduğunu zorla hayal etmeye çalışırken.

Kafasını salladı. 'Ya. Ben de isterdim. Öyle...' Kelimeleri ararken sesi uzaklara gitti. 'Evet, hep istediği şey anne olmak, bir sürü çocuk sahibi olmaktı. Beş, altı tane istedik ama olmadı. Sahip olduğumuz iki tanesiyle mutluydu. Sonra oğlumuzu kaybettik ve annen kaçtı... Bu gibi şeyler bir kadından çok şeyler götürür. Bütün bunlardan sonra bir kimsenin değişmesini bekleyemezsin. Yapamazsın... Ama şimdi o günler geçti' dedi sessiz bir tonla. Kataloğu aldı ve çabuk çabuk sayfaları karıştırmaya başladı. 'Hawai. Tamam. Galiba bu fikri sevmeye başlıyorum.'

'Büyükbaba, hâlâ Mormor'u seviyor musun?' diye fısıldadı Rainey ciddiyetle.

'Evet' diye cevapladı. 'Seviyorum.'

Büyükbaba Garth seyahat acentalarından broşür toplamaya başladı ve bazı hararetli görüşmelerden sonra, Rainey'le birlikte Long Beach, California'dan Honolulu'ya ve sonra geriye dönen, Oahu, Hawai ve Maui adalarında noktalanan altı haftalık bir geziye karar verdiler. Yıldönümünden iki hafta önce Büyükbaba Garth, Rainey'nin akşam yemeği için sofrayı hazırlarken biletleri Mormor'un tabağının altına bırakmasına izin verdi. Mormor zarfı fark ettiğinde, soslu bifteğinin yarısındaydı. 'Bu ne?' diye sordu, zarfı çekerek.

'Senin yıldönümü hediyen, Sonja' dedi Büyükbaba Garth, Ra-

iney'ye göz kırparken gözleri parıldıyordu. 'Güneş yağını sür, çünkü Milwaukee'den Maui'ye gidiyoruz.'

'Ah, gerçekten mi? Sevgilim.' Mormor zarfı açtı ve kafasını yavaşça salladı, elini alnına bastırarak 'Geziye gitmemize hiç gerek yoktu' dedi biletleri hafifçe tutarak. 'Özellikle de bu yaz, çatı tamir isterken.'

'Ama hoş bir şey yapmalıyız diye düşündüm' dedi Büyükbaba Garth, yüzü yavaşça sönerken, eski bir balon gibi. 'Bu yıl özel bir yıl.'

'Tamam, eğer karşılayabilirsek, belki. Ama karşılayamayız.'

'Tamam. Biletleri geri götürmemi istersen, götürürüm' dedi sessizce, çatalını dilimlenmiş bir mantara bastırarak.

'Yok, onu kastetmedim' dedi çabucak. 'Parayı daha yararlı bir yere harcayalım demek istedim, hepsi bu.'

'Tabi, bu saatten sonra parayı geri alabileceğimi sanmıyorum; sadece boşa gitmiş olacak. Ama biletleri geri götürmemi istersen, götürürüm' dedi huzursuzca.

Rainey tabağına baktı ve bir sancıyla, iştahının kaçtığını fark etti.

'Hayır. Biletleri almışsın, gidelim' diye karar verdi Mormor. 'Ama ya Rainey? Onu burada yalnız bırakamayız, biliyorsun. O kadar süre tek başına kalmak için çok küçük.'

Kendi kendine güldü. 'Bunu Ingebjorg'la çoktan konuştuk ve o, Rainey'nin kendisiyle kalabileceğini söyledi. Torgrim'lerin çocukları var, Margaret ve Tom'un çocukları da bu yaz onunla kalıyor. Rainey'nin de orada olmasına çok memnun olacağını söyledi' dedi Büyükbaba Garth asık suratla, gözleri sakalına eğilmiş.

'Ah, anladım. O zaman her şeyi düşünmüşsünüz' dedi Mormor düz bir sesle. 'Güzel bir fikir. Sağ ol.' Sesi azaldı. 'Sanırım eşya hazırlamaktan başka bir şey kalmamış. Güzel, bir düşünün, Hawai. Çok uzakta.' Biletleri tekrar tabağının altına koydu, bıçak ve çatalı-

nı aldı, yemeye başladı.

'Değiş.....' diye başladı Büyükbaba Garth.

'Yok, değiştirme' diye kesti Mormor. 'Tamam dedim.'

Mutfak öyle sessizdi ki, sadece bıçak ve çatal sesi vardı, herkes gürültüyle yutmaya çalışıyordu lokmasını. Rainey Mormor'un ruhsuz yüzünde bir mutluluk pırıltısı aradı ama bulamadı, sadece ağzının etrafında yerleştirilmiş kesin kararlılık çizgisi. Mormor'un yaşantısında hiddetli yılların hepsi bir işaret bırakmıştı. Mormor gülümsediğinde bile, ki çok sık olmazdı, onun derisine kazınmış onaylamama hayali hâlâ görülebiliyordu.

İki haftalık sessizlik ve somurtkanlıktan sonra Mormor ve Büyükbaba Garth Hawai'ye gitmeye hazırlardı. Mormor eşya toplarken Rainey'nin yardım etmesine izin verdi. Rainey kendisi gidiyormuş gibi heyecanlıydı. Yatağın üstüne zıplıyor, yere atlıyor, ağırlıklarına bakmak için bavulları kaldırıyor, sapları ve anahtarlarıyla oynuyordu.

'Çook romantik olacak' diye kendinden geçti Rainey. 'Tüm o palmiye ağaçları ve kumsallar, güneşin batışının seyredildiği gece yarısı gezileri.'

'Muhtemelen bizi deniz tutacak' dedi Mormor, pazen geceliğini hoş küçük bir kutuya yerleştirip buruşuklukları eliyle düzeltirken. 'Biraz Dramamine getirsem iyi olacak. Ve biraz da Kaopectate, ne tip yiyecek sunacaklarını hiç bilemezsin. Kılıç balığı ya da öyle aptal şeylerden zehirlenebiliriz. Bir kutu Ritz krakeri getireceğim, yiyecek bir şey olmadığı zamanlar için. Bunları listeme yaz.'

Rainey görev bilinciyle 'Q-tips', 'Kulak tıkaçları', 'Törpü', 'Metamucil', 'Dramamine' ve 'Kaopectate'in bulunduğu listenin en altına 'Ritz krakerleri' yazdı.

Mormor dolaptan bir çekmece çıkardı ve içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Ten rengi, karışmış çorap çiftlerini alt üst etmeye başladı. 'Bunlar çok eski. Kaçıkları var, bunları atmalıyım' dedi yamanmış topukları kaldırarak. 'Listeye onu da ekle ve bakalım gitmeden bir başka çift almaya zamanım olacak mı?'

'Mormor, Hawai'ye gitmek istemiyor musun?' diye sordu Rainey dikkatle. 'Yıldönümü hediyeni beğenmedin mi?'

'Tabii ki gitmek istiyorum,' dedi Mormor. 'Bunun zamanlaması iyi değil, hepsi bu. Ay sonundaki briç turnuvasını özleyeceğim. Ethel beni asla affetmeyecek.'

'İddiaya varım affedecek. İddiasına varım o da Hawai'ye gidiyor olmayı ister,' dedi Rainey. 'İddiaya varım buradaki herkes Hawai'ye gidebilmeyi ister. Florida'dan daha uzağa gitmiş birisini tanımıyorum ve bu Hawai yolunun yarısı bile değil.'

'Biliyorum,' dedi Mormor iç çekerek. 'Hoş bir fikir ama biz Hawai için çok yaşlıyız. Hawai genç insanlara göredir; insanlar balayındadırlar, bikini giyebilirler. Dedenle bana bir bakacaklar ve arkamızdan bize gülecekler.'

'Güleceklerini hiç sanmıyorum,' dedi Rainey. Bunun romantik olduğunu düşünecekler, o kadar yıl önce evlenmiş olmanın. Bir gün Hawai'ye gideceğim. Belki oralarda bir yerlerde bir yanardağ patlayacak ve ben NBC Haberleri için oraya gideceğim."Ben Rainey McBride, eskiden Waihelele olan bu yerden sesleniyorum." Kalemi ağzına tuttu, sanki mikrofon tutuyormuş gibi. Aynada kendine baktı ve arkasındaki tepeden aşağı doğru lav aktığını hayal etti. 'Balayınız için nereye gitmiştiniz?' diye sordu birden.

Mormor bavulu kapatmak için bastırdı ve yanına, yatağın üzerine oturdu, destek almak için bavula dayanarak. 'Büyükbabanla ben hiç balayına gitmedik. Great Smoky Dağları'na gidecektik ama

Garth askere çağrıldı. 1943'ü hatırla. Ona iyi bir bavul ve bir çift ayakkabı almak için yeterli paramız yoktu. Biz de eski kamyonumuzu satmak zorunda kaldık. Kalan o az parayı da ben kız kardeşimle Red Wing'de kalmak için harcadım. Zavallı Else, o zaman Kjell'e hamileydi ve Lars yeni öldürülmüştü.' Mormor alnındaki perçemi iteledi. Ve derin bir nefes aldı. 'Rainey senin neslin o günlerin nasıl olduğunu, ne kadar zor olduğunu asla bilmeyecek. Sadece beş günlük evliydim ve kocamı uğurlamak zorundaydım, orada terminalde, belki bir daha göremeyeceğimi düşünerek. Ama ağladım mı? Hayır. Bir tek damla gözyaşı bile dökmedim. Yok, eğer kocamı bir daha asla göremeyeceksem, onun beni bir aptal gibi hüngür hüngür ağlarken hatırlamasını istemedim. Beni güçlü hatırlamasını istedim. Evlendiği kadından gurur duymasını istedim.' Sesi gitti fakat sonra yenilenmiş bir enerjiyle geri geldi. 'Terminalden Else'nin evine doğru o çamurlu yol boyunca yürürken yol üzerindeki birçok evin penceresinde kırmızı bir yıldız vardı. Bu, ailenin savaşta birisini kaybettiği anlamına geliyordu. "Ben de yakında bu yıldızlardan birine sahip olacağım. Garth öldürülecek ve kırmızı yıldızlı bir sonraki pencere benimki olacak." diye düşündüğümü hatırlıyorum.' Mormor domuz sucuğu fabrikasından çıkan duman demetine baktı, yukarıya sürüklenen ve bulutlara doğru kıvrılan. Uzakta bir uçak güneşi yansıttı ve parlayıp söndü, ışıklarını yakarak. 'Zavallı Else. O kadar yıl kocasız, o çocukları tek başına büyüttü. Hiç kırk yıllık evliliği olmadı, Hawai'ye hiç gitmedi.' Mormor içini çekti ve çenesini avucuna aldı. 'Bu adil değil. Gitmesek daha iyi, hem de özellikle kıştan önce çatının yenilenmesi gerekirken. Parayı harcayabileceğimiz daha bir sürü iyi yol var.'

Rainey kafasında kendini Mormor, Papaz Jeff'i de Büyükbaba Garth yerine koyarak bu hikâyeyi yeniden yazıyordu. Bir sahnenin

nasıl romantik ve trajik olabileceğini gördü. Elinde ıslak bir mendil sıkıyordu ve Jeff'in kızıl-kahve gözleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı, ikisinin de dudakları titriyordu ve yaklaştılar. Rainey'nin parmakları yeni kesilmiş kumral sakalının bulunduğu uzamış tıraşa dokundu.

'Sevgilim, beni sonsuza dek hatırla,' diyordu, nemli siyah maskaralı gözlerini kırpıştırarak.

'Evet,' dedi yiğitçe 'Schwano'daki Genç Lutheran Liderlik Kampı'nda geçirdiğimiz geceyi hep hatırlayacağız.'

Rainey bir günahın kısacık boşanmasını hissetti fakat bu hissi uzaklaştırmayı başardı. 'O evli gibi değil' dedi kendi kendine. 'Ve isterse evlenme izni var, yani herhangi bir yemini bozuyor olmayacak. Papaz Jeff hakkında ahlaksız düşüncelere sahip olunabilir' diye düşündü. Hayalindeki Greyhound otobüsü hareket etti, onun cesur sevgilisini, ince kollu, buğulu gözlü sevgilisini belki de kesin ölüme götürdü.

Ertesi gün Rainey, hâlâ kendi plaj havlularını alsınlar mı, Ethel Gurtz'a çiçekleri sulaması ve postadan gelenleri alması konusunda güvenilir mi diye tartışırlarken Mormor ve Büyükbaba Garth'a hoşça kal dedi. Bakır rengi oldsmobile yola çıkarken Rainey, onların çiçekli gömleklerinin üzerine tünemiş beyaz saçlarının ve ümitsiz suratlarının görüntüsüyle çarpıldı. Onları bir daha hiç göremeyebilirim, diye düşündü çılgınca. Sık sık bu şekilde hissederdi, hatta Elks Lodge'da Norveçliler yemeğinden cesaret edip saat onda döndükleri zaman bile. Böyle emniyetli durumlarda bile, belirsiz bir heyecanla, soyulacaklar, düşecekler ve incinecekler diye endişe duyardı.

Bu artan yumuşak yüreklilik onu şaşırttı, özellikle gerçekten ölmelerini istediği zamanları hatırladığında. Çocukken gerçek bir kimsesiz olmayı çok istemişti, böylece Ingebjorg Teyze ya da daha

yumuşak ve hoşgörülü birisi onu yetiştirecekti. Belki de bu fırtınalı endişe ve tüm üzüntülü yıllar, onların ölmesini istediği günlerin bir cezasıydı.

Rainey'nin çok arkadaşı yoktu ve okulda kendini diğer çocuklardan çok farklı hissederdi. Onlar on üç yaşında ailelerinden kaçmaya başlıyor, anne-babalarının değer ve inançlarına ters düşüyorlardı. Onların otoritelerine karşı geliyor, onları açıkça reddediyor, sokakta sigara içiyor ve akşam on birlere kadar eve gelmiyorlardı. Rainey farklıydı. Bazen gece yarıları Mormor ve Büyükbaba Garth'ın kaç yaşında olduklarını hatırlamak istemesinin dışında herhangi bir sebep olmadan uyanırdı. Kafasında hesaplarken İncil'deki insanın altmış artı on yaşında olmasıyla ilgili ayetini hatırladı. 'Altmış artı on, altmış artı on' derdi kendi kendine ve sonra paniklemeye başlardı. Odalarına gidip iyi olup olmadıklarına bir baksa mıydı? Altmış üç yaşındaydılar ve onların on yıl daha yaşayabileceklerine inanamıyordu. 'Kesinlikle on yıldan önce ölürler' diyordu kendi kendine. 'Kesinlikle on yıldan önce' sanki kelimelere döktüğünde, tekrar tekrar söylediğinde korkusunu frenleyeceğini düşünerek.

Rainey'nin arkadaşlarının anne-babaları kırk, en fazla kırk üç yaşlarındaydı, bazıları otuz beşten küçüktü. Birlikte geçirecekleri, ilişkilerini belirleyecekleri, onlara torun verecekleri zamanlar vardı ama ya Rainey. Bu tür bir hayat inanılmaz bir lükstü.

Mormor ve Garth onun tek gerçek ailesiydi, çünkü annesini tekrar görme ümidini yitirmişti. Artık gece yatarken ettiği dualarda onu hatırlamıyordu, artık Mary Jane'in bir gün ön kapıdan kocası Carlos ve koyu saçlı altı üvey kardeşini elinden tutmuş gezinmesini beklemiyordu. Rainey arasıra hâlâ doğumuyla ilgili gazete haberini okuyordu ama şimdi zarfı açtığında sadece inciten bir belirsizlik hissediyordu. Artık annesinin yüzünü hatırlamıyordu, onun do-

kunuşunu, şeftali ve tütsü kokusu ve kalbinin sesi ile ilgili hatıralarını unutmuştu.

Mormor ve Büyükbaba Garth bir gün öteki tarafa gideceklerdi ve sonra o tamamen yalnız kalacaktı. Bazen onlara gücense de, bilerek, kötülük olsun diye onlardan hoşlanmasa da, onların yaşlanmasını asla istemedi. daha da yaşlanmalarını istemedi, ölmelerini istemedi. Onların zayıflayan kemikleri, beyazlaşan renkleri, günlük hezimetleri ve teslimiyetleri için de bu tür bir üzüntü duyardı. Mormor'un elleri artık örgü örmek için çok sertti ve Büyükbaba Garth artık merdiven çıkmaya cesaret edemiyordu. Onların Hawai'ye doğru gidişlerini izlemek, o iki sert, gri yüzün, kendinden uzaklaşmalarını, bilinmeyen tehlikelere gitmelerini görmek Rainey için acı vericiydi. Onları gemide, tuzlu dalgalara karşı üşümüş ve birbirlerine sarılmış, engin ve muhteşem güneş batışlarıyla mahçup olmuş bir şekilde resimlerini çizebilirdi.

O geceyi geçirmek ve ertesi sabah Rainey'yi arabayla Ojibwa Şelaleri'ndeki Ingebjorg Teyzenin evine götürmek için Ervald Dayı gelinceye kadar, ev tamamen Rainey'ye kalmıştı. Rainey oturma odasında dikilip boş evin sessizliğini dinlerken artık büyüdüğünü kesinlikle biliyordu. Bu büyümesi gerçeğiydi. Evde ona bağıracak kimse yoktu ve o yatakların üzerinde zıplamak, Mormor'un çekmecelerini karıştırmak veya braunschweger ve mayonezli sandviç yaparken buzdolabının kapısını açık bırakmak için bir arzu hissetmiyordu.

O akşam üstü Rainey, Ojibwa Şelaleri'ne gitmeden önce Papaz Jeff'le bir kez daha karşılaşmak umuduyla kiliseye gitti. Rainey Paskalya'da Kralların Kralı Kurtarıcımız King Cemaati'nin önünde durup, kendi kaderinin maddelerini okuyarak kiliseye üye olmuştu. Üç yıl ilmihal dersi, üç yıl da üyelik dersinden sonra artık şimdi ki-

lisenin tam yetkili bir üyesiydi. Bu da ona kilise konseyinde oy verme, yaz pikniğinin nerede yapılacağına karar verme, toplanan haftalık bağışların bir kısmının Namibya'daki Luther rahiplerine gönderilmesi gibi konularda söz sahibi olmak gibi kuvvetli yetkiler veriyordu. Verdiği söze sadık kalan Mormor Rainey'ye vaftiz sözünü tuttuğunu ve artık kiliseye gitmesine gerek kalmadığını söyledi. Nadir şakalarından birini sergileyerek Mormor Rainey'ye üzerinde şekerden, çok kuleli küçük bir kilise bulunan pasta yaptı ve altına pembe harflerle 'Rainey özgür' yazdı.

Ama üye olduktan sonra bile Rainey çoğu pazar kiliseye gitmeye devam etti. Bu herkesi, özellikle 'Bu kızdan hâlâ ümit var. İyi şeyler yapıyor ve bir gün doğum şartlarının bedelini ödeyerek kurtulabilir' diyen Tor Christiansen'i şaşırttı.

Rainey Luther Cemaati'nin üçüncü sınıfının sınıf başkanı oldu. Bunu Papaz Jeff'e yakın olmak için yapmıştı ama eğer dürüst olması gerekirse bundan daha fazlasını yapması gerektiğini kabul etmeliydi. Onun Rainey olduğunu hatırladığı, bu nedenle sevildiğini hatırladığı sessizlik ve yalnızlık içinde dış dehlizin, mabetin serin sessizliğini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Rainey Krallar Kralı Kurtarıcımız King'in ön sırasına oturdu, tam olarak dua etmeye değil, ama duacı biri gibi hissetmeyi ümit edip Papaz Jeff'in gelmesini ve onu tövbekar haliyle yakalamasını bekleyerek. Onu orada, o haliyle görürse, bağlılığı ve dindarlığı onu harekete geçirebilir ve sonra aşık olma ilhamına dönüşebilir diye düşündü. Ellerini hafifçe büktü ve kucağına yerleştirdi. 'Lütfen beni sevmeyi öğren Papaz Jeff. Beni sevmeye çalış, sadece çok az.' Dualarının yarısında merak etmeye başladı. Bu halimle nasıl görünüyorum? Yüzümü aşağıya eğdiğimde iki çenem oluyor mu? Papaz Jeff kirpiklerimdeki altın rimeli fark edecek mi ve omuzlarım dik

ve düzgün olduğunda, göğsümün hareketini görebilir mi? Ona bir şey ifade ediyor muyum? diye merak etti. Beni genç bir kadın olarak mı düşünüyor, yoksa hâlâ Wittenberg kilisesinin kapısını yapan ve Martin Luther hakkında bir rapor yazan o küçük kız olarak mı? Gömleksiz nasıl olur? diye düşündü birden, sonra Martin Luther'le Papaz Jeff'in çıplak göğüslerini aynı zamanda düşündüğü için kendine lanet okudu.

Rainey etrafına bakın ve daha ciddi şeyler düşünmeye çalıştı. Lutheranizm'e göre bu binanın herhangi bir yerinde İsa'nın resmi, haç üstünde resmi veya heykeli, oyma putu yoktu. Vurgulanan basitlik, sadelikti. Duvarlar beyaz boyalı tahta kaplamaydı, halı kaba tüylü bejdi ve mihraptaki haç, beyazlatılmış akağaçtan iki çıplak direkti. Burada çiçeklere, renkli camlara, mermer ya da taş figürlere yer yoktu.

Rainey önündeki tahta raftan ilk ilahi kitabını aldı. İlk sıraya hiç kimse oturmazdı, çünkü Tanrı'ya bu kadar yakın olmanın kötü bir davranış olduğuna inanılırdı; orada oturanın kendini diğerlerinden daha kutsal olduğunu düşündüğüne inanılırdı. Rainey 'Tanrı'mız Kuvvetli Bir Kaledir' ayetinin arasına koyduğu kartpostala baktı. Kartpostalda soğuk ve beyaz bir heykel fotoğrafı vardı, ölen bir azizi tutan bir kadın heykelinin. Rainey heykelin en ince ayrıntılarını görebiliyordu -bilekteki bükülmeyi, kanın akışını, kırılmış tırnakları, buruşmuş dudakları. Resmin çok üzücü ve güzel olduğunu düşündü. Bu şekle dokunma isteği, parmaklarını o kuvvete dokundurma, kas ve kemik kıvrımlarını hissetme isteğiyle boğuldu. Onun muntazam, seven, sabırlı dokunuşları altında figürün canlanacağını düşündü. Bunun kutsal bir şeye hürmetsizlik olduğunu biliyordu, bunları düşünmek saygısızlıktı ve bu da düşünceleri daha heyecanlı yapıyordu. Tanrı'yı bu şekilde sevmek yanlıştı. Ama doğru hisset-

tiği yol buydu, sevmeye, birisini ya da bir şeyi sevmeye hazır olduğu yoldu bu. Ve biraz kurtulsa da, dokunmak, kaldırmak ve rahatlatmak, elinin altında kanın akışını hissetmek arzusuyla utandı.

Yandaki bilye fabrikasından gelen ıslığın hırıldadığını ve çanın çalındığını duydu. Bu ilk vardiyanın bittiğini, saatin dört buçuk olduğunu gösteriyordu. Kilise beyzbolu saat beşe ayarlanmıştı, yani bu Ojibwa Şelalelerinden dönünceye kadar Papaz Jeff'ten herhangi bir işaret gelmeyeceğini gösteriyordu. 'Affet beni Tanrım, çok istediğim için' diye fısıldadı, bükülmüş parmaklarına sıcak bir nefes vererek. 'Bundan çok istediğim için.'

Ervald Dayı o gece geldi, eski dökülen pikabıyla evin önünde durdu. Hoş geldiniz yazan paspasa ayaklarını silerken Rainey mutfak kapısını açtı. Yorgun gözüküyordu. Yüzü griydi ve aşırı kiloluydu. 'Selam Rainey,' dedi. Gülümserken mavi gözleri şişkin gözkapaklarının arasında kayboldu. Ervald'ın bu günlerde çok içtiği biliniyordu. Hoş olmayan şeyleri hâlâ harflemeyi tercih eden Mormor'a göre a-y-y-a-ş'a dönüyordu. Ervald karısı dişçisiyle ve oğlu Ted'le birlikte Acapulco'ya kaçtığından beri oldukça fazla içiyordu. Karısı evlenmiş ve dört çocuğu olmuştu, ziyarete de hiç gelmemişti.

'İçeri gel' dedi Rainey ona.

'Ah, bu gece avcılar iyi atış yapıyorlar' dedi. 'Kamyonetle ön kapı arasında on atış duydum.'

Onu nasıl cevaplayacağından emin değildi. 'Hımm' diye cevapladı.

İçeri girdi ve lavaboya gitti. Rainey, ellerini yıkarken ve kurularken parmaklarının nasıl titrediğini fark etti. Mormor'un Tupperware kabında buzdolabında bıraktığı tuna güvecini getirdi, yemek için masaya oturdular. Rainey Ervald'ın kendini acemi hissettiğini

biliyordu; Rainey'nin gözlerine bakmaya korkuyordu ve göğüsleri-ni fark ettiği için sinirliydi. Ona çok yakın durmamaya veya keşfedilmemiş ikinci anlamı olan şeyler söylememeye çalışıyordu.

'Yemek güzel mi?' diye sordu Rainey sonunda, sessizliğe bir dakika daha tahammül edemeyerek.

'Tabi. Güzel' diye cevapladı.

'Daha kahve?'

Belli belirsiz bir gülümseme. 'Lütfen.'

'Hava fena değil' dedi kahve fincanını doldururken.

'Yok. Değil. Hem de yılın bu zamanı için.'

Ervald Dayının ona kaplan demediği, onu kaldırıp havalara fırlatmadığı ilk ziyareti hatırladı. Rainey kolları açık ayakta duruyor ve bekliyordu. Ervald onu görmemiş gibi yanından aceleyle geçmişti.

'Pipomu almaya dışarı çıkıyorum' dedi yemek bittiğinde, omzunun üzerinden eliyle kapıyı işaret ederek. 'İçeri girmeden almayı unutmuş olmalıyım.'

'Tamam' dedi tabakları temizlerken. 'Acele etme.' Kamyonetinde, yolcu koltuğunun altına saklanmış şişesinden bir yudum burbon almaya gittiğini biliyordu Rainey.

Ojibwa Şelaleri'ne yapılan beş saatlik araba yolculuğu yavaş, sıcak, sıkıcıydı ama vardıklarında Rainey'nin Ingebjorg Teyzeyi ilk görüşü her şeye değdi. Ingebjorg'u yıllar hiç değiştirmemişti, hâlâ iri ve göz alıcıydı, parlak, pembe yanakları vardı. Bir anda her yerde gibiydi -elleri ekmek hamuru yoğurmakla, sinekleri öldürmekle ve yaşlı İskoç çoban köpeğini haşlamakla meşguldü ve bir saniye sonra aynı kollarla Rainey'yi sarmalıyor ve çenesinden öpüyordu. 'Oh, çok güzel görünüyorsun! Ve çok uzun! Ne hoş bir genç bayan

oluyorsun' dedi. 'Hadi anlat bana' diye ekledi birden: 'Aybaşların başladı mı?'

Bavullarını boşalttıktan sonra Rainey Ingebjorg'un evinin arkasındaki yaban mersini arazisine giden dar çakıl patikayı izleyerek göle gitti. Göle ulaştığı zaman berrak su ile ilgili bir şeyler onu hem heyecanlandırdı hem korkuttu, başını döndürttü. Güneş suyun üstünde, rıhtımın sonunda bıçak gibi parlıyordu. Bir sürü ses duydu, çoğu çocuk sesi ve aşağı yukarı hareket eden baş sürüsü ve parıldayan vücutlar, iç lastikler, eski tekerler, sarı şişirme kolluklar içinde bebekler gördü. Kum nemli ve yapışkandı, nereye basacağını bilemedi, az daha kazara kırık bir şişeye basıyordu. Elini kaşına siper yaptı ve kayıkhanenin serin gölgesine doğru yol aldı.

Eğik tahta kapıyı açtığında yüzüne yosun ve kokmuş balık kokusu çarptı. Kayıkhanenin içi kum üstünde güneşin sarı-beyaz parlaklığından sonra simsiyah görünüyordu ve bir şey görmesi için bir sürü saniye geçmesi gerekti. Ama görmeye başlamadan önce yandan tütün kokusu aldı ve kayıkhanede birisinin olduğunu fark etti. Hafif nefes alışı hissedebiliyor, karanlıkta çömelmiş bir gölge, siyah pantolonlu bacaklara sarılmış bir çift ince kolu fark edebiliyordu. 'Kim var orda' diye sordu. 'Ortaya çık.'

Gözleri önce saçın açıklığını buldu, karanlıktan ayrılan. Sarışın kafa yukarı kalktı ve gözler tam onunkine baktı, yanardöner mavi dairenin içinde kocaman siyah noktalar.

'Ambrose' dedi. Adı ağzından kaçıverdi. Eli dudaklarına gitti ve onları kapattı, sanki korkunç bir şey söylemiş ve sonra da yaptığı şeyin korkunçluğunu hatırlamışcasına kapattı.

'Evet' dedi. Sigara içiyordu. Bu sefer şekerden değil gerçekti.

'Burada ne yapıyorsun?' deyiverdi.

'Ben de sana aynı soruyu sorabilirim' dedi soğukkanlı, sigarası-

nı nemli tahta bankta söndürdü, sonra yanındaki paketten bir başka sigara aldı.

'Mormor ve Büyükbaba Garth evlilik yıl dönümleri için Hawai'ye gittiler. Beni buraya Ingebjorg Teyzeyle kalmam için yolladılar' dedi.

'Sanırım benim de burada olacağımı bilmiyorlardı' dedi dudağını bükerek.

'Ah, Ambrose, bu çok önceydi' dedi. 'O zaman neler olduğunu ben zorla hatırlıyorum.' Yalan söylediğini fark etti. 'Sen niye buradasın?'

Omuz silkti. 'Az çok seninkiyle aynı sebepten. Geçen ay büyükannem öldü. Mutti ve Vati yaz için Almanya'dalar. Ağustos'ta okula döneceğim, bunun için onlarla seyahat etmem yerine birkaç hafta burada kalmamın benim için daha iyi olacağını düşündüler.'

'Ah' dedi, 'Üzüldüm......'

'Burası çok kalabalık oldu. Biraz havaya ihtiyacım var' dedi birden sözünü keserek. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. İçgüdüsel olarak Rainey onu kayıkhanenin dışına kadar izledi. Dar beton verandada durdu ve gerindi, ellerini kalçasına dayadı, boynunu ve göğsünü gerdi.

Ambrose üç yılda çok değişmişti. Çok uzun boylu değildi aslında, belki Rainey'den beş santim kadar kısaydı fakat onu son gördüğü halindekine göre çok zayıftı. Tişörtünden omuzlarının kıvrımını ve omurgasını görebiliyordu. Avrupalı bir yüzü vardı -yanakları çıkık ve kemikliydi, çenesi bir noktadan dönüş yapıyordu. Göğüs kafesi küçüktü ve dardı ve hafif bir göbeği vardı, sadece pantolonunun belinden çıkan bir deri parçası, çocukluk tombulluğundan kalan tek işaretti. Dizleri ince, içe dönük çıplak ayaklarıyla bitiyordu, suçlu mahkumlar gibi birbirinin üstünden kayan.

Rainey'nin kafasından bir sürü yetişkin lafı geçti ama hiçbiri uygun gelmedi. 'Nasıl gidiyor?' diye sordu, sonra birden aptal bir soru sorduğunu düşündü.

Dudaklarını büzdü ve önceden çalışılmış bir omuz silkme gösterisi yaptı. 'İyi. Daha iyi olabilir, sanırım. Daha kötü de.'

Yavaşça sigara yakma gösterisi yaptı ve yavaş, derin bir nefes çekti. 'Geçen yarım saatten mi, yoksa geçen dört yıldan mı bahsediyorsun?'

Hiddetle baktı. 'Hangisi olursa.'

'Essex Akademisi'ne gidiyorum. Doğuda bir hazırlık okulu.'

'Essex'in ne oduğunu biliyorum. O kadar aptal değilim.'

'Belki. Ama hâlâ bir taşralısın' dedi, güneş ışığına gözlerini kısıp bakarak. Sigarasını attı ve uzun adımlarla yürüdü. Atılmış sigaranın içten içe yanışını seyretti, iki düzgün taşın arasındaki çatlağa sıkışmış.

Rainey Ojibwa Şelaleleri'ndeki ilk birkaç gününde Ambrose'dan uzak durdu. Kasabada onun yaşında başka çocuklar vardı, Ingebjorg'un evinde kalan yarım düzine kuzenini saymazsa. Ormana giden bir bisiklet patikası vardı, bir zamanlar küçük bir uçağın çakıldığı ve yirmi yıl sonra bile ağaçların hâlâ siyah olduğu ve en yüksek dalların hâlâ kırık olduğu, büyümemiş ağaçların bulunduğu tekin olmayan bir bölgeden geçen. Buna rağmen Rainey zamanının çoğunu evde geçirdi. Ingebjorg'un onlu yaşlarda biriktirdiği gazete kupürlerinin yapıştırıldığı defterler ve eski magazinlerin bulunduğu bir depo buldu. Ingebjorg hem Dean Martin'e hem de Joe DiMaggio'ya tutkundu ve film gibi defterler magazinlerden kesilmiş fotograflarla ve kalplerle, yıldızlarla kaplanmış elyazılarıyla doluydu. 'Burada Dean From Here to Eternity'nin prömiyerinde Hollywo-

od'da Frank Sinatra'yla.' 'Burada Joe üniformasıyla, eve dönerken.'

Rainey Ambrose'la konuşmasa da, gözü uzaktan onun üstündeydi. Ambrose zamanının çoğunu somurtarak, ya da derin düşüncelere dalarak geçiriyordu, ama bazen ruh haline göre çok gayretli veya çok sıkılgan olabiliyordu. Herkesi kandırabilirdi ama Rainey onun hâlâ bir aktör olduğunu ve hâlâ sahnelerin ve ekranın yıldızı olmayı planladığını biliyordu. Siyah güneş gözlükleri takıyor, solmuş kot ve her zaman ya siyah ya grimsi-beyaz ya da soluk sarı bir tişört giyiyordu. Sürekli olarak bir kitap taşıyordu, koltuğunun altında ya da kotunun arka cebinde. Rainey gözlerini kısıp baktı ve bu kitapların adını öğrendi: Halil Cibran'ın Nebi, Rilke'nin Malte Laurids Brigge'nin Not Defteri, Metafizik Şiirler Rehberi ya da Konstantin Stanislavski'nin Bir Aktör Hazırlanıyor.

Ambrose ayaklarını kenardan sarkıtmış, iskelenin sonunda oturmayı ya da ters dönmüş sandallara dayanarak yayılmayı seviyordu ve omuzlarını yuvarlayıp okuduğu şeye dalıyordu. Tamamen kitabıyla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu fakat Rainey onun yüzünün bir ara martılar, başıboş köpekler ve iskelenin ucunda balık tutan çocuklar arasında bir seyirci aradığını fark etti.

Rainey gözlerini ondan ayıramadı. Her açıdan, her tür ışık altında onu incelemek istedi. Kendi kızıl saçı zamanla donuklaşmış ve koyulaşmıştı, onun saçı nasıl bu kadar büyüleyici kalabilmişti. Akşam sofrasında onun hakkındaki her şeyi not etti saçının kulaklarının arkasında ve ense kökünde nasıl kıvrıldığını, burnunun uç kısmında genişleyen narin inceliğini, nadiren herkese söyleyeceği bir şey olup da konuştuğunda gerilen ve kemerlenen dolgun üst dudağını. Kolları ince ve güneş yanığıydı, güzel beyaz kıllarla kaplıydı, elleri çok etkileyiciydi. Kelimeleri tasvir etmek için kullandığında telaşsız ve canlıydı. Çocukluğunun parlaklığı hâlâ üzerinde diye ka-

rar verdi Rainey ama daha da önemlisi diye düşündü, özü yanmış. Onun için Ambrose bir çeşit hain melek, kurban edilen lekeli bir çocuktu. Ambrose'daki değişikliğin kendi hatası olduğuna üzülmeye başladı. O onun kan kardeşiydi; ruhunun ona bakacağına yemin etmiş, yaz evine hiç geri dönmeyeceği konusunda ona söz vermişti. Belki de sözünü tutmadığı için onu affetmemişti.

Ambrose'un bir hafta gölgesi olduktan, arkasında bir içeri bir dışarı gezdikten, her adımını takip ettikten sonra Rainey ona kızgın olduğunu fark etti. Onu her gördüğünde hırslanmaya başladı. İlk önce kızgınlığının ona verdiği ters cevaplardan kaynaklandığını sanmıştı, fakat yavaş yavaş bunun asıl sebep olmadığını fark etti. Kızgındı çünkü Ambrose ona kendi yalnızlığını hatırlatıyordu. Yaşadığı günleri düşündüğünde Ambrose'la geçirdiği o ay bildiği en mutlu zamandı. O muhteşem ay hayatının diğer bölümlerinden çok farklı bir yerde duruyordu; o zamandan önce geçenler ve sonra gelenler karanlıktaydı ve o ay karanlıkta parlayan kısa, parlak bir ışıktı.

Ojibwa Şelaleleri'nin bulunduğu kasabada haziranın son hafta sonunda Kuruluş Günü'nü kutlamak bir gelenekti. Bunu hep Ojibwa Gölü'nün en büyük iskelesinin ucundaki eski Sammi'nin Yemek Kulübü'nde eğlenceli bir akşam hazırlayarak kutlarlardı. Sammi'nin Kulübü şimdi tadilatta olsa da bir zamanlar ünlüydü ve hâlâ kaybettiği ihtişamın izlerini taşıyordu. İçki yasağı döneminde, Al Capone ve kafadarları Chicago'dan Wisconsin'in Büyük Kuzey Ormanları'na giderken burada dururlarmış. Bu ormanlarda sessiz küçük kasabalar millerce uzaktaymış ve kaçak likör imbikleri herdaim yeşil, derin ormanlarda kolayca gizlenebiliyormuş. Sammi'nin Kulübü'nün tahta ön kapısında iki delik vardı, bunların FBI'ın içki kaçakçılarına yaptığı bir baskının ve bunu izleyen silahların bir sonucu olduğu söylenir. Ama bazıları da bu deliklerin aslında zorla ya-

pılan bir düğünde ters yöne giden mermi izleri olduğunu söylerler.

Sammi'nin Yemek Kulübü artık restaurant olarak kullanılmıyordu fakat şimdi Ojibwa Şelaleleri'nin gayriresmi şehir salonu olarak hizmet veriyordu. Hiç kurumayan bir bataklık, küf kokusu vardı ve her yüksek köşede bulunan narin çok uzun bacaklı örümceklerden erkekler tuvaletinde yuva yapmış kocaman kurt sineği oğuluna dek en mükellef böceklerle doluydu. Hiçbir şey birbirine uymuyordu; tavaların hepsi yanık ve çentikliydi, tüm masa örtüleri ortalarından yamalıydı. Hâlâ çalışan 1940'lardan kalma koca bir buzdolabı vardı, kola ve Ne-Hi ile doldurulmuş, kilerin biri yumurta ve ev yapımı tereyağıyla doluydu. Arka verandada parayla çalışan, kurutulmuş yem veren bir makine vardı ama sadece 1971'den önce geçerli olan çeyreklikleri kabul ediyordu.

Ojibwa Şelaleleri kasabasına müthiş bir temsil yeteneği bahşedilmediğini fark etti Rainey eğlence gecesi başladığında. O, Ingebjorg Teyze ve kuzenler, şişko kızların topuk dansı gösterilerini, Tabitha ve Tania Tharstad'ın düello eden kemanlarıyla 'İspanya'nın Lady'si'ni çalışlarını, altıncı sınıf 4-H kulübünün Kral ve Ben'den seçilmiş bölümleri oynayışlarını seyrettiler. Programın ilk bölümünün en heyecanlı yeri Bayan Irene Rasmussen'in hayret verici 'Tanrı Amerika'yı Korusun' şarkısıydı. Dul Bayan Rasmussen Ojibwa Şelaleleri Orta Okulu müdür yardımcısıydı. Uzun boylu, toparlak bir kadındı, kalın kahverengi saçlı ve boğuk sesli, boşa konuşmayan biri. Hiç kimse daha önce onu şarkı söylerken duymamıştı ve notalar elinde, sahneye doğru dimdik, uzun adımlarla ilerlerken, havada bir ürperti belirtisi vardı. Yerini aldı, piyaniste başıyla işaret verdi ve kirişlere kadar titreten arzulu, güçlü bir sesle söylemeye başladı:

'Tanrı Amerika'yı korusun, sevdiğim ülkeyi, yanında dur ve gece boyu yukarıdan verdiğin ışıkla ona rehber ol.

Dağlardan, çayırlara, köpüklerle bembeyaz okyanusa,

Tanrı Amerika'yı korusun, yurdumu sevgili yurdumu. Tanrı Amerika'yı korusun yurdumu, sevgili yurdumu.'

Şarkısını bitirdiğinde alkış müthişti fakat Bayan Rasmussen gülümsemedi, omuzlarını gevşeltmedi, sadece piyaniste başıyla selam verdi, nota kağıdını kavradı ve sahneden indi.

Yiyeceklerin ikram edildiği yirmi dakikalık bir ara vardı. Yetişkinler için Pabst Mavi Kurdele ve Hamm's Birası, portakallı Kool-aid çocuklara ve yemek için de Ole Olsen'in fırınından içi kremalı pastalar ve kirazlı kringle, Doeville'deki fabrikadan kalan peynir ve lor. Ara esnasında Ingebjorg Teyze Rainey'yi kalkması ve ikinci yarıda konuşmalarından birazını sergilemesi için dil döktü. 'Hadi' dedi Ingebjorg. 'Bir şeyler yap. Bir ödül kazandın, nihayet.'

'Ama yapamam' dedi Rainey utançtan sinerek.

'Ah, hadi. Hepimizi gururlandır. Bu aileden daha önce hiç yetenekli biri çıkmadı, biliyorsun. Kuzenin Lina baston çevirmekte iyiydi sanırım ama, dikkate almaya değer mi bilmem. Toledo'daki o adamla evlenmesi utanç verici. Diş teknisyeni olabilirdi.'

'Ama bir şey yapmak istemiyorum' diye diretti Rainey, kollarını kavuşturup sandalyesinde kararlı oturarak.

'Ah, gasa, çok alçak gönüllüsün, senin sorunun bu.' Ingebjorg kırmızı yüzünü yelpazeledi ve Bayan Wilson'a uzandı. 'O yaşta biliyorsunuz, arkadaşlarının önünde utandırılmak istemiyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz, ah gaddarlık! - tam da erkek arkadaş ararken.'

İkinci yarıya başlanmıştı. Aslında insanların çoğu daha yerlerine dönmemişti, tören başkanı Clem Henderson uzun adımlarla sah-

neye çıktığında. 'Bayanlar baylar, ikinci yarının ilk gösterisi için sizlere uzaklardan New York Şehri'nden gelen genç bir beyefendiyi tanıtmak istiyorum. Adı Ambrose Torsten Dienst ve kendisi Ingebjorg Svensen'ın yeğeni. Bizlere bir şiirin dramatik okunuşunu sergileyecek.' Clem eğildi ve seyirciler kibarca alkışladılar.

Perde sallandı ve Ambrose spot ışığına doğru yürüdü. Rainey boğazında sinirlerin çırpınışını hissetti. Ojibwa Şelaleleri halkı şiirden pek etkileniyormuş gibi gözükmüyordu ve Ambrose'un nasıl algılanacağı konusunda endişelendi. Onun ışıkta kısık gözlerle bakışını izledi, gözkapakları bir böcek gibi titriyordu ama vücudu hareketsiz ve sakindi, dansçılarınki kadar sert ve zarif. 'Bu George Herbert adında bir adamın şiiri' dedi Ambrose. 'İddiaya varım hiçbiriniz adını duymamışsınızdır.' Boğazını temizledi ve okumaya başladı:

'Tahtaya vurdum ve bağırdım, artık çıkacağım.
Ne? Hiç ah edip üzülmeli miyim?
Yolum ve yaşamım özgür; yollar kadar, özgür
rüzgâr kadar başıboş, depo kadar büyük.
Hâlâ kostüm giymeli miyim? Hiç eserim yok, ama cefa mı,
Soyumu devam ettirmek ve kalp meyvesiyle kaybettiklerimi
yenilememek?....'

Arka sıradaki erkeklerden bazıları homurdanmaya başladı. Rainey salonda esen alayı hissedebiliyordu. Birisini 'hanım evladı' derken duyduğuna emindi.

Ambrose'un sesi kısıldı, fakat devam etti:

......
'Ya kalbim; ama meyve var.

Ve elleriniz.
Çekin; Uzaklaştırın. Kaçacağım.
Buradaki ölüleri çağırın: korkuyu çözsünler.'

Arka sıradaki katlanan sandalyelerden çatlak bir kahkaha çıktı. Ambrose bir an için kekeledi ama sonra cesaretle sonuna kadar devam etti:

....

'Ama her kelimede çıldırdığım ve daha öfkeli ve vahşi olduğum için,
Birisinin "Çocuk!" diye çağırdığını duyduğumu sandım. Ve seslendim,
"Efendim".'

Ambrose bitirip başıyla selamladığında, bir anlık korkunç, dayanılmaz bir sessizlik egemen oldu; odadaki her şeyi yutmuş gibi görünen bir sessizlik, sadece yemek kulübünün döşemelerinin altında köpeğin yalanması gibi ses çıkaran yumuşak su sesi dışında. Birden Rainey ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı. 'Müthiş' diye bağırdı. 'Çok güzeldi!' Birkaç insan daha yavaşça ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı, Rainey kadar gürültülü ya da şevkle olmasa da, sessizliği yırtmak için yeterliydi. 'Bravo!' diye bağırdı Rainey ve alkış büyümeye başladı, kabul edilebilir bir seviyeye ulaşıncaya kadar, en azından ilk yarıdaki temsillerin çoğuna verilen tepkilere ulaşıncaya kadar. Ambrose kafasını kaldırdı, bakışlarını yemek kulübünün arka taraflarına, uzağa sabitledi ve başını salladı. Sonra sert bir şekilde eğildi ve sahneden indi. Kasaba halkının kalabalığı arasında kayboldu, gerçek ismi bilinmeyenler denizinde yutuldu. Ra-

iney aradı, aradı ama onun sarı-beyaz başının görüntüsünü yakalayamadı.

Çoğu şarkı, arasıra da topuk dansı, bir sürü temsil izledi bunu ama Rainey dikkatini zor topladı. Ambrose için endişelendi ve nereye gittiğini merak etti. Sekiz yaşındayken bildiği şeyin yine farkındaydı o, hiç kimsenin yapamayacağı şekilde hayallerine kapılma gücüne sahipti. Onun temsil yeteneğinden etkilenmişti -kalabalığın belirsiz reaksiyonuna rağmen, güzel okumuştu. O şiirin ritminden bir şeyler kulağında yankılandı, yavaşça yansıyarak, her yansıma bir öncekinden daha hafif.

Gecenin son temsili Farfar Jens'ten geldi, iki kolundan desteklenerek sahneye getirilen. Oturdu ve kemanını çalmaya başladı, yüzü gergin ve kaşları çatık, görmez gözleri parlatılmış sedef gibi parlak. Eski en sevilen parçaları çaldı, -'Yankee Doodle Dandy'. 'Oh My Darling Clementine'. 'On Wisconsin' ve 'Greensleeves'- üzgün dağ müziğinin odayı melankolik özlemle doldurduğu bazı eski Norveç halk türkülerine geçmeden önce. Yaşlıların hepsi bunu sevdiler, Norveçli olmayanlar bile. Rainey herkesin bir yerlerde vatan hasreti çektiğini hayal etti, vatan hasreti çekmeyenler bile özleyecekleri, samimi ve uzak bir başka ülkeyi gizlice arzuluyorlardı.

Seyirciler Farfar Jens'in her notasına asıldı, sesi boyunlarına dolamaya, vücutlarındaki hareketi hissetmeye ve elleriyle eşlik etmeye çalışarak. Erkekler Hamm's ve Pabst Mavi Kurdele şişelerini döndürdüler, büyük pencereden dışarı ve dalgaların hareketiyle büyülenmiş gibi görünerek Sagiaukee'ye doğru suya bakarak. Rainey herkesin içinden ağladığını ama hiçbirinin o sessizliği kıracak ilk kişi olmaya cesaret edemediğini fark etti. Hiç kimse o içlerindeki yıllarca engellenmiş, bastırılmış, itilmiş, bir damlaya dönüştürülmüş elem selini serbest bırakmaktan sorumlu olmayı istemiyordu.

Rainey kendi özel kederini hissetti, ağıtlaşan, kayalaşan, içinde gittikçe büyüyen. Ambrose. O oradaydı; dokunabilecek kadar yakın ve kendi uzaklığından dolayı bin mil uzakta olabiliyordu.

İki hafta sonra 12 Temmuz'da balık haşlama gecesi büyüleyici bir yaz gecesi havasındaydı, serin ve esintili, bunaltıcı neme en çok ihtiyaç duyulan bir dönem. Yöre erkekleri Vikingler gibi giyinmişti, başları miğferli, süslü göğüslerinde zırhları göl kıyısı boyunca koştular uzaktan gelen kesintisiz bir davul sesiyle, şiddetin birleştirilmiş bir savaş çığlığıyla. Kadınlarını bellerinden kavradılar, göğe doğru kaldırdılar sonra ejderha başı gibi kaplanmış tahta botlara atladılar ve gölün karşı kıyısına gidip gelerek birbirleriyle yarıştılar. Bağırışları ve pataklamaları baykuşların çığlığında ve gerdanlı dalgıçın bağırmalarında yankılandı.

Göl kıyısında çeyrek millik aralıklarla kocaman siyah tabanlı tencereler vardı, alevli ateşlerin üzerinde kocaman zincirlere asılmış. Kaplarda tatlı su levreği ve hani balığı dilimleri, soyulmuş patates, soğan ve tuz fokurduyor, ıslık çalıyordu. Piknik masaları birbirlerinden biraz uzakta kurulmuş, mavi ve beyaz örtüler örtülmüş, ekmek, siyah çavdar dağıtılmış ve kimyon tohumları, lahana salatası ve ringa turşusu, krakerler ve hardal şişeleri ve yaban turpu servisi yapılmıştı. Çocuklar heyecanlıydı ve gürültüyle, yontulmuş sopalarındaki şekerlemelerini kızartmak için ateşlere koşuyorlardı. Suyun ötesinde, havan maytapları patladı ve Viking gemileri sessizce suyu yarmaya başladı, dalga yapmadan suyun cam gibi yüzeyinde öyle hafif kürek çektiler ki, hayal gibi gözüken ejderha yüzleri kıyıda sıkıştı.

Rainey ağaçların bittiği ve taşlı, kayalı toprakların başladığı koruma altına alınmış bayır boyunca yürüdü. Alevler saçan tencereler görülebiliyordu ve oradan bile yüzünde sıcaklıklarını hissedebili-

yordu, fakat ormana dönük sırtı soğuktu ve akşamın soğuğu bastırdı. Bu uzaklıkta olmayı seviyordu, olan her şeyi görecek kadar yakın fakat onlardan uzak ve ayrı. Gülen çocukların sesi ayağının altındaki sürgün ve dalların ya da başının üstündeki ağaçların tepelerine saklanmış baykuşların ötüşünden daha sesli değildi. Kendi düşünceleri ileri fırlamıştı, aklının merkezini doldurarak.

Belki yetenek gösterisi için bir şeyler yapmalıydım diye düşündü kendi kendine. Belki Ingebjorg Teyze haklı. Özellikle bir gün haber spikeri olmak istiyorsam, NBC Haberleri için çalışırken bir sürü insanın önünde konuşmaya alışmış olmam gerekiyor. Boğazını temizledi 'Herkese iyi akşamlar, ben Rainey McBride. Bugün Beyaz Saray'dan yapılan açıklamaya...' Hayır. Sesinde bir şey yanlıştı. Gettysburg konuşmasını ezberden okumaya başladı, Wausau'daki Valilik Ödülünü alırkenki sert tonunu kullanarak "Seksen yedi yıl önce atalarımız bu kıtayı meydana getirdiler, yeni bir millet, özgürlüklere gebe..."

Ağaçların içinden önüne Ambrose çıktı, yolunu keserek. Birden durdu. 'Kahretsin' dedi. 'Ödümü kopardın.' Ondan uzaklaşıp yürümeye başladı.

'Üzgünüm.' Onun yanı başına geldi, adımları hızlandıkça ona yetişerek. 'Bak, seninle bir şey konuşmak istiyorum' dedi. 'İki hafta önceki o eğlence gecesi hakkında.'

'Ha, neymiş?' diye sordu, olduğu yerde durup yüzünü ona dönerek. Sırtı arkadaki ateşlerin sıcaklığını hissetti ama Ambrose'un omzunun üzerinden gördüğü şey ormanın anlamsız karanlığıydı.

Öyle ayağa kalkmana ihtiyacım yok benim.' Yüzü sersemlemiş ve insafsız görünüyordu.

'Ne demek istiyorsun?' diye sordu gerçekten anlamayarak.

'Yani öyle ayağa kalkıp alkışlamak zorunda değildin. Beni se-

yircilerden korumak zorunda değildin. Eğer beğenmedilerse bu iyi bir şey olmaz.'

'Düşündüğün seni seyircilerden koruduğum mu?' diye sordu. İlk botlar kıyıya ulaşmaya başladığından, davula daha hızlı vurulduğunu duydu. Ateşlerin dumanı daha yoğunlaştı ve siyah tabanlı tencereler alazlanıp yandıklarından hava dökme metal kokusuyla doldu. Rainey külün tanecikli tozunu hissetti, diline ve göz pınarlarına yapışan.

'Ya. Yaptığın tam oydu.'

Gülmeye başladı. 'Belki de sadece senin iyi olduğunu düşünmüş olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?'

Yüzü karardı: 'Öyle mi?' diye sordu.

'Evet. Düşündüm. Göz alıcıydın, bence. Tabi alkışı hak etmediğini düşündüysen bu senin fikrin. Ama bence gerçekten, gerçekten iyiydi.'

'Ah' dedi çok sessiz. Yere baktı ve ayağıyla çamurları oynamaya başladı. 'Sanırım hiç böyle düşünmemiştim.'

'Essex'te olmayı seviyor musun?' diye sordu.

Sorusuna şaşırmış gözüktü. 'Evet. Seviyorum.'

'Orada çok arkadaşın var mı?'

'Yok. Fazla değil. Birkaç çocuk iyi ama çoğu zaman tek başınayım.' Sustu, hâlâ ayakkabılarıyla yeri düzelterek. 'Senin okul nasıl?' diye sordu.

'İyi' dedi ellerini cebine sokup topuklarının üzerinde sallanarak. 'Çok seviyorum.'

'Arkadaşların?'

'Çok fazla değil' diye kabul etti.

'Sanırım biz birbirimize aitiz' dedi.

'Ya, öyle olmalı. Başka hiç kimse bizden pek hoşlanmıyor.' Gü-

lümsemeye başladı ama sonra yanaklarına bir ürperti geldi ve belkemiğine bir ürperti saplandı.

'Üşüdün mü?' diye sordu yanına gelerek.

'Ha. Biraz' diye cevapladı, kollarını göğsünde kavuşturarak.

'Al.' Deri ceketini çıkarttı ve omuzlarına koydu. Elleri ensesine değdiğinde, derisi karıncalaşıp yanmaya başladı. Onun çenesine doğru uzandı ve pahalı tıraş losyonunu kokladı. Aradı ama hiç tıraş izi göremedi.

'Yürüyelim' diye önerdi Rainey, göle doğru uzun adımlar atarken. Ona yaklaşıp adımlarını uydurdu.

'Niye bana hiç yazmadın?' diye sordu birden, omzundan geçip kulağına gelen ısrarcı bir sesle.

'Adresin yoktu.' Daha hızlı yürüdü, birkaç adım önde olmaya çalışarak, sesinin yumuşak baştan çıkarıcılığından kaçmak istiyordu.

'Adresi Ingebjorg Teyzeden alabilirdin.'

'Evet. Sanırım alabilirdim.' diye cevapladı Rainey. 'Ama sen de bana yazabilirdin.'

'Yapamadım. Çok korkmuştum' dedi. Durdu ve diz çöktü, bir avuç çamur aldı ve sıkıca avucunda ezdi.

'Neden korktun?' Yüzünü görmek için topukları üstünde döndü.

'Benden nefret etmenden korktum, o geceden sonra.' Çamuru, arkaya yere attı ve minicik taşlar üzerinde dönüp ses çıkararak dağılışını seyretti.

'Ne demek istiyorsun?' diye sordu, ceketi kollarının etrafında asılarak.

'Sonja Teyze içeri gelip bizi öyle bulduğunda....Belki beni suçlamışsındır diye düşündüm' dedi yumuşak.

'Yok. Asla' dedi. 'Yanlış bir şey yapmıyorduk.'

'Biliyorum. Ama düşündüm ki Sonja Teyze seni yeniden dövdü

ya da öyle bir şey.' Sustu, kafasını sallayarak. 'Onun seni o şekilde incittiğini düşünmeye dayanamadım.'

Rainey içini çekti, serin, dumanlı havayı soluyarak. 'Mormor bana vurmadı. Sadece uzunca bir süre beni dikkate almadı. Gerçekten bunun daha çok acı verdiğini düşünüyorum.'

'Biliyorum' dedi ve başıyla onayladı. 'Hep öyle olur.'

'Hadi ormana gidelim' diye önerdi, sıkı dokunmuş ağaç ağının derinliklerine bakarak, karanlığın ayartan gölgeliğine ve tam Ambrose'un omuzları üzerinde onları çağıran parıldayan gölgelere.

'Gitmemeyi tercih ederim.'

'Niye?'

'Karanlık yerlerden korkuyorum' diye cevapladı, boğuk sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkıyordu: 'Hâlâ kabus görüyorum.'

'Üzgünüm' dedi. 'Tamam. Bunun yerine bayır boyunca yürüyebiliriz.' Yoğun ormanı açık, kumlu sahilden ayıran kayalık çıkıntıyı işaret etti.

'Tamam.' Ayağa kalktı ve ellerindeki çamuru silkeledi, ellerini siyah kumaş pantolona sildi. 'Bana çok kızmadığına sevindim' dedi.

'Sana hiç kızmadım' diye ısrar etti. 'Her zaman kan kardeşiyiz, unuttun mu? Ömür boyu kan kardeşi.'

Üzgün, kafasını salladı. 'Rainey, sana bir şey sormalıyım. Beni hiç özledin mi? Biraz olsun?'

'Yo' dedi kesinlikle 'Ondan daha çok.'

'İyi. Memnun oldum. Tüm o yıllar boyunca yapayalnız değilmişim.' Elini uzattı ve Rainey tuttu, yapısını ezberleyerek, şeklini ve sıcaklığını. Uzun süre saklanmış bir şey içinde yeniden doğdu. Gülümsedi, mutluluk olarak tanıdığı bir doluluk hissetti boğazında, fakat kaybettikleri zamanın getirdiği üzüntü ile bilen-

miş ve tavlanmış bir mutluluk.

O gece Rainey Ambrose'un odasını ziyaret etti. Merdivenin üstündeki odada uyuyordu; ziyarete gelen diğer kuzenlerin hiçbirinin istemediği sıcak, havasız küçük hücrede. Rainey yavaşça merdivenlerden çıktı, en azından gözünde maske, televizyonu bangır bangır çalışırken odasında horlayan Ingebjorg Teyzenin onun nereye gittiğini bilmeyeceğinden emin. Rainey yolu üstündeki diğer odalardan gelen fısıltı ve sesleri duydu. Diğer kuzenleri bir odada üç-dört kişi kalıyorlardı, yastık savaşı ve doğru mu cesaret mi oyunları ya da başarısız çığlıklarla biten hayalet hikâyeleri düzenliyorlardı. Rainey kendini onlardan daha büyük hissediyordu; kolayca hayal edemeyecekleri şeyleri anlıyordu.

Rainey kapıyı çaldı. 'Ambrose?' diye seslendi yumuşakça. Rainey onun adını söylerken kelimenin tahtaya vuran nefesinde kıvrılışını hissedebiliyordu. Onun bir şeyleri kımıldattığını ve bir kilit serisiyle uğraştığını duydu. Kapıyı açtı ve Rainey içeri girdi, neredeyse bir sandalyeye dayanan kitap yığınına takılıp düşecekti.

Üzerinde tahta saplı ekmek bıçağının durduğu komidine baktı. Yoğun tozdan bıçağın sıkça ve nefretle okşandığını fark etti. 'Bu ne için?' diye sordu.

'Hiçbir şey.'

'Hadi, hiçbir şey için yatak odanda bıçak bulundurmazsın' diye ısrar etti.

'Kendime bir sandviç hazırlıyordum ve bıçağı aşağıya geri götürmeyi unuttum' dedi.

Ambrose komidini geri kapıya doğru iterken, o yatağa doğru hareket etti. Yatağın kenarındaki masada duran tek lamba zayıf bir ışık veriyordu; yataktan duvara sıçrayan dar, parlak bir üçgen.

Bir an için kendini münasebetsiz hissetti, ne söyleyeceğini bilmeden 'Demek burası odan. Güzel' dedi. Sustu, duvara yapıştırılmış fotograflara hayran kalarak. Robert DeNiro ve Dustin Hoffman ile önceden hiç görmediği birisinin 20x25'lik parlak resimleri. 'Derek Jacobi kim?' diye sordu, yelek ve tayt giymiş minyon yapılı sarışın adamın fotoğrafının altındaki satırı okuyarak.

'Ünlü bir İngiliz aktör. Shakespeare dersimizde onun Hamlet'i oynadığı bir film seyrettim. Acayipti! Tam büyüyünce benim olmak istediğim gibiydi.' Ambrose derin bir nefes aldı, kalçasını kare yaptı ve kafasının üstüne hayali bir kılıç kaldırdı. Derin,yüksek sesli sahte Shakespeare sesiyle konuşmaya başladı. "Vay canına, almalıyım onu: olamaz ama ben korkağım ve zulmü artırmak için kinim yok, yani bundan önce bölgedeki tüm uçurtmaları bu kölenin böbrekleriyle doldurmalıyım, kanlı, müstehcen, hain, merhametsiz, güvenilmez, şehvet düşkünü, kötü kalpli hain! İntikam!" Kılıcı başından aşağıya indirdi ve dizine koydu, yere kadar eğilerek. Rainey kelimelerin hepsini anlamadı, ama Ambrose'un sesindeki baş döndüren hırs onu titretti.

'Hey. Müthişti. Sanırım hâlâ aktör olmak istiyorsun' dedi yatağın kenarına oturup bacağını ince şiltenin ortasına doğru uzatarak.

'Ah evet. Her şeyden çok' diye cevapladı, onun yanına oturarak. 'Dünyadaki her şeyden çok. Essex'te drama kulübündeyim ve geçen dönem 'Satıcının Ölümü'nde oğullardan biriydim. Oyuncuların çoğu üst sınıflardandı. Oyundaki tek sekizinci sınıf öğrencisi bendim' dedi gururla. 'Bu şimdiye kadar yaptığım en heyecanlı ve dehşete düşüren şeydi.' Rainey oldukça sönük ışıkta parlayan solgun gözlerini seyretti. 'Büyüyünce aktör olamazsam bilmem ne yaparım. Sadece ölürüm. Ölmek, ölmek, ölmek.' Son "ölmek" kelimesini öyle bir uzattı ki dilinde dolandı ve odanın köşelerine yavaşça dağıldı.

Rainey onun tamamen ciddi olduğunu fark etti. 'Ya sen?' diye sordu, az doldurulmuş bir yastığı kavrayıp kollarının arasında sıkıştırırken. 'Beyzbol oyuncusu mu, casus mu olmak konusunda karar verdin mi?'

Güldü. 'Hayır. İkisini de bıraktım. Şimdi televizyoncu olmak istiyorum. NBC Haberleri için haber spikeri ya da yabancı muhabir olarak çalışmak istiyorum.'

'Vay -gerçekten ilginç görünüyor. İddiaya varım böyle bir şeyde başarılı olursun.' Gözlerini kıstı ve ellerini yüzüne götürdü, baş ve işaret parmaklarıyla küçük bir kutu yaptı ve o dar boşluktan dikkatle ona baktı. 'Evet. Görebiliyorum Rainey McBride, altı haberlerini okuyor.' Birden ellerini indirdi ve yatağa baktı. 'Rainey, annen hiç geldi mi?'

'Hayır. Gelmedi.'

'Hiç geleceğini düşünüyor musun?' diye sordu yavaşça.

Kafasını salladı. 'Hayır. Sanmıyorum.'

Ambrose battaniyeyi boynuna kadar çekti ve yatağa sığındı, sanki birden, penceresiz tavan arasının havasızlığında bile soğuk çarpmış gibi titreyerek. 'Bunun için üzgünüm. Seni çok düşündüm. Yani anne-babanın olmayışını demek istiyorum. Çok yalnız olmalısın.'

'Bazen öyle. Ama en azından Mormor ve Büyükbaba Garth var' dedi.

'Hey Tanrım, şimdilerde gerçekten yaşlanmış olmalılar,' dedi hayret içinde ve ikisi birden kıkırdadılar.

'Ya, öyleler. Her zaman oldukları gibiler, yani daha yaşlı! Hiç değişmeyecekler.' Gülümsedi. 'Ya seninkiler, onlar nasıllar?'diye sordu.

'Ah, iyiler.' Solgun gözkapakları, omuzlarını battaniyenin altın-

da düzleştirirken titredi. 'Onları nadiren görüyorum aslında. Mutti'nin hâlâ bir sürü kokteyli var, Vati zamanının çoğunu yurt dışında geçiriyor. hiçbir şey değişmedi, gerçekten.'

'Hımm. Bunun için üzüldüm.' Durdu. 'Ambrose sana bir şey sorabilir miyim?'

'Tabi' diye cevapladı.

'Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin' diye uyardı.

'Düşünmem.'

'Söz?'

İç çekti. 'Kalbimin üstüne öleyim, gözüme iğne batsın' Yemin ederken parmaklarının gömleğinin üstünde dans edişini izledi.

'Tamam, işte.' Kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. 'Hala fıtık ameliyatının izi duruyor mu?

'Şey…' Kızarmaya başladı, boynuna kadar çıkan hafif bir kızarıklık dalgası. 'Evet. Hâlâ var' dedi yumuşakça. 'Ama eskisi kadar büyük değil. Doktor bir gün tamamen kaybolabileceğini söylüyor.'

'Ah, öyle mi?' Çok ilgilenmiş gibi görünmeye çalıştı.

'Tekrar görmek ister misin?' diye sordu ürkekçe.

'Olur' diye cevapladı, "Sakıncası yoksa.'

'Yok.' Yastığı ve battaniyeyi indirdi ve dik oturdu. Sarı tişörtünün arkasını kavradı ve yavaşça kaldırdı, kollarından sıyırdı ve dikkatlice önüne bıraktı, bağdaş kurduğu çarşafın yırtık yerine. Biraz daha ön tarafa tünedi ve göğsündeki deri katmanı herhangi bir yara izi taşımıyordu.

'Göremiyorum' dedi Rainey, daha da yaklaşarak 'Belki gerçekten kaybolmuştur.'

'Hayır. Burada, daha iyi gör diye uzanacağım.' Tişörtü yere attı ve geriye uzandı, yatağa kaydı, kafasını ve omuzlarını yastıklarla desteklerken. Dümdüz ve hareketsiz uzandı, ışık üçgenine doğru

hafifçe döndü. Solgun parmakları gövdesi boyunca aşağı yukarı hareket etti, kaburgasının altında ince deri kemerinin bittiği yere kadar uzanan görülmeyen bir çizgiyi göstererek, 'Bak, hâlâ burada' dedi sessizce.

Rainey dizlerini büktü ve onun üzerine eğildi, gözlerini kısıp daha yakından bakarken 'Aa, evet, gördüm' dedi. Pembe, nefes alırken aşağı yukarı hareket eden büzüştürülmüş kabarık deriyi izleyerek. Nefes alışı düzgün ve yüzeyseldi, zayıf beyaz vuruşlar, solgun, çıplak etini zıplatmaya başladığında. 'Ambrose, yara neredeyse kaybolmuş' diye fısıldadı. 'Küçükken daha büyüktü ve şimdi gerçekten küçük.'

Ona ne kadar yakın olduğunu hissetti; midesinden, kollarından ve çıplak göğsünden sadece birkaç santim uzaktaydı ve daha da yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Onun ürperdiğini hissetti. Vücudundan hafif bir titreme geçti, derisinden çıkan bir korku fısıltısı. 'Amcan -hâlâ yapıyor mu?' diye sordu hızla.

'Hayır' diye cevapladı, gözlerini kapatıp şiddetle kafasını sallarken

'İyi. Ne zaman bıraktı?'

'Öldü.'

'Ne? Nasıl öldü?'

'Vati onu öldürdü.'

'Şaka yapıyorsun. Nasıl? Babana neler olduğunu anlattın mı?' diye sordu endişeli.

Oturdu ve tişörtünü kavradı, onu vücuduna bastırarak. 'Mutti'ye söyledim. Bana inanmadı. Vati'ye söyledi ve o da bana inanmadı. Böyle söylediğim için beni azarladı. Mutti yalan söylediğim için cehenneme gideceğimi söyledi, şey, birisi hakkında. Rainey onun adını bile söyleyemiyorum.'

'Tamam. Ben kim olduğunu biliyorum. Geçen sefer söylemiştin. Peki annene söyledikten sonra ne oldu?'

Derin bir nefes aldı. Yanağında atan zayıf bir kas gördü. 'Bir ay kadar önce' diye başladı 'Vati beni ağlarken gördü ve sonra onun tahta barakadan çıktığını görmüş. Suçlu filan görünmüş olmalı, çünkü ondan sonra Vati bana inandı.'

'Ve sonra onu öldürdü?' diye sordu nefes nefese.

Ambrose kafasını salladı. 'Yok, tam değil. Ama Vati ona yumruk attı. Onu dövdü ve o öyle kötü düştü ki, kafasını çarptı, ölmedi. Ama o gece kaçtı. Polis gelmeden önce' dedi Ambrose yavaşça.

'Polis ne yaptı?' diye sordu.

'Onlara her şeyi anlatmamı istediler. Ama onu açıklayamadım, o bölümü anlatamadım' dedi. Yüzü solgundu ve nefes alışı sıklaşmıştı.

Rainey onu, söylemeye hazır olduğundan daha fazlasını söylemeye zorlamak istemiyordu. 'Tamam' dedi, sakinleştirmeye çalışarak. 'Şimdi ne anlatabilirsen onu anlat bana.'

Ambrose içini çekti. 'Yani polis gelmeden önce kaçtı. Ondan beri kimse onu görmedi ama ben öldüğünü biliyorum. Vati bir şey söylemeyecek ama ben biliyorum, o gece tüfeğiyle dışarı çıktı ve onu öldürdü.'

'Ama bir ceset bulamadılarsa...'

'Rainey, öldüğünü biliyorum.'

'Nasıl emin olabilirsin?'

'Çünkü ellerini üzerimde hissediyorum, vücudunu, nefesini, kokusunu...Onun canlı mı ölü mü olduğunu bilirim. O öldü.' Ambrose'un tüyleri ürperdi, içinde durduramadığı bir küçük titreme başladı, oysa dar omuzlarını dikleştirdi ve ellerini sert beyaz yumruklar yaptı.

'Ama bu iyi. Eğer onun öldüğünden kesinlikle eminsen, demek ki bu iş kapandı. Şimdi emniyettesin ve o seni bir daha asla incitemeyecek' diye konuştu umutlu. 'Anlamıyor musun -özgürsün!'

'Ya' diye güldü zayıf, 'Özgürüm.'

'Değil misin?' diye sordu.

'Ya' dedi. 'Sanırım öyleyim.' Omzuna dokunmak için uzandı fakat o geri çeklldi. 'Affedersin' dedi çabukça, elini çekerek. 'Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.'

'Sadece...' diye açıklamaya başladı ama sonra birden gürültülü bir patlama sesi odayı sarstı. Ambrose sıçradı, yatağın yanında durdu, hâlâ battaniyenin kenarını kavrayarak. 'Bu da ne böyle?' diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

'Kağıt fişek, büyük ihtimalle' diye cevapladı Rainey çabucak, battaniyenin diğer ucunu kavrayıp, onu yatağa geri iterek. 'Çocuklar yılın bu zamanında hep bunlarla oynuyorlar.' Onu oturtmak için davrandı. 'Çok aptalca. Bunların ne kadar tehlikeli oluğunu bilmiyorlar mı? Aptal, aptal çocuklar.'

Ambrose onun yanına oturdu ve Rainey kollarını onun omzuna doladı. Onun titrediğini, kalbinin gümbürdediğini, boynuna kadar kabardığını hissetti. Yanağına onunkini bastırdı, onu sabit tutmaya çalışarak. Dudakları onun derisinin mini minnacık tadını yakaladı. 'Tamam' diye fısıldadı. 'Her şey yolunda! Başını onunkine yasladı ve alnının sıcaklığını hissetti. 'Üzgünüm Ambrose. Hepsi benim suçum.'

'Nasıl senin suçun?' diye sordu Ambrose, şaşkınlıkla geriye çekilerek.

'Çünkü senin o yaz evine gitmene gerek kalmayacağı konusunda söz vermiştim sana. Sözümü tutmadım. Ve şimdi hepsi benim suçum.'

'Senin suçun değil. Bu onun suçu. Bunu bana yapan o.' Ambrose ısrar etti yumuşak bir sesle, Rainey'ye dayanıp gevşeyerek.

'Biliyorum, ama daha iyisini yapmak istiyorum.'

'Yapabilirsin.'

'Nasıl?' diye sordu, şaşkın.

'Sadece benimle kal. Benim arkadaşım olmaya devam et.'

'Tamam. Anlaştık' diye cevapladı onu kollarının arasında tutarken. Derin bir nefes aldı ve onu göğsünün içine derinlerde sessiz bir köşeye, bir madalyon gibi koruyacağı gizli bir saklama yerine, asla yerinden çıkarmadan saklayacağı o yere doğru bastırdığını hayal etti.

Bundan sonra Rainey ve Ambrose her gün görüştüler, ya kayıkhanede ya da Ingebjorg'un evinin arkasındaki yaban mersini patikasında, oturup konuşabilecekleri ya da yere uzanabilecekleri yerlerde, ısıtan güneş ışığının tadını çıkararak, ama gürültüden, çocuk ve köpeklerin karışıklığından ve göl kıyısını kirleten terkedilmiş dondurma külahlarından uzakta.

'Hiç evleneceğini düşünüyor musun?' diye sordu Ambrose bir öğleden sonra.

'Hayır, sanmıyorum. Teklif edileceğini sanmıyorum.' Küçük parmağıyla bir asma kavradı ve parçaladı.

'Ama bunu nasıl bilebilirsin?' diye sordu aceleyle.

Omuz silkti. 'Bilmem. Sadece tahmin ediyorum. Sanırım bir gün evlenebilirim. Her neyse, daha on üçümdeyim, onun için şimdi hiç önemi yok' dedi.

'İddiasına varım, ben hiç evlenmeyeceğim' dedi asık suratla. Tozun içine yüzükoyun uzandı, çenesini ellerinin tersiyle destekleyerek.

'Niye böyle söylüyorsun?' diye sordu.

'Çünkü. Hiçbir kız bana aşık olmaz' dedi yumuşakça, toprağın

üst kısmını üfleyerek.

'Eminim birisi olur. Belki de bir sürüsü' dedi.

Başını salladı, üzgün. 'Hayır Rainey. Çünkü bir kızı öpmeyi düşündüğümde midemde o bulantı oluyor. Bunu birisine yapmayı asla istemem. Bir keresinde otobüsteydim ve önümde bir kadınla adam öpüşmeye başladı. Kadın uzandı, onun yanağını öptü, dili dışarı çıktı ve onun derisine dokundu. Uzaklaştığında, adamın yüzündeki ıslaklığı gördüm. Onu kokladım. Onun ağzı gibi kokuyordu, ne yediyse ondan. Otobüsten indim ve çalılara kustum.'

Rainey bir an için düşündü. 'İyi, birisini öpmek istemiyorsan öpmek zorunda değilsin. Kimse sana bunu yaptıramaz' dedi.

'Belki de haklısın.' İçini çekti. 'Ama bu hiç kız arkadaşım olmayacağı anlamına gelmez mi?' Döndü ve sırt üstü uzandı, ellerini başının altına koyarak. 'Kızlardan hoşlanıyorum. Gerçekten. Sadece onları öpmek istemiyorum. Ya da onlarla tiksindirici bir şey yapmak istemiyorum. Diğer erkekler gibi olmadığımı biliyorum. Onlar kızları mutlu edecek şeyleri yapabilirler. Ben yapamam.'

'Yani bir kız seni gerçekten severse anlayacaktır' diye ısrar etti Rainey. 'Seni olduğun gibi sevecektir. Aşk budur, birisini iyi ya da kötü, daha iyisi veya daha kötüsü için kabul etmek.'

'Bilmem...'

'Ambrose inan bana. Seni bu şekilde sevmek kolay olacak.' Uzandı ve çabucak öptü. Yüzünde şaşkınlık, vücudunda hafiflik ve kıpırdanma gördü oturmaya başlarken. Kollarını ona doladı, sırtını sakınarak ve onu nazikçe yere bastırdı. Ondan uzun olması hoşuna gitti; vücudu onun her tarafını kapladı ve ayakları hâlâ onunkinden beş santim ötedeydi. Öpmenin kolaylığı ve doğal görünüşü karşısında şaşırdı. İlk öptüğünde Ambrose'un ağzı sertti fakat sonra geriye çekildi ve tekrar öptüğünde Ambrose rahatlamıştı. Ambrose'un

dudakları kuruydu ama çaba harcıyordu. Rainey onu incitmemek için, dizleri onun vücudunun yumuşak yerlerini berelemesin diye bacaklarını kıpırdatmamaya çalıştı. Tam onu tekrar öpecekken, kafasının içinden ani, tatsız bir ses duydu: Aşifte. Aynı annesi gibi. Ne bekliyordun? Aynı annesi gibi; tıpatıp annesinin kızı. Rainey Ambrose'un üstenden kalktı ve bir avuç dolu yaban mersini yaprağını kavradı. Titremeye başladığını hissetti. Demek böyle olmuştu diye düşündü. Annem böyleydi. Rainey'nin ana rahmine düşüşü, doğumu onun için artık gerçek olaylar olmuştu. Kendisinin bir günah neticesi olduğunu anladı.

'Rainey, yapmamalıyız' dedi. Ambrose, oturup ona doğru uzanarak. Parmak uçları küçük ve hareketliydi, sırtında sinirli daireler çiziyordu.

'Kötü müydü?' diye sordu nefessiz.

'Hayır. Güzeldi. Gerçekten güzeldi. Başkasıyla olabileceğinden daha güzel. Ama yapamayız. Çünkü biz kuzeniz.'

'İkinci kuşak kuzenler' diye hatırlattı ona.

'Evet ama hâlâ kan bağı var'

'Biliyorum' dedi ani bir soğuk, sert kendinden iğrenme dalgasıyla ondan uzaklaştı. 'Haklısın.'

'Evet, biliyorum –sadece birbirimizin meleği olalım' diye önerdi Ambrose. 'Tüm bu değersiz şeylerin ötesinde.'

'Melek mi?' diye sordu.

'Evet.' Boğazını temizledi.

'"Ruhlar, istediklerinde, her iki cinsiyetten biri veya her ikisi de var olduğunu kabul edebilir; öyle sık ve öyle parça parçadır ki asıl kusursuzlukları" ' Hoş bir ses tonuyla konuştu, eli vakarla göğsüne bastırılmış haldeyken.

'Gerçekten hoş' dedi. 'Kendin mi uydurdun?'

Güldü. 'Hayır. Kaybolan Cennet'ten. Geçen sömestr İngiliz Edebiyatı dersinde inceledik.'

'Biz Güliver'in Seyahatleri'ni işledik' dedi ve içini çekti, öpüşünün münasebetsizliği geçtiği için sıkıntısı hafiflemiş olarak. 'Keşke senin okuluna gitseydim.'

'Keşke gelebilseydin' dedi ona. 'O zaman sürekli en azından bir arkadaşım olurdu. Ama birlikte üniversiteye gidebiliriz.'

'Üniversite?'

'Tabi.'

'Ama daha beş yıl var' dedi.

'Ee? Hep görüşeceğiz. Söz, üniversiteye birlikte gideceğiz.' Gözleri kocaman ve heyecanlıydı.

'Tamam. Anlaştık.' İki yanağından öptü. Ambrose dizlerinin üzerine oturdu, şaşkın görünüyordu. 'Bir gelenek. Avrupa'da insanlar hep böyle yapar' diye açıkladı. 'Ve anlıyorum, ikinci kuşak kuzenler için bile.'

'Eminim haklısın' dedi. Gülümsedi ve ılık karanlık toprağa yumuşakça uzandı.

Rainey ve Ambrose'un birlikte geçirdikleri sürenin fazlalığı Ingebjorg Teyze'nin gözünden kaçmadı. 'Ah, kayıkhanede o kadar zaman geçirmek iyi değil' diye uyardı Ingebjorg Rainey'yi; mutfakta birlikte ekmek pişirirlerken. 'İyi değil. Kasabadaki kızlarla daha çok zaman geçirmelisin. Resim sergisine git, birkaç iyi çocukla tanış. Senin yaşında yaz aşkı iyidir. Çok sevmek yok ama, hıh? Bunun için çok gençsin. Bu ailede artık serseriye ihtiyacımız yok.' Ekmek hamurunu öyle sert tokuşladı ki tüm masa sallandı.

'Tamam, Ingebjorg Teyze' dedi Rainey hürmetkar. Avuçlarına baktı, yaban mersini suyuyla mora boyanmış ellerine. Ellerini pan-

tolonuna sildi ama çıkmadı.

'Gelelim kuzenin Ambrose'a, sanırım yakışıklı' dedi Ingebjorg dikkatlice, masaya un elerken. 'İddiasına varım onun güzel olduğunu düşünüyorsun. Sarkık dudaklara dayanabilecek bir kızı daha hiç tanımadım.'

'Tabi ki hayır. O benim kuzenim. Bu iğrenç' dedi Rainey ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek.

'Sadece diyorum ki, kan bağın olan bir kuzenle, çok fazla zaman harcama, o senin ikinci kuşaktan kuzenin olsa da. Tamam mı? Başkalarıyla kaynaş, üzülmezsin.'

Rainey parmağını yumuşak hamurua sokup çıkardı ve boşluk çabucak doldurulurken izledi. 'Ingebjorg…' dedi, ismi uzatabildiğince uzatarak '…annem nasıldı? Benim yaşımdayken nasıldı; diyorum ki, onun bir gün kaçacağını söyler miydin?'

Ingebjorg hamuru yoğurmayı bıraktı ve Rainey'ye baktı, yumrukları geniş kalçalarındaydı. 'Biliyorsun bunu bana sormamalısın' diye uyardı.

'Biliyorum ama eğer…'

Ingebjorg başını salladı. 'Hayır. Üzgünüm Rainey ama büyükannen bizim annen hakkında konuşmamızı istemez. Sonja'ya Mary Jane hakkında konuşmayacağıma söz verdim ve konuşmayacağım' dedi sertçe.

'Ama bana söylediğin hiçbir şeyi Mormor'a söylemeyeceğim, söz. Bu sadece bir sır olacak ara…'

'Hayır. Üzgünüm. Biliyorum zalim ve haksız geliyor ama bir de şöyle bak. Büyükannen seni kabul etti, seni büyüttü, senin geçimini sağladı ve iyi şeyler yaptı, çoğu zaman. Sen iyi bir genç bayansın ve onun gururlanma sebebi var. Annen kaçtığında kardeşlerim ve ben Sonja'nın seni büyütmesinde yapabileceğimiz tüm yardımı

yapmaya söz verdik. Bizden yapmamızı istediği tek şey Mary Jane hakkında konuşmamamamızdı. Bu konuda kardeşimle mutlaka aynı fikirde değilim ama ona bir söz verdim ve buna bağlıyım.'

'Ya, biliyorum' dedi Rainey üzgün. 'Sadece merak ettim, hepsi bu.' Solgun ve yapış yapış duran hamura baktı. 'Ingebjorg, hiç birisini sevdin mi? Biliyorsun, bir adam?'

Ingebjorg yanaklarını havayla doldurdu ve tekrar hamuru dövmeye başladı, eskisinden daha sert. 'Ah, evet. Kim sevmez ki? Ama o zamanlar ben aptal bir kızdım.'

'İyi, kimdi o?' diye sordu Rainey, daha fazla bir şey duyacağından ümitsiz.

'Adı Jeremiah Mecklenburg'du ve kırtasiye araç-gereci satıyordu. Ah, çok yakışıklıydı! Genç bir adamdı ama koyu renk saçının önünde bir tutam beyaz vardı.'

'Sonra ne oldu?' diye sordu Rainey.

Ingebjorg çenesini ovaladı ve pencereden dışarı baktı. 'Chicago'ya gitti, ün ve para kazanmak için. Hemen evlenmek istedim ama yok dedi, bana her şeyi verebilinceye kadar hayır. Her şeyi istemediğimi, sadece onu istediğimi söyledim. Beni çağırtacağını söyledi, bir yerleşsin ve iyi para kazansın. Üç ay sonra öpüşme hastalığına yakalandığını ve evliliği ertelememizin iyi olacağını söyleyen bir mektup aldım'

Rainey geriye bir adım attı ve duyduğunun onu yavaş yavaş etkilemesini sağladı. 'Vay. Ondan tekrar haber aldın mı?'

'Hayır' dedi Ingebjorg basitçe.

'Belki öldü' dedi Rainey üzgün. 'Belki öldü çünkü senin sevgine sahip değildi.'

'Ölmedi' dedi Ingebjorg heyecansız. 'Kasabadan birileri onu Kenosha'da görmüş, daktilo şeridi satarken. Orada başka bir kadına

kapılmış, hepsi bu.'

Kelimeler Rainey'yi derinden etkiledi. Jeremiah Mecklenburg'un yıllarca tekrar edilen ve aklının derin oyuklarında yerleşmek için duran eski hıyanetini hissetti. 'Ah, berbat' dedi 'Çok üzülmüş olmalısın.'

Ingebjorg omuz silkti, önlüğünün cebinden bir elbezi kavrayıp onu nemli ve ateş basmış yüzünü silmekte kullanırken.

'Bilmem. İşler böyle gider, bazen. Hayat böyle sanırım. Böyle bir şeyi evlenmeden öğrenmek, sonra öğrenmekten daha iyi.'

'Ya. Sanırım öyle' Rainey arkasına yaslandı ve Ingebjorg' a baktı, onu tüm hayatı boyunca bildiği teyzesinden biraz farklı görerek. Bu çok romantik, diye karar verdi Rainey. Tüm bu yıllar boyunca Ingebjorg gizli aşkının hayaletimsi hayalini taşımış, içinde kilitli tutmuş ve asla kimseyle konuşmamıştı. 'Bir gün ben de böyle olacağım' dedi Rainey kendi kendine. 'Trajik bir aşk yaşamak benim kaderim, eminim.'

Temmuz sonlarında Bayan Irene Rasmussen'in on sekiz yaşındaki oğlu David araba kazasında öldü. Kaza California'da, David'in üniversiteye gittiği yerde oldu. Haber ulaştıktan sonraki ilk gün, Ojibwa Şelaleleri kasabasının tümü, hem kasaba olarak hem de bireysel olarak trajedinin onlar için ne anlam ifade edeceğini görmek için bekliyordu. Rainey kendi adına büyülenmişti. Ölen birisini hiç görmemişti. Herkesin nasıl normal davrandığına inanamadı, çocuklar hâlâ rayların üzerinde bisiklete biniyor, herkes akşam saat altıda çimleri sulamaya devam ediyordu. Ama Rainey David'in ölüm acısını görünür yapan bir şeyler görmek için yoğun arzu hissetti. David Rasmussen'ı hatırlamaya çalıştı. İki yıldan beri onu görmemişti ve hafızası bulanıktı. Onu iki yaş küçük olan kardeşi

Darren'le karıştırıyordu. Yoksa Darren mı iki yaş büyüktü?

Rainey Bayan Rasmussen'i düşündü, o yetenekler gecesindeki 'Tanrı Amerika'yı Korusun'da gösterdiği derinden hissedilen duygularını hatırlayarak. Sesi çok sertti; öyle cüretli ve değişmez, ve bakışları öyle sabitti ki, sanki Yemek Kulübünün arkasında asılı duran yıpranmış bayrağın ötesinde bir şeyler görüyormuş gibi. Oğlunun yakında öleceğinden şüpheleniyor muydu? O zaman üzerinde dolanan kara bulutları görüyor muydu?

Komşuların hepsi, duygulu ve halden anlayan insanlar olarak tencereler ve üzeri kapatılmış tabaklar getirdiler; Bayan Rasmussen'in ön kapısına doğru tencere ve tabakların geçidi vardı. Rainey bunun bir ölümün ardından insanların yaptığı şey olduğunu biliyordu. Yiyecek getirmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ama niye? diye merak etti Rainey. Sevdiğin birisi öldüğünde yiyeceğin ne anlamı var? Bayan Rasmussen'in gece yarısı tıklım tıklım buzdolabı açıp soğuk şehriyelerden teselli bulduğunu hayal etmeye çalıştı, sanki içindeki boşluğun ağrısını çeşnili tuna böreğiyle doldurabilirmiş gibi. Oshkosh'daki alkolsüz içecek şişeleme fabrikasında çalışan Bay Barnes Bayan Rasmussen'in ön kapısına bir sandık bazı köklerden yapılmış içecek getirecek. Kapıyı çalacak, şapkasını çıkaracak ve Bayan Rasmussen açtığında, merhaba diyecek, taziyelerini bildirecek ve sonra içeceklerinin soğuk olmamasından dolayı özür dileyecek. 'Üzgünüm oda sıcaklığında' diyecek 'ama bunlar yeni çıktılar. Daha soğumadılar bile.'

'Ah, sorun değil' diyecek Bayan Rasmussen ona, 'Yine de teşekkürler.' Ve sonra tahta sandığı kabul edecek, onu mutfağa sürükleyecek üstteki şişeleri alacak ve buzdolabına yerleştirecek, acılı tavuk kutuları ve İspanyol pirinci dolu tencerelerle kapısı zor kapanan.

Rainey David Rasmussen'in ölümünü sürekli düşündü. Herkes

nasıl bu kadar normal davranabiliyordu? Açlığın kendisi David'e ihanet olacaktı; hayatın kaçınılmaz devamlılığında aptal bir duygusuzluk vardı. Bayan Rasmussen oğlunun olmadığı bir dünyada nasıl açlık ya da susuzluk hissedebiliyordu? Dünya iki bölüm, iki oda diye karar verdi Rainey. Odanın biri acıyı bilenlerle doldurulmuş ve diğeri o kapının arkasında sessizce bekleyenlerle. 'Bir gün ben o diğer odaya geçeceğim' dedi Rainey kendi kendine. 'Orada beni bekleyen bir yer var, masada boş bir sandalye...'

David Rasmussen'in cenazesinden sonraki bir hafta Ana Cadde'deki trafik hızlanmıştı ve çocuklar yine gülüyorlar, yüzüyorlar, göle baş geride kol ileride dalarak anne babalarına sesleniyorlardı. 7-11'in 'David'i Hatırla' yazılı levhası kaldırılmış ve 'Mangal İçin Göğüs Eti, 5 kilosu 3.87 $' yazanlar takılmıştı.

'Hiç ölmeyi düşünür müsün?' diye sordu Rainey Ambrose'a boğucu tavan arasında yan yana uzanırlarken, yalın ayak ve ince, yıpranmış yatağın üzerinde terlerken.

'Evet. Hep' diye cevapladı, tavana bakmak için sırt üstü dönüp ellerini başının altına yerleştirerek.

'Neye benzer?' diye sordu, ensesinden uzun bir saç teli koparıp onu, gevşek, düzensiz bir yumak yaparken. 'Tanrı'ya ulaşıp, sonsuz barış ve mutluluk içinde cennette yaşayacağımızı mı düşünüyorsun? Elvis'le Başkan Kennedy'le karşılaşıp, atalarımızla yemek mi yiyeceğiz?'

'Hayır' dedi bunu çok önce düşünmüş birinin kesinliğiyle. 'Hayır, öyle değil. Bence ölüm tek başına yattığımız soğuk karanlık bir oda; boşaltılmayı ve özgür bırakılmayı beklediğimiz. Bizi bağlayan bir vücudumuz olmayacak, yemeyi, uyumayı veya nefes almayı düşünmemize gerek olmayacak. Uyurken bile bir şeylerin hareket et-

tiklerini bilmeyeceğiz. Bence neşe dolu bir şuursuzluk olacak; özlem yok, arzu yok, acı yok. Sadece bir özgürlük bahçesi; her yöne uzanan ve hep sessizlik için ilerleyen bir ova.'

'Ama İsa orada' diye cevapladı Rainey çabucak. 'Eminim o orada' sarsılmaya başladığını hissetti; düşünce öyle yoğun ve öyle korkutucuydu ki. 'Sanırım İsa bizi kollarına alacak ve önce biraz sevecek, o antrede ilerlemeden önce. Önce bizi biraz sevecek; burada dünyada neler kaçırdığımızı göstermek için sadece. Ambrose, bunu daha önce kimseye söylemedim, ama bazen ölmek istiyorum. Kendimi öldürmeyi istemiyorum, sadece ölüm hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Kendimi Tanrı'nın kollarında hissetmek istiyorum, beni ileri geri sallamasını istiyorum; o tür bir mutluluk istiyorum.'

'Biliyorum' dedi Ambrose gözlerini kapayarak. 'Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Ben de.'

SEKİZ

Ağustos 1983
Ojibwa Şelaleleri, Wisconsin

2 Ağustos'ta Rainey Milwaukee'ye dönmek üzere Ojibwa Şelaleleri'nden ayrıldı. Bir sürü dil döktükten sonra Rainey, Wausau, Tomahawk ve Stevens Point'den daha ilginç hiçbir yere uğramayan aktarmasız, beş saatlik bir yolculukta sorun çıkma şansının olmadığını tartışarak, dönüş yolculuğunu tek başına yapmasına izin vermesi konusunda Ingebjorg' u ikna etti. Ingebjorg Teyze ve bir sürü kuzen Rainey'yle birlikte caddenin sonundaki Greyhound İstasyonu'na kadar yürüdüler. Ole Olsen'in fırınını, Ben Franklin tuhafiye dükkanını ve Kuzey Wisconsin Cumhuriyet Partisi merkezini geçtiler. Bu vedalaşma sırasında Ambrose görünürde yoktu; Rainey ve o bu sabah tavan arasında, herkesten uzak vedalaşmışlardı.

'Seni çok özleyeceğim' dedi Ambrose'a eğreti çadırlarının altında yan yana oturmuş, boğulmuş sessizliğin, nazik öğlen karanlığının tadını çıkarırken.

'Ya, ben de seni özleyeceğim. Keşke karşılaşmasaydık da diyorum, çünkü o zaman senden ayrıldığımda ne kadar özleyeceğimi bilmeyecektim' dedi üzgün. 'Keşke seni benimle New York'a götürebilsem ve Broadway'de bir oyun dinleyebilsek'.

Oyun 'dinlemek', izlemek değil. Shakespeare'in zamanında dedikleri gibi, 'Bir oyun dinleyeceğiz. Kelimeler her şeyden daha önemliydi. 'Bir matineye giderdik ve Rus Çay Evi'nde akşam yemeği için ve FAO Schwartz'da alışveriş için hâlâ zamanımız olurdu.' Solgun gözleri heyecanla parladı.

'Ve belki de Mets maçı için?' diye sordu ümitle. 'Ya da daha iyisi. Yankee maçı, Yankees Brewers'a karşı'

'Tamam. Bir beyzbol maçı için de bir şeyler yapmaya çalışırız' dedi kibarca. 'Ama şayet zamanımız olursa. Ah, unutmadan' dedi dizlerini değiştirip, cebine uzanırken. 'Bu sana.' İki parçaya bölünmüş bir zarf verdi üzerinde 'Angie Danvers' ve adres olarak da Essex Akademisi, Warmouth, Massachusetts yazan. Rainey ona bakakaldı, şaşkın.

'O benim' diye açıkladı. 'En azından ben olduğumu farz edebiliriz. Sana yazarken kullanacağım isim bu, böylece büyükannenler şüphelenmeyecek'

Başını salladı. 'Tamam. Yemin edelim – mektuplar ya da telefonlar arasında iki haftadan uzun zaman geçmeyecek'

'Tamam. Söz' diye cevapladı.

'Rainey, hadi! Gitme zamanı' diye seslendi Ingebjorg aşağıdan. 'Acele etmezsen otobüsü kaçırırsın.'

Rainey ve Ambrose birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar, sonra çadırın altından çıktılar. Ambrose battaniyeyi kavradı, ve bozmaya hazırdı, çadırı sonsuza dek bozmaya. 'Bekle bir saniye, hayaletlerimiz hâlâ içerdeler' dedi Rainey birden, dizlerinin üzerinden kalkıp yatağın yanında durarak. 'Nefeslerimizin hatırası, birbirine karışmış. O küçük boşluk bizden bir parça taşıyor. Bırak biraz daha yaşasın.'

'Vay. Çok ulvi' diye şaşırdı Ambrose. 'Bunu nasıl düşündün?'

Rainey omuz silkti. 'Bilmem. Seninleyken yetişkinler gibi düşünmekten korkmuyorum. Seninle, gerçek ben olabileceğimi hissediyorum.' Yatağın üzerinden spor çantasını aldı ve omzuna kaldırdı. 'Ambrose' dedi dikkatli 'gitmeden sana söyleyeceğim son bir şey var. Bittiğine memnunum. Yani, memnunum amcanın... Öldüğüne memnunum. Bitmiş olduğuna memnunum.'

'Bitmedi' dedi yumuşak. Gözlerinin arkasında titrek bir ışık yandı ve söndü.

'Ne demek istedin?' diye sordu. 'Bana öldüğünü söylemiştin'

'Ah. öldü evet. Fakat şimdi o bir ruh ya da onun gibi bir şey.' Ambrose aşağıya, ellerine baktı, sıkıca beline dayadığı. 'Sanırım ölmek istedi böylece geri gelip beni incitebilecek ve asla yakalanmayacak. Rainey şimdi o hep benimle, istediği zaman bana dokunabilir. Bazen onu uzak tutmak için tüm gece kendi kendime konuşmak zorunda kalıyorum. Beni hiç yalnız bırakmayacak. Ben de ölünceye kadar, sanırım'

'Hayır Ambrose, böyle söyleme' diye yalvardı 'Şimdi bitti. O gitti ve sen hâlâ yaşıyorsun. O hiçbir şey ve sen bir gün büyük bir aktör olacaksın.'

'Belki. Umarım' diye fısıldadı, gözleri yaşla doldu.

'Rainey! Koca kıçını kaldır da in şu merdivenlerden' diye bağırdı Ingebjorg kızgın, eski tahta tırabzanı takırdatıp en alt basamağı yumruklayarak.

'Lütfen Ambrose' dedi Rainey, yüzüne dokunmak için uzanarak, ilk göz yaşı çenesine değmeden durmayı isteyerek.

'Hadi' diye fısıldadı, nazikçe onu kapıya doğru iterken. 'İyisimi şimdi git.' Başını salladı, ona arkasını döndü, merdivenlerden aşağıya hızla indi.

'Kahrolası niye bu kadar uzun sürdü?' diye sordu Ingebjorg, ce-

ketini Rainey' e atarken.

'Hiçbir şey' dedi Rainey yumuşak. 'Aslında hiçbir şey.'

Ambrose'un solgun ağızlı ve sulu gözlü son hali, bavullarının otobüse yüklenişini, ve kırmızı, beyaz ve mavi renkli biletinin şoför tarafından incelenip damgalanışını seyrederken bile Rainey'nin aklında asılı kaldı.

'Hoşça kal Rainey, hoşça kal, iyi yolculuklar' dedi tüm kuzenleri ve fazlaca duygu katmadan, görev gereği el salladılar. Rainey Ojibwa Şelaleleri'ndeki altı haftasında onlardan biriyle bile nadiren konuşmuş olduğunu fark etti. 'İyi' dedi kendi kendine 'şimdi bu konuda bir şeyler yapmak için çok geç'

Motor çalıştı ve şoför şapkasını yerleştirdi. 'Gitsem iyi olacak' dedi Rainey Ingebjorg'a.

'Tamam, evladım' dedi Ingebjorg, koluna yalancıktan bir yumruk atarak. Ingebjorg titriyordu, dudakları ve göz kapakları hafif bir titremeye tutulmuştu. 'Sana ekstra soslu üç tane jambonlu sandviç yaptım ve çantana koydum' dedi. 'Biraz da kurabiye var ve biraz zeytin. Zeytini ne çok sevdiğini biliyorum. Seninle gurur duyuyorum Rainey; bizim en iyimizsin ' dedi Ingebjorg vakur, Rainey' i kucaklarken. 'Sen hepimizi gururlandırdın. Başarılı olacaksın, yaz bir kenara. Bunu sen doğduğundan beri biliyorum.' Rainey Ingebjorg'un sıcak, ağır, terli vücuduyla ve sırtına dayanmış şişmiş elleriyle boğulduğunu hissetti. Kucağından sıyrıldı ve yanına doğru adım attı.

'Bu otobüs Peoria'ya gidiyor' dedi Ingebjorg, şoförün penceresindeki yazıyı kontrol ederek. 'Milwaukee'de inmeyi unutma, tamam mı?'

'Unutmam' diye söz verdi Rainey.

Ingebjorg otobüsün ilk iki basamağını çıktı. 'Milwaukee'de inmesini sağlayın' diye fısıldadı şoföre. 'Belki tahmin edemezsiniz ama daha on üç yaşında.'

Otobüs şehre giden otobana doğru cadde boyunca ilerlerken Rainey Ojibwa Şelaleleri'nin görüş alanından çıkışını seyretti. Birkaç dakika içinde gitmişti. 6500 kişilik bir kasaba aynı bu şekilde yok olabilirdi, yoğun bir kavak ve huş ağacı ormanı ve parlak kayaların üzerinde kurdeleymiş gibi incecik akan dereler bırakarak. Otobüsün içinde bile hava temiz ve serindi. Rainey sandviç torbasını açtı. Çantanın dibinde salamura kokusuna bulanmış 20 dolar duruyordu. Paranın üzerine iliştirilmiş bir not vardı Ingebjorg'dan – 'Kendine güzel bir şey al' diyordu ve kocaman bir kalp, gülen bir surat imza yerine geçiyordu.

Rainey ağlamak istedi. 'Ingebjorg Teyze'yi itelememeliydim' diye kendi kendini azarladı. 'Onu bir daha ne zaman göreceğimi kim bilebilir. En azından beni biraz daha şımartmasına izin vermeliydim. Büyükannemlerle birlikteyken daha iyiyim; onlar beni çok az şımartıyor ve bu da tam benim hakettiğim kadar.'

Rainey otobüs güneye yönelirken manzaranın değişmesini izledi; ormanlar yok oldu ve yerine mısır tarlaları ve otlaklar geldi; eyaletin geniş beli boyunca altın bir kemer gibi duran düz, sarı çiftlik şeridi. Yıllar önce bu ülkeye gelen ve Wisconsin'e yerleşen Mormor'un ailesini düşündü. Ne kadar cesurlarmış, denizde birkaç hafta geçirmişler, asla geri dönmeyeceklerini biliyorlarmış. Rainey kendini göçmen bir kız olarak resmetmeye çalıştı -Hill Street Blues'suz, Johnny Carson'suz, Tiger Beatdergisiz, beyzbol, Twinkies, Hostess tartları olmadan nasıl yaşardı? Asla öyle yaşayamayacağını biliyordu. Onların bizim için yaptıklarına asla uygun olarak yaşayamayız; asla çektiklerine değmeyecek.

Rainey kızıla yakalandığında Mormor'un söylediklerini hatırladı: 'Babam kereste fabrikasında bir adam öldürdü, bu nedenle Lyngdal'ı terk etmek zorunda kaldık. Babam hapse girmeden önce kaçmalıydık. Anneannemin babasının kızgınlığının patlaması bizi sürgüne yolladı, diye düşündü Rainey. Belki de bu yüzden hepimiz mutsuzuz. Kanımızda bir cinayet var. ama bir gün düzelteceğim. NBC haberleri için çalıştığımda, kendimi Norveç'e gönderteceğim ve Lyngdal'a gideceğim, nereden geldiğimizi görmek için. Orada yaşayan uzak kuzenlerimi bulacağım ve bunca yıl sonra kopukluk düzeltilecek. Sonra eve geri döneceğim ve Mormor'a, Ingebjorg'a ve diğer herkese bunu anlatacağım.

Rainey bir kalem ve müsvedde kağıt aldı ve Ambrose'a ilk mektubunu yazmaya başladı. 'Sevgili Angie' diye yazdı, Mormor kağıdı bulur diye. 'Ojibwa Şelaleleri'nde karşılaştığımız için çok memnunum…'

Rainey Altıncı Cadde'deki Milwaukee Greyhoud Terminaline ulaştı ve akşam olmadan Wisconsin Avenue'daydı. Ve Sandstone Avenue'ya geri dönmek için 20 doları taksi tutmakta kullandı. Mormor ve Büyükbaba Garth eve Rainey'den sadece birkaç dakika önce varmış olmalıydılar –hâlâ pencereleri açmakla ve arabayı boşaltmakla meşguldüler, taksi Rainey'yi getirdiğinde.

'Ben geldim' diye seslendi mutlu bir şekilde. İkisi de bakıp başlarını salladılar yorgun ve bitkin görünüyorlardı.

'Büyük bavulu içeri getirmemize yardım et' dedi Mormor ona. Rainey koca bavulu kavradı ve arka kapıdan içeri taşıdı. Mormor perdeleri açtı ve ışığı yaktı. Yumrukları kalçasında mutfağı ve çalışma odasını dikkatle inceledi, sanki tüm bitkilerin ölmesinden mutlu olmuş gibi. 'Gördün mü? Ne demiştim? Ethel'in her gün ge-

lip çiçeklerini sulamayacağını biliyordum. Biliyordum. Hayat Ağacı'nı seyretmekle öyle meşgul ki. İddiasına varım sadece bir ya da iki kez gelmiştir.'

'Hawai nasıldı?' diye sordu Rainey.

'Nefis' dedi Büyükbaba Garth, yüzü sevinçten parlayarak. Yüzü kırış kırış oldu, gözlerinin etrafı yanmış ve burnunun ucunda kırmızı bir deri parçası soyuluyordu. 'Gelecek yıl tekrar gitmeye karar verdik.'

'Gerçekten hoştu' diye ekledi Mormor. Aynı broşürlerdeki gibi - palmiye ağaçları, hindistan cevizi ağaçları ve bembeyaz kumlu sahiller. Sabah çok az yağmur yağıyor ama sonra günün geri kalan kısmı güneşli. Güzeldi. Çok fazla güzel, gerçekten. Bir düşün, bazı insanlar uyanıyorlar ve her gün orayı görüyorlar. Onlardan biri olmadığıma memnunum. Bu gaddarlık olurdu. Çok fazla olurdu.'

Bavulları açmaya koyulduklarında havada bir yenilik, bir formalite vardı. Üzerlerinde yabancıların kibarlığı vardı, sanki on üç yıl boyunca hep birlikte yaşamamışlar gibi. O on üç yıl boyunca bu, ayrı oldukları, evden uzak kaldıkları en uzun zamandı. 'Biraz İtalyan yemeği ısmarlayalım' diye önerdi Büyükbaba Garth. 'Öyle açım ki bir atı bile yiyebilirim'

'Ah evet, evet, lütfen' dedi Rainey.

'O pis İtalyan yemeklerini bilmiyorum' diye homurdandı Mormor başını sallayarak. 'Midemi ekşitiyor, tüm o baharatlar. Domuz kızartması ve patatesin nesi var? Yiyeceğimizi tüm o baharatlarla kaplamamıza gerek yok. Yediğimiz şeyin tadını alabilmeyi severiz biz.' Ama Mormor yemek pişiremeyecek kadar yorgundu ve buzdolabıyla kiler de, hiç kimsenin alışveriş yapmaya zamanı olmadığından bomboştu.

Böylece Badalamente'den pizza ve spagetti ısmarladılar ve bunları şimdiye kadar hiç mi hiç yapmadıkları bir şekilde, paketinden çıkarmadan yediler. 'Tabaksız, çatal ve bıçaksız yemek günahtır' dedi Mormor. 'Soyumuz çiftçi olabilir ama artık çiftçi değiliz.' Rainey de Büyükbaba Garth da onu dikkate almadılar. Yemek güzeldi, sıcak ve baharatlı, biber ve soğan dolu ve sıcak ekmek, peçetelerde ve eğreti tabaklarda iz bırakan zengin soslar. Ancak yemeyi bitirdiğinde Rainey yolculuktan sonra ne kadar sıcak, kuru ve aç olduğu ve tekrar evde olduğu için ne kadar şaşırtan bir mutluluk içinde olduğunu fark etti.

Yemekten sonra Mormor ve Büyükbaba Garth Rainey'ye hediyelerini verdiler. İlk olarak çok renkli bir tişörtün olduğu kutuyu açtı, denediğinde kollarını sıkan ve göğüs bölgesinde çok dar gelen. Sonra kaliteli, uzun deniz kabuğundan bir kolye ve ona uygun kaliteli küpeleri açtı. 'Teşekkürler, bunlar müthiş' dedi hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak. Ama emindi ki Mormor ve Büyükbaba Garth onun ne hissettiğini söyleyebilirlerdi. Bunlar kötü hediyeler değildi, sadece ona uymadılar. Mormor ya da Büyükbaba Garth evden uzaktayken Rainey'nin olduğundan daha küçük ya da Ojibwa Şelaleleri'ndeki süre içinde bir yaz boyunca büyüyeceğinden daha fazla büyüdüğünü düşünmüşlerdi. Rainey hangisinin gerçek olduğunu bilmediğinden sıkıldı.

'Ojibwa Şelaleleri'nde iyi vakit geçirdin mi?' diye sordu Mormor ona, kahve fincanı elinde otururken.

'Evet. Mükemmeldi' diye cevapladı Rainey.

'Güzel çocuklarla tanıştın mı?' diye sordu Büyükbaba Garth.

Rainey başını salladı. 'Hayır. Çoğu zaman kasabadan kızlara takıldım' dedi onlara, dudağını ısırarak. Onlara Ambrose hakkındaki her şeyi anlatmayı öyle çok istedi ki, nasıl büyüyüp değiştiğini, da-

ha uzun ve daha ince olduğunu. Şimdi genç bir aktördü, ciddi ve ağır başlı ve hayallerine tamamen sadık. Ve yıllar önce onun ektiği o arkadaşlık ruhu hâlâ içindeydi, azametli bir yürüyüş gibi, sert ve nazik bir vuruş gibi büyüyerek. Anlamıyorsunuz, o benim kardeşim. Tanrı'nın benim sahip olmamamı istediği kardeş, çünkü ben yalnız bir çocuk olmamalıydım, bunu şimdi biliyorum. Bu sizin hatanız –annem gitti, bana bir kardeş vermeden ve şartlar bunun yerine bana Ambrose' u verdi.

'İyi, kasabada kızlarla ne yaptınız?' diye sordu Mormor. 'Resim sergisine gittiniz mi?'

Rainey onlara gerçek olmayan bir şey söylemek istemedi. 'Hayır ama Angie Danvers diye bir kızla tanıştım. Yüzmeye, alışverişe filan gittik. Boston'lu ve ben ona yazacağım. İlişkimizi koparmayacağımıza söz verdik.' Yalan söylemek zorunda olmaktan utanıyordu ama utancı bir çeşit ceza olarak kabul etti. Bazen doğrusu buydu, kötü hissetmek daha iyidir.

Birden telefon çaldı. Mormor ve Büyükbaba Garth birbirlerine baktılar, ikisi de kıpırdayamayacak kadar yorgundu. 'Ben bakarım' dedi Rainey, ayağa kalkarak.

'Alo?' dedi.

'Rainey?' Ingebjorg Teyze'ydi. 'Seni kontrol etmiyorum ama eve sağ salim varabildin mi?' Sustu. 'Sanırım varmış olmalısın çünkü şimdi seninle konuşuyorum.'

Rainey yatağa gitmeye hazırlandığında yatak odasında ve koridorda büyükannesigilin tanıdık seslerini duymaktan mutluydu. Banyodaki işlerini bitirmelerini sabırla bekledi böylece çilleri arasında büyüyen küçük sivilceleri bulmaya ayrılan yirmi dakikalık törene başlamak için özgür olacaktı. Sülfür kokan merhemi çenesine

ve alnına sürmeyi seviyordu –bu onun sonunda gerçek bir genç kız gibi görünmesini sağlıyordu– ve bacaklarındaki ve koltuk altındaki şeftali rengi tüyleri tıraş ederken her seferinde heyecanlanıyor ve panikliyordu.

Yatak odalarının kapısının kapandığını duyduğunda Rainey kendi kendine gülümsedi. Onlar için hayal ettiği tüm o korkunç kaderler yaşanmamıştı; evdeydiler ve iyiydiler. Ama hâlâ kendisine bile kabul ettiremiyordu, ne kadar yorgun göründüklerini ve hatırladığından ne kadar fazla yaşlı olduklarını. Gençleştireceğine yolculuk onları yorgun düşürmüştü. Tekrar yolculuk edebilirler mi diye tereddüt etti. Büyükbaba Garth gelecek yıl yapılacak bir başka yolculuktan bahsederken bile, bunun onlar için bir başlangıçtan çok bir son olduğu hissine kapıldı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve adımlar banyoya doğru hareket etti. Sonra kapıya hızlıca vuruldu. 'Rainey, çöpü dışarı çıkarmayı unuttun mu?' diye sordu Mormor.

'Unuttum' dedi Rainey yavaşça, ürktüğünü aynada görerek.

'O İtalyan yemekleri tüm evi kokutacak. Hepimizin tatile gitmiş olması görevlerini yapmayı bırakman anlamına gelmez' dedi Mormor sertçe.

'Biliyorum. Üzgünüm, unuttum. Şimdi yaparım.' Rainey kapı koluna uzandı.

'Yok, dert etme' dedi Mormor yorgun. 'Geç oldu. Erken kalk ve yarın sabah yap.'

'Tamam, şimdi yapabilirim' diye ısrar etti.

'Yok, Rainey. Yatağına git uyu. İyi geceler.' Mormor'un sesinde tanıdık gelmeyen bir yumuşaklık vardı.

'İyi geceler' diye cevapladı Rainey, şaşkın.

BÖLÜM III

DOKUZ

Ocak 1988
Milwaukee, Wisconsin

Rainey McBride on yedi yaşındaydı ve lise eğitimini bitirmesine altı ay kalmıştı, yıllardan beri ilk kez tavan arasına tırmanıp, doğumunu haber veren gazete kupürünü içeren zarfı aldığında. Zarfı odasına götürdü ve yatağına oturdu. Zarfı açtığında ve annesinin yıpranmış, solgun fotoğrafına bakarken elleri titriyordu. Rainey annesinin uzun siyah saçlarını, göz kamaştıran gülüşünü, övünen yeşil gözlerini inceledi. Bende Mary Jane'den hiçbir şey yok, diye düşündü Rainey üzgün. Bana sağlam ve dayanıklı bir şey veremeden ayrıldı. Biraz daha büyüdüğüm her yıl onu gittikçe az hatırlıyorum. Şimdi sanki hiç annem olmamış gibi.

Rainey aynaya baktı ve kendi görüntüsünü inceledi. İnce bir vücudu vardı ve bir metre elli altı santimle yetişkin boyuna erişmişti. Sık, kızıl saçları omuzlarındaydı ve altın benekleri vardı. Buna rağmen kısa ve kalın burnu, azimkar küçük çenesi, umduğu kadar yok olmayan çil sürüsü karşısında üzüntüye kapılırdı. Kendi yüzü annesininkinin sıcaklığını taşımadığı ve Mormor'un solgun, sulu, buz mavisi gözlerini aldığı için üzülürdü.

Rainey, kendi bebek kafasına yaslanmış Mary Jane'in sabırsız

yüzünün hatlarını izleyerek annesinin resmine daha şefkatle baktı. O dokunuşu hatırlamaya çalışırken boynundan aşağı doğru bir sinir boşalması hissetti. Başının arkasındaki nefesin yakınlığını, okşanmayı ve fısıltıyı özledi. 'O zaman öyle gençtin ki' dedi Rainey fotoğrafa. 'On altı. Benim olduğumdan bir yaş daha küçük.' Rainey dümdüz karnına dokundu; küçük, sert memelerine. Göğüsleriyle kalçasının arasındaki ince, bastırılmış et çukurunda bir bebek taşımayı tasavvur edemiyordu. On yedi yaşındaki Rainey hiç kimseyle ateşli bir şekilde öpüşmemişti. 'Korkmuştun, yalnızdın ve hâlâ abinin yasını tutuyordun' dedi Rainey annesinin resmine. 'Kaçtığından dolayı seni affetmek kolay.' Sustu ve derin bir nefes aldı. 'Anlaması daha zor olan, niye hiç geri dönmediğin.'

Rainey odasından baktı, hala pelüş hayvanlarla, aynanın etrafındaki tahta çerçeveye sıkıştırılmış, köşesi kırık beyzbol kartlarıyla dolu odasına. Duvarların neredeyse her santimetre karesi bir ödül ya da o tip bir belge ile doldurulmuştu. Ulusal Onur Derneği, 1987 Yılı Genç Lutheran'ı, Rutherford B. Hayes Lisesi Onur Listesi, Başkanlık Akademik Başarı Konseyi. Rainey çok fazla çalışmış olmasından dolayı gurur duyuyordu, fakat hiçbir şey içinde hissettiği dırdır eden boşluğu silemezdi; kalbinin tam altına düşen asılı, saklı bir gölge. Ambrose her zaman onun 'tutkusunu bulmadığını' söylerdi, ama bir keresinde bulmuştu, onu tüm benliğiyle kabul edecek ve o her boşluğu dolduracaktı.

'Peki ama bu tutku nasıl hissedilir?' diye sormuştu ona sinirli. 'Belki de yaşamış ama fark etmemişimdir.'

'Yok, o seni vurduğunda bilirsin' diye açıkladı sabırla. O senin ruhuna dokunacak; o arkandan sessizce yaklaşan şey olacak ve kulağına fısıldayacak. 'Ben haklıyım, ben haklıyım, ben haklıyım.'

Rainey içini çekti ve gazete kupürünü, yıpranmış sarı zarfa tek-

rar koydu. Şu anda annesini düşünüyor olmak çok acı vericiydi. 'Ben kendimim, sadece kendim, düşüncelerim sadece bana ait' dedi yavaşça, gözlerini kapatıp yavaş yavaş ileri geri sallanırken. 'Ben Rainey'yim, Rainey benim.'

'Rainey! Aşağıya in – gitme zamanı.' Mormor Rainey'nin konsantrasyonunu bozan, onu bu karlı cuma sabahının gerçeklerine geri getiren kuvvetli bir sesle merdivenden bağırdı.

'Geliyorum' diye seslendi Rainey aşağıya, gizli zarfı yatağının altındaki saklama yerine kaydırırken. Ayağa kalktı, sade eteğini ve bluzunu düzeltti ve gülümsemeye çalıştı. 'İşte' dedi kendi kendine 'Birkaç saat içinde, Ambrose'u tekrar göreceğim' Uzun süren gizli arkadaşlığın tatlı, ağır suçluluğu ile bir heyecan titremesi hissetti.

Rainey, Mormor ve Büyükbaba Garth'ı merdivenin altında sabırsızlıkla beklerken bulmak için odasının kapısını açtı. Mormor ellerini yıpranmış bir elbezine kuruluyordu, Büyükbaba Garth gri fötr şapkasının altında ışıldayarak, kocaman atkısının uçlarını sinirle çekiştiriyordu. Rainey merdivenleri aceleyle indi, basamakları ikişer üçer atlayarak. Acele etti ama onlar beklediğinden değil, bu şekilde inme hissini sevdiğinden. Mormor ve Büyükbaba Garth çok yaşlılar, diye düşündü şefkatle, yaşlı, yaşlı, yaşlı. Duvardaki eski fotoğrafları andırmaya başlamışlardı, göç eden atalarının asık suratlı, çizgilerle dolu çehrelerine bürünerek.

'Bir film yıldızı kadar güzel görünüyorsun' dedi Büyükbaba Garth Rainey'ye merdivenlerin son basamağına gelip kabanını aldığında. Garth atkısını sıkıca bağladı ve yıpranmış ucunu arteritli omuzunun üzerine attı. 'Rhonda Fleming, ona benziyorsun' Rhonda Fleming? Rainey Büyükbaba Garth' ın 1964' ten beri sinemaya gitmemiş olduğunu biliyordu. 'Güzel gözükmüyor mu, Sonja?'

Mormor elbezinin bir ucunu önlüğünün beline sıkıştırdı ve kol-

larına dayandı, Rainey'i dikkatlice, kısık gözlerle incelerken.' İyi görünüyor' dedi Mormor tarafsız. 'Ama ben hala o kadar makyajı onaylamıyorum! O hızlı yaşayan üniversiteli oğlanların kızımızın kolay lokma olduğunu düşünmelerini istemeyiz.' Mormor başparmağını ıslattı ve Rainey'nin yanağındaki kızarıklığı silmeye başladı. Mormor'un elleri kabak, çürük elma ve amonyak kokuyordu, kokular öyle yoğundu ki Rainey'nin gözleri sulandı.

'Mormor, yapma' dedi Rainey, başını eğerek.

'Neyi yapmayayım?'

'Telaşlanma.' Rainey uzandı ve Mormor'un parmaklarını sıkıca kavradı, şişmiş eklemleri şefkatle tutarak.

'Uff da! Orada Illinois'de iyi davranmayı unutma, yoksa eylülde gelmeni istemezler' dedi Mormor sertçe.

'Bu müstakbel öğrenciler için bir oryantasyon hafta sonu' diye hatırlattı Rainey ona. 'Beni kabul ederlerse bu büyük oranda notlarımdan dolayı olacak.'

'Eğer? Eğer seni kabul ederlerse?' diye karşı çıktı Büyükbaba Garth. 'Nasıl etmeyebilirler? Sınıfının birincisisin, Okul Yetenek Test'inde yüzde birin içindesin. Tabii ki seni alacaklar ve bundan da fazlası, sana sahip oldukları için şanslı olacaklar?'

'Babası, tutumlu ol' diye uyardı Mormor. 'Kibirli olmasını istemeyiz. Hadi şimdi siz ikiniz, geç kalıyorsunuz' Onlara kapıya kadar yol gösterdi, sonra birden durdu 'Ah! Gitmeden...' Mormor salondaki masadan kahverengi bir kağıt torba aldı ve onu Rainey'nin spor çantasının içine tıktı, fermuarı zorla açıp kapayarak. 'Biliyorum Illinois'de yiyecek var ama yolda acıkırsan diye sana atıştıracak bir şeyler hazırladım.'

'Bir şeyler mi?' diye sordu Rainey.

Mormor başını salladı 'Küçücük bir şey. Bir avuç zeytin, biraz

çikolatalı kurabiye ve iki sandviç – braunschweiger ve beyaz ekmeğin üstünde mayonez ve hardal.' Mormor Rainey'yi bileğinden sıkıca tuttu ve sertçe gözlerinin içine baktı 'Rainey gitmeden sana söylemek istediğim bir şey var.'

'Tamam' dedi Rainey. Omuzlarını dikleştirdi, ciddi ve önemli bir şey duymayı bekleyerek.

'Üniversitede hiç kabuklu hayvan yeme' diye uyardı Mormor, parmağını sallayarak. 'Gazetede okudum, bir sürü çocuk kafeteryadan hepatit kapıyormuş batıda.'

Hemen hemen çalışamaz hale gelmiş, bakır renkli Oldsmobile'le Evanston'a giderlerken, Büyükbaba Garth Rainey'ye okula yeni başlayan ve son sınıfta olan çocukların avantajlarını yok etmek, çok fazla çalışmamak, daha çok parası ya da daha iyi bir öğrenimi olan insanların karşısında kendini küçük görmemek konularında ders verdi. 'Sen iyi, onurlu, çalışkan insanlardan geliyorsun Rainey bunu asla unutma' dedi ona. 'Bazı insanlar vardır en iyi arabaya, en iyi giysilere ya da en iyi başka bir şeye sahip olamadıkları için insanlarla dalga geçmeye çalışırlar. Sana bulaşmalarına izin verme. Kafanı dik tut ve onlara gururla 'Ben Rainey McBride'ım de.'

Rainey içini çekti, arabanın ön koltuğundaki suni sıcaklıkta bol bol terleyerek. Büyükbaba Garth öyle yavaş sürüyordu ki diğer arabalar tam arkalarına kadar yanaşıyorlar, sıkıntılı bir şekilde kuyruk oluşturuyorlar ve sonra ileri fırlıyorlar, karla kaplı otobanda hızlanırken korna çalıp, el işaretleri yapıyorlardı. 'Büyükbaba Garth, üniversite daha dokuz ay sonra açılacak. Niye tüm bu şeyleri şimdi anlatıyorsun?' diye sordu.

Kıkırdadı. 'Çünkü, eylülden çok önce muhtemelen beni dinlemeyi keseceksin. Henüz verebilirken şimdi sana tüm tavsiyelerimi

edeceğim.'

Rainey onun yalnızca şaka yaptığını biliyordu ama yine de incinmişti. 'Gerçekten seni dinlemeyi boşvereceğimi mi düşünüyorsun? Hep senin tavsiyelerine uymadım mı?' diye sordu.

'Evet şimdiye kadar hep uydun' diye kabul etti. 'Rainey, sadece söylemek istiyorum. Hep en çok sevdiğimiz kişilerin ihanetine uğradık.'

Evanston'a vardıklarında Büyükbaba Garth Oldsmobile'i yolun kenarına, Northwestern Üniversitesi'nin kampus girişinden bir blok uzağa çekti. 'Seni burada indireceğim' dedi dikkatle, gözleri yolu izliyordu. 'Yoksa park etmem gerekecek ve gece olmadan eve asla ulaşamayacağım. Yeterli paranın olduğuna emin misin?'

'Evet, eminim' diye cevapladı '150 dolarım var' cüzdanındaki kağıt para rulosuna yavaşça vurdu.

'Temiz mendil?'

'Evet.'

'Çiklet?'

'Hı, hı. Dört paket' diye cevapladı sabırla.

'İyi. Şimdi, bizi araman gerekebilir diye cebinde bir çeyreklik saklamayı unutma' dedi.

'Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim' diye cevapladı.

Büyükbaba Garth boğazını temizledi, direksiyondaki oyuklarla sinirli sinirli oynayarak. 'Rainey, -büyükannen– hislerini belli etmeyi sevmez, ama biliyorsun... seninle gurur duyuyor. Gerçekten, gerçekten gururlu.'

'Biliyorum' dedi Rainey, uzaklara bakarak 'Öyle olduğunu biliyorum.' Rainey kapı kolunu kavradı, arabadan çıkmaya hazırdı. Büyükbaba Garth uzandı ve elini tuttu.

'Ve eğer annen burada olsaydı' dedi dikkatli, 'eminim o da...'

'Biliyorum. Ama gitmeliyim' dedi Rainey çabucak, kendini ağlayacakmış gibi hissederek. 'Pazar gecesi görüşürüz'. Ona hoşça kal öpücüğü vermek için uzandı ama ağır kabanı onun külçe gibi eşarbına öyle takıldı ki Rainey onun yüzüne ulaşamadı. Bunun yerine spor çantasını kavradı ve ön koltuktan çıktı, geriye bakmadan açık, karlı tarlada koştu.

Kayıt formunu doldurduktan ve iki tane 'Profesörle Tanışma' oturumuna katıldıktan sonra Rainey kampüsün etrafında yürüdü, üniversitenin karanlıktaki kış güzelliğini keşfederek. Kendini eylülde derslere başlamış olarak hayal etti. İngilizce dersim şurada olacak, fen şu binada ve tarih de perşembe öğleden sonraları burada. Tam bir senaryo yaratıyordu ama fantezisi doğruymuş gibi geliyordu. Sarmaşık ve buzla kaplı binalara, uzun renkli camlı pencerelere, karla dolmuş ve yumuşamış sessiz bahçelere yakışacağını biliyordu. Burada öğrenmenin ciddiye alındığını düşündüğü için asla özür dilemesi gerekmeyecek bir yerde bulunduğunu hissetti. Her bir gün yeni bir fikir ziyafeti getirecekti –Aristotle, ekonomi, Jane Austen ve kendini zeki bakışlı ve gülümseyen Ambrose'la birlikte bir sırada otururken düşündü, her zaman onun yanında.

Rainey saat dörtteki 'Üniversite Ücretini Karşılayabilmek: Mali Destek ve Siz' konulu seminere katılmadı ve Evanston'un göbeğinde, kampüsün tam bitimindeki Barrington otelinde Ambrose'la buluşmaya gitti. Gizli bir ajan ya da casus gibi hissetti kendini, ağır kabanının yakasını kaldırıp, çenesini Mormor'un ördüğü kaşkolün derinliklerine gömerken. Ambrose'la ilişkilerini dört buçuk yıl sürdürebildiklerine, Mormor ve Büyükbaba Garth'ın herhangi bir şeyden şüphelenmemiş olduklarına inanamıyordu.

Dönen cam kapılardan otele girdi, gümüş rengi limuzin kuyru-

ğunu, fötr şapkalı kapı görevlisi ve kırmızı kepli hizmetçileri geçerek. Lobi parlak altın takıları, modacılardan gelen alışveriş çantaları olan iyi giyimli kadınlarla tıkış tıkıştı. Tüm bu karışıklığın ortasında, resepsiyon bölümünde Ambrose Torsten Dienst duruyordu. İnce, uzun ve düz omuzluydu; büyüleyici derecede sarışındı ve siyahlar giymişti.

Tam arkasına geldi 'Merhaba: Adım McBride ve ben sizin gizli ajansınızım' dedi koluna asılarak. Birden döndü, sonra şaşkınlıkla bir adım geriledi.

'Rainey!' Bir saniye için ona dokunup dokunamayacağını bilmiyormuş gibi göründü. Yüzüne doğru eğildi ve sonra geri topuklarının üstünde durdu, onu sıkıca kucaklamadan, iki yanağına küçük bir öpücük kondurmadan önce. 'Müthişsin' dedi gülümseyerek. 'Hayal ettiğimden çok daha fazla yetişkine benziyorsun. Gönderdiğin fotoğraflarda pek belli değildi!'

'Sağ ol. Sen de müthişsin. Gerçekten...artistiksin' dedi daha iyi bir kelime bulamayarak. Önünde duran uzun, yakışıklı gençten etkilenmişti, hatta eski Ambrose'un, o küçük şişko oğlanın yokluğunu hissettiğinden. O kaybolan çocuğun hayaletini ararken buldu kendini, omzunun üzerinden bir yerlere saklanmış ya da uzun Ambrose'un dirseğinden sarkan.

'Artistik. Hımın, sanırım buna alışabilirim' dedi Ambrose. Kızardı, sonra geniş, kapsamlı bir dairenin etrafında döndü. 'Trés chic, değil mi? Biliyorum siyah aktörümsü bir renktir. Ama ben seviyorum!' Resepsiyon masasının arkasındaki adam Ambrose'a ince bir kağıt parçası ile platin rengi Amerikan Express kredi kartını uzattı. Ambrose faturaya göz attı, alnı kırıştı ve kağıdın alt kısmına geniş, birbirinin içinden geçen bir imza attı. 'Şimdi odamda sentetik yastıklar ve alerji yapmayan çarşaflar hazırlandığına emin misiniz?' di-

ye sordu resepsiyoniste. 'Yarın sabahki kahvaltımla birlikte bir Chicago Tribune?'

'Evet Bay Dienst. İstediğiniz her şey dikkate alındı' dedi adam yumuşak bir sesle.

'Çok iyi' diye cevapladı Ambrose. Cüzdanını açtı ve kredi kartını içine yerleştirdi, diğer dokuz on tanesinin yanına. 'Hadi gidip bir şeyler içelim' dedi Rainey'ye tam lobinin üzerindeki asma katta düzenlenmiş küçük cam masaları işaret ederek.

'Hayır' dedi başını sallayarak. 'Yukarı çıkalım. Odana.' Oldukça şaşırmış göründü. 'Orada daha çok konuşabiliriz' diye açıkladı. Ambrose'u paylaşmak istemiyordu, ilgisiz bir sürü misafirle bile, otelin camla ayrılmış lobisinde birbirine sokulup dönüp duran. Parlak asansörle yukarı çıktılar ve Ambrose kapıyı açtı lüks, aydınlık bir odaydı, iki çift kişilik yatağı, mini barı ve altın sarısı iplerle bağlanmış uzun perdesi vardı.

'Şaşırtıcı' dedi Rainey, koşup yataklardan birinin üzerine kendini atarak. Sert yatağın vücudunun altında katlandığını ve şarkı söylediğini hissetti. 'Burası bir servet gerektiriyordur.'

'O kadar kötü değil. Her neyse, Vati her şeyi ödüyor.' Ambrose uzun siyah kabanını çıkarttı ve dikkatlice bir sandalyenin üzerine yaydı, sonra çekmeceleri ve dolapları incelemeye başladı.

Rainey sırt üstü uzandı ve başını kabarık yastıklardan birine gömdü. 'Romeo ve Juliet'in eleştirilerini gönderdiğin için sağ ol' dedi. 'Fevkalade olduğunu söylüyordu.'

'Bilirsin, şanslıydım. İyi bir prodüksiyondu' diye cevap verdi. 'Merwtio'nun oynamak için doğduğum bir rol olduğunu sanmıyorum.' Sinirli adımlarla dolaştı odada, dolapları açtı ve kapadı, televizyonun yerini değiştirdi ve sonra yeniden değiştirdi. Çantasını açtı ve bir sürü ilaç kutusu çıkardı, düzgün bir şekilde yatağın başu-

cundaki masaya yerleştirdi.

'Bunlar ne için?' diye sordu Rainey.

'Ah, sadece uyku ilaçları ve biraz vitamin' dedi ilgisiz. 'Son zamanlarda sinirlerim pek iyi değil. Söyle bakalım kampüsü gezdin mi?'

'Evet, birazcık' diye cevapladı. 'Nefes kesici. Sarmaşık Cemiyeti gibi, eski tuğla binalar ve ağaçlarla belirlenmiş kaldırımlar. Herkes çok zeki görünüyor. Derslerin gerçekten zor olduğuna iddiaya varım.'

'Rainey, burada başarılı olacaksın takma kafanı' dedi boy aynasına doğru yürürken hafif kızgın bir sesle ve solgun alnını inceledi, gözlerini kısarak. 'Aç mısın? Yiyecek bir şeyler ister misin?'

'Bilmem' diye cevapladı. 'Sanırım.' Spor çantasındaki sandviçleri düşündü ama Mormor'un yaptığı braunschweiger ve mayonezi Ambrose'un beğenmeyeceğine karar verdi. 'Şuradaki köşeyi dönünce Burger King var' diye önerdi.

Kafasını salladı. 'Hayır. Dışarıya çıkmak için hava çok soğuk. Oda servisini arayalım.' Küçük karton mönüyü kavradı ve alnını kırıştırarak baktı. 'Tercih ettiğin?' diye sordu.

'Hayır, sen seç'

'Tamam' Yatağın yanındaki telefonu kavradı ve birkaç numara tuşladı. 'Evet ben Bay Dienst. 537 nolu odadan. Sipariş vermek istiyorum. Bir Sezar salatası, bir Waldorf salatası bir Kulüp sandviç, tütsülenmiş som balığı tabağı ve iki dilim Irish Whisky peynirli kekinden. Ah ve iki kola. Hı, hı. Doğru. Teşekkürler.' Telefonu yerine koydu ve üzgün gülümsedi. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve ayaklarını halıya sürtmeye başladı. 'Umarım açsındır' dedi. 'Ben o aç olup olmadığımdan emin olmadığım garip hissi duyuyorum.'

'Ambrose, ters bir şey mi var?' diye sordu dikkatle. 'İyi misin?'

'İyiyim. Sadece biraz yorgun' dedi ayaklarını daha hızlı sürterek, kalın Burgonya halısında iki tane hüzün bırakarak. 'Noel'den önceki final sınavları gerçekten zordu.'

'Northwestern konusunda fikrini değiştirdiğini söyleme' diye yalvardı, yatakta oturarak. 'Tüm bu yaptıklarımızdan sonra lütfen Yale'e gitmeyi tercih edeceğini söyleme.'

'Hayır, öyle değil. Burası büyük bir yere benziyor. Müthiş bir yer.' Öne doğru uzandı ve parmaklarını sarı-beyaz saçlarının uzun perçeminde dolaştırdı, kirpiklerini yalayan ve tam kulaklarının arkasında biten. 'Rainey, burası tam bizim hayal ettiğimiz gibi.'

'Öyleyse ne var?'

'Şimdi söylemek istememiştim ama ben biraz... şaşkınım.' Derin bir nefes aldı. 'Okuldan ayrılmadan önce Vati aradı ve mezuniyet ödülü olarak bu yaz beni Avrupa'ya götürmek istediğini söyledi.'

'Ne kötü' diye cevapladı. Rainey 'Ben Ojibwa Şelaleleri'ne bir gezi yapacak kadar şanslı olacağım'

Ambrose içini çekti. 'Roma'ya uçacağız sonra bir araba kiralayıp kuzeye doğru yola koyulacağız, Anakara'yı boylu boyunca geçeceğiz, Danimarka'daki Løgumgårde'ye kadar. Nihayet Vati'nin çokça konuştuğu o yerleri görebileceğim. Bådsbøl'daki sahili, Ballum'daki kum tepeciklerini Niehlesen – Dients'deki mezarlığı, Schleswig – Holstein'ın kayıp prensinin mezar taşını.'

Rainey başını salladı, 'Üzgünüm ama bu işte hala kötü bir şey görüyorum.'

Ambrose ileri geri sallandı, ellerini çenesine dayayarak. 'Ah, biliyorum kulağa hoş geliyor. Ama babamla konuşmuş olsaydım keşke. Onunla gerçekten konuşsaydım' dedi Ambrose acı içinde. 'Her şey hakkında. Vati'yi öyle seviyorum ki; o acayip bir adam,

şirketini yoktan var etme şekli, küçük bir çocukken bu ülkeye gelişi ve bir kelime İngilizce bilmeden okula gitmesinin gerekmesi. Beni en iyi okullara yolladı, en iyi eğitimi almamı sağladı; önce Essex, şimdi Northwestern... sadece onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.'

'Ambrose, seninle asla hayal kırıklığına uğramaz' dedi Rainey ona. 'Hiç kimse uğramaz.'

'Ama ona o gece gerçekten neler olduğunu sormak istiyorum. Billy Amca hakkındaki gerçekleri öğrendiğinde. Soruncaya kadar... sanki aramızda bu dev duvar hep olacak. Sanki asla onun gerçek oğlu olmayacakmışım gibi.'

Rainey yuvarlandı ve dirseklerine dayanarak kalktı. 'Sen onun oğlusun. Ve bu hep böyle olacak, ne olursa olsun. Geçmişin üzerinde çok fazla durmamaya çalış. Bunun yerine geleceği düşün, ikimizin de Northwestern'de olmamız ne müthiş olacak, sahnede ne müthiş roller oynayacaksın. Tiyatroyu gördün mü? Kocaman ve tam gölün karşısında'

'Ya. Haklısın' dedi ikna olmamış bir sesle. 'Üzgünüm seni de yıktığım için, özellikle de bu günlerin bizim özel, gizli hafta sonumuz olacağını düşünürken. Bunu dört buçuk yıldır bekliyorduk. Bu benim İskandinav yanım olmalı –olası en kötü anlarda daima asık suratlı olurum.'

'Bundan daha fazlası var değil mi?' diye sordu dikkatle. 'Bana söylemediğin bir şey.'

Ambrose derin bir nefes aldı ve Rainey onun ensesinde atan sert kasları gördü. 'Evet' dedi sonunda. 'Bazen hala yaz evini düşünüyorum ve böyle yaptığımda o acıyı duyuyorum, tam midemde, burada. İşte bu yüzden o haplar –ülser olabileceğini düşünüyorlar'. Kendi karnına bir yumruk salladı ve yüzü acıyla gerildi. 'Bunu söyleye-

bileceğim tek insan sensin, ama bu en çok mutlu olduğum zamanlarda oluyor, her şey tamamen yolundayken. Geçen yıl Petruchio'nun Huysuzun Uysallaştırılması'nda oynuyordum ve açılış gecesinde tam sahneye çıkmam beklenirken onun sesini duydum'

'Kimin sesini?'

'Onun, onun' diye ısrar etti Ambrose. 'Onun sesini yıllardır duymamıştım ama o gece onun "Kendini bir şey mi sanıyorsun evlat? Sahnede bu karakterde olduğuna insanları ikna edebilirsin ama ben gerçeği hep bileceğim. Seyircileri aldatabilirsin ama beni asla aldatamayacaksın" sözlerini duydum. Sonra karnıma bir ağrı saplandı öyle kötüydü ki ağrıdan sahneye çıkamadım. Geceyi acil odasında geçirdim. Acının geçmesi günler aldı.'

'Ambrose, çok üzgünüm. Neresi acıyor göster bana. Belki yardım edebilirim.'

'Burası' dedi, göğüs kafesinin altındaki boşluğu göstererek. 'Buradan başlıyor ve sonra yayılıyor, ta boynuma kadar.'

'Göreyim' dedi yavaşça, yatağın kenarına doğru emekleyerek. 'İyileştirmeye çalışacağım.' Eliyle onu yatağa çağırdı, sinirli bir şekilde geldi, onun yanına dimdik oturdu. Rainey ellerini onun omzuna koydu. 'Kimsenin sana dokunmasına izin vermedin, değil mi?' diye sordu yavaşça, 'Yani iyi bir şekilde.'

'Hayır. Ama tabii ki erkek yurdunda çok fazla kız yok.' Gülmeye çalıştı, ama gülüşü sahte ve acı dolu idi. 'Ya sen? Bir erkek arkadaşın olmalı' dedi yavaşça uzanıp bacaklarını yatak boyunca gererek.

'Hayır.' Başını salladı. 'Birkaç kere çıktım ama ciddi bir şey yok.'

'Yalnız mısın?' diye sordu, yüzüne bakarak.

'Evet' dedi yavaşça ve kelime boğazında kıstırılmış bir yerden

kaçan buhar gibi ses çıkardı. 'Evet öyleyim.' Şimdi onun üzerine uzanıyordu, parmakları onun derisinin üzerinde dolanıp duruyordu. Bir saniye durdu, onu incitmekten korkarak. Kendisinin ona sevgiyle dokunan tek insan olduğunu biliyordu ve bu sorumluluğun tüm ağırlığını hissetti. Acısının ve hayal kırıklığının nasıl olduğunu hatırladı; elinin altında bir başka kalp gibi nasıl hızlandığını.

''Tamam' diye onu yatıştırdı, saçını okşayarak. 'Bana güvenebileceğini biliyorsun' Ambrose siyah kazağını kaldırdı ve Rainey onun karnını incelemeye başladı, kaslarla belirlenmiş bir gram yağ olmayan karnını. İnce, solmaya yüz tutmuş yara izini göğüs kafesine kadar izledi. Parmaklarını yaranın uzun ince çizgisi üzerinde kaydırırken onun titrediğini, derisinin tam altındaki halka şeklindeki enerji kütlesinin gerginleştiğini hissetti. 'Farklı bir şey göremiyorum' dedi ona, göğsüne yakın uzanarak 'Hasar görülemeyecek kadar derinde olmalı.'

'Biliyorum' dedi üzgün. 'Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.' Elini göğsüne getirdi ve Rainey onun derisinin altındaki küçük kımıltıları hissetti. Gözleri kocaman açılmıştı, göz bebekleri yuvarlak ve simsiyahtı. 'Ama en azından sen bakmaya isteklisin. Rainey sen bana baktığında ümit görüyorum; gözlerinde cömertlik görüyorum. Bazen dünyadaki herkesin benim çok, çok çirkin olduğumu düşündüklerini sanıyorum. Vücudum iğrendiriyor, bazen beni bile.'

'Yo, yo, yo' dedi ona. 'Her durumda güzelsin.' Başını onun karnına koydu ve altında onun gerginliğini hissetti bir nefeste içe çekilen. Başını kaldırmaya başladı ama o nazikçe geri itti, sabit, yumuşak ellerini kulağına koyarak.

'Şışş!' dedi ona. 'Tamam. Sadece orada kal. Bunu seviyorum.' Gevşedi, yatağa geri uzandı. Bir an için sessizdiler sonra Ambrose onun saçını okşamaya başladı. Saçını dibinden ucuna kadar okşadı,

gevşekçe avuçlarına aldı, bileği ve avcu ile hissiz uçlarını ovaladı. Rainey gözlerini kapadı, aklının birazcık sürüklenmesine izin verdi; önce Ingebjorg Teyze'nin evinde tavan arasındaydı onunla, sonra birlikte o çok eski Owauskeum Şükran Günü'nde. Şekiller çabucak kaydı, rüya gibi, oysa uykuda değildi; şu anda onun elini kendisininkinin içinde tutuyor ve et bıçağıyla kesmeye hazırlanıyordu, bir an sonra Ingebjorg Teyze'nin evinin arkasındaki yaban mersini patikasında onu öpüyordu. Owauskeum'da merdivenlerden ona güle güle diyordu ve birkaç saniye sonra otel lobisinde onu selamlamak için etrafta dolanıyordu.

Rainey nefesini tuttu ve etrafını dinledi. Onun kalbinin atışını duyuyordu, ona boğuk, uzaktan gelen bir sesi vardı. Rainey ona bu kadar yakınken bile, derisine yapışmışken bile. Onun böyle hayati bir parçası hala ulaşılamayacak bir yerde diye düşünüp üzüldü. Başını çevirdi ve onu öptü, dudaklarını hayaletimsi yaranın, kuyruk bölümüne sürttü.

Elleri bacaklarına doğru uzandı ve şişliği hissetti önce onu şaşırtan ama sonra rahatlatan.

'Hayır' dedi Ambrose yumuşak 'Yapma. Onu yapma.'

'Niye?' diye sordu. 'Niye yapmayayım?'

'Çünkü seni burada yukarıda istiyorum. Yüzümün yanında.'

'Yüzünün yanında mı?' diye sordu.

'Evet. Böylece seni görebilirim.' Aşağıya uzandı ve omuzlarından tuttu, onu yakınına, yatağın baş kısmına çekmek için gerçek kuvvetini kullanarak. Kolları Rainey'ye dolanmıştı, göğsünü onunkine bastırıyordu. 'Sen aşağılara ait değilsin. Bunun için çok iyisin. O çirkin, kötü şeyleri yapmamıza gerek yok. O iğrenç arzular. Göz göze, yüz yüze, kalp kalbe dursak daha iyi.'

Kapı sertçe çalındı ve Ambrose ileri fırladı, hızla kazağının ucu-

nu aşağı çekti. Elleri çıldırmıştı, yatak örtüsünün üzerinde dans ediyordu. 'Sadece oda servisi' diye hatırlattı Rainey ona. 'Yiyecekleri getiriyorlar.'

'Tabi' dedi Ambrose, ümitsizce yüzü kızardı ve yataktan zıpladı. Ayakkabısını giydi ve Rainey dikleşip elbiselerini ve saçını düzeltirken kapıya gitti. Rainey titriyordu, utanmış ve biraz da korunmasız kalmıştı. Bir şey yoktu diye kendi kendini rahatlattı. Yanlış bir şey yapmıyorduk.

Ambrose kapıyı açtı ve iki tane ciddi, siyah kıyafetli adam içeri girdi, kocaman gümüş tepsiler taşıyorlardı beyaz porselen tabaklarda ve incelikle sergilenmiş, ışıl ışıl süslenmiş yiyecek yığınlarıyla dolu. Ambrose cüzdanı kavradı ve açtı, kağıt para gözünden bir sürü para çıkardı. Ellerine para sıkıştırılırken adamların yüzünde herhangi bir reaksiyon görülmüyordu.

'Yeniden teşekkürler' dedi Ambrose, onlara çabucak koridora kadar teşrif edip arkalarından kapıyı kapatarak. 'Güzel, bu küçük bir ziyafete benziyor' dedi, Rainey'ye arkasını dönerek. 'Bu kadar çok yiyecek olacağını düşünmemiştim.'

Acemice oturdular ve Ambrose servis yapmaya başladı her tabağa tütsülenmiş som, salata ve süslü plastik kürdanlarla birleştirilmiş çeyrek sandviçlerden bol miktarda bölerek. Çabuk ve sessiz yediler; oda sinirli bir sessizlikle gerilmişti. Rainey yutarken gırtlağının farkındaydı ve içeceklerin sesi göğsünden midesine gürültülü bir şekilde çağıldıyordu. Birden ona garip geldi, tüm vücudu gıcırdama ve çarpıntıyla dolmuştu, bilmediği garip fonksiyonlar. Ambrose haklı, diye düşündü, karşıdan ona bakıp, yemeğini tadını çıkararak yerken. İğrenç arzulardan uzak durursak iyi olacağız. Bu şekilde hep emniyette olacağız.

Karanlık bastırınca Ambrose Rainey'yi geceyi geçireceği, öğ-

rencilerden birinin odasında yerde uyuyacağı binaya kadar eşlik etti. 'İddiasına varım burası pek rahat değildir' dedi Ambrose, North Alison Hall'ın bir yüzünde dizilmiş çirkin küçük pencere dizisine bakarak. 'Tercih edersen benimle kalabilirsin otelde.'

'Yok, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum' dedi çabucak. 'Ayrıca buradaki oda fena değil ve yurt hayatının nasıl olduğunu görmek için iyi bir yol. Müstakbel öğrencilerin çoğu burada kalıyor. Sen de istemez misin?'

'Bunu düşündüm. Ama biliyorsun...' Sesi gitti ve ellerini kabanının derin ceplerine gömdü. Günün son birkaç kar tanesi bulutları terk edip yavaşça düşmeye başladılar.' Bir düzine yabancıyla aynı odada uyumak istemiyorum. Bazen hala o berbat rüyaları görüyorum' dedi yavaşça.

'Ah' dedi. 'Bilmiyordum. Üzgünüm.' Uzandı ve yanağına dokundu, parmaklarının altında soğuk ve katıydı.

Ambrose onun elini aldı ve bir saniye tuttu, vücuduna bastırarak 'Tamam' dedi Rainey'ye. 'Onunla başa çıkmayı öğreniyorum. Gerçekten iyi gidiyor.'

'Bana niye söylemedin?' diye sordu.

'Bilmem.' Başını salladı. 'Sanırım onun yitip gitmesine çalışıyordum. Schmidt'in rüyası. Şimdi sadece rüyalar ve rüyalar hiçbir şey ifade etmezler.'

'O kötü rüyaları senden uzaklaştırabilmek için her şeyi yapacağım' dedi ona.

'Ah, Rainey' dedi üzgün. 'Bir yapabilirsen. Bu mükemmel olur.' Birden yurdun arka kapısından bir grup kız fırladı ve karla kaplı caddeye doğru koştular, zıplayıp gülerek, birbirlerinin ceketlerini çekiştirdiler. Ambrose hafifçe çekildi, sese tepki olarak geriye doğru adım attı.

'Tamam' dedi Rainey ona, kulağına fısıldamak için ulaşmaya çalışarak. 'Sadece birkaç kız. İyi geceler, yarın sabah görüşürüz' Başını salladı ve Rainey binaya doğru birkaç adım attı. Kapıyı açtı ve karanlık, nemli merdiven boşluğuna adım attı, bayat pizza ve ucuz, sulu bira kokan. Sarhoşların şarkılarını ve yukarıdaki katlarda çalan küçük çanların yansıması gibi kahkahalarını duydu. Bir saniye durdu, Ambrose'u hayal ederek, hala dışarıdaydı, ağır, çelik kapının diğer tarafında duruyordu. Kabanının yakasını çekiyor olmalıydı ve tam şimdi otele dönmek üzere geriye yürüyor. Rainey gözlerini kapadı ve evdeki odasını, dolabının arkasındaki gizli eşya kutusunu hatırladı, Ambrose'un gönderdiği ufak tefek şeylerle yıllarca doldurduğu fotoğraflar, eleştiriler, resimler ve şiirler. İyiyim, iyiyim, iyiyim. Kelimeler kafasında çınladı ilk kez yıllardır bildiği bir şeyi idrak etti –Ambrose'un ıstırabı olabilirdi ama kendi ıstırabı sadece Ambrose'du.

Pazar öğleden sonra Rainey Ambrose'u 'L' istasyonuna götürdü, O'Hane Havaalanına giden trene binip, sonra da Boston'a geri dönmesi için.

'Hinman Avenue 1835 numarada bir oda tutmayı unutma' dedi ona rüzgârda sallanıp düşecek gibi olan gıcırtılı tahta platformun basmaklarını çıkarlarken. 'Yaptığım araştırmaya göre orası derslerin olacağı yere en yakın yurt. Ve birisi bana en iyi yiyeceklerin oradaki kafeteryada olduğunu söyledi' dedi, o soğuk havada nefes almaya çalışarak.

'Tamam, tek kişilik bir oda bulursam. Oda arkadaşıyla uğraşabileceğimi sanmıyorum.'

'Ama Essex'te tek kişilik bir odam var' diye hatırlattı ona.

'Doğru. Ama Gary'i on yaşımdan beri tanıyorum. Biz... birbiri-

mizi anlıyoruz' diye açıkladı Ambrose.

'Hey, neredeyse unutuyordum. Senin için bir şeyim var' dedi, elini cebine sokarak. Bir tane Robin Yount beyzbol kartı çıkarttı ve ona verdi. Evirdi, çevirdi, yakından inceledi.

'Boy, 1.80. Ağırlık, 74 kilo. Sopa sağ elde, sağdan atar, 16 Eylül 55, Danville, Illinois doğum' diye arkadaki istatistikleri okudu Ambrose. 'Gerçekten hoş.'

'Biliyorum beyzbolle ilgilenmiyorsun, ama Robin Yount büyük bir oyuncu ve bu onun acemilik kartı. Bir gün bir sürü para edebilir.'

'Güzel' dedi, başparmağıyla ovalayarak. 'Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Sağ ol' Ceplerini aramaya başladı.

'Önemli değil, senden bir şey beklemiyorum' dedi dikkatli, giysisinin kalın katmanlarına eliyle vururkenki sıkıntısını fark ederek.

'Aslında, senin için bir şeyim var.' Çantasına uzandı ve ellerine kayıveren küçük, kumaş ciltli bir kitap çıkardı.

'Kayıp Cennet' dedi, şişkin kumaş üzerine altın harflerle yazılmış başlığı okuyarak. 'Hatırladığına inanamıyorum.'

'Tabii ki.' 'Ruhlar istediklerinde, her iki cinsiyetten biri ya da her ikisi de var olduğunu kabul edebilir; öyle sık ve öyle parça parçadır ki asil kusursuzlukları' diye ezbere okudu, gözlerini kapatarak.

'Ama bunu alamam' dedi, çabucak kitabı ona geri uzatarak. 'Bunu bana vermeyi planlamadın; Robin Yount kartını beklemiyordun.'

'Öyle mi?' diye sordu. 'İçine bak.'

Kitabın ilk sayfasını açtı, geniş, karmaşık harflerle 'Rainey'ye en iyi arkadaşım ve kan kardeşim. Sonsuza dek sevgilerle, Ambrose' yazmış olduğunu gördü.

'Garip. Birbirimizin aklından geçenleri okumuş olmalıyız' dedi

gülerek.

'Öyleyse, benim tam şimdi iki yüz otuz yedi sayısını düşündüğümü bilirsin' dedi Ambrose ve göz kırptı.

'Niye o sayı?' diye sordu, rüzgâr gözlerini yaşarttığı için yüzünü dönerek.

'Bu sabah saydım, 18 Eylül 1988'deki ilk ders günü için buraya gelmemize iki yüz otuz yedi gün var. O günü hatırla.' 'L' treni uzakta belirdi, raylarda takırdayıp önlerinde durdu.

'İki yüz otuz yedi gün. Geri saymaya başlayacağım' diye söz verdi. Çabucak yanaklarından öptü ve onu trene doğru döndürdü. Bavulunu ve çantasını aldı, elbise çantasını omzuna attı, sonra trene bindi. Otomatik kapılar kapandı ve tren uzaklaştı, Ambrose onu görmek için döndü. Avcunu işaret etti ve cama yapıştırdı, kederli gözlerle bakarak.

'Bekle, geri gel. Sana tekrar bakmama izin ver' diye fısıldadı. Atkısını omuzuna doladı ve koyu gri gökyüzüne baktı, gizlenmiş acı hissiyle birden ağır görünen. Tren raylar üzerinde uzaklaştı, ardında keskin, soğuk hava dalgası bırakarak. Derin bir nefes aldı ciğerlerinin boş çukurlarını doldurmaya çabalayarak. 'Ambrose' dedi küçük şişkin kitabı sıkıca tutarak. 'İki yüz otuz yedi gün.'

Rainey Pazartesi sabahı Rutherford B. Hayes Lisesi'ne geri döndüğünde, üniversite heyecanından sonra lisenin bu kadar aptal ve sıkıcı görünmesinden şaşkına döndü. İlk dersten önce Rainey geçen Cuma günündeki dersler için mazeretini belirten formu vermek üzere rehber öğretmeni Bayan Mitchell'e gitti.

Rainey Bayan Mitchell'e dayanamıyordu ve duyguları karşılıklı gibiydi. Bayan Mitchell üç yıl boyunca sınıf birincisi olduğu, sürekli ikinci olan Martha McCluskey'i zaferi paylaşmaktan bile mah-

rum ettiği için onu gerçekten hiç affetmemişti.

'Evanston'u sevdin mi?' diye sordu Bayan Mitchell Rainey'ye formun üzerinden bakarak. Bayan Mitchell kıvır kıvır permalı saç yığınına bir kalem soktu ve kafasını kaşımaya başladı.

'İyiydi' diye cevapladı Rainey, gerçek istekliliğini göstermek istemeyerek.

'Kampüsün gerçekten güzel olduğunu duydum' dedi Bayan Mitchell. 'Gerçekten, oldukça güzel.'

'Öyle.' Rainey ellerini önünde kavuşturdu ve mütevazı görünmeye çalıştı.

Bayan Mitchell dilini şaklattı ve başını salladı. 'Oraya gitmek için bir şeylere katlanmalısın. Biliyorsun, hala Madison'a gidebilirsin. Orası Northwestern için ödeyeceklerinin çeyreği kadar olur ve bu eyaletteki en iyi okullardan biridir.

'Biliyorum' diye cevapladı Rainey. 'Ama Madison'a gitmek istemiyorum. Northwestern'e gitmek istediğimi biliyorum. Orada kendimi evimdeymişim gibi hissedeceğimi sanıyorum.'

'Hıh. Sanıyorum sadece kendinin diğerlerinden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun' dedi Bayan Mitchell.

'Öyle düşünmüyorum' diye cevapladı Rainey.

'Bana bak. Ben Madison'a gittim. Bir başka züppe Chicago okuluna gitme gereği duymadım.' Bayan Mitchell ellerini uzattı ve masasını düzeltti; kağıt yığınları, makas ve silgiler, oğulları Pete ve Chip'in resimlerini.

'Ama, Bayan Mitchell, ben rehber öğretmen olmak istemiyorum' dedi Rainey.

'Tamam. Şanırım sen insanlara yardım edeceğin bir iş için fazla iyisin. Ama hak ettiğini bulacaksın. Göreceksin – Northwestern'de bir sürü güzel kız olacak ve senden çok şey bilecekler.' Bayan Mitc-

hell formu imzalayıp damgaladı ve bir yığının en üstüne yerleştirdi. 'Şimdi gidebilirsin Rainey. Daha fazla ders kaçırmanı istemeyiz.'

O gece Rainey bir parça kağıt aldı ve Ambrose'a yazmaya başladı, ne kadar sinirli olduğunu, günlük hayatının nasıl düşüncesi kıt, ahmak insanlarla dolu olduğunu. 'Sadece düşün, iki yüz otuz altı gün kaldı' diye yazdı mektubun sonuna. 'Bundan daha çok değil.'

Rainey 3 Şubat'ta okuldan eve geldiğinde Mormor'u telefonda yumuşak sesle konuşup başını sallarken ve sakin, azarlayan bir sesle fısıldarken buldu. Rainey onun arkasında durdu, kendini kötü haberlere hazırlayarak. İlk düşünceleri Büyükbaba Garth hakkındaydı: – Neredeydi? İyi miydi? Kötü beklentiyi çok uzun zaman önce yaşamıştı, ya öyleyse? O sabah kahvaltıda ne kadar solgun göründüğünü ve iyi uyuyamadığını söylediğini hatırladı. 'Tanrım, lütfen iyi olsun' diye fısıldadı Rainey kendi kendine.

'Ya. Hı, hı. Tamam. Oldu, haber ver. Hoşça kal.' Mormor ahizeyi yerine koydu, döndü ve Rainey'ye baktı. 'Ah, geldiğini görmedim' dedi dalgın. Mormor'un çenesi titriyordu fakat elleri hareketsizdi.

'Ne oldu? Ne var?' diye sordu Rainey nefessiz.

'Anna'ydı. Sissel'in kocası dün gece ölmüş.' Mormor'un gözleri büyüdü ve seğirmeye başladı.

'Ne?' diye sordu Rainey, ne söylediğini fark etmeden.

'Holger Dayın ölmüş Rainey'

Kelimeleri anlaması birkaç saniye daha sürdü. 'Yani Ambrose'un babasının…' diye başladı.

'Doğru.'

'Ne olmuş?'

Mormor başını salladı. 'Emin değiller. Bir çeşit mide kanaması

filan öyle anlaşılıyor.'

'Cenaze ne zaman?' diye sordu Rainey, aklı hala karışıktı.

'Bilmem. Anna söylemedi. Sanırım niye öldüğünü bulmak için testler yapılıncaya kadar beklemeleri gerekecek.'

'Ah' dedi Rainey. 'Sanırım öyle olur.' Sesi kendine yabancı geldi ve kelimeler kafasında takırdadı.

Mormor tekrar başını salladı ve ellerini önlüğüne sildi. Sonra işine, mutfağa geri döndü. 'Zavallı Sissel. O kadar yaşlı birisiyle asla evlenmemeliydi. Ne bekliyordu? İddiasına varım şimdi üzgündür.'

'Evet' dedi Rainey çantasını kavrayıp üst kata koşarak. Üzüntü ve yersiz korku duydu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Konsantre olamıyordu, Mormor'un söyledikleriyle Ambrose'u ilişkilendiremiyordu. Şimdi Ambrose neredeydi; ne düşünüyor, ne hissediyordu? Ama babası ölemez. Ölemez. Bu yaz Avrupa'ya gideceklerdi. Şimdi geziyi iptal ettirmeleri gerekecek.

Duvardaki takvime baktı –Northwestern'e iki yüz yirmi dokuz gün. Kırmızı X'lerin üzerine atladı birden, yaralara benzeyen. 'Ambrose neredesin?' diye sordu. 'Niye aramadın?' Onu dünyada bir yerlere yerleştirmeye çalışırken Ambrose çok uzaklarda gibiydi; keder evinin içinde, sessizce sığınılacak bir yerlerde. Şu anda onun nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Ama zihnindeki gözleriyle görebildiği Evanston'daki trende bulunan Ambrose'du, sert, üzgün yüzüyle ve cama dayanmış elleriyle pencerenin yanında duran Ambrose. Rainey onun belki o zaman babasının öleceğini hissettiğini ama kendisine söyleyemediğini düşündü. Ona doğru yavaş yavaş yaklaşan gölgeyi görmüştü ama konuşması yasaklanmıştı. 'Ah, olamaz, bana söylemeliydin' diye fısıldadı. 'Anlardım.' O gece Rainey Kayıp Cennet kitabını aldı ve o kollarındayken uyudu, parlak

kumaş kap derisine serinlik ve yumuşaklık getiriyordu.

Uzun ve işkenceli bir hafta boyunca Rainey Ambrose'dan hiç haber alamadı. Anna cenaze töreninin Danimarka'da yapılacağını ve Sissel'in kimseden oraya gelmelerini beklemediğini, sadece Holger'ın yakın akrabalarının; Sissel, Ambrose ve Holger'ın yurt dışında yaşayan akrabalarının katılacağı bir tören olacağını Mormor'a bildirmek için aramıştı.

Rainey Ambrose'u Essex Akademisinde aramanın boşa olacağını biliyordu, her yerde olabilirdi ama orada olmayacaktı. Holger Dienst'in ölümü Rainey'ye hiçbir şey ifade etmedi. Zavallı Ambrose dedi kendine defalarca, ama kelimeler boş ve gerçek dışı görünüyordu.

Sonra Salı günü okuldan sonra telefon çaldı ve Rainey açtı. 'Benim, evdeler mi?' diye sordu Ambrose.

Sesi öyle yaşlı ve yorgun geliyordu ki Rainey'nin tanıması bir saniye sürdü. 'Evet. Essex'de misin?' dedi çabucak.

'Evet.'

'Tamam. Orada kal. Stop - N - Go'ya gidip seni arayacağım' dedi.

'Oldu.'

'Peki' diye fısıldadı, telefonu yerine koyarak. Kabanını aldı ve merdivenlerden koşarak indi. 'Ben çıkıyorum, yarım saate dönerim' diye bağırdı Mormor'a.

'Bana bir kutu süt getir' diye seslendi Mormor ardından.

Rainey karlı, çamurlu yol boyunca koştu ve telefon kabinine girdi, kapı arkasından çarptı. Numarayı çevirirken elleri titriyordu. 'Ambrose?' diye sordu, telefonu kaldırınca.

'Rainey.'

'Ambrose, ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen yardım et. Ne

söylemem gerekiyor söyle bana.' Hatta ağır bir sessizlik vardı. 'Lütfen bir şey de.' Nefesi telefon kabininin nemli duvarlarını buğulandırmaya başladı.

'Vati öldü.' Sesi ifadesizdi; kısık ve kuru.

'Biliyorum. Üzgünüm. Neler oldu?'

'Hala emin değilim. Esrarengiz bir rüya gibi. Uyanmak ve hala onun yaşadığını görmek istiyorum.'

'Her şeyi anlat bana – nasıl başladı?' diye sordu dikkatli, hızla koşan aklını yavaşlatmaya çalışarak.

Bir sessizlik oldu ve sonra Ambrose derin bir nefes aldı. 'Bu olay olduğunda New York'taydı' diye başladı yavaşça. 'Birkaç gündür mide krampları vardı ve üçüncü gün acı öyle fazlalaşmış ki hastaneye gitti. Apandisit olabileceğini düşündüler sonra kanayan ülser olduğunu söylediler. Bazı testler yaptılar ve acısı için ilaç verdiler. O zaman dayanabiliyordu. Mutti beni okuldan aradı. Vati'nin hasta olduğunu ama hayati tehlikesinin olmadığını ve iyileşeceğini söyledi. "Şimdi sınavların var" dedi, "onları kaçırırsan olmaz." O gece daha sonra Mutti gittikten sonra bir şey olmuş. Vati'de kan pıhtılaşması ya da kanama olmuş. Midesinde bir şeyler olmuş ve ölmüş. İşte böyle, öldü.'

'Ne söyleyeceğimi bilmiyorum' dedi Rainey ona. 'Ambrose, çok üzgünüm. Sana öyle bir şey olduğuna inanamıyorum. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.'

İçini çekti. 'Ertesi gün New York'a uçtum. Böylece sınavlarımı da kaçırdım, bir şekilde daha sonraki gün, sanırım ertesi gündü, tüm zaman kavramımı yitirdim... sonra Mutti ve ben Danimarka'ya uçtuk. Vati'yi Løgumgårde'de bir köyün kilise bahçesine gömdüler. Babasının, büyükbabasının, tüm atalarımızın yanına. Niehlesen Diensts mezarlığı. Görmeliydin Rainey! Bizim prens olduğumuzu dü-

şünürdüm ama değilmişiz. Schleswig – Holstein saltanat evi hakkında konuşmaya değmez. Gerçekten, onlar domuz yetiştiren çiftçilerdi.' Uzun ve acı dolu bir süre sustu. 'Tören günü kar yağıyordu ve çok, çok soğuktu. Mutti ve ben Papazın ne söylediğini anlamadık. O kadar Danimarkaca bilmiyorduk. Bestefar öldükten sonra hiç Danimarkaca konuşmadık...Vati'nin Amerika'da gömülmesi gerektiğini düşünüyorum. Benden ve Mutti'den bu kadar uzakta ki.' İçini çekti. 'Ama istediği buydu –vasiyetinde Danimarka'ya gömülmek istemiş. Babam hiç Amerikan vatandaşı olmamış, bunu şimdiye kadar bilmiyordum. Düşün, kendi baban hakkında bunu bile bilmiyorsun.'

'Bundan sonra ne olacak?' diye sordu Rainey. Yukarı baktı, telefon kabininin üzerinde gökyüzünün kararmaya başladığını gördü. Saat dört buçuktu ve kar yağmaya başlıyordu.

'Hiçbir şey.' Ambrose sustu. 'O öldü, başka bir şey yok. Holger Olav Dienst yok. Rainey?'

'Evet' dedi, kar giysileri içindeki küçük bir çocuğun caddede top kovalayışını seyrederken. Nefesini tuttu, köşeden bir araba çıkmaması için dua etti.

'Daha hiç ağlayamadım. Sanki onun kim olduğunu, neye benzediğini filan hatırlamıyorum. Kocaman bir boşluk var, kara bir boşluk, babamın imajının olması gereken yerde.'

'Hala şoktasın, eminim.........'

'Kahretsin, saat neredeyse beş' dedi çabucak. 'İkinci zilden önce yemek salonunda olmam gerekiyor. Ama Rainey, sana söylemek zorunda olduğun bir şey daha var.'

Zorlukla yutkundu. 'Ne o?' diye sordu.

'Oradaydı.'

'Kim?'

'Biliyorsun. O... Amcam, yaz evindeki.'

'Aman Tanrım' dedi tamamen savunmasız kalarak. 'Cenazede miydi?'

'Evet. Hala şirkette bir hissesi var, açıkçası. Vati'nin avukatının bana söylediğine göre. Şirketi devralmaya çalışabilirmiş, avukata göre.'

'Ama ben onun öldüğünü sanıyordum' dedi Rainey.

'Ben de öyle. Ama ölmemiş. Rainey, oradaydı ve bana gülüyordu. Gözlerimin içine baktı ve sonra güldü.' Ambrose'un sesi gitti ve telefonu kapadı

'Ambrose?' diye sordu. 'Ambrose?' Bekledi ama sadece sessizlik vardı ve çok uzaklardan gelen durgun bir hışırtı. Rainey telefonu yerine koydu ve kabinden çıktı.

Etrafındaki her şey birden soğuk, sert ve zalim göründü. Yağan kar göz kapaklarına çarptı, görmesini zorlaştırarak. Trafik sesi çok fazlaydı, çok metalik. Rainey eve gidemeyecek kadar sarsılmıştı, bunun yerine kafasını boşaltmaya çalışarak bir süre eski oyun sahasının etrafında yürüdü.

Neler olduğunu, nelerin değiştiğini anlayamıyordu. Bu muazzam bir şeydi ve etrafındaki her şey tamamen aynı gibiydi. 'Dayım dünyadan gitti.' Kelimeleri sesli söyledi, kendi kendine. Ama, Holger Olav Dienst'i sadece Ambrose'un babası olarak tanıyordu, bir kişi olarak değil. Ve şimdi onu hiç tanıyamayacaktı; ilelebet kaybolmuştu. Bu dünyada bağlanacak yeterince şey yok, diye düşündü. İsimler ve yüzler hiçbir şey ifade etmiyor, insanlar sessizce ölüyor. Gecenin yarısında sıvışıp gidiyorlar ve seni hiçbir şeysiz bırakıyorlar; sade soğuk, karlı bir mezarlık ve yanında duran garip insanlar, bir zamanlar bildiğin ama şimdi unuttuğun bir dilde konuşan. Kendi babamı hiç görmedim. Annemin nerede olduğunu bilmiyorum.

Ölmüş de olabilir. Bir zamanlar onun vücudunun bir parçasıydım ve şimdi onun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum. Ambrose'un artık babası yok. Benim gibi. Şimdi daha çok benziyoruz birbirimize, ikimiz de yetimiz. Yok, diye düşündü fikrini değiştirerek, şimdi birbirimize daha az benziyoruz. Ambrose benim hep önümde duran o kapıdan geçti ve diğer odaya girdi.

Rainey Stop – N – Go'ya kadar geri döndü ve ısınmak için içeri girdi. Parka ve kürk şapka takmış üç kamyon sürücüsü tezgâhın önünde birbirine sokulmuş ayakta duruyorlar, kahvelerini yudumluyorlardı. Kupaları yüzlerine öyle yakın tutuyorlardı ki buhar yükseliyor ve buz tutmuş kirpiklerini eritiyordu. Rainey bir avuç dolusu gereksiz yiyeceği raftan aldı – iki küçük Debbies, bir Hostes tartı, bir Buz Topuve bir paket Cheetos.

'Atıştırma krizi mi?' diye sordu tezgâhın arkasındaki kız.

'Hım, evet' dedi Rainey çabucak. Parlak renkli metalik paketlere baktı ve iştahının kaçtığını fark etti.

Rainey eve döndüğünde kendini yorgun ve ağır hissetti. Botlarını çözmek için eğildiğinde sırtı ağrıyor, elleri acıyordu. Akşam yemeği düşüncesinden hoşlanmadı, bir tabak karaciğer ve tatlının önünde oturup, okul hakkında konuşmak, hiçbir şey olmamış gibi. Bu ona verilmiş bir ceza olabilirdi, bu sessizlik Ambrose'la olan ilişkisi için ödeyeceği bedeldi.

'İyi misin Rainey' diye seslendi mutfaktan.

'Evet' diye cevapladı.

'Bana süt almayı hatırladın mı?'

O gece Rainey listesinden bir sayının üzerine daha çarpı koydu – Northwestern'e sadece iki yüz yirmi iki gün kalmıştı. Yatağına çıktı ve aklına dua etmek geldi. 'Ambrose için dua etmeliyim. Amb-

rose ve babası için' dedi kendi kendine. 'Evet, yapmam gereken bu.' Yatağından çıktı ve yanına diz çöktü, ellerini battaniyelerin katları üzerinde birleştirdi. 'Sevgili Tanrım...' diye başladı. 'Sevgili Tanrım...' Devam edemedi; doğru kelimeleri bulamadı. Ölüm vardı, etrafında dolanıyordu, ama ölüm hakkında gerçek ya da somut hiçbir şey yoktu.

Yatağa yeniden girdi ve sonunda uykuya daldığında uzun zaman önce olan bir şeylerin rüyasını gördü, yıllardır hafızasının derinliklerine gömülmüş bir şeyi. Büyükbaba Garth'ın erkek kardeşi Rory'i gördü. Rory McBride ailesinin yüz karası olmuştu ve öldüğü zaman, Rainey on yaşındayken Garth ve Rory neredeyse yirmi yıldır görüşmemişlerdi. Rory Reno, Nevada'da yoğun bir içki ve kumar gününün ardından, bakımsız bir yol kenarı otelinde uykusunda ölmüştü. Cesedi bulan bir fahişe idi.

Rory'in başka kimsesi olmadığından cenazesini alıp Milwaukee'ye getirmek ve gömmek Büyükbaba Garth'a düşmüştü. Papaz Jeff bir tören yapmayı önermiş, bu Mormor'u hiç memnun etmemişti. 'Rory Lutheran olarak kutsanmadı' diye ısrar etti. 'Kendisi gibi insanların yanına gömülmeli. O kendi sınıfına ait.' Garth'ın ailesi hep İrlandalı Protestan'dı, Mormor'un sık sık unutmuş gibi göründüğü bir konu, ancak Garth Lutheran olmayı hiç dert etmemişti.

Normalde Mormor'un ailesinde çocukların cenaze törenlerine katılmalarına izin verilmezdi. Ama Rory öldüğünde Mormor Rainey ve kuzenlerinin törende yer almalarına karar verdi. Bu sefer doğru olduğunu çünkü kimsenin Rory'yi gerçekten sevmediğini söyledi. Mormor bir uyarı yapmaya çalıştı –'ailenizi terk ederseniz geri dönüşünüz böyle olur' diye.

Rainey, Büyükbaba Garth, Ervald Dayı ve Ervald'ın oğlu Stevie, cenaze evinden iki adamla birlikte Amtrak istasyonunda tren-

den alınacak olan cenazeyi görmeye gittiler.

'Rory'e bilet kesmişler mi?' diye fısıldadı Stevie yanında duran Rainey'ye.

'Yok, sanmıyorum' diye cevapladı Rainey. 'Bence ölmüş insanlar bedava gitmeli.'

'Vay. Adil değil – ölmüş gibi yaparsın.'

'Kes sesini, aptal, yapamazsın' diye ısrar etti Rainey.

'Ceset bir koltukta mı?'

Rainey bir an için düşündü. 'Hayır, tabi ki değil. İddiaya varım, onu sarmaladılar ve eşyalarla birlikte sıkıştırdılar. Bu yüzden ihtiyacı yok' diye açıkladı.

Gürültülü bir düdük sesi ve rüzgâr fışkırmasıyla, Hiawatha Special istasyona girdi ve duracağını ilan etti. Onlarca insan trenden aktı ve platformda, önce yoğun, muntazam bir kitle vardı ve sonra daha yavaş düzensizleşti.

'İşte orada' diye başlamıştı Rainey, birden trenin uzak köşesinden platform boyunca üzerinde kocaman tahta bir tabut bulunan bir arabayı çekerek iki adam gelince. Rainey zarif, iyice yağlanmış tekerlerin üzerinde önüne kadar gelen uzun kahverengi tabutun dini törenine hayran kalmıştı. Getiren adamlar arabayı istasyon dışına ve St. Paul Avenue'ya götürecek cenaze evinden gelen adamlara teslim ettiler.

Saçları düzgün ayrılmış ve zarif klapalı iki uzun adam cenazeyi bekleyen cenaze arabasının karanlık bölümüne yüklerlerken Büyükbaba Garth şiddetle başını salladı. Rainey ve Stevie, farbalı krem rengi perdeli o gizemli, kapkara arabanın donmuş camlarına ve arka kapıda altın harflerle Torgesen Kardeşler Cenaze Evi yazan kelimelere kaçamak baktılar. Adamlar arka kapıyı çarparak kapattılar ve ses sanki üzerlerinde yankılandı, havada bir andan daha

uzun kalarak.

Stevie Rainey'yi kaburgasından dürttü ve 'Hey, düşünsene, içinde bir ceset var. İçeride bir ceset var' diye fısıldadı. Bunu söylerken Rainey tahta tabutun kenarlarına çarpan cesedin ellerini, kollarını dizlerini hissetti ve cesedin yüzünün ona doğru yuvarlandığını hayal etti, solgun ve ifadesiz. Ölüm korkusu yoktu ve birden, şiddetle yaşadığını hissetti.

Ertesi gün tören yerinde, her tarafta siyah arabalar ve üzerine düştüğü her şeyi çiçek bozuğu lekesi gibi yapan şiddetli, soğuk, yakıcı bir yağmur vardı. Herkesin beklediğinden daha çok kişi katıldı törene. Rainey o kadar çok siyahı daha önce hiç görmemişti –siyah şapkalar, siyah kabanlar ve parlak siyah ayakkabılar, Haziran böcekleri ve hamam böcekleri. Org müziği, parlak floresanlar ve viski ile sigara gibi kokan ve hepsi Rory'nin eski arkadaşları olduğunu iddia eden tüllü, gizemli kadınlar ile heyecanlandı. Rainey onların tülle perdelenmiş yüzlerine ve karartılmış gözlerine baktı ve korku ile baskı hissettiği halde, bunun her bir parçasını sevdi; sessiz tören alanını dolduran mutlak acı ve dehşeti yaşadı.

Törenden sonra hep birlikte kasabanın güney tarafındaki anıt parka doğru uzun, yavaş bir kortej oluşturdular, her birinin kaportasında sallanan ince siyah bir bayrak olan siyah araba deresi. Hayatında ilk kez Rainey Büyükbaba Garth'ı ağlarken gördü. Gözlerinde yaş vardı ve kırptığında yanakları ıslak ve soğuk görünüyordu. Bir demet mendil bıyığını ve ağzını kapatıyordu. 'Onu yirmi yıldır görmüyordum' dediğini duydu Rainey, 'Ama kahretsin, o benim kardeşimdi.' Garth'ın kız kardeşi Molly onun koluna yapıştı, uzun, solmuş kızıl saçları gölgeli yüzünü perdeliyordu. Rainey'nin başı döndü çünkü havayı içine çekmeye , bu tören havasını ciğerlerinde tutup daha sonra yalnız kaldığında yerinden tatmayı ümit ederek.

Kederi çiğneyip yutmayı arzuladı ve hüznü içindeki diğer dünyaya vermeyi. Sallanmaya başladığını hissetti. Gözyaşına bu kadar yakın olmanın titreten işkencesini sevdi, ve hala, her zaman olduğu gibi kendini o taraftan çekmeyi başarıyordu.

Uzun siyah kabanı ve gergin beyaz yakasıyla Papaz Jeff yaslı kişilerin önünde durdu, ayini başlatarak –'Kül küle, toz toza...' Soğuk rüzgâr saçını dağıtıp ikiye ayırırken yüzü solgun ve ciddiydi. Rainey yaşlı kişilerin önüne doğru seyirtti ve yeni kazılmış mezarın kenarında durdu, baktı. Çukura baktı, yerin altında derinlerde donmuş buz kristalleriyle parlayan. Küreklerin gıcırtılarını duydu ve bu ses tüylerini diken diken etti. Siyah toprağın düşüşünü seyretti, yavaşça çukuru doldurarak. O toprağı tadabileceğini hayal etti, derin, zengin karanlığını tadabileceğini.

Rainey birden uyandı ve yatağında oturdu. Battaniyeleri omzuna çekti, çenesinin altında kıvırarak. 'Üzgünüm Ambrose, çok üzgünüm' dedi karanlığa. 'Öyle utanıyorum ki şimdi acı çeken sen olduğun için.' Yüzüne dokundu ve ancak ondan sonra ağladığını fark edebildi.

ON

Mayıs, 1988

Sert kış bitti ve 1988 ilkbaharı başladı. Kar, buz ve dondurucu yağmurlu uzun, karanlık aylar nergis ve yaban menekşelerine müsaade etti; kızıl göğüslü ardıç kuşları parlak yeşil çimenlerden kurt topluyordu. Brewers için yeni beyzbol sezonu şampiyonluk için büyük ümitlerle başladı ve Rainey ara sınavlarının hepsini mükemmel notlarla geçti. Ama Rainey'nin iç dünyasında kış kasveti hiç kalkmadı çünkü Ambrose Torsten Dienst acıya gittikçe daha çok batıyordu. Babasının ölümü hakkında tek kelime bile konuşup yazmayı reddediyordu ve inatçı sessizlik, köklü ve acı zehirli bir ot gibi aralarında büyüyordu. Rainey odasının sessiz tenhalığında kapıyı kilitleyerek saatler geçiriyor ya da tavan arasının penceresine tünemiş, ışıldayan parlaklığı gittikçe uzaklaşan beton otoyol kavşağına bakıyordu.

Mayıs'ın ortasında Rainey mezuniyet töreninde veda konuşmasını yapacak sınıf birincisi olarak tayin edildi, olası en büyük akademik ödül de onundu. Tüm öğrenciler içinde diplomasını ilk olarak alacak ve törenin açılış konuşmasını yapacaktı. Memnun olmaktan çok Rainey kendini bencil ve sığ hissetti. Evet çok çalışmıştı fakat Ambrose'a bir faydası olmayacaksa başarının ne anlamı

vardı? Tüm yetenekleri ve kendini tamamıyla adamış olması onun sessiz keder perdesine işlemiyordu. Yine de Mormor Rainey'nin başarısıyla heyecanlıydı ve Haziran'da mezuniyet töreni sonrasında bir parti planlamaya başladı.

'Tüm teyzelerini, dayılarını, kuzenlerini çağırırız' dedi Mormor mutfak masasına eğilmiş, bifokal gözlüklerinin üzerinden bakıp kocaman sarı sayfalı bloknota liste çıkarırken. 'Tabi ki Christina gelmeyecek çünkü gutu azmış ama Else ve Ingebjorg'un burada olacaklarını biliyorum.' Mormor kalemi alt dudağının kenarı boyunca dolaştırdı. 'Kek ve meşrubat olacak, ama bira yok. Tony'nin Tor ve Sally'nin düğününde neler yaptığını hatırla! O çocuğun hala insan içine çıkabilmesine şaşırıyorum. Yoksa biftek ya da karides mi bulundursak?'

'Biftek' dedi Rainey sönük bir şekilde, pencereden dışarı bakıp ayağıyla sandalyenin bacaklarını tekmeleyerek.

Mormor başını salladı. 'Yok, çok pahalı. Neyiz biz, paradan mı yapıldık? Belki köfte ve ringa ve kocaman bir meyve salatası. Tabi ki bu bir servet tutar.' Birden arandı ve Büyükbaba Garth'ın bulmacayla uğraştığı oturma odasına seslendi. 'Babası, bunu karşılayabilir miyiz? Karidesi karşılayabilir miyiz?'

'Bir parti yapabiliriz' diye seslendi Büyükbaba kibarca, 'Karidesi karşılayamayız.'

'Ah, jasa, ben karides alacağım yine de' dedi Mormor neşeyle, bloknota yazarak. 'Bu Margaret'e Barry'sinin bu ailedeki tek akıllı kişi olmadığını gösterecek. Rainey'ye bakın -konuşmacı! Sınıf birincisi.' Mormor gülümsedi; sık diş dizisini ve tozlu gözlerinin etrafındaki yumuşak buruşuklukları, yarıkları açığa çıkaran nadir küçük bir gülümseme. Birden Mormor kaşlarını çattı. 'Kalk bakalım evlat' diye emretti, kalemle işaret ederek. 'Dön, sana şöyle iyice bir

bakayım.' Rainey kalktı ve görev gereği döndü. 'Oldu, işte böyle.' Mormor gözlüklerini çıkarttı ve solmuş kumaş eteğinin geniş ucuyla sertçe sildi. 'Küçükken öyle haşarıydın ki' dedi başını sallayarak, küçük gülümsemenin geri gelmesine izin vererek. 'Ama şimdi büyüttüğüm kişinin sen olduğuna kim inanır?'

Rainey Ambrose'dan neredeyse bir ay hiç haber almadı ve gelen son mesaj 'Bahar oyununun elemelerine katılmıyorum. Moliere favorim değil ve oyunculuğa bir süre ara vermem gerektiğini düşünüyorum' şeklinde kısa bir nottu. Şimdi Mayıs'ın sonuydu, mezuniyete iki hafta vardı. Rainey odasında çalışıyormuş gibi görünüyordu, Ambrose'un on dört yaşındayken bir Essex Akademi prodüksiyonu olan Kral Arthur'un Mahkemesinde Connecticut'lu Bir Yankee için kostüm giymiş birkaç fotografına bakıyordu. Prensi oynamıştı, suni elmasla süslenmiş bir taç ve yumru yumru dizlerinde koyu halkalarla toplanmış mor dar pantolonla. Yumuşak beyaz saçları spotların altında parıldıyordu ve solgun, yuvarlak gözlerinde ateşli bir bakış vardı. Fotoğrafın arkasında 'Mutti ve Vati üçüncü sırada oturdular. Çok fazla alkış vardı, benim kulaklarımı da ağrıttı. Keşke burada olsaydın Rainey. Ama orada idin, kalbimde' yazılıydı.

Rainey fotoğrafa öyle kapılmıştı ki Büyükbaba Garth'ın kapıda durduğunu ilk anda fark edemedi, yüzünde bir gülümseme ve her iki bileğinde de bandajlarla. 'Gireyim mi?' diye sordu.

'Tabi gel' diye cevapladı, çabucak fotoğrafları biyoloji kitabının altına iterek. Pencereden gelen ılık rüzgâr parçalanmış defter yığınını karıştırdı ve o birden hanımeli ve leylak kokusunu fark etti. gece rüzgârıyla yoğun şekilde taşınan. Saatin kaç olduğunu ve fotoğrafa bakarak ne kadar zaman geçirdiğini merak etti.

'Çalışırken rahatsız ettiğim için üzgünüm' dedi Büyükbaba Garth.

'Sorun değil, bir şey yapmıyordum' dedi Rainey, kabahatli.

Rainey'nin mezuniyet cübbesi kapının kenarında asılıydı, ipeğimsi somon kuşak V yakaya iğnelenmişti. Sınıf birincisi olduğundan Rainey'nin kuşağı somon, diğerleri beyaz olacaktı. Büyükbaba Garth uzun siyah cüppeye baktı, bandajlı elinin tersiyle yumuşakça dokunarak.

'Mormor duş yaparken onu banyoya asmamı istiyor, buruşuklukları gitsin diye' dedi Rainey ve gülümsedi, 'Sanırım Mormor'un her şeye bir çözümü var.'

Büyükbaba Garth cüppenin kıvrımlı kollarını kaldırdı ve zayıf bir siyah melek gibi şekil vererek öylece tuttu. 'Annen liseden mezun olmadı' dedi parlak kumaşa gözlerini dikip bakarak. 'Ama Michael oldu. On sekizinde çok uzun ve zayıftı. Ve yakışıklı. Kep öyle büyük geldi ki gözlerine kadar iniyordu.' Büyükbaba Garth kolları bıraktı. 'Hatırlıyorum, diplomayı aldıktan sonra Michael'ın yaptığı ilk iş bana göstermek oldu. Adını gösterdi. "Michael Johann McBride" sanki onun olduğuna inanmayacakmışım gibi. 'Büyükbaba Garth bıyığını sıvazladı. Gri gözleri küçük ve gölgeliydi, geçmişin derinliklerine bakıyordu, o kadar zaman önce olmuş bir şeyin ona dokunmasına şaşırmış gibiydi.

'İyi bir öğrenci miydi?' diye sordu Rainey. İlk kez dayısı hakkında doğrudan soru sormuştu.

'Yo, yo' dedi Büyükbaba Garth çabucak, başını sallayarak. 'Senin gibi değil. Michael çok parlaktı fakat akademik başarısı yoktu. Sanırım doksan yedinci mezun oldu, iki yüzün üzerinde kişinin arasında. Ama ortalama elliyi korurdu ve hiç sınıfta kalmadı, bundan dolayı mutluyduk. Michael hep polis olmak istedi. Silahları severdi. İyi bir de polis olurdu sanırım, eğer onu daha önce askere almasalardı.'

Rainey Michael hakkında daha çok şey duymak istedi ama büyükbabasının yüzünde bitirdiğini, daha başka bir şey söylemeyeceğini gördü. Onun yerine yatağa geldi ve dimdik oturdu, şeffaf bandajların gevşekçe tutturulmuş uçlarını çekiştirerek.

'Ellerin nasıl?' diye sordu Rainey.

'Ah, o kadar kötü değil, o kadar kötü değil. 'Kollarını kaldırdı ve yavaşça salladı. 'Yaşlı eklemler biraz sert, bunun için Sonja biraz Aspercreme sürdü ve şimdi yeni gibiler. Yani neredeyse yeni gibi.'

'Bunu duyduğuma sevindim' dedi Rainey.

'Biliyorsun Audie Hawatchek yarın geceki Brewers maçı biletlerini bana verdi. Gitmek ister misin diye merak ettim.'

'Ah, şüphesiz' dedi Rainey davete şaşırarak. 'Eğlenceli olacak. 'Sesindeki belirsizlik ifadesini kendisi de duydu.

'Eğer yapacak çok ödevin varsa önemli değil' dedi Büyükbaba Garth, çabucak yatağın üzerindeki kitapların rastgele yığılışına bakarak. 'Bir başka zaman gideriz.'

'Hayır. Yarın iyi' diye cevapladı. 'İyi. Beyzbol maçı. Bu kafamdan atmaya yardım eder....her şeyi.'

O gece Rainey, Mormor ile Büyükbaba Garth'ın mutfaktaki konuşmalarına kulak misafiri oldu. İkisi de az duyuyorlardı; evdeki her odadan onların konuşmalarını dinleyebiliyordu. Onlar bilmiyorlardı ama şimdi Rainey'den gizli hiçbir şeyleri kalmamıştı.

'Sonja sanırım bir şey var. Çok sessiz' dedi Büyükbaba Garth. 'Bir lise öğrencisi için normal değil.'

'Uff da! Sessiz olması iyi' diye karşı geldi Mormor. 'Bu yaşta nasıl bir felaket olabileceğini düşün -arabalı arkadaşlarla randevular, balolar, arka kapıda üniversiteli oğlanlar. Annesinin bizi nasıl bitirdiğini unuttun mu? Yo, şans yıldızlarımıza teşekkür etmeliyiz kızımızın.... ' Mormor sustu. 'Sessiz, ama derin. Sessiz, ama derin.'

'Ama maça gitmek istemedi' diye protesto etti. 'Bu eski zamandaki kimse değil.'

'Hadi babası.' Mormor'un sesi azarlayıcı ve kırıcıydı.

'Ne?'

'Hecelemem mi gerekiyor?'

'Ne' diye sordu sabırsızca.

'O on sekizinde. Büyükbabasıyla beyzbol maçına giderken arkadaşlarının onu görmesini isteyeceğini mi düşünüyorsun? Düşün, bu nasıl sıkıntı verici olur.'

Mutfak bir an için tamamen sessizdi; öyle sessiz ki Rainey telli kapının dışında vızıldayan cırcırböceklerini duydu. 'Hımm. Haklısın, Sonja' dedi Büyükbaba Garth sonunda. 'Bunu düşünmemiştim. Eminim haklısın.'

Ertesi gün eve dönerken Rainey, Mormor Ethel Gurtz'un evindeki haftalık dikiş toplantısına. Büyükbaba Garth da Ralph Schicter ve ekibiyle bowlinge gittiği için birkaç saatliğine evin tamamı kendisine ait olacağı için memnundu. Kendi yalnızlığında özgürlüğü bulmuştu; hiçbir şey yokmuş gibi rol yapmaya çalışması gerekmiyordu. Ön kapıyı açtı ön holdeki masadan mektupları aldı ve çabucak zarfları ve el ilanlarını karıştırdı. Birden küçük kalın bir zarf destenin dışına çıktı ve gözlerini tanıdık bir gönderen adresi fark etti. 'Angie Danvers, Warmouth, Massachusetts.' Mektubu yırtarak açarken ve ince defter kağıtlarını çıkarırken Rainey'nin elleri titriyordu.

Sevgili Rainey,

Bunu aldığında ben gitmiş olacağım. Bu haftanın sonunda Essex'ten ayrılıyorum. Yakınlarda şok eden bazı haberler öğrendim -

babam doğal sebeplerle ölmemiş, Billy amca öldürmüş. Şimdi amcamı bulup suçlarının cezasını çektirmek benim kutsal görevim. Benimle temasa geçmeye çalışma ve benden tekrar haber bekleme. Seni seviyorum. Sonsuza dek kardeşin.

Ambrose Torsten Dienst

Rainey zarfı salladı ve Ambrose'a Evanston'da verdiği Rabin Yount'un acemilik kartı düştü, şimdi kıvrılmış ve köşeleri iyice fersudeleşmişti. 'Ah, aman Tanrım' dedi kendi kendine, midesine sert ve ağır bir şey vurmuş gibi, ciğerlerindeki tüm havayı çıkarmaya zorlayarak. 'Yo, yo, yo' diye fısıldadı, soluğunu tutmaya çalışarak. Doğru düşünemiyordu; aklı sanki yarıştaydı, fikirler hep yarım yamalak çıkıyordu. Genelde korkunun farkındaydı; bunaltan, her şeyi bitiren korkunun, fakat daha önce hiç hissetmediği hiçbir şeye benzemeyen bir gücü de fark etti.

Rainey büyükannesigilin yatak odasına gitti ve Büyükbaba Garth'ın çorap çekmecesinden kendi 647 dolarlık burs parasını aldı. Para orada haftalardır duruyordu; Büyükbaba Garth'ın bowling arkadaşları onun için pamuk eller cebe kampanyası yaptıktan ve Büyükbaba Garth unutabilirim diye nerede sakladığını Rainey'ye gösterdikten sonra, onu bankaya götürmeyi geciktirmişti. Rainey yıpranmış banknotların yumuşak tomarını kavradı, çoğu onluk ve eskimiş yirmilikti ve elinde sıkıca tuttu. Tomarı elinde öyle sıkı tuttu ki, yüzüne mürekkep kokusu yükseldi ve solgun yeşil renk derisine geçmiş gibi oldu.

Çabucak eşyalarını topladı, ne yaptığını bile düşünmeden. Yatak odasında mezuniyet cüppesi hala kapıda asılı duruyordu, kıpır kıpır ve yeni ütülenmiş. Ama şimdi zayıf siyah bir hayaleti hatırlatıyordu, siyah ve içi boş bir kefeni. Cüppe sanki ölmüş bir şeyin işa-

reti gibiydi, Ambrose'un narin hayatını kurtarmak için geleceğini param parça ederken.

Rainey arka kapıya gitmek için mutfaktan geçerken gözleri buzdolabına yapıştırılmış aceleyle karalanmış bir nota takıldı. 'Bu geceki Brewers maçını unutma' diye yazmıştı Büyükbaba Garth -'sana özel soslu bir sosis ısmarlayacağım. Büyükannene söylemeyeceğine söz verirsen, biraz biraya da izin verebilirim.'

Rainey Amtrak istasyonuna otobüsle gitti, 'Astrid Svensen' ismini kullanarak Chicago'ya giden ilk trene bir bilet aldı. Milwaukee'den olabildiğince çabuk çıkmalıydı; sonra Chicago'ya varınca, kuzeydoğuya giden ilk treni yakalayabilirdi. Çok endişeliydi; her yüz tanıdık geliyordu, onu yakalayıp geri döndürecek. Her orta yaşlı adam biyoloji öğretmeni olabilirdi, her yaşlı kadın tam Ethel Gurtz gibi görünüyordu. Rainey korkudan çılgına dönmüştü, ama dehşetin arkasında Ambrose'un ona uzun süre önce söz verdiği o sesin çınlayan ekosunu duyuyordu, haklıyım, haklıyım, haklıyım. Yaptığı şeyin kesinliği vücudunun her noktasından taşıyordu.

Amtrak istasyonunda bir kartpostal ve pul aldı ve çabucak bir not yazdı:

Sevgili Mormor ve Büyükbaba Garth,

Endişelenmeyin. İyiyim, emniyetteyim ve kaçmadım. Bana gerçekten ihtiyacı olan bir arkadaşa yardıma gidiyorum. Mümkün olan en kısa sürede evde olacağım. Burs paramı ödünç aldım ama geri ödeyeceğime söz veriyorum. Lütfen kızmayın, ikinizi de çok seviyorum.

Rainey.

Kocaman sarı posta kutusuna atmadan önce kartı dudaklarına bastırdı.

Tren istasyondan ayrılırken Rainey koltuğuna yaslandı. Şimdi annem gibiyim, şimdi tamamen onun çocuğuyum, diye düşündü birden. İçimde Mary Jane'in bir kısmını buldum. Şimdi Carlos'la o arabaya binip giderlerken, beni arkasında bırakırken neler hissettiğini biliyorum. Istırabını, arzularını ve özgür olma ihtiyacını anlıyorum. Yeniden ona aitim. Rainey arkasına yaslandı, böyle beklenmedik lütfa eşlik eden mutluluğa şaşırmıştı. Rainey kahverengi Menomonee Nehri'nin yavaş yavaş akışını seyretti ve dizel, çikolata ve Red Star mayasını kokladı. Her şey çürük görünüyor ve kokuyordu; şehir dışında yaşadığından şehrin içinin ne kadar eski ve iskeletimsi olduğunu unutmuştu. Tüm duyuları panik ve heyecanla açılmıştı. Hayatında ilk kez hem acıtırcasına canlı hem de tamamen güçlü hissediyordu. Ambrose'u kurtarabilirdi; onu kendinden koruyabilirdi.

Tren hızlanarak yanmış ambarları ve terk edilmiş rayları geçti; maun rekli tuğlalar ve paslanmış metal işleri. Milwaukee inanılmaz derecede çirkindi, diye karar verdi Rainey ve ayrıldığı için şimdi aşırı derece memnundu. Yüksek olmayan vadiyi, şehrin karbon ve çelik kalbini yakalayıp tutmayı arzuladı, göle dalgalar halinde gelen engelli üç nehirle. Öne doğru uzandı ve tren şehirden uzaklaşıp Sturtevant'a ve bilinmeyen yerlere doğru yol alan parlak bir mermi gibi çiftliklerin derinliklerine dalarken etrafı seyretti.

Akşamın ilk saatlerinde Chicago'da tren değiştirdi ve Indiana'nın geniş ovalıkları karşısına karanlık düşmeye başladı, kavşaklarda insanların arabalarından çıkıp geçen trene el salladıkları zayıf, tek trafik ışıklı kasabaları gölgelere katarak. Rainey kendini çok isimsiz hissetti. 'Ben Astrid Svensen'im' dedi, biletine bakarak. 'Astrid Svensen benim.' Ama yorulmaya başlıyordu. Panik ve heye-

can tükeniyor ve bilincine şimdi yaptığı şeyin ve yapmış oldukları-nın gerçekliği sokuluyordu. 'Sorun olmayacak' dedi kendi kendine. 'Muhtemelen Ambrose babası için üzgündür. Ona biraz akıl vereceğim ve her şey düzelecek. Eminim sonunda başarıya ulaşacak.'

Tren Boston'a girdiğinde Rainey uyumuştu. Gece saat üçtü ve biletçi omzuna dokunduğunda neredeyse koltuğundan düşecekti. 'Özür dilerim bayan ama Boston'dayız. Şimdi trenden inmelisiniz' dedi ona. Başını salladı ve kendini toplamaya çalıştı.

'İyi misinin, bayan?' diye sordu biletçi. 'Burada sizi bekleyen biri var mı? Eğer tek başınaysanız oldukça korkunç olabilir.'

'İyiyim' dedi ona. 'İyiyim. Sağ olun. 'Yüzünü ovuşturdu ve başını salladı, sırt çantasını kavradı ve omzuna attı.

Trenden inen diğer yolcuları izledi ve istasyonun ortasında durdu, bundan sonra ne yapacağını bilmeden. Gecenin üçü Essex'e gitmek için çok erkendi. Makineden bir pepsi, küçük bir paket peynirli kraker aldı. Defterine not etti, paranın nereye gittiğini yazarak, çok fazla harcamayacaktı. 'Gelecek hafta başında evde olacağım' diye söz verdi kendi kendine. 'İki yüz dolardan fazla harcamayacağım. Bunu da yaz sonunda ödeyebilirim.'

Bekleme salonunda oldukça temiz bir yer buldu ve oturdu. Rainey'ye eşlik edenler sadece dünya servetinin hepsi bir süpermarket çantasında olan yaşlı bir kadın ve eski püskü bir kabanı olan sararmış bir sarhoştu, Rainey'ye yan gözle bakan ve ters çevrilmiş şişesinin üzerinden ona göz kırpan. Bir başka adam ceketinin ceplerini sinirli bir şekilde karıştırıyordu, sonra kocaman bir et bıçağı çıkardı ve soğukkanlılıkla tırnaklarını kesmeye başladı. Rainey başını sırt çantasına dayadı ve üzerine kabanını örttü, gözlerini kapadı. Nicene Akidesi'nden okumaya başladı. "Tanrı vardır. Aydınlatır. Ger-

çektir. Doğmamıştır. Bir tek ...."

Sonunda saat yedi oldu ve tuvalette yüzünü yıkadıktan sonra Rainey kendini seyahatin bir sonraki adımına hazırladı. Tren istasyonundan Warmouth metrosuna taksi tuttu, yirmi mil uzaktaki. Şoförden kendisini Essex Akademisinin iyi düzenlenmiş kampüs girişinde bırakmasını istedi, çimlerdeki işarete göre 1828'de kurulmuş olan. Her taraf paraya benziyordu, eski tuğla binalar, etrafa bakmak için bir saniye durdu. Bizim oradaki zengin mahallelerinden hiç farkı yok. Tüm Amerika'nın aynı Milwaukee gibi olduğunu keşfetmenin ne kadar umut kırıcı olacağını fark etti. 'NBC Haberleri için çalışırken Amerika'nın bir sürü yerini göreceğim' dedi kendi kendine. 'Hep doğuya seyahat edeceğim, Washington'a, New York'a, bu gibi yerlere gideceğim. Ama bunu söylediğinde bile şüpheleri vardı. Finaller iki hafta içinde. Onları kaçırırsam zamanında mezun olamam. Bu da üniversiteye başlayamayacağım anlamına gelir.'

Rainey geniş, yaprakların serpili olduğu kampusü çabucak uzun adımlarla geçti, Codec Hall'e, Ambrose'un yurduna geldi ve üçüncü kata çıktı. Odasının kapısını çaldı ve Ambrose'un yıllar önce yolladığı fotoğraflardan tanıdığı Gary tarafından karşılandı, Ambrose'un uzun boylu, siyah saçlı arkadaşı:

'Yardım edebilir miyim?' diye sordu, şaşkın.

'Evet. Adım Rainey McBride ve kuzenim Ambrose Torsten Dienst'i arıyorum. Ayrıldı mı?' diye sordu kendini kaybetmişçesine, odaya girerken.

'Sen Rainey misin?' diye sordu Gary.

'Evet.'

'O Rainey?'

‘Bildiğim tek Rainey benim' dedi sabırsızca.

‘Öyleyse bu sensin?' diye sordu, kolunu tutup onu odanın köşesindeki bir meşe masaya doğru çekerek. Bu Ambrose’un masasıydı ve üzerinde ona yıllardır gönderdiği şeyler toplanmıştı -izci üniformasıyla fotografları, Brewers-Blue Jays maçından bir bilet koçanı, yapışkan sarı boyayla bir el izi resmi, içine kırmızı ince bir çizgi çizdiği -gizli tokalaşmalarını kasdederek. Serginin neredeyse türbeye dönüştürülmüş olması, eşyaların birbiri üstüne dikkatle yerleştirilmesi, zamanın geçtiğini gösterecek şekilde ona dokundu.

‘Evet, bu benim. Bunların hepsini ona ben yolladım' dedi. 'Dün Ambrose’dan bir mektup aldım ve bu beni gerçekten üzdü. İyi mi diye görmeye geldim.' Sustu. 'İyi mi o?’

‘Bilmiyorum. Günlerdir onu görmüyorum' dedi Gary yavaşça.

‘Nereye ve ne zaman gitti?' diye sordu Rainey, paniği artıyordu.

‘Hiç fikrim yok. Ambrose birkaç ay önce küstü gitti. Onu fazla görmüyorum; buralara nadiren geliyor. Ama eşyalarının hepsi hala burada, onun için çok uzağa gitmiş olamaz.'

‘Sence nerede olabilir?' diye sordu Rainey.

‘Barakaya bak' diye önerdi Gary.

‘Baraka?’

‘Evet. Bazen geceyi orada geçirir.'

‘Peki baraka nerede?’

‘Şu yolun üzerinde.' Pencereden küçük bir işçi barakası gösterdi, oluklu metal çatısı, futbol sahasıyla kapalı yüzme havuzunun hemen ötesinde gözüküyordu.

‘Tamam, sağ ol' dedi. Hızla kapıya yöneldi fakat sonra holde durdu ve Gary’ye baktı. 'Hiç ilgilendin mi?' diye sordu yavaşça. 'Yani Ambrose’la. Onun davranış şekli seni üzdü mü?’

Gary omuz silkti. 'Ambrose ve ben, biz uzun zaman önce ayrıl-

dık. Onunla ilgileniyorum. Ama on sekiz yaşında. Ona ne yapacağını söyleyemem.' Gary sustu. 'Onu en son ne zaman gördün?'

'Ocak'ta' diye cevapladı. 'Yaklaşık altı ay önce.'

'Uyarsam iyi olacak' dedi Gary, kafasını sallayarak. 'Değişti. Büyük ihtimalle o senin hatırladığın Ambrose değil.'

Rainey parlak yeşil sahanın içinden yola koyuldu, futbol oynayan uzun bacaklı iki takım ve çiftler halinde jogging yapan bir grup terli genç adam gördü. Ona her açıdan saldıran güzellikler karşısında sinirlenmişti; şekil verilmiş çalılar, tertemiz tenis kortu, kuğulu yapay göl.

Rainey yavaşça barakaya yaklaştı ve kapıyı çaldı. Önce hiç tepki yoktu fakat birden içerde ani harekete geçme sesi duydu. 'Ambrose?' diye seslendi yavaşça. 'Ambrose? Benim. Rainey. Aç kapıyı.'

Kapı birkaç santim aralandı, ince bir ışık oku karanlıktan içeriye süzüldü. Ambrose kapının köşesinden aralıktan baktı ve fanilası, şortu, bileğine düşmüş gevşek tek çorabıyla titreyerek orada durdu. Kapıyı birkaç santim daha açtı ve gölgeler içinde durdu, lekeli, şişkin yüzünü ovuşturarak.

'Kahrolsun....Rainey. Buraya nasıl geldin?' diye uykulu uykulu mırıldandı.

'Açıklayacak zamanım yok' dedi onu tekerlekli el arabasının ve küflü aletlerin yığıldığı ve bayat bira ve ter kokan barakanın loş ışığına iterken. 'Çoktan gittin diye öyle korktum ki. Bak, gidemezsin... 'Odanın ortasındaki yıpranmış şiltenin üzerinde yatan bir adam görünce birden durdu. Sırt üstü yatıyordu, bir kolu yere düşmüştü. Ağzı açıktı ve gürültülü bir şekilde horluyordu. 'Bu da kim?' diye sordu.

'O Bay Barron' diye cevapladı Ambrose heyecansız, eski sarar-

mış bir gazeteyi tekmeleyerek, gazete kaydı.

'Burada ne yapıyor?'diye sordu.

'Burada yaşıyor. Kısmen. O bekçi. Burası onun barakası.' Ambrose başını kaşıdı ve sönük bir şekilde esnedi, baraka sıcak ve dayanılmaz derecede havasız olmasına rağmen sanki kendini ısıtıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

'Öyleyse sen burada ne yapıyorsun?' diye sordu.

'Ona eşlik ediyorum' diye cevapladı basitçe.

Ambrose'a biraz daha yakından baktı çünkü önünde duruyordu, başı sarkık, omuzlar göğsüne çökmüş. Saçı şimdi omuzlarına yaklaşmıştı ve pis, donuk, yağdan neredeyse grileşmişti. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve sivilceli çenesinde solgun ve karman çorman bir sakal uzamıştı. Bu Ambrose olamaz. Olamaz. Şiltedeki adama baktı, sonra Ambrose'a baktı, ikisinin arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışarak.

'Sadece eski arkadaşız diyelim' dedi Ambrose, onun şaşkınlığını fark ederek ve adama doğru başını sallayarak. 'Onu bu yıl son sınıfların kotilyon dansına götüreceğimi sanmıyorum. Ama o öyle sanıyor. 'Ambrose'un sesi çatlaktı, bira ve sigara karışımından dolayı, kuru ve kalın.

'Ambrose' dedi başının çatlamak üzere olduğunu hissederek. 'Ne oldu sana?'

Omuz silkti. 'Hiçbir şey. Son birkaç aydır kendimin ne kadar iğrenç biri olduğumu bilecek kadar şanslı oldum ve şimdi doğruyu biliyorum, tebrik edilmeliyim.' Üzgün, yenilmiş bir şekilde sırıttı.

'Ambrose, amcanı arayacak mısın?' diye sordu.

'Evet, arayacağım.'

'Yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim.'

Ambrose derin bir nefes verdi ve yatağa doğru tökezledi. Şilteyi

tekmeledi ve bay Barron kımıldamayınca Ambrose adamın bacağını tuttu ve şiddetle salladı. Sonunda bay Barron uyandı, yalanıp dudaklarını şapırdattı. Ayağa kalktı ve gerindi, Rainey'nin gelişiyle rahatsız olmamış görünüyordu. Gözleri, yapışkan bir uyku katmanı ile mühürlenmiş, sanki tam açılmıyordu. Kirli, yağlı yüzünü ovuşturdu ve gülümsedi, sonra Ambrose'u öpmek için uzandı. Rainey Ambrose'un dimdik duruşunu ve geri çekilişini seyretti. 'Git buradan' dedi Ambrose ona. 'Yarın sabaha kadar gelme.' Gri saçlı adam başını salladı, kaşındı ve ayaklarını sürükleyerek barakadan çıktı.

'Seni buraya ne getirdi' diye sordu Ambrose, Rainey'ye, Bay Barron'un ardından eğrilmiş teneke kapıyı kapatarak.

'Mektubun. Öyle korktum ki. Çok kötü bir şey yapacağını sandım. '

Eliyle şilteye oturmasını işaret etti, Rainey oturdu, ucuna, yağlı yüzeyden ve berbat kokudan korkarak.

'Burada olduğunu kim biliyor?' diye sordu, önünde ayakta durarak, sanki kolay incinen ve ıstırap çektiren onlarmış gibi yanaklarını çekiştirerek.

'Kimse' diye cevapladı.

'İyi. Öyleyse şimdi Milwaukee'ye dön, hala yapabilecekken' diye ısrar etti, çukur, kızarmış gözleriyle ona dimdik bakarak.

'Hayır' dedi kesin. 'Senin iyi olduğunu bilinceye kadar değil. '

'İyi olacağım. Schmidt'i bulduğumda. '

'O zaman yardım etmeme izin ver. Bunun için geldim. '

Ambrose şilteye oturdu ve dizlerini tuttu, onları göğsüne çekti. Derin bir nefes aldı ve uzun bir süre tuttu, sonra yavaş yavaş verdi. 'Bunun yüzünden başının derde girmesini hiç istemedim' dedi huzursuz, neredeyse gözü yaşlı.

'Biliyorum. Ama çok geç, çünkü şimdi buradayım.' Uzandı ve

nazikçe sırtına dokundu, sert kasların seğirdiğini ve beyaz kirli tişörtünün altında çekildiğini hissederek. 'Sana yardım etmek istiyorum' dedi yavaşça.

Yüzünü ellerine aldı ve Rainey ona tekrar dokundu bu kez parmakları kürek kemiğine değip okşadı. 'Benimle ilgilenen tek insan sensin Rain. Tek insan' diye fısıldadı ve sonra ağlamaya başladı. Gözyaşlarını silmek için ellerini kaldırdığında Rainey kolunun iç tarafındaki çürükleri gördü.

'Bu ne?' diye sordu, kolunu kavrayıp kirli sarı ışığa tutarak. Kahverengi-siyah çürükleri eliyle yokladı, bozuk para şeklinde ve büyüklüğündeki. 'İlaç mı alıyorsun?'

'Hayır' dedi hızla geri çekerek. 'İlaç değil. Görmüyor musun? Hiç iğne izi yok.' Dirseğinin yakınlarında derisine parmağını bastırdı ve deriyi kaldırdı, kirli beyaz çukura kanın akışını seyretti.

'O adam' dedi Rainey birden. 'Buradaki adam. Ambrose, seni böyle hırpalamasına izin mi verdin? Niye? Anlamıyorum.'

'Yo, anlamıyorsun' dedi Ambrose ona acıyla, kızgınlıktan köpürerek. 'Bir ilişkimiz var, bay Barron'la benim. Sanırım böyle adlandıracaksın. Bana bir şeyler yapmasına izin veriyorum. Gerçeği bildiğinden şüphelensem de bundan hoşlanıyormuş gibi görünüyorum. İstediği her şeyi yapıyor ve sonra, bana vuruyor, tokatlıyor ve ağlarsam beni kibritle ya da kızgın mumla yakıyor.'

'Ama niye?'

Ambrose omuz silkti, zorla verilen bitik bir gülümsemeyle. 'Bu hiçbir şey dememekten daha iyi sanırım. Yalnızlık zor geliyor.'

'Bunun yerine seni sevmeme izin ver' dedi tutkuyla, ellerini kavrayıp kucağında tutarak. 'Seni hiç incitmem, kötü hiçbir şey yapmam, söz. '

Çekildi ve gözlerinin ardında yanan nefretmiş gibi ona baktı.

'Kötü olmayı ben istiyorum. Onun dehşetini bilmek istiyorum. Rainey sen çok iyisin. Çok nazik. Sevgiyle çok dolu. Bu beni boğuyor. Ve suçluluk hissediyorum. Bana yaptığın iyilikleri hak etmiyorum, bana tekrar tekrar yaptığın ve ölümü hissediyorum. Sen güçlüsün, cömertsin, iyisin, o kadar iyisin ki bu beni hasta ediyor. Yılın Genç Lutheran'ı ödülünü hak ediyorsun. Sana verecekleri her ödülü hak ediyorsun! Ben senin gibi değilim. Her şeyin içindeki kötüyü görmem lazım. Beni bu kadar çok sevmeyi bırak. Kes! Bay Barron'la olmak daha iyi. İğrenç, korkunç ve kirli; o kirli, çok kötü kokuyor ve beni dövüyor, yakıyor ağlayıncaya kadar, kendimin en üzgün, baştan çıkmış ve iğrenç bölümünde yuvarlandığımı bilinceye kadar. Oraya gittiğimde, kemirgen bir hayvan gibiyim ve insan olmayı bırakıyorum. İşte o zaman rahatlık gibi bir şey hissetmeye başlıyorum. Yukarıya bakıp üzerimdeki gökyüzünü görebildiğim tek zaman o zaman.'

Rainey dehşetini gemlemek için ellerini dudaklarına bastırdı. Gözleri yaşla dolmuştu. 'Ne zamandır böyle hissediyorsun?'

'Uzun zamandır' dedi. 'Sana söylemek istedim ama sen hep çok.....mutlu görünüyordun.' Sustu. 'Babam öldüğünden beri daha kötüleşti.' Yokladı, barakanın sıcak tozlu karanlığında şekilleri arayarak. 'Vati beni korudu, burada olmadığında bile. Bana dokunan herkesi döveceğini biliyordum, sonra ben idare ettim. Ama artık değil.'

'Nasıl idare ediyorsun?' diye sordu, yüzünü silerek. 'Nasıl yaşıyorsun?'

Omuz silkti, kırılmış uzun bir tırnakla sivilceli alnını kaşıyarak. 'Bazen şuurumu kaybediyorum, sanırım böyle tanımlamak en iyisi. Hayal gücüm beni özgür yapıyor. Kafamın içindeki gidebildiğim ama kimsenin bana dokunamadığı o yeri söylediğimi hatırlıyor mu-

sun? En kötü anlarda kendimi Ingebjorg'un evinin arkasındaki yaban mersini patikasında hayal ediyorum. O mor-kırmızı rengi görüyorum ve tel çitlerde sallanan tüm küçük çiçekleri. Güneş ışığını kokluyorum, asmaların üzerinde çatırdayan ayaklarımızı duyuyorum. Öyle çok yaban mersini çalıyoruz ki, sen ve ben ve onları ağzımıza tıkıyoruz, dudaklarımız, dillerimiz siyaha, ellerimiz mora ve gökyüzü parlak sıcak bir maviye dönünceye kadar yiyoruz. Orada sonsuza kadar yiyebiliriz, hiç bitmez; ve orada kalırsak hiç mi hiç aç kalmayız. Orayı gördüğüm zaman Schmidt bana asla uzanamaz.' Ambrose ona baktı, gözlerinde ölü bir pırıltıyla. 'Etkileyici, biliyorum. Ben çok etkileyiciyim.'

'Hayır etkileyici değilsin. Bana değil. İyi olacaksın' dedi ona. 'Sana yardım etmek için buradayım. Yalnız değilsin.'

'Tanrım, buna inanmayı ne kadar çok istediğini bilemezsin' dedi onun omuzlarına uzanarak. 'Rainey sen dünyada yaşayan bir meleksin. '

Buna inanmak istese de, karanlık ve uçan bir şey içine, hayatına girdi, tüylerini diken diken ederek. 'Ben melek değilim' diye ısrar etti. 'Ben sadece Rainey'yim. Rainey McBride.' Uzun bir süre sessiz kaldı, nefesini onunkiyle eşleştirerek. 'Nereye gidiyorsun ve oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun?' diye sordu sakin.

Onu anlamak Ambrose'un bir saniyesini aldı. 'Bulduklarıma göre sanki Baltimore'da' dedi. 'İki gün önce kendime kullanılmış bir araba aldım. Buradan yaklaşık yarım mil uzağa park ettim, Dorset yolu üzerinde ormana.'

'Tamam'dedi sakin bir kesinlilikle. 'Öyleyse seninle geliyorum. Yalnız gitmiyorsun.'

O gece Ambrose'un Bay Barron'dan çaldığı ve Rainey'nin cüzdanında ve parmaklarının arasında yağlanmış gibi duran burs para-

sıyla aldıkları şeyleri arabaya yüklediler. Gece çok karanlıktı, onlara bakan herhangi bir yıldız yoktu ve yaptıklarına şahitlik edecek ay yoktu. Hava soğuk ve sisliydi. Rainey uzakta ötüşüp şarkı söyleyen erkek kurbağaları ve çekirgeleri duydu. İçinde bir heyecan sancısı hissetti, sanki bir macera başlıyormuş gibi, utanç ve dehşet arasında. Karanlıkta Ambrose'a baktı ve Ambrose ona üzgün gülümsedi, Rainey'ye onun çok uzun zaman önceki yüzünü hatırlatan bir gülümsemeyle. 'Bunu yaptığın için teşekkürler' dedi yavaşça. 'Bunu sana bir şekilde ödeyeceğim, Rain, söz. Senin düşündüğünden daha kısa süre sonra hepsini fazlasıyla vereceğim.' Anahtarı çevirdi ve motor vızıldadı, çalışmaya çalışarak. Sonunda motor çalıştı ve Ambrose kalın ağaçların arasında arabayı hareket ettirmeye başladı, ses tekerleklerin altındaki çam iğnelerinin yumuşak yatağı ile boğuldu.

'Annen nerede?' diye sordu Rainey ona birden, öne uzanarak, ağaçların arasında derinlere saklanmış ceylanlar arayarak.

'Colorado'da.'

'Ne yapıyor orada?'

'Bir erkek arkadaşı var. Onunla yaşıyor, sanırım' diye cevapladı Ambrose.

'Biraz çabuk' dedi Rainey.

'Yıllardır beraberler' dedi kuru bir sesle.

'Ah, üzgünüm.'

'Ben de.' Ambrose içini çekti. 'Ben de.'

'Ambrose, mektubun ne anlama geliyor? Vati'yi amcanın öldürdüğünü nereden çıkardın?'

'Çünkü ölüm raporunda 'kimyasal madde veya bilinmeyen maddelerin sebep olduğu ölüm' diyor' diye açıkladı Ambrose.

'Bu hiçbir anlama gelmez' diye tartışmaya başladı Rainey.

'Onun katil olduğunu göstermez.'

'Tabi ki gösterir. Onu başka kim öldürmek isteyebilir? Ve zehirlemekten daha iyi yol var mı? Billy amca Vati'yle iş yapmadan önce kimya mühendisi olarak çalışıyordu. Onu nasıl öldüreceğini biliyordu ve hala izlerini kapatıyor.' Ambrose iç çekti. 'Zavallı Vati -karısı onu aldatıyordu ve en iyi arkadaşı ölümüne sebep oldu. Ama sorun yok Vati, çünkü ben işleri düzelteceğim. Düzelteceğim, hepsini.' Ambrose kolundaki bir kabuğu kaldırdı, önce sadece tırnağıyla çizdi fakat sonra derisini tırmaladı.

'Yapma şunu' dedi Rainey birkaç damla kanın kolunun yüzeyine çıktığını görerek. 'Lütfen.'

Tırmalamayı bıraktı. 'Kolumdaki bu işaretleri biliyorsun' dedi dikkatle. 'Hepsinden Bay Barron sorumlu değil.'

'Ne demek istiyorsun?' diye sordu.

'Bazısını ben kendim yaptım. Bazen kendimi kestim, acıyı aklımdan uzaklaştırmak için. Her şeyin acısını. Şuna bak, bu birkaç gün önce gerçekten acıdı' dedi bileğindeki uzun, ince yarayı göstererek. 'Ve şimdi ona dokunabiliyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Garip değil mi, acı ne kadar hızlı yok oluyor? Sanki hiç acıtmamış gibi.'

ON BİR

Haziran 1988
Chicago, Illinois

Gece geç saatlerdeki Chicago'nun çarpıcı parlak enerjisi Rainey ve Ambrose'a tesir etmedi, karanlık chevrolettde sessizdiler, direksiyondaki Ambrose huzursuzdu. Baltimore ele geçmez William Schmidt'i vermemişti, ne Akran ne de Indianapolis. İki buçuk haftalık aramanın ardından son bilgiler Schmidt'i Washington Taylor adlı eski bir asker arkadaşıyla Chicago'nun kuzey tarafına yerleştirmişti. Ambrose Taylor'un adresini bulmayı kafaya koymuştu ve böylece Indianapolis'ten ayrılıp 65 nolu Devlet Karayolu'nda kuzey batıya yöneldiler.

Chicago'ya güneyden girdiler. Gary, Hammond ve doğu Chicago'nun çirkin, kıraç, endüstriyel ümitsizliğinin içinden sürüklenerek. Boyalı gülleri olan su kulelerini, kısacık ışıklarıyla verimsiz beton ve çelik manzaraya hamleler yapan birkaç treni geçtiler. Bir sürü günden ve bir sürü milden sonra Chicago'nun Centerburgs ve Westervilles kasabaları bir vaha gibi göründü; her şeyin ortasında kocaman, helezon şeklinde bir şehir ve hiçbir şeyin çevirmediği hareketsizlik. İlan tahtaları, sokak lambaları Rainey'yi rahatsız etti, yolu izlemenin uyuşukluğunu aldı ve günlerdir ilk kez, içinde sade-

ce sessiz korkudan başka bir şey kıpırdadı. Chicago'nun dayanıklılığını hep sevmişti -Michigan gölünden zorla kopuşunu ve kendini geniş çayırlığa yerleştirişini; çiftlikleri ve mısır tarlalarını yutup hala ikinci porsiyonu isteyerek, fakat şimdi şehrin gücü onu sığlaştırıyor ve tehdit ediyor gibiydi.

'Yüz bir' dedi Rainey Ambrose'a.

Boş sigara paketini sinirli sinirli parmaklarında oynattı ve uzun tırnaklarıyla direksiyon üzerinde tempo tuttu. 'Bu ne anlama geliyor?'

'Yüz bir gün. Nortwestern'deki derslerimizin başlamasına kadar geçecek süre' dedi.

'Bak, benimle gelmek zorunda değildin, biliyorsun. Bir otobüse atlayıp iki saatten kısa bir sürede Milwaukee'de olabilirsin' dedi.

'Biliyorum. Bana bunu anlatma -sadece benim daha kötü olmama yol açıyor.'

'Hatırlıyorum, Chicago'ya ilk gidişimde beş yaşlarındaydım' dedi Ambrose, sesi neşeliydi. 'Vati Loyola'da ders verecekti. sonra DePaul'de bir seminere başkanlık edecekti.'

Rainey cevap vermedi ve Ambrose da birkaç dakika sessiz kaldı. 'Mutti'nin beni Fields'e alışverişe götürdüğünü ve bana bir ton hediye aldığını hatırlıyorum ve Vati otele geri geldiğinde çıldırdı. Çok fazla para harcamanın utanç verici olduğunu söyledi, böylece hediyeleri bir hastaneye götürdük ve hasta çocuklara verdik.'

'Nereye gidiyorsun?' diye sordu birden, araba Eisenhower Ekspres yolunu süratle geçip Loop'un kumlu parıltısının içinden doğuya yöneldiğinde.

'2517 Kuzey Sheffield' diye cevapladı.

'Onu biliyorum. Niye Kennedy'ye girip Fullerton'dan çıkmadığını soruyorum?'

'Çünkü şehir merkezine gidiyorum.'

'Buna gerek yok' dedi.

'İşte benim gitmeye karar verdiğim yol bu' diye cevapladı. 'Clybourn'u seçiyorum.'

Rainey birden haritayı topladı, kurutulmuş kök birası göletine parçalayarak attı. 'Kennedy'yi seçseydik daha çabuk olacaktı' dedi tarafsız. 'Şehir merkezine gitmemize hiç gerek yok.' Tırnağıyla kırmızı yol çizgisini izledi.

Ambrose içini çekti, alnındaki teri sildi ve gaza bastı. Rainey arabanın hızlandıkça sendelediğini ve gürültülü çalıştığını hissetti. 'Çocuklardan biri, sanırım lösemiliydi, kocaman oyuncak ayıyı aldı ve öyle heyecanlandı ki! Yüzünü görmeliydin! Hemşire onun ve Vati'nin resmini çekti, ve Vati o resmi ofisinde masasına koydu.' Ambrose dudaklarını yaladı ve yumuşak, rüya gibi bir sesle döndü. 'Onu yakında bulacağız, Rain, biliyorum........-Sanırım o çocuk öldü. Noel'den sonra öldü. Vati o resmi masasına koydu......-Vati Noel'den sonra öldü.'

Lütfen tekrar başlama, demek istedi ama dilini tuttu. Koltuğuna yaslandı, belinin ince yerine bir Styrofoam kupası sıkıştırarak. Döndü ve onu tekrar düzeltti, arka koltuğa fırlattı. Araba çöple dolmuştu -buruşmuş portakal kabukları, kararmış elma eşikleri, yırtılmış tişörtler ve yıpranmış temizlik bezleri, yağla yarı şeffaflaşmış hamburger kağıtları ve bir Budgetel'den çaldıkları çamurlu havlu yığını.

Ambrose kırık havalandırma ile boşa zaman harcadı ve herhangi bir tepki gelmeyince, bozuk teyple oynamaya başladı, kontrol panelinin üzerinden·düşen teybin sarkık kablolarını oynayıp çekiştirerek. 'Onu bulacağız,' diye fısıldadı. Rainey onun vücudunun titremeye başladığını hissetti. 'İddiaya varım onu burada bulacağız Ra-

in. O şişko, kokmuş domuzu. Onun terlediğini görmeyi bile bekleyemeyeceğim. William Schmidt. Bay William Schmidt. Holger Olav Dienst adına geldim. Kimse cinayetten kurtulamaz. Holger Olav Dienst'in cinayetinden asla. Ah, şişko domuz, cesedini göle atacağım. Bang. Bang. Cuup.' Ceset gölde. Bang. Bang. Cuup. Gözünün köşesiyle yan yan baktı. Ambrose baş parmağıyla işaret parmağını bir silaha benzetti ve parmak uçları beyaza dönene kadar ön cama bastırdı. 'Pow. Plof. Pow. Cuup' diye fısıldadı, ince, solgun titreyen dudaklarını üfleyerek. Rainey arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Sessiz dualarına kelime arayarak.

Sheffield ve Altgeld'in kesişiminde 'L' raylarının altında döviz bürosu, 24 saat açık çamaşırhane ve Gold Coast Kosher Dogs arasında bir bina buldular. Dövme demirden ön kapıyı açtılar ve karanlık lobiye girdiler, amonyak ve küf kokan. Tavandan ne olduğu anlaşılmayan bir sıvı damladı ve tek çıplak lambanın etrafında kocaman kurt sinekleri uçuştu. Lobi arkalığı kırık bir sandalye ve köşede çürüyen ıslak gazete yığını dışında boştu. 'Yarın tekrar gelmeliyiz' dedi Rainey. 'Gündüz burası daha emniyetli olur.'

'Kız gibi olma' diye alay eti Ambrose. 'Şimdi buradayız, ve Taylor'u bulabilir miyiz diye bakacağız. Onu bulursak, Schmidt'i bulmak sadece minik bir adım olacak.' Posta kutularının olduğu duvara baktılar ve 3C apartmanına kadar izlediler. Kutunun üzerinde kalemle yazılmış, rengi kaçmış bir 'McGugan' okunan, ince sarı kağıt yapıştırılmıştı.

'Bu o değil. Burası onun yeri değil' dedi Rainey.

'Bunu bilmiyorsun. Taylor burada yaşıyor olabilir. Denemeye değer.'

Asansör bozuktu, böylece binanın arkasındaki sokağa kadar binayı dolandılar ve çatıya kadar kıvrılarak çıkan yuvarlak bir çelik

merdiven buldular. 'L' treni yaklaşırken Rainey uzaktan kaba konuşmalar duydu. Tren başlarının üstünden kayarken, ses kemikleri sarsan bir düdüğe döndü, tam binanın dibinde. 'Hadi, tüm gece burada beklemeyi istemeyiz' dedi Ambrose.

Merdivenleri parmak uçlarında geçtiler, siyaha boyanmış, kırılmış pencereleri, sümük ve sidik göllerini geçtiler ve Rainey ayakkabının tabanının paslı merdivenlerde yayıldığını hissetti. Rainey Ambrose'un sırtına dikkat etti, omuz kasları tişörtünün altından görülebiliyordu ve kemerinin sıkı kavisinden.

Üçüncü katta durdular, ikisi de zor nefes alıyordu. Bükülmüş C harfinin bir çiviyle tutturulduğu kapı, baltayla yontulmuş gibi duruyordu. Kapı kolu pervazından ayrılmıştı ve siyah bantlar, çirkin bir yaranın üzerindeki bandaj gibi ayrılmış tahtayı birarada tutuyordu.

'Bu doğru mu bilmiyorum' diye fısıldadı Rainey. Kalbi hala hızlı çarpıyordu ve kaburga kemikleri çürümeyi hissediyordu.

Ambrose tereddüt etmeden kapıyı çaldı. 'Vati benimle gurur duyacak' diye fısıldadı ve kelimeleri göğsünün yumuşaklığını dilimlere ayırdı.

Ambrose tekrar çaldı, bu kez daha sesli.

'Bunun o olduğunu sanmıyorum' dedi Rainey.

'Bunu bulmanın tek bir yolu var.' Pencereye gitti ve kaydırarak açmaya başladı, plastik raylarında ileri geri oynatarak. On beş-yirmi santim açıldığında bir bacağını içeri soktu.

Rainey kapının diğer tarafında ayak sürünmesi duydu ve kapı kolunun metalik çınlaması kırık kulpta dönüyordu. 'Ambrose! Dikkat!' diye fısıldadı, kapı takırdayıp açıldığında bir silahın ucunu görmeyi bekleyerek. Bunun yerine ufak, zayıf, sırtı kamburlaşmış bir adam merdiven sahanlığına çıktı, gözlerini ovuşturup loş ışık içinde gözlerini kırparak. Yalın ayaktı, dar bluejean ve altında göm-

lek olmayan eski deri bir yelek giyiyordu. Kolları zayıf ve yamru yumruydu, dirseklerinin etrafında düğüm düğüm olmuş damarlar gözüküyordu.

'Evet? Ne var? Siz ikiniz ne istiyorsunuz?' diye sordu adam belli belirsiz.

'Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Bay Washington Taylor'u arıyorduk. Bu adresi onun İndianapolis'teki bir arkadaşından aldık -onu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?' diye sordu Ambrose kibarca.

'Hımm.' Adam ince bileğine bir fiske vurdu ve dar, uzamış sakallı, çenesine vurmaya başladı. 'Bir saniye girin' dedi başıyla evin gölgeli iç kısmını işaret ederek. Rainey duraksadı, ama Ambrose girmek için acele etti, ona izlemekten başka seçenek bırakmayarak.

Adam ilk göründüğünden daha gençti -belki kırk beş belki elli, bitkin, solgun yüzlü, keskin hatlı ve karışık koyu kahve saçlı kocaman bir kafa. Gözleri soluk maviydi ve bulutluydu, sanki gözbebeği yoktu. Rainey onun kör olabileceğini düşündü fakat sonra adam onun bakışını yakaladı ve göz kırptı, tavşan dişleriyle bir gülücük patlatarak. 'Bakalım. Taylor. Ha. Sanırım benden önce burada oturan adam. Uzun boylu, siyah saçlı, cüsseli ahbap. İyi adamdı. Eşyalarımı taşımama yardım etti.'

'Şimdi nerede biliyor musunuz?'

'Ya. Sanırım Mineasota'ya taşındı.'

'Adres ya da telefon bıraktı mı?'

'Hatırlayamıyorum. Sanırım evet, fakat şu karışıklıkta bir yerlerdedir, aramam lazım.'

'Kahrolası!' Ambrose kelimeyi bozuk yiyecek gibi tükürdü. Rainey gitmeye hazırdı ama Ambrose daha çok öğrenmeye azimliydi. 'Bak, eğer gerçekten önemli olmasaydı senden aramanı istemez-

dim' diye yalvardı Ambrose. 'Ama bir süredir yollardayız ve parasız kalmadan önce onu bulmalıyız.'

'Arkadaşım, sorununuzun olduğunu görüyorum' dedi adam. 'Tamam, deneyeceğim. Ama şimdi çok karanlık ve gözlerim de o kadar iyi değil. Niye bu gece burada kalmıyorsunuz, söz sabah ilk işim onu aramak olacak.'

'Gerçekten?' diye sordu Ambrose, sesi hafif ve şaşkındı.

'Tabi. Küçük odada bir divan ve boş odada da ekstra bir yatak var. İhtiyacı olan yabancılara yardım etmek Hıristiyanlık görevidir. "Ben açtım bana et verdiniz, ben susuzdum bana içecek verdiniz, ben yabancıydım beni içeri aldınız" ' dedi adam.

'Müthiş. Bu bir hayal, ahbap. Sana nasıl teşekkür edeceğiz bilmem. Aşağı inip eşyalarımızı alayım. Buralarda park edecek emin bir yer var mı? diye sordu Ambrose, geceyi geçireceği bir yatak özlemiyle titreyerek.

'Seminary ile Lill arasındaki sokağa gir. Polisler yarın sabah 11'den önce kontrol etmezler' dedi adam. Ambrose hızla odadan çıktı ve Rainey yabancıya bakarken acemilik hissetti. Başını eğerek selamladı ve daireye daha çok girmesi için ona eliyle işaret etti.

Zayıfça gülümsedi, arkadaş olmaya çalışarak. 'Sizi bu kadar geç bir saatte ayağa kaldırdığımız için özür dileriz' dedi adama, eski püskü daireye daha ayrıntılı bakarak, kirli tabaklar ve divana yayılmış çamaşırlarla karmakarışık olan. Mutfaktan tanıdık, tatlı bir koku geldi, kızarmış soğan, domuz pastırması ve şehriyeli tavuk çorbasının karışımı ve başka kokular da vardı, tütsü ya da ilaç ve sert bir koku ve ter sanki adamın kendisinden gelen. Kocaman bir poster oturma odası duvarının büyük bölümünü kaplıyordu. Dev bir haç resmiydi bu, iki tarafında daha küçük iki haçın olduğu. Haçların altında şöyle yazıyordu: 'Bana gelin çalışanlar ve ağır yükleri

olanlar, hepiniz ve ben sizi dinlendireceğim' Matt 10:28.

Adam onun postere baktığını gördü ve başını salladı. 'Odanın her köşesinden The Good News'i görebilmeyi seviyorum' dedi. Şimdi onunla yalnızken, sesindeki garipliği fark etti -tiz bir sesti ve burundan geliyordu fakat zorla- işitilmesi gereken bir ses. Gölgelerin içinden sarımsı yaşlı bir köpek geldi, Bulldog/Bassett Hound karışımı bir şey, astımlı gibi hırlayan. Köpek adamın bacaklarına doğru paytak paytak yürüdü ve çenesini adamın çıplak ayaklarının üzerine bıraktı.

'İşte benim oğlum' dedi adam, çömelip köpeğin titreyen başını tıpışlayarak. Köpek mutlu bir şekilde başını salladı ve dili yere yayıldı. 'Ah, kim iyi çocuk? Doğru. Sen iyi bir çocuksun. İşte Damascus' dedi adam Rainey'ye bakıp, tanıştırma vasıtasıyla köpeği işaret ederek.

Gülümsedi ve diğer duvarda bir başka posteri fark etti. Bu biraz daha küçüktü, bir tiyatro afişi kadar, Armonika çalan, kepli, kıvırcık saçlı bir adamın fotoğrafının olduğu. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: 'Konserle Yaşayın. Altmışların Masal Kahramanı Woody Stern. Ağustos'ta Salıları Billy Simon's da.' Fotoğrafa bakıp adama döndü ve kaçınılmaz bağlantıyı kurdu. 'Vay? Öyleyse sen Woody Stern'sin! Gerçek hayattaki masal kahramanı!' Kızardığını hissetti.

'Yani beni duydun mu?' diye sordu adam, şaşkın.

'Yo' diye cevapladı dürüstçe. 'Üzgünüm.'

Adam kafasını salladı. 'Tamam. Beni hatırlamak için çok gençsin zaten' dedi. 'Senden önceki zamandan geliyorum.'

'Ama belki bazı şarkılarınızı hatırlayabilirim' dedi ümit dolu. 'Hiç Johny Carson'la çalıştın mı?'

Samimi bir memnuniyetle gülümsedi. 'Aslında bir kez Johny'le

çalıştım. Buddy Hackett ve San Diego Hayvanat Bahçesi'nden bir bayanla aynı gece sahneyi paylaştık. Ama bu çok uzun zaman önceydi.' Sustu. 'Sen benim kim olduğumu biliyorsun ama ben hala senin kim olduğunu bilmiyorum.'

'Adım Rainey McBride' dedi, tokalaşırken. Zayıf, serin ve kemikli bir eli vardı, bir adamın eli gibi değildi. 'Ve o da benim..' dili sürçtü. 'Ve birlikte olduğum o genç de benim arkadaşım, Ambrose. Ambrose Torsten Dienst.'

İti an çomağı hazırla derler ya, Ambrose eve döndü. 'Ambrose tahmin et ne oldu? Bu Woddy Stern!' Rainey sanki cansız bir nesneymiş gibi yanındaki adamı işaret ederek; bir heykel veya yol kenarında bir levha gibi.

'Kim?' diye sordu Ambrose, soğukkanlı.

'Woody Stern. Altmışların masal kahramanı.'

'Hiç duymadım' dedi Ambrose.

'Bir zamanlar Johny Caron'laymış' dedi Rainey ona.

'Müthiş' dedi Ambrose, herhangi bir ilgi belirtmeden.

'Asla televizyon seyredecek kadar büyümedi' dedi Rainey Woody'ye, Ambrose'un heyecansızlığından dolayı özür dilemeye çalışarak.

'Öyleyse uzun süredir arkadaşsınız, ha?' diye sordu Woody, alnını kaşıyarak.

Rainey yakalandığını fark etti. 'Ya' dedi çabucak. 'Bitişik evlerde büyüdük. Hep arkadaştık.'

Woody onları boş odaya götürdü, Ambrose'un derhal kendine istediği. Rainey çantasını oturma odasındaki divana bıraktı ve Woody ona havı dökülmüş bir battaniye getirdi. 'Yiyecek bir şeyler ister misiniz?' diye sordu. 'Çok bir şeyim yok; biraz ekmek, biraz so-

sis ve bira ama benim olan her şey sizindir. Eğer açsanız, caddenin karşısındaki 7-11'e koşup bir şeyler daha alabilirim. Ama gecenin bu saatinde sadece cipsleri kalmıştır.' Gülümsedi. Rainey açlıktan kuruduğunu ve başının döndüğünü hissetti fakat boş odanın kapısı kapanmıştı ve Ambrose gün ışıyıncaya kadar tekrar görünmeyecekti. Önünde duran Woody'nin görüntüsü, göğsünün önünde acı verecek kadar zayıf kollarını kavuşturması onu dayanılmaz bir acıya sürükledi.

'Yo, sağ ol' dedi ona. 'Bütün gündür yoldaydık ve sanırım yiyemeyecek kadar yorgunuz.'

'İyi, gece acıkırsan git ve bir şeyler ye' diye önerdi Woody. Bir ayağının ucunu diğerinin topuğuyla sürttü ve elini kıvırcık saç yığınından geçirirken Rainey alnında geniş parlak bir yarık fark etti.

'Ne oldu burana?' diye sordu, ona yaklaşarak ve vücudundan yükselen keskin ter kokusunu içine çekerek. Kendisinin ondan daha uzun olduğunu fark etti, bu yüzden alnına dokunmak için eğildi ama parmakları yarayı bulmadan biraz önce durdu. Ancak kelimeleri kullandıktan sonra sorusunun ne kadar kaba olduğunu fark etti, fakat o yine gülümsedi ve yüzünü loş ışığa doğru eğdi, böylece Rainey oval, konkav yarayı daha iyi görebildi, saç çizgisinden bir kısmını alıp kalın, sırım gibi kahverengi kaşına doğru itelemiş olan.

'Ne oldu?' diye sordu.

'Bunu bana hemcinsim yaptı. Lawndale'de çorbacıda çalışıyordum, adamın biri tavayla kafama vurup cüzdanımı çaldı' diye açıkladı.

'Üzüldüm. Kulağa korkunç geliyor' dedi. Bu sefer onun alnına dokundu, parmak ucunu çukura bastırarak. Bir kemik çıkıntısı fark etti, derinin altında kafatasının kırıldığı yerde.

'Çok kötü acıdı ama onu affettim. O zamandan beri güzel bir

müzik yapamadım. Sanki kafamı kırdı ve tüm şarkılar etrafa dağıldı.'

'Vay' dedi Rainey hem dehşete düşüp hem de garip bir şekilde etkilenerek. 'Bunu sana yaptığı için ondan gerçekten nefret etmelisin.'

Woody enerjik bir biçimde başını salladı. 'Yok. hayır. Bu olduğunda ne dedim biliyor musun? Dedim ki 'Lütfen. daha çoğunu al. Sahip olduğum her şeyi al. Benim bir evimin olup senin olmaması doğru değil. Benim yiyeceğe, giysiye ve paraya sahip olmam doğru değil. Sen benimkilerin birazını hak ediyorsun.' Bana tavayla vurduğu için onu affettim mi? Yüzde yüz. Affettiğime iddiaya girebilirsin. Yüzde yüz.'

Rainey birden tüm günahlarını bu adama itiraf etmek istedi. Oldukça cömert bir insana benziyordu, her şeyi görmüş ve yaşamış, akıllı, yaşlı bir adam ve onun ya da Ambrose'un hakkında ona söyleyeceği hiçbir şey onu şok etmeyecek, rahatsız etmeyecekti.

'Şimdi iyi geceler' dedi yavaşça. 'Biraz uyumana izin versem iyi olacak.'

'Ya. İyi geceler. Tekrar teşekkürler' dedi. Yatak odasına doğru ilerlerken çıplak ayakların zeminde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Lekeli, yıpranmış divanın üzerine uzandı ve örgü battaniyeyi başına çekti. Saç spreyi, sigara ve ter kokuyordu ve yün püsküller yüzünü çizdi. İtti ve yastıklara gömüldü. Hiç kımıltısız uzandı, mutfaktaki saatin tik-taklarını dinleyerek. 'Çok açım' dedi kendi kendine. Ayaklarının üzerindeki bir şey onu gıdıkladı. Pireler diye tahmin eti. Bit olmamasını sadece ümit etti. Dışarıda şehir kaynıyordu, nefesini çılgın gece ile kükreyen gün arasında tutarak, ama hala gecenin bu saatinde gürültülüydü -yan komşudaki İspanyolca kavga, arabalar, kornalar, şehir çekirgeleri, caddeye atılan şişe sesleri.

'Asla uyuyamayacağım' dedi kendi kendine, ama uyuyakalmış olmalıydı, en azından bir an için çünkü bir sonraki anda uyandı ve aşkı düşlemiş olduğunu duyumsadı. Ama şimdi arzuladığı bir yetişkin aşkıydı; bu on üçündeyken hissettikleriyle aynı değildi, Papaz Jeff'in çıplak göğsünün hayaliyle oynarkenki gibi değildi. Ufacık öpücüklerden daha kalıcı bir şey istiyordu, tüy gibi hafif kanatlarının dokunuşundan daha derin. Terli, yağlı bir kesinlik istedi. Birden Woody'nin dişlerinin sarı olduğunu hatırladı. Çok yaşlı diye karar verdi. Ama eğer kendisi onu öperse, dudakları birbirine dokunduğunda tekrar gençleşebilirdi.

Bir başka 'L' treninin kükremesi onu tamamen uyandırdı. Ambrose'u görmeliydi, sadece iyi olduğundan emin olmak için. Essex Akademisi'nden ayrıldıklarından beri hiç bu kadar uzun süre görüş alanının dışına çıkmamıştı. Boş odaya gitti ve iterek kapıyı açtı. 'Benim' diye fısıldadı.

Ambrose battaniyenin köşesi bacaklarının arasına sıkıştırılmış yatakta uzanıyordu, sadece beyaz boxer giymişti. Onun uyumadığını söyleyebilirdi ama o bir böcek gibi hareketsiz, kıvrık ve sertti. Daha yaklaştı ve bir kaya kadar sert oluncaya kadar vücudunun yatakta gerilişini seyretti. Bir zamanlar ona söylediklerini hatırladı, nasıl dayandığı konusunda. Ölmüş gibi davranarak. Gözlerini kapatıp nefesini tutarak ve geri çekilerek, kendini daha da çekerek, çocuk yok olup sadece küçük sert bir çakıl taşı kalıncaya kadar.

Her bir eklemini açmak istedi, onu açmak ve acısının içine girmek. Ambrose, neye benziyor? Söyle bana, neye benziyor? diye sormak istedi.

Şayet acısını anlatabilirse, Rainey onu tutar, emer ve yok ederdi. Onu ortadan kaldırabilirdi. Yolda geçen uzun saatler boyunca Ambrose denemişti, ona neler hissettiğini anlatmayı: Siyah bir de-

liğe düşmek gibi. Başının üzerinde gökyüzünü görürsün, onun orda olduğunu bilirsin ama dışarı çıkamazsın. Dünya tadını kaybeder - yiyecekler, içecekler, müzik, aşk, her şey talaşa benzer. Her renk griye döner. On adım yürümek imkânsız ve boğucu gelir; attığın her adım seni daha derine çeker, her adım seni dünyanın merkezine doğru sürükler.'

'Ambrose, iyi misin?' diye sordu, dikkatli, pencerenin yanındaki sandalyeye oturarak.

'Yorgunum' dedi yatağa soluyarak. 'Öyle, öyle yorgunum ki.'

'Woody Taylor'un adresini bulamazsa ne olur? Sadece söylentileri ve hayalet rehberleri izlemeye devam mı edeceğiz?'

'Onu bulacağız. Biliyorum, yapacağız' diye ısrar etti Ambrose. 'Ya bulacağız, ya denerken öleceğiz.'

'Ama ben ölmek istemiyorum' dedi yavaşça. 'Eve gitmek istiyorum.'

'Öyleyse git' dedi basitçe. 'Hadi git.' Dizlerini göğsüne doğru çekti ve yumruklarını yastığa gömdü.

'Seni bırakmayacağım' dedi. 'Şu halinle değil Ambrose, sen hastasın. Bir doktora ihtiyacın var. Seni iyileştirebilecek birine gitmelisin.'

'Doktorları sevmiyorum' dedi yavaşça. 'Onlara güvenmiyorum. Heveslerini insanlara dokunarak gideriyorlar. İğrenç.'

'Böyle düşündüğünü biliyorum ve üzgünüm. Ama bu tek çare. Hasta olduğunu fark ediyorsun, değil mi?'

İçini çekti. 'Geçen birkaç ay yorucu oldu ama eğer Schmidt'i bulabilirsem her şey düzelecek. Rainey şimdi bunu konuşmayalım, tamam mı? Yarın konuşalım. Bu kadar yorgun olmadığımda.'

'Tamam. Ama yarın bunu konuşacağız.' Ayağa kalktı ve sandalyeyi pencereye doğru geri iteledi. 'Ben yatmaya gidiyorum' dedi, si-

nirli. 'Ben de yorgunum.'

'Rainey' diye fısıldadı aceleyle. Sesinde hala o boynunun arkasındaki her kılı dikene çevirecek güç vardı. 'Rainey biraz daha kal' diye yalvardı. 'Ben dalıncaya kadar. Yalnız olmak istemiyorum. Kötü bir rüya göreceğimi hissediyorum.'

'Tamam' diye cevapladı. 'Biraz.' Tekrar yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Birkaç dakika sonra kızgınlığının ve öfkesinin uçup gittiğini ve rahatlamaya başladığını fark edince şaşırdı. Bu oda evdeki esintili tek odaydı ve oturma odasına göre daha aydınlık ve serin duruyordu, daha iyi kokuyordu. talk pudrası ve lavanta. Ambrose'un yataktaki hareketsizliğini izledi, öyle sessizdi ki nefes almıyormuş gibi görünüyordu. Sırtındaki kemikleri, derisinin altından çıkıntı yapan kaburgalarını saymak için yeterince ışık vardı. Küçük bir çocukken nasıl yusyuvarlak ve tombul olduğunu düşündü. Kendini frenlemeden önce, ona dokunmanın, daha önce dokunmadığı kadar samimi bir şekilde dokunmanın nasıl olacağını hayal ediyordu. Bu düşüncelere, bu fikirlere Akron'dan beri sahipti, belki daha öncesinden hatta belki Baltimore'dan önce ve her geçen gece detay ve yoğunluğu artıyordu. Ambrose'dan başka kimseyi sevmemişti ve sevmeyeceğini biliyordu. Ingebjorg Teyzenin kırtasiyecisi gibi, o Rainey'nin aşkı olmuştu.

Ama hayal etmenin herhangi bir zararı yoktu. Böylece kendini Ambrose'un şimdi temiz ve tekrar kısa kesilmiş serin saçlarını okşarken düşündü. Yüz hatlarını yokladı, kaşını, yüksek köprülü burnunu, çökük yanaklarını. Temiz, sert çizgileri izledi ve kimsenin göremeyeceği yarayı aradı, acı veren yüzeydeki çatlağı. Parmak uçları solgun, karmakarışık sakalını okşadı ve elleri onun uzun. adaleli boynuna koştu, boğazının başladığı yerdeki küçük kıl öbeğinde durarak, açık renk kılların göğsüne de sıçradığını gösteren öbekte;

meme başlarının etrafında ve fıtık ameliyatından kalan artık çok zor görünecek kadar küçülen buruşmuş, solgun pembe yaranın üzerinde dolanarak. Kılları bir sürü göz kamaştırıcı renk ve yapıda hayal etti, saçının olgun mısır-ipek beyazından, kollarının solgun sarısına, hala yanmış tereyağı gibi koyu olan bacaklarının arasındaki koyu renge kadar.

Elleri titremeye ve boğazı ağrımaya başladı. 'Bu aşk değil, Bu arzu, temiz ve basit. Kelimeler kafasının içini oydu. Aşifte, aynı annesi gibi.

Rainey kalktı ve çabucak mutfağa gitti, kendini bulabileceği azıcık bir yiyecekle tatmin etmek için -bir bardak ekşimiş portakal suyu, buruşmuş salatalık ve bir parça ekmek. Bayat ve tatsız. Ekmeğin köşesini kopardı, sıkıştırıp yapışkan bir topa çevirdi ve dilinin üzerine yerleştirdi. Mutfak penceresinin önünde durdu ve aşağıya baktı, altındaki caddelerin sessiz cinayetlerle dolu olduğunu hayal ederek. Kilitlenmiş ve sürgülenmiş dükkanların altında, sadece farelerin ve güvercinlerin seyrettiği karanlık sokaklarda siyah kıpırtılar görüyordu. Çiş, bira ve şişmiş şeker kağıdı yağmuruna tutulmuş lağımlarda ve yüksek apartmanların arasından geçerken rüzgârın yalnız bir inilti bıraktığı sokak aralarında sessiz cinayetler oluyordu.

Diğer odada Woody'nin kalktığını duydu, karanlıkta sendeledi ve topuğunu çarpmış gibi sövdü. Banyoya giderken ayakları yere şap şap vuruyordu. Rainey'nin tüyleri ürperdi. 'Ah, lütfen buraya gelsin, lütfen beni burada bulsun' diye dua etti. Bir dakika sonra sifonu duydu ve bir şişeden sallanarak çıkartılan ilaçların sesini ve sonra açılan ve kapanan kapının gıcırtısını. Birkaç adım, sonra ağır harikulade sessizlik.

'Bu saatte uyumak zor mu?' diye sordu yumuşakça, Rainey'nin boğazını ağrıtan, nazik, ağlarcasına bir sesle.

'Ya' dedi, pencerenin yağlı mandalına dokunarak. Adam daha yaklaştı. Rainey onun kendisini seyrettiğini hissetti, zayıflamış gözlerinin sıcaklığını, kurnaz ince dudaklarının gülümsemesini hissetti. Göğüslerinin üzerinde gerginleşen fanilasından kaburgalarını, boxer şortunun kenarından, uyluğunun arkasında kıvrılan dikişinden onun vücut hatlarını çıkardığını hissetti ve şimdi onu gizlice çıkarmak için hiç şansı yoktu. Fanilasıyla şortunun beli arasındaki en azından beş santimlik boşluğun farkındaydı.

'Nasıl olduğunu bilirim. Bazen gecede sekiz on kere kalkarım.' Yüzü buruşuk ve şişti. Gözleri solgun ve büzüşük, hatta karanlıkta bile ve keçeleşmiş kıvırcık saçları başına yapıştırılmış, kırmızı bir bandananın altına alınmıştı. Şeftali ve Aqua-Velva kokuyordu.

'Bazen zordur yabancı bir yerde uyumak' dedi, pencereden dışarı bakarak, caddenin karşısındaki 7-11'in üzerindeki neonlu yazıyı inceleyerek, ısrarcı oranj harfli: AÇIK, AÇIK, AÇIK. 'L' rayların üzerinde gümbürderken göğüslerinin arasından soğuk bir ter taneciği hareket etti ve ürperti bacaklarına yansıdı.

'Sen üzgün bir kızsın diyebilirim' dedi. Elini uzatarak 'Ruhunda bir karanlık var.'

Rainey gözlerini pencereden uzaklaştırdı ama bakmaya cesaret edemedi. 'Evet' dedi 'Sanırım diyebilirsin'

'Bana anlatmak ister misin?' diye sordu dikkatle.

'Bilmem. Yapamam.' Ona anlatmayı çok fazla istiyordu, bir sürü günahını listelemek, Ambrose'la kan kardeşi oldukları zamandan William Schmidt için yaptıkları ümitsiz aramaya kadar.

'Söyleyebilirsin' dedi. 'Ne olursa olsun Tanrı affeder.'

'Bunu değil.' Midesine sert bir şey oturdu.

'Evet. Her şeyi.' Yüzü sert ve emindi. 'Tövbe edersin Tanrı seni affeder, eğer gerçekten pişmansan'

Sözünü kesti. 'Peki ya pişman değilsem? Aynı şeyleri tekrar yaparsam?'

Göz kapakları titredi, ama tutumu aynı kaldı. 'Tanrı yine affeder.'

'Tanrım' dedi. 'Buna inanmayı ne çok istediğimi bilemezsin.' Tekrar pencereden dışarı baktı ve ağlamaya başladığında o yanına geldi ve kollarını doladı, onu göğsüne yaklaştırdı.

'Şışş!' dedi ona. 'Şışş. Şışş.' Kelimeleri dua eder gibiydi. Rainey konuşmak istedi; bunun her şeyi söyleyebileceği an, bir kez başlasa sonra gerçeklerin döküleceği an olabileceğini düşündü, fakat boğazı şişti kelimelerin üzerini kapattı. 'Şışş, yavrum tamam, tamam.' Onun yumuşaklığı Rainey'nin iyi yönde değişmesine sebep oldu ve kendisinin yumuşamaya başladığını hissetti. Woody'nin göğsüne daha da gömülürken onun bu kadar zayıf, kırılabilir ve yaşlı olması, vücudunu saran kolların serçenin kanatları kadar hafif olması onu sarstı.

'Ödüm kopuyor' diye fısıldadı. Woody'nin ter kokan derisine doğru. 'Kendi aklımdan ödüm kopuyor. Ambrose için korkuyorum, ama kendim için de korkuyorum.'

'Korkmak normaldir' dedi Woody ona, uzun, ince parmakları Rainey'nin saçını okşarken. 'Peygamberimiz bile korkmuştu, Geth Semene'nin bahçesinde askerlerin onu almaya geldiği gece.'

Rainey Woody'yin kollarına daha da gömülmek ve orada sonsuza dek kalmak istedi, her şey ortadan kalkıncaya kadar kalmak ve bunun yerine başını kaldırdı ve kendini ondan uzaklaştırdı. 'Bunu yapamam' dedi. 'Yapamam, doğru değil' Döndü ve oturma odasındaki divana geri gitti. Uzandı ve örtüyü çenesine kadar çekti. Tüm vücudu titriyordu, yapışkan gece sıcaklığında bile titremeyle sarsıldı. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyordu-Woody'yin ona karşı

olan yumuşaklığını kabul edemezdi. Ambrose diğer odada tek başına kıvrılmış yatarken, bir taş kadar soğuk ve herhangi birinin sevgiyle dokunuşlarından uzak.

ON İKİ

Haziran 1988
Chicago, Illinois

Rainey güzel bir rüyanın son kısmında uyandı, Owauskeum'da Mormor, Büyükbaba Garth, Ingebjorg Teyze ve tüm kuzenlerle çevrili bir Noel. Hava elma ve tarçın kokusuyla doluydu ve her odada dikenli çam ağaçları yükseliyordu, mum ve kırmızı kurdelelerle süslü. Rainey herkese havalı tabancasını gösteriyordu, Erwald Amca'nın nesilden nesile aktarılanı değil, gıcır gıcır bir havalı tabanca, parlak paketli bir kutudan yeni çıkmış. 'O silahı evin içinde kullanmaya kalkma' dedi Mormor sertçe. 'Yoksa Noel yemeğini tek başına yemek zorunda kalırsın.'

'Olur, Mormor, söz' dedi Rainey, uykusunda sayıklayarak. Mormor? Rainey birden oturdu, tozlu sabah ışığında gözlerini kırpıştırarak aklı yavaş yavaş derinlerden su yüzüne çıktı, ama nerede olduğunu hatırlatarak. Chicago. Noel'den çok uzakta. Yüzünü ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve ciğerlerini tütsü tavuk yağı kokusuyla doldurdu. Bu kadar derin uyuduğuna şaşırdı, sabah saat altıda bile hava boğucu sıcaktı ve trafik gürültüsü açık pencereden içeri doluyordu. Divandan kıvrılarak çıktı ve Ambrose'un yerde bağdaş kurarak oturduğu Woody'yin yatak odasına gitti.

‘Woody nerede?’ diye sordu uykulu.

‘Çoktan gitti, o çorbacı dükkanında çalışmaya. Ben saatlerdir uğraşıyorum.’ dedi Ambrose. ‘Saat 3’te uyandım ve bir daha uyuyamadım. Rüya gördüm, Taylor’un adresini bugün bulacağım.' Kocaman dört kutu odanın büyük bir bölümüne yayılmıştı, ve eski püskü eşya yığınları doldurmuştu her tarafı; eski giysiler, battaniyeler, albümler. Ambrose kutulardan birini talan etti, içindekileri her iki tarafındaki sallanan kümelere ayırarak.

‘Bunu yapmamalısın’ dedi. Rainey. 'Bunlar Woody’nin özel eşyaları.' Ambrose omuz silkti. ‘Sorun yok. Woody eşyalarına bakabileceğimi söyledi. Onun yapmasına gerek kalmayacak. Hadi yardım etsene bana. Şu kutuda ümit var gibi.’ Arkasındaki kocaman karton kutuyu gösterdi.

‘Bunu yapmamızın iyi olacağını sanmıyorum' dedi Rainey onun arkasına bağdaş kurup oturarak. Ama kabul etmeliydi ki Ambrose’un ortaya döktüğü şeyler ilgisini çekmişti -Woody’nin gizemli orta yaş hayatının biriktirdiği kısa ömürlü şeyler. Büyük bir karalama defterini aldı ve açtı. İçinde 'Sürgün Notlarım’ adlı bitmemiş bir albüm için şiir ve müzik koleksiyonu vardı. Rastgele yapılmış karalamalara baktı. Notaları okuyamıyordu ama şiirleri büyüleyici buldu.

‘Üç kere sürgündeyim, cennetten sürüldüm....'

‘Ortabatı, ne doğu, ne batı, ne orası ne de burası. hiçbir yerin ortası her yerin ortasıdır ve senin içinde kayboldum, bebek, senin içinde kayboldum.'

'Hudut Caddesi: Güçlü Mississipi’nin zengin kollarını gez, Amerika’yı bölen hattı...!

‘Hey, şunu dinle Rainey’ dedi Ambrose, masadan bir kaset alarak. Kaseti teybe yerleştirdi ve teybi açtı. Kaset üç temel telle çalın-

mış basit bir gitar solosuyla başlıyordu ve feryat eden bir armoni eşlik ediyordu. Sonra Woody'nin sesi geldi, şarkıya zorla girerek:'Üç kere sürgündeyim, cennetten sürüldüm... 'Sesi ince ve cızırtılıydı ve sadece ara sıra doğru notayı tutturuyordu.

'Hey, bu ne rezalet!' dedi Ambrose ve çılgınca güldü. 'Umarım çorbacıdaki işini bırakmaz.'

'Bir zamanlar Johnny Carson'la sahnedeymiş' dedi Rainey savunarak. 'İyi olduğunu düşünmüş olmalılar.'

'Ya, ama o yetmişlerdeydi. O günlerde sesini uydurabilmene gerek yoktu.' Ambrose teybi durdurmak için uzandı ama Rainey onun kolunu itti.

'Yo' dedi. 'Bırak, ben sevdim.'

Ambrose başını salladı 'Çılgın olmalısın. Ya da sağır.'

Rainey müziğin yükselen ritmini dikkatle dinledi. Woody'nin sesinin güzel olmadığını biliyordu, herhangi bir gelenekselliği yoktu, ama basitliği ve onurlu duygusallığı Rainey'yi etkiledi. Daha çok dinledikçe müzik onu daha derinden etkiledi, derisini kat kat soyup içindeki o daha yumuşak yere ulaştı.

Uzandı ve bir başka kaset aldı, ikiye bölünmüş. 'Buna ne oldu merak ediyorum' dedi Rainey, kaseti ışığa doğru tutarak. Yazıyı okudu, titrek harflerle yazılmış 'Unutulmuş Adamın İlahisi, Ocak 88, Kaset II'

'Ah, ben yaptım onu. Yanlışlıkla dizimi üzerine koymuşum, kırıldı.' dedi Ambrose kayıtsız, bir başka kutuyu açarken.

'Ambrose, artık çalışmayacak, ikiye bölünmüş. Bunu Woody'ye nasıl açıklayacaksın?' diye sordu.

Dizlerinin üzerinde arkaya uzandı ve omuzlarının üzerinden ona baktı 'Rahatlar mısın?' dedi. 'Bir sakinleştirici al. Taylor'in adresini arıyorum ve şu anda beni ilgilendiren onu bulmak, tamam mı?'

'Ama onun kasetini kırdın'

Ambrose teybe doğru başını salladı, hala Woody'nin şarkısını çalan 'Şöyle söyleyeyim, o adama bir iyilik yapıyorum. Eğer bu anlamda yapmış olsaydım gerisini de kırardım.'

Ambrose günü Woody'nin eşyalarını araştırarak geçirdi, Rainey Cubs maçını seyredip buzlu çay içerken. O akşam Woody döndüğünde Rainey onu gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu farkedince şaşırdı. Ön kapıdan girmeye çalışan, çorbacıdan kalan yiyeceklerle dolu üç ağır plastik çantanın altında eğilmiş ince vücudunu görünce kalbi çarpmıştı.

'Cubs'lar yendi' dedi ona yardıma koşarken. En ağır çantaları elinden aldı ve masaya yerleştirdi. 'İlkinde 5-3, ikincisinde 7-1, St Louis karşısında.'

Ürkekçe gülümsedi. 'Ah, evet benim takımım' dedi gururla, başını sallayarak 'Onlar kalp kırıcıdırlar, o Cubs'lar'

Rainey ona getirdiklerini kilere ve buzdolabına yerleştirirken yardım etti, o da ocakta bir tencere su kaynattı. Getirdiği torbaların altında Rainey dini kitap destesi buldu: 'Hardal Tohumunun Hikâyesi', 'Günah İşlemekten Çok İşlenmiş Günahlara Karşı Olmak', 'Hz.İsa ve Siz' ve sayfalarına Post-it notları yapıştırılmış yıpranmış eski bir İncil. Rainey İncil'e baktı sonra uzandı ve dokundu, lekeli kabına ve kırılmış cildine dokundu.

'İstediğin zaman ödünç alabilirisin' diye teklif etti Woody, yüzüne bakarak. 'Yarın geceye kadar ihtiyacım yok. St. Adalbert'deki İncil dersine kadar.'

'Yok sağ ol.' Elini çekti ve kızarmaya başladı.

'Tanrı'ya inanmaz mısın?' diye sordu kayıtsız.

'Aslında inanırım' diye cevapladı. 'Lutheran'ım, vaftiz edildim

ve kilise üyesi oldum. Hatta bizim Kilisenin Luther Cemaati'nde başkan yardımcısıyım. Sadece yakın zamanda bunu düşünmedim, sanırım.'

'Olsun. Tanrı hazırdır ve bekler, ne zaman olursa' dedi ılımlı.

'Evet. Biliyorum öyledir. Buruşmuş havuçları doğramaya başladı ve kaynayan su tenceresine attı. Ocağın üzerinden gelen sıcaklık alnını terletti.

'Arkadaşın Washington Taylor'u bulmakta niye bu kadar ümitsiz?' diye sordu Woody, buzdolabının önüne diz çöküp, kapağını öne arkaya sallayarak. 'Yani, vahimden daha fazlası var gibi. Sanki mecnun.'

'Ambrose gergin bir insandır. Her zaman böyledir' diye cevapladı baştan savma. 'O ve Taylor'un yarım kalmış bir işleri var. Benimle ilgisi yok.'

'Ancak...' dedi Woody yavaşça.

'Ne?'

'Dün gece ödün kopuyordu. Ambrose ve kendin için. Bence seninle çok ilgisi var.'

Derisi pütür pütür olmaya başladı ve sırtında bir ürperti dolaştı. 'Sana söylemek isterim ama yapamam' diye fısıldadı yumuşak, sırtında vahşi bir soğukluk ürpertisi hissederek. 'Şimdi değil. Buraya gelebilir ve bizi duyar. Bak, sonra söyleyeyim.'

Woody başını salladı. 'Oldu. Sonra söyle' dedi yavaşça kelimeleri çiğneyerek.

O gece Ambrose yatmaya gittikten sonra Rainey divanda oturdu ve Woody'ye ne için söz verdiğini düşündü. Neler söyleyeceğini planlamaya çalıştı, doğru kelimeleri nasıl bulacağını. Ama koridorun aşağısında başlayan kavgayı dikkate almamak imkânsızdı, sarhoş adamların caddede bağırışlarını ve tepesinde asılı duran gü-

veç kokusunu.

Onu mutfakta buldu, masada otururken. Damascus Woody'nin ayaklarına uzanmıştı, ağır çenesini Woody'nin bileğinde dinlendirerek. Önce Woody'nin kendi kendine sessizce okuduğunu sandı. Omuzları ileri doğru kamburlaşmıştı, başı dikti. Daha yaklaşınca gözlerinin kapalı olduğunu gördü ve elleri masanın üzerinde dümdüz duruyordu, avuçlar aşağıya dönük 'Dua mı ediyorsun?' diye sordu, yumuşakça.

'Evet' dedi gözlerini açıp ona bakarak. Bakışları kasılmış, mütevazi küçük mutfağını araştırdı ve huzur dolu gülümsedi. 'Burası dua etmek için iyi bir yer. Yatak odamda karımdan bir sürü hatıra var. Sanırım Hz. İsa beni burada daha iyi duyar.' Ayağıyla sandalyeyi yanına çekti ve oturmasını işaret etti.

'Ama sen Musevi değil misin?' Birden sorusuyla kızardı.

Woody omuz silkti. 'Bu nasıl baktığına bağlı, sanırım. Babam bir Rus Musevisi'ydi, ama annem İrlandalı Katolik'ti. Asıl adım Woody değil. O benim sahne adım. Asıl adım Françis Xavier Leopold Stern. Bana tipik bir Amerikalı diyebilirsin. 15 Nisan 1940'ta doğmuşum ve 15 Nisan 1979'da yeniden doğdum. Herhangi bir sorun hissetmiyorum. Benim sürdürdüğün hayat şimdi bu.'

Rainey'nin düşünceleri Kralların Kralı Kurtarıcımız King'e ve ölen aziz heykelinin olduğu kartpostala döndü. Şu anda oraya geri gidip, kartpostal ilahi kitabının içinde duruyor mu diye bakmak istedi. Ev çok uzakta gibiydi; sanki nezaketi öğreneli, iyiliği bileli ve başının üstünde Tanrı'nın elini hissedeli çok uzun zaman olmuştu.

'Karına ne oldu?' diye sordu Woody'ye.

Gözleri kıvılcımlar saçtı ve küçüldü. Bunu sorduğu için Rainey birden kendini üzgün hissetti. 'Emelita öldü. Uzun zaman önce. En azından şimdi sanki çok uzun yıllar önce ölmüş gibi' dedi başını

sallayarak.

'Çocuğunuz var mıydı? Diye sordu, bir şekilde olmadığını biliyormuş gibi.

'Yok hiç çocuk yok. Sadece üçümüzdük; Emelita, ben ve Damascus' diye cevapladı köpeği ayağıyla dürterek. Damascus, gürültülü, hızlı bir havlamayla cevap verdi, uyumak için tekrar çekilmeden önce.

'Öyleyse bazen çok yalnız oluyorsundur' dedi.

Başının üzerindeki çıplak lambaya baktı ve parmaklarını ince solgun dudakları boyunca gezdirdi. Omuz silkti. 'Ah, o kadar kötü değil. Müzikle uğraşıyorum, bulabildiğimde kulüplerde şarkı söylüyorum. Ve hafta içinde St.Adalbert'in çorbacı dükkanında çalışıyorum. Yani bir sürü güzel günüm oluyor. Tarlaların leyleği gibiyim- Tanrı bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor. Şu anda sahip olduklarımın dışında bir şey istemem.'

'Ya aşk?' diye sordu, sorunun birdenbireliği ile şaşırarak.

'Ne olsun?' diye cevapladı. 'Kalbim hep açık. Ama hayatımda bir kez mesut oldum, ikinci kez olmasını istemeye cesaret edemiyorum.' Sandalyeye vurdu, iki ayağının üzerinde durdurup- ellerini başının arkasına koyarak 'Ya sen- ailen nerede?' diye sordu.

Cevaplamadan önce duraksadı 'Ailem...buralarda. Ben büyükannemlerle yaşıyorum. Annem beni terk etti ve babamı hiç tanımadım.'

'Ya Ambrose?'

'Evet. Ambrose' dedi dikkatle, nefesini bırakarak.

'O bu resmin neresinde?' Woody'nin gözkapakları hafifçe titredi ve dudakları gerildi. 'Dün gece tam bana ona ihanet ettiğini düşündüğün zamanları anlatmak üzereydin.'

Rainey Ambrose'un kapalı kapısına baktı sonra sandalyesini

Woody'ye yaklaştırdı, öyle yakın ki nefesi onun derisini fırçaladı. 'Ambrose benim kuzenim' diye fısıldadı sessizce, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. 'Aslında ikinci kuşaktan kuzenim. Babasının iş arkadaşını arıyoruz, William Schmidt'i, on yıl önce Ambrose'a tecavüz eden. Ambrose'un babası Şubatta öldü. Ambrose onu Schmidt'in öldürdüğünü düşünüyor ve babasının öldürülmesinin intikamını almayı. Ambrose çok çılgın, kendini incitebilir diye düşündüm. Ona yardım etmek için evden kaçtım.' Konuşmayı kesti ve derin bir acı boğazını sardı.

'Peki ona yardım ettin mi?' diye sordu Woody manalı.

'Hayır. Sanmıyorum.' Bir başka derin nefes aldı ve kolları titremeye başladı. 'Şimdi öncekinden daha beter.'

Woody onun yüzüne dokunmak için uzandı, fakat yarısında durdu ve gülümsedi. 'Böyle keder görmedim' dedi ona hayranlıkla.

'Bu ne demek?' diye sordu.

'Bu, adamın hizmetçisine şifa verdiğinde Hz. İsa'nın Romalı yüzbaşıya söylediği sözler. "Böyle kader görmedim; yok, İsrail'de bile"' Sustu. 'Kuzenin hasta; kalbinde ve ruhunda derin bir hastalık var. Onu karşına almalısın, kendisine ve sana yaptıklarını dürüstçe söylemelisin. Onun yardıma ihtiyacı olduğunu anlamasını sağlamalısın.'

'Beni dinlemeyecek' diye sözünü kesti Rainey çabucak. 'Eminim dinlemeyecek.'

'Sana yardım edeceğim' diye söz verdi Woody. 'Bu konuda yalnız olduğunu düşünmeye başlama. Yarın geceye ne dersin, sen ve ben , onu oturturuz ve makul konuşuruz. Bu ilk adım. Reaksiyonuna göre bundan sonra ne yapacağımıza karar veririz.'

'Bana yardım etmek mi istiyorsun?' diye sordu Rainey, şaşkın.

'Niye olmasın? Siz ikiniz temiz çocuklara benziyorsunuz. Bu-

nun kötü sonuçlanmasını görmekten nefret ederim.' Uzandı ve Rainey'nin ağlamak istemesine sebep olan bir nezaketle, elini büyük bir ihtimamla tuttu. 'Hey, hadi ' dedi sesi hem azarlıyor hem de aynı zamanla sakinleştiriyordu. 'Dayan fıstık. Düzelecek. Hadi şimdi biraz uyu.' Yumuşakça gülümsedi ve solgun gözleri tavana dikildi. 'Yukarıdaki'yle bir randevum var. Ve geç kalmamdan nefret eder O.'

Rainey elini geri çekti ve terli alnından saçları itti. Tamam, canını sıktığım için özür dilerim' dedi. 'İyi geceler.'

'Sorun değil. Hiç değil. İyi geceler' dedi başını eğerek.

Rainey divandaki yerine döndü ve uzandı, çöken, harap olmuş tavandan sızan yansıyan farların gölgeli dansını seyrederek. Yan evdeki Puerto Ricolu çiftin enerjik sevişmelerini duydu ve yaz fırtınasının başlangıç sinyali olan, caddelerden ve ağaç tepelerinden geçen rüzgârın hışırtısını. Rainey uzun bir süre uyanık kaldı. Dirseklerini ovdu ve aklını toplamaya çalışarak pencereden dışarı baktı. 'Sorun olmayacak' dedi kendi kendine ümit dolu. 'Woody bana yardım edecek ve Ambrose iyileşecek.' İçini çekti ve ters döndü, yüzünü yastığa döndü. Evi düşünerek, Ambrose'u düşünerek ve hep hiçbir şey yapmamış gibi çabalamayı düşünerek uykuya daldı.

Rainey ertesi sabah Ambrose'un diğer odadan gelen acı çığlığıyla uyandı, derin, rüyasız uykusunun sessizliğini hançerleyen. 'Rainey! Rainey!' diye bağırıyordu. 'Buna inanamayacaksın!' Birden dikleşti ve nefesini tutmaya çalıştı. Ambrose koşarak oturma odasına geldi ve yanına divana zıpladı, eline küçük deri bir defter tutuşturarak. ' Onu buldum! İşte Taylor'un adresi.' Rainey sarsak yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu ve düzensiz bir elyazısıyla alınmış nota baktı. 'Wash Taylor, 2676N. 118 nci Cadde, Mankato,

Minne.'

Rainey Ambrose'a baktı, ışıklar saçıyordu. 'Bunu bulduğuma inanabiliyor musun?' Ambrose'un gözleri heyecanla parladı. 'Bu şimdiye kadar ki en iyi haber değil mi?'

'Ya, sanırım' dedi sessizce, içinde gecenin ümidi büzülüp ölürken. 'Ya, müthiş.'

'Bu Vati'den bir işaret. Bizim Schmidt'i bulmak üzere olduğumuzu söylüyor. Hadi, eşyalarını topla. Gitmeliyiz' dedi, divandan atlayıp yatak odasına doğru giderken.

'Dur, ne demek istedin? diye sordu.

'Yarım saat içinde yola çıkabiliriz, eğer sen kıçını kaldırırsan. Benim eşyalarımı toplamam on dakika, böylece sen eşyalarını düzenlerken ben arabayı hazırlarım' dedi. 'Biraz sandviç hazırla, yolda yiyecek bir şeylere ihtiyacımız olacak.'

'Ama hemen gidemeyiz' dedi, paniklemeye başlayarak.

'Niye?'

'Çünkü. Woody'ye söylemeliyiz' yiye ısrar etti.

'Not bırak. Artık yemekler için sağ ol' yaz. Gitmişiz, gitmemişiz, umurunda olmaz' dedi Ambrose, sandalyenin koluna kısacık oturarak. Yanakları parladı ve Rainey boynunun ince derisinin altında hızla atan nabzını gördü.

'Niye yarın gitmiyoruz? Daha makul' dedi, zaman konusunda pazarlık etmeye çalışarak. 'Bugün hazırlanalım ve yarın sabah ilk iş yola çıkalım.'

Ambrose başını salladı. 'Hayır şimdi gidiyoruz. Schmidt'in özgür olduğu her dakika çok uzun bir dakikadır.' Kalktı ve evin her tarafından bir şeyler toplamaya başladı: Kültablası, dergiler, divanın arkasındaki battaniye.

'N'apıyorsun' diye sordu.

'Stok. Mankato yolunda neye ihtiyacımız olacağını hiç bilmiyorsun.'

'Yani bunları çalıyor musun?' diye sordu inanılmazlık içinde.

'Yo, sadece ödünç alıyorum. Hadi, bu çöplere ihtiyacı olduğunu gerçekten sanmıyorsun değil mi?' dedi başını sallayarak.

Divandan indi ve onu Woody'nin odasına kadar takip etti. Çekmeceleri altüst etmeye başladı, kucak dolusu giysiyi yere atarak. Woody'nin yastığını kavradı ve yere attı. Yastığın altında dikkatlice katlanmış solmuş bir gecelik vardı, üzerinde küçük mavi güllerin olduğu. Ambrose geceliği kaldırdı. Katını bozdu ve göğsüne yaklaştırdı. 'Şu paçavraya bak' dedi gülerek.

'Kes şunu! Karısının o -dokunma' diye bağırdı Rainey ona.

'Geceliği bıraktı ve şifoniyerin üstündeki her şeyi koluyla yere itti. 'Siktir' dedi.

Rainey geceliği aldı ve yakından inceledi. Elleri kumaşın üzerinde gezdi ve Woody'nin parmaklarının gülleri aşındırdığı bir köşe buldu. Rainey geceliği yüzüne tuttu ve özünü soludu; gizli, kaybolmuş lavanta ve vanilya parfümünü.

Rainey çabucak giyindi ve mutfak masasına oturdu, avcunda sarı bir Post-it notunu sıkıştırarak. Sözünü tutarak Ambrose her şeyi on beş dakikada paketledi. Son bavulunu da yükledikten sonra yukarı geldi ve yavaşça Rainey'ye yaklaştı, bol bol terliyordu ve etrafta büyük bir gayretle dolanıyordu ve hala gözlerinde parlak ve umut dolu bir parıltı vardı, Rainey'nin haftalardır görmediği bir şey.

'Araba hazır. Gitmeye hazırım' dedi dikkatli. Rainey cevap vermeyince Ambrose önünde diz çöktü ve ellerini eline alıp gözlerinin

derinliğine baktı. 'Rainey, hadi, öyle üzgün bakma' dedi, parmaklarını ve bileğini okşayarak. 'Gerçekten burada kalmayı istemiyorsun değil mi?'

'Şuna bak' dedi, notu Ambrose'un eline iterek. Yüksek sesle okudu:

'"Hey Rainey ve Ambrose- Billy Simmon'un yerinde bu gece bir konserim var, 35 ve Wallace'in orada. Siz ikiniz uğrarsanız müthiş olacak. Bir şeyler içip uzun uzun konuşuruz. Tarife ihtiyacınız olursa öğleden sonra beni St Adalbert'ten arayın, Woody"'

Ambrose ona baktı. 'Eee' dedi.

'Woody bize çok iyi davrandı' dedi üzgün, başını sallayarak. 'Teşekkür edip hoşça kal demeden ayrılamayız.'

'Rainey, yapabiliriz' diye ısrar etti, ona daha da yaklaşarak 'Şimdi neler hissettiğimi bilsen, bana asla kalalım demezdin. Buraya , tam buraya dokun' dedi elini göğsüne bastırıp kalbinin çılgınca dörtnala koşuşunu hissetmesini sağlayarak. 'Şimdi ayrılmamızın tam zamanı olduğundan öyle eminim ki. Woody'yi Mankato'dan arayıp her şey için teşekkür ederiz. Şu anda bu dünyada bir tek şey biliyorum ve o da kesinlikle bunu yapmam gerektiği; Taylor'u ve oradan da Schmidt'i bulmalıyım. Ama senin yardımın olmadan yapamam bunu. Var mısın?'

'Sanırım' dedi yavaş, derin bir iç çekişle. 'Kan kardeşiz her zaman d'imi? Ömür boyu kan kardeş.'

'Bunu yapmamızın iyi olduğunu hala inanmıyorum' dedi arabaya otururken. 'Gitmemiz yeterince berbat, bir de öteberilerini çalıyoruz.'

Ambrose'un dinlemediğini bilyordu. Başı dönüyordu, Rainey bunu fark edebiliyordu. Onun hakkındaki her şey dönüyor, dolanı-

yordu: aklı, kalbi, dili, hepsi iki kat hızlı çalışıyordu.

'Mankato Chicago'dan yaklaşık 500 mil, yani hesaplıyorum. Dubugue'den geçsek, ne dersin? Bu gece on birde? Mantıklı değil mi? Neyse, şimdiki fikrime göre durmamıza gerek kalmayacak. Arabada uyuyabiliriz, böylece perşembe sabahı Mankato'da olabiliriz...' Rainey dinlemeyi bıraktığı için sesi uzaklaşıp gitti.

Ambrose'u korumak gibi bir görevi vardı, ama Woody'nin hayallerine girmesine izin verdi. Ambrose'la birlikte giderlerken Billy Simmon'ı aramayı ve bir mesaj bırakmayı düşündü, hoşça kal diyemediği için Woody'den özür dileyen bir mesaj. Tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğinde Ambrose duracaktı ve o arabada beklerken, direksiyona hızla vurup, parmaklarını kontrol panelinde gezdirirken Rainey savuşabilecek ve telefonu kullanabilecekti. 'Evet bu kadar kolay olur' diye karar verdi.

Gözleri duracakları bir yer ararken gizli aldatmacasıyla titremeye başladı. Ama miller geçtikçe Chicago'nun çeliğimsi yapısı, benzin istasyonları ve kök bira kulübeleri ve tarlalarda nöbetçi gibi duran eski çiftlik binalarının içinde eridi. Kafası çalışmaz oldu ve hareket arzusunu yitirdi.

O gece Billy Simon'un yerinde neler olabilirdi diye hayal etmeye çalıştı. Woody sahneye çıkacak, sürgün ve özlem şarkılarını söyleyecekti. Kulüp yarıdan az dolu olacaktı, sadece birkaç yaşlı hippi, biraz üniversite öğrencisi ve orta yaşlı köylü bir çift. Woody'nin gösterisi neredeyse bitmişken arkasında bir orkestra enstürumanlarını akort edecekti, ilk teması 'Aşkımızın Parıltısı' olan şarkıyı çalışarak. Woody kalabalık arasında Rainey'nin yüzünü seçmeye çalışacaktı, ışıkta gözlerini kısarsa onu görebileceğine inanarak. Çatlak sesi zımpara kağıdı olan boğazının kenarlarına sürtecekti. Rainey Woody'nin elindeki bardakta duran içkinin amber hilalini yakala-

yan bir spot hayal etti. Budweiser'in dibini yudumlacak, sigarasının ucunu yalayacak ve sabırla bekleyecekti; bugüne kadar görmediği kişiyi. Onu sisler içinde gördüğünü düşünecek ve kendi kendine gülümseyecekti, görüş alanının ötesinde bir yere hareket ettiğini bilerek, görüş alanı dışında olduğundan emin.

ON ÜÇ
18 Haziran 1988
Harper's Ferry, Iowa

Akşama doğru Rainey ve Ambrose IIlnois'den ayrıldılar ve Wisconsin sınırını geçtiler. Dünyanın en zengin çiftliklerinden birkaçıyla çevrilmişlerdi ve Rainey kendini kimsesiz hissetti, derin, yeşil tarlalara ve altın sarısı mısırların kule gibi yükselen sıralarına bakarak. Bir zamanlar Papaz Jeff'in Luther Cemiyeti'nde Wisconsin'in kuzey bölümünün binlerce yıl önce buzullarla kaplı olduğunu ve buzullar geri çekildikçe toprağa mineral bıraktığını, bu minerallerin dünyanın başka bir yerinde bu kadar bol bulunmadığını söylediğini hatırladı. Bu zengin topraklar dünyadaki herkesi besleyebilecek kadar tahıl verebilirdi. 'Tanrı kıtlığa sebep olmaz, politika kıtlık yaratır' demişti Papaz Jeff. Bu manzaranın ortasında kaybolmuş olan Rainey zenginlik ve güzelliği karşısında mahçup olmuştu. Tanrı'nın bunu buraya koyduğu düşüncesiyle mahçup olmuştu.

Mankato yolculuğu Blue River Township'ten geçiyordu, Mormor ve ailesinin Noveç'i terk ettikten sonra aslında yerleştikleri yerden. Rainey ve Ambrose güneyden geldiler ve Blue River Township ilk bakışta olağan bir Wisconsin kasabası gibiydi, tek bir ana caddesi olan, tahminen adı Ana Cadde'dir, temiz kaldırımlı ve dümdüz.

Bir banka, manav, Ben Franklin; kaplama tahtalı evler sırası, metanetli ahşap posta kutuları ve her garaj yolunda oyuncaklar vardı. Her verandada tahta salıncak ve telli bir kapı ve bahçelerde sabahlıklı, kuvvetli kadınlar vardı, iplere yeni yıkanmış çamaşırları asan.

'Geri dönelim ve bir şeyler yiyelim' dedi. Rainey birden, Ambrose'a uzanıp koluna dokunarak, kemiğin üzerinde tanıdık kas seyirmesini hissederek.

'Ne?'

'Blue River Township'e geri dönelim. Açım. Kasabanın merkezinde küçük bir lokanta gördüğüme eminim' dedi ona.

'Niye? Öğlen yemeğini yedin' dedi, direksiyonu sakıca tutarak.

'Biliyorum. Ama o saatler önceydi' diye ısrar etti. 'Bu bu gece bir şeyler için son şansımız olabilir.'

Ambrose başını salladı. 'Hayır. Duramayız. Devam etmeliyiz, Iowa'ya varıncaya kadar, en azından.'

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. 'Taylor oradaysa, oradadır. Bir gün çok bir değişiklik yapmaz' dedi.

'İyi' dedi gaz pedalından ayağını yavaş yavaş çekerek. 'Gerçekten istiyorsan geri döneceğiz.' Ambrose mısır tarlalarının bir boşluğunu ya da bir çiftlik yolunu aramak için yavaşladı, geriye dönmek üzere.

Tryggve Larsen'in yerine geri döndüler ana caddenin ortasındaki modası geçmiş lokantaya. Lokantanın içi otuz yıldır değiştirilmemiş gibi görünüyordu. Metalik tezgâh üstü, kırmızı vinileksten tabureler, rahat kabinler, pencerelerin içine yerleştirilmiş ve güneşten beje dönmüş içecek ve hamburger resimleri -Kilisenin Sosyal Dansını ve Büyük Şehir Panayırı'nı ilan eden bir poster -'Elsie'yi ödüllü Holstein'ımızı görmek için son şans, geçen yılın in iyi şovu.'

Oturdular ve Rainey bir dilim smetane kuru üzüm tartı ısmarladı, Ambrose dondurmalı kök bira ısmarlarken. 'Hemen geliyor' dedi garson. Garson Gretta, Rainey'ye Ingebjorg Teyzeyi hatırlattı. Gri-sarı saçları vardı siyah bir saç filesine tıkıştırılmış ve parlak, buruşuk, una bulanmış bir yüz. Kiraz ve beze lekesi olmuş beyaz bir önlük takıyordu, kollarının altından ve sert boynundan sıkıca geçirilmiş.

'Niye buradayız bilmem: Gidecek o kadar yolumuz varken sebepsiz yere durmak, aptallık bu.' dedi Ambrose vinileks sandalyeye yayılarak.

'Çünkü ben açım' diye cevapladı Rainey.' Essex'ten ayrıldığımızdan beri hep senin istediğini yaptık. Şimdi karar verme sırası bende.'

Garson dondurmalı kök bira ve Rainey'nin önüne yerleştirdiği kocaman bir dilim tartla döndü.

'Hadi bakalım' dedi Gretta, Rainey'nin omzunu dürterek 'Senin gibi kemik yığının, o kemiklerin üzerine biraz et koyması lazım.'

Rainey kızardı. 'Leziz' dedi Gretta'ya, tarttan bir lokma alarak.

Gretta geniş, kocaman gülümsedi. 'Yeni yapıldı. Bir saatten az oldu. Dubuque'dan ya da Waterloo'dan sadece bir dilim smetane kuru üzüm tartı yemeye gelen insanları bilirim. Tabi ki krem peynirli kiraz spesiyalimiz var ama onu sadece çarşambaları yapıyoruz.'

'Geliriz' dedi. Rainey ona.

'Dondurma nasıl?' diye sordu Gretta, Ambrose'a doğru başını sallayarak.

'İyi' dedi sönük. 'Daha iyisini gördüm, özellikle New York'ta.'

Hayal kırıklığı Gretta'nın yüzünü derin etkiledi. 'Tabi, Blue River Township'in en iyisi olmayabiliriz ama elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz.' Yavaşça döndü ve diğer müşterilere doğru han-

tal hantal yürüdü.

'Ne diye yaptın bunu?' diye fısıldadı Rainey kızgın.

Omuz silkti, pipetin üzerinden, üst dudağını kıvırarak. 'Bana bir soru sordu ve ben de dürüst bir cevap verdim. Bu ne zamandır kanunlara aykırı?'

'Aykırı değil. Öylesine dedim işte.' Rainey arkasına yaslandı ve tartını yemeye devam etti. Gretta"ı düşündü, garsonu. Gretta'nın kocasının adı Hank ya da Irv olmalıydı, çocukları da Sally, Mark ve Dale. Blue River Township şehir okuluna gidiyorlardı ve geçerlerken garaj yolunda gördüğü oyuncaklar onların olmalıydı. Burası bu ülkede ailemin başladığı yer. Gördükleri ve evet, biz buraya aidiz dedikleri ilk yer diye düşündü Rainey.

Ama o bunu düşünürken içinde bir şeylerin tamir edilemeyecek biçimde hasar gördüğünden emindi; içinde bir yer tahrip edilmişti ve yok olmuştu. St. Olaff Klisesi'nin arkasındaki Blue River Township Lutheran mezarlığına gitmek istedi, gelirken önünden geçtikleri. Rainey sarımsı toprağa sıkı sıkı sarılmış kırık mezar taşı sıralarının arasında dolaşmak ve yazıları silinmiş, taştan basit haçlara bakmak istedi. Kendisiyle aynı addan olanları bulmak istedi. 1933'te yedi yaşındayken kızıl salgınında ölen Mormor'un kız kardeşi Astrid'i. Astrid Svensen, kemikleri toprağın altında dinlenen pek çok Svensen'den biri; toprağa dönüyordu, kara, zengin toprağın bir parçası oluyordu.

Rainey karşısında oturan Ambrose'a baktı. Güneş pencereden içeri sızıyordu, onun parlak beyaz saçlarının tepesini aydınlatıyor ve kulaklarının ince beyaz derisini parlatıyordu. Ona kesintisiz baktı ve kendi içinde şefkat bulmaya çalıştı; aşkının kolay bulunmaz kaynağını ve ispatını izleyerek bulmaya çalıştı. Bana tekrar kim olduğunu söyle. Onun Niehlesen-Diensts'in türbesini, Logumgar-

de'da kilise bahçesine gömülmüş Schleswig-Holstein'in kayıp prensini anlatışını hatırladı. Senin ataların orda gömülü. Burada, benimkilerin hemen yanında. Bu zengin toprakta bağın üstünü açabiliriz, bizi bağlayan ince kan bağını bulabiliriz. Burası, buranın her karışı Eski Dünya'nın tozunu Yeni Dünya'nın köküne çeviren yer.

Rainey tekrar Ambrose'a baktı, sonra uzaklara. Ayaklarını yere vuruyordu, parmaklarını parlak metal masaya ritmik şekilde vuruyordu, kök birasını eğik plastik pipetten kızgın kızgın içiyordu. Beni mezarlığa asla götürmez, şimdi değil, diye düşündü. Bir yerlere gidiyor, uzaklara bir yerlere. Ondan yirmi beş santim uzakta oturuyorum. Ama hiç bu kadar uzak olmamıştık.

Rainey Ambrose'u geceyi Harper's Ferry, Iowa'da geçirmeye ikna etti. Mississipi Nehri'nin batı kıyısında eski bir pansiyondan bir oda tuttular. Pansiyon sıcak ve nemliydi ve nehirden sülfür ve lağım kokusu geliyordu. Boş olan tek odada iki kişilik bir yatak vardı, böylece birkaç günden beri ilk kez Rainey ve Ambrose yan yana uyudular.

Rainey yatağa bitkin bir halde girdi, düğümlenmiş kasları uyku diye bağırıyordu ama Ambrose sinirli ve diken üstündeydi, kirli çarşafların altında tekmeler atıp, bükülürken elektrik taşıyan bir tel gibi sıcaktı.

'Ambrose, hadi. Ben uyumak istiyorum' diye yalvardı yüzünü duvara dönerken. 'Niye sakin olamıyorsun?'

'Çalışıyorum. Ama Mankato! Mankato! Onu Mankato'da bulacağız' diye fısıldadı Ambrose aceleyle çarşafı yumruklarında sıkıştırarak. 'Belki arabaya gidip haritalara tekrar bakmalıyım. Sabah ilk işimizin ayrılmak olması için her şeyi hazırlamak istiyorum. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Mankato, işte orası. Önce Taylor'u

buluruz sonra Schmidt'i. Hey belki Schmidt de Mankato'dadır. Müthiş olur, bizi bir başka yolculuktan kurtarır.'

Rainey yüzünü Ambrose'a döndü ve dirseğinin üzerinde doğruldu, onun parlak, terli yüzüne baktı. 'Neyin var?' diye sordu kızgın.

'Bilmem' diye cevapladı. 'Sakinleşemiyorum.'

Rainey avcunu onun alnına dayadı. 'Ateşin var' dedi parmakları sıcaklıktan irkildi. Ona kızmıştı ama o sıcaklığı hisseder hissetmez şefkatle onu alıp sakinleştirme, ateşini düşürme dürtüsüyle boğuldu. 'Yanıyorsun. Merak etme atlatırsın.'

'Sakinleşmeye çalışıyorum ama kendimi çok zinde hissediyorum' dedi. Bacağını kaşımak için önce eğilerek 'Özellikle gece Schmidt'i düşündüğümde tam uykuya dalacakken bu koşuşturmacaya dalıyorum. Kafama iğneler batıyor, kalbim hızlanıyor ve çılgınca şeyler görüyorum; renkler, şekiller, esrarengiz motifler. Sakinleşmem saatler alıyor.'

'Biliyorum' dedi Rainey yastığa uzanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. 'Biliyorum senin suçun değil, bunu sen değiştiremezsin.'

Bir an için sakindi, çenesini kaşıdı.' 'Ben rezil biriydim, değil mi?' diye sordu. 'Özellikle şu son birkaç gündür.'

'Evet' dedi basitçe. 'Öyleydin.' Birden ağlayacağını düşündü ve gözyaşlarını tutmak için savaştı, hızla gözlerini kırpıştırdı ve zorla yutkundu.

'Chicago'dan ayrılmak istemedin, değil mi?' diye sordu Ambrose yumuşak. 'Woody'den hoşlandın. Ayrıldık diye üzgünsün.'

'Onu "o" şekilde sevmedim' diye cevapladı çabucak gözlerini ovuşturarak. 'Ama onu sevdim. Hoştu. Dünyada o kadar çok iyi insan yok. İmkanın varken onları değerlendirmelisin.'

'Ya, haklısın.' İçini çekti ve yatağa geri yattı. 'Belki Schmidt'i bulduktan ve bunların hepsi bittikten sonra oraya geri döneriz. Onu

kulüpte seyretmeye gideriz' dedi Ambrose mutlu.

'Gidemeyiz' diye ısrar etti Rainey. 'Şimdi geri dönemeyiz. Ondan bir sürü şey çaldın, unuttun mu? Geri gidersek bu çok aptalca olur.'

'Ah haklısın. Üzgünüm. Unuttum.' Ambrose döndü ve yavaşça konuştu, sesi neredeyse yastıkta kayboldu. 'Sağ ol Rain, benimle geldiğin için. Benimle kaldığın için, ne olursa olsun. Bunu sensiz yapamazdım.'

'Tamam' dedi tavana bakarak. 'Senin tek başına gitmene izin vermeyeceğim.'

'Sen benim koruyucu meleğimsin' dedi. 'Niye biliyor musun? Çünkü beni kendimden koruyorsun.'

'Evet' diye cevapladı Rainey, gözlerinden ilk gözyaşları kayarken ağzını yastıkla kapatarak.

Sinirden kaynaklanan enerjisine rağmen Ambrose uykuya şaşırtıcı derecede çabuk daldı, Rainey'yi nemli, pis kokan havada saatlerce debelenirken bırakarak. Rainey yüzen casinonun pencerenin önünden geçerken perdeleri pembeleştirmesini seyretti, odayı tekrar yarı karanlığa daldırmadan önce. Su lekeli tavana zalimce baktı ve tam kapının yanında, nehirde bir aşağı bir yukarı giderken feribotları ve yüzen evlerin motorlarını dinledi. Her şey kokuyordu, perdelere sinen sigara kokusundan, kendi yağlı saçlarının kokusuna kadar. Bunun hayatının en kötü günleri olup olmadığını düşündü, ya da henüz yaşayacağı daha kötü şeyler var mıydı, henüz hayal edemediği kadar kötü şeyler. Kendi geleceğini düşünmeye başladı, haftalardır yapmadığı bir şey. Şimdi buradan nasıl güzel bir şey çıkaracağını ümit edebilirdi? Yanında nefes alan Ambrose'u dinledi ve yavaş yavaş aşağı ve yukarı hareket eden, uyuklayan vücudunun

koyu tümseğini seyretti. Terk edilmiş bir aşkın acısını yaşıyordu, ona bu kadar yakın yatmak ve hala dokunamamak onun son cezasıydı. Birden Ambrose sırt üstü döndü ve derin bir nefes verdi.

'Ambrose, ne var? N'oldu?' diye sordu Rainey, yanına oturarak. Ambrose'un gözleri sabit ve boştu, gözbebekleri kocaman iki siyah çukurdu, solgun dudakları sessiz dehşet içinde içe çekilmişti.

'Ambrose, uyan' diye bağırdı, omuzlarını sarsarak. Ambrose'un kolları ve bacakları titremeye başladı ve boğazından tuhaf bir öksürük çıktı.

'Ambrose, tamam, tamam' dedi, başını okşayıp, berbat sarsıntı sırasında onu kımıltısız tutmaya çalışarak. Birkaç saniye sonra Ambrose gözlerini yarı açtı ve yutkundu ve ışık yavaşça gözlerine süzüldü.

'Rainey, kötü bir rüyaydı' diye fısıldadı, nefesini tekrar toplayarak. 'Öyle kötüydü ki, öleceğim sandım.'

'İyisin. Ben yanındayım' diye söz verdi. 'Ben burada oldukça ölmeyeceksin. Sana hep bakacağım.'

Uzun süre sessiz kaldı, arasıra iç çekti ve kollarının arasında titredi. 'Sence benim bir şeyim mi var?' diye sordu yavaşça. 'Gerçek bir sorun?'

Gözlerinin bu kadar çabuk yaşla dolması Rainey'yi şaşırttı. 'Evet' diye fısıldadı. 'Evet.'

'Hey, tamam' dedi onu rahatlatmaya çalışarak. 'Seni üzmek istemedim. Rainey, ağlama. İyileşeceğim.' O an kendini unuttu, durdu ve Rainey'nin yüzünü çarşafla sildi.

'Hayır, iyileşmeyeceksin. Ambrose, sen hastasın ve korkarım asla iyileşmeyeceksin.'

'İyileşeceğim, Schmidt'i bir yakalayayım. Sonra iyileşeceğim. Göreceksin. Hadi, çok fazla üzülüyorsun.' Saçını okşadı, karanlıkta

parmakları zayıf, dolaşık düğümleri açmaya çalıştı. Rainey ağlamayı kesmeye çalıştı, gözyaşlarını önlesin diye dudaklarını ısırarak.

'Faydası yok. Sadece öp beni' dedi çabucak. 'Lütfen. Şimdi.'

Ambrose dudakları kuru kuru alnına değdirdi.

'Benim kastettiğim bu değildi.'

Yatağın uzak köşesine kaçtı. 'Rainey, neler söylüyorsun?' dedi.

'Bir zamanlar bana melekler gibi olduğumuzu, tüm o temel, kutsal olmayan arzuların üzerinde olduğumuzu söylemiştin. Devamı nasıl?' diye sordu aceleyle.

Sinirli bir şekilde boğazını temizledi. '"Ruhlar, istediklerinde, her iki cinsiyetten biri ya da her ikisi de var olduğunu kabul edebilir; öyle sık ve öyle parça parçadır ki asıl kusursuzlukları. Ne eklemle uzuvla bağlı ne kelepçeli, ne de kemiklerin kırılır gücü üzerine kurulmuş, başbelası et gibi, ama hangi şekilde olursa olsunlar, şişman ya da yoğunlaşmış, parlak ya da gösterişsiz, havai amaçlarının üstesinden gelebilirler ve aşkı ya da düşmanlığı yaşayabilirler" ' dedi.

'Ambrose, bu güzel. Ama bizimle ilgisi yok' diye ısrar etti, gözyaşları kesilip sesi güç kazanırken. 'Benim özüm temiz değil.' Ambrose hiçbir şey demedi, ama Rainey onun karanlıkta yayılan şok olmuş sessizliğini hissediyordu.

'Şimdiye kadar her şeyin en kötüsünü yaptık, niye devam etmeyelim?'

'Yapamayız' dedi teslim olmuş.

'Bugün günlerden ne biliyor musun?'

'Haziranın ortalarında bir gün' dedi. 'Zaman kavramını yitirdim. Niye?'

'Bugün Haziran'ın on sekizi.' Sustu. 'Mezuniyet. Konuşma. Sınıf birincisi.'

'Ah, Rainey, üzgünüm' dedi acıyla, yüzünü elleriyle kapatarak. 'Bunu tamamen unuttum.'

'Unuttuğunu biliyorum. Sorun değil. Seninle olmayı ben seçtim çünkü seni çok seviyorum. Ve birbirimizi seviyorsak, her şeyi bir kenara atmanın ne sakıncası var.' Zorlukla yutkundu. 'Başka nasıl söylerim bilmiyorum. Sadece söyleyeceğim. Seni seviyorum. Seni istiyorum. Gece bazen, sana dokunmak, sana yakın olmak, senin bir parçanı içimde hissetmek için acı çekiyorum.'

'Rainey....' dedi, kelimeler yok oldu.

'Biliyorum benim kan bağı olan kuzenimsin. Dünyadaki her kuralın bunun yanlış olduğunu söylediğini biliyorum ve bunu değiştirmeye çalışıyorum; doğru olduğunu söylemiyorum. Ama tüm yaptığımız bir yalan, bizim melek olduğumuz, dünya arzuları olmayan cennet yaratıkları olduğumuz yalanına dayalı. Benim o tür arzularım var ve artık onları gözardı edemiyorum. Şimdi tavan arasındaki o küçük çocuklar değiliz. Sen bir erkeksin ve ben de bir kadınım. Hislerimi saklayamam.'

Rainey bekledi. Ambrose öyle sessizdi ki, öne eğilmiş, gözlerini kocaman açmış, karanlıkta kıpırtısız duruyordu, sanki nefes almıyor gibiydi.

'Rainey, benim de o tür hislerim var' dedi sonunda. Şimdi sesi farklıydı, yumuşak ve alçak. 'Sana söylemek zorunda kalmayı hiç istemedim. Güzelsin. Bir başka kadına asla bakmayacağım ve senin yüzünü görmeyeceğim. Bu benim tahammül edeceğim eziyet. Sana hep aşıktım. Sekiz yaşımdan beri.' İçini çekti. 'Bu tamamen ümitsiz.'

'Hayır, değil. Sadece bir kere' diye söz verdi. 'Sadece bir kez, böylece nasıl olduğunu biliriz. Çok uzun zamandır yalnızım ve senin de öyle olduğunu biliyorum. Bay Barron'la yaptıkların -onun gi-

bi olmak zorunda değil. O acıyı alabilirim. Sana farklı bir şey gösterebilirim- daha iyi şeyler. Sana aşkı gösterebilirim.'

'Ya bir kereden sonra duramazsak?' diye sordu.

'Duracağız' diye ısrar etti, içinde keskin bir sızının yükseldiğini hissederek. Hazırdı, tam zamanıydı, derisinin altında baskı vardı.

'Tamam' dedi ağır. 'Sadece bir kez.'

'Işıklar yanık, böylece birbirimizi görebiliriz' diye ısrar etti. 'Bunun karanlıkta olan hasta ve zevksiz bir şey olmasına izin verme. Seni burada istiyorum, yüzümün yanında.' Onun kolunu aldı ve yakınına çekti. 'Göz göze, ağız ağıza, kalp kalbe.' Onun kıvrılmış gergin kaslarında sinirliliği hissetti, kollarındaki ve boynundaki gerilmeyi. 'Tamam' dedi, yüzünü okşayarak. 'Nasıl yapacağımızı canlandıralım. Aptal değiliz.' Dudaklarına beklenmedik bir gülümseme geldi.

İyiydi, bu sıcak ve nemde bile onun ıslak, pürüzsüz cildine dokunmak. Onun alnına dokundu, parmaklarını ince, yumuşak saçlarından geçirdi. Ambrose onun kolunu kaldırdı ve öptü, çenesini bileğinden dirseğine kadar gezdirerek. Rainey onu ağzından öptü ve Ambrose rahatladı, onun parmaklarını kavradı, bacaklarını uzattı ve beline kilitledi.

Rainey ona baktı, gerçekten baktı -alnına düşmüş yumuşak saçlarına, gözlerinin kocaman siyah gözbebeklerine, yumuşak ağzına. Bu onu görmek istediği şekildi, bu her zaman gözünün önünde belirdiğinde görmek istediği yüzdü, görüntüsü kalbini yaktı. Onu tekrar öptü ve parmaklarını ensesinden aşağıya indirdi. Her bir okşamayla onun göğsüne daha da yaklaştı. Parmak uçları eski yaranın hayaletini arıyordu, buldu, kaburgasının arasında incecik ve buruşuk. Onun titrediğini hissetti. Ambrose'un elleri onun tişörtünün arkasını kaldırdı ve yumuşak bir hareketle başından geçirdi, böylece

göğüsleri açıkta kaldı, dolu ve gevşek ve ona yaklaştığında kızaran. Saçlarını avuçladı ve tuttu, uçlarını çenesiyle okşayarak.

'Ah, saçların hep çok güzeldi, öyle yoğun ve yumuşak' diye fısıldadı.

Rainey onun uyluklarındaki kasları hissetti, yıllar süren eskrim ve dans derslerinden sonra düzgünleşen. Şortunun belini kavradı, karnında duran. Şortu dizlerine kaydırdı ve Ambrose şortu bileklerinden çıkarttı, yatağın derinliklerinde kaybetti.

'Her zaman benden daha iyi göründün' dedi. 'Sana göre daha sıkıcı ve renksiz hissettim kendimi.'

'Yo' dedi boğuk bir sesle. 'Bu doğru değil. Ben şişko ve çirkin bir çocukken sen hep güzeldin.'

Bir an için onu öpmeyi kesti, söylediğine şaşırmış ve incinmişti. 'Sen çirkin değildin. Hiç böyle düşünmedim.'

'Öyleyse bir tek sen vardın' dedi. 'Sen hiç kimsenin görmediklerini, içimdekileri gördün. Sen beni olduğumdan daha iyi anlıyorsun.'

Daha derin öpüştüler ve birbirlerine daha yaklaştılar ve Rainey sanki vücudu onunkinin içinde eriyormuş gibi derisinin yok olduğunu hissetti. Yolda olmanın getirdiği gerginliğin ve öfkenin hepsi gitmişti Ambrose içine girdiğinde. Birden beraberlerdi, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde birleşip ayrılarak ve bu tamamen doğal görünüyordu. Aklı bir başka yerde kaybolmuşken, düşüncenin olmadığı bir dünyaya sürüklenirken vücudu yönetimi ele aldı. Şimdi kendini Ambrose'a çok yakın hissediyordu. Sanki içinden derinlerden bir ip çekmişti, yılların yalnızlığını söken. Vücudunun içindeki hareket ona aşk dolu yumuşaklık ve özgürlük hissettiriyordu, eski yaraların acısını alan ve gerçek kanının akmasını sağlayan sıcak bir su akıntısı gibi. Gözünün önünde köşede küçük yıldızlar görmeye başladı, oldukça karanlık ışıkta başkasına yer bırakmayan. Bu kü-

çük parlak yıldızlar, başının üzerindeki havada dans edip koyu karanlıkta paramparça oldular.

'Beni seviyor musun?' diye sordu birden, ümitsiz, sanki hayat memat meselesi gibi.

'Evet, seviyorum' diye cevapladı, kelimeler söylenme ihtiyacıyla ağzından fırlıyordu. 'Biliyorsun seviyorum.'

'İyi. Ben de seni seviyorum"'dedi. 'Başka hiç kimseyi asla sevemeyeceğiz.'

Rainey onun omuzlarını tuttu ve sarsıldığını hissetti. "Bırakma" dedi Ambrose ona. 'Sıkıca sarıl.' Gözlerini kapattı. Rainey ona baktı fakat yüzü buruşuk ve ciddiydi, ışık ve gölgeyle dikkatle çizilmişti. Rainey de gözlerini kapadı, onun özel sessizliğini etkileyemeyeceğini hissederek spazmı tüm vücudu yaşadı ve siyah gök takırdadı, sallandı. Rainey dayanacağını hissetti ve mutluluk öyle karanlık ve şehvetliydi ki meyan kökü gibi, votka veya akevit gibi, öyle yoğundu ki bir saniye daha dayanamadı. Gözlerinin ardında yıldızlar kırılıp, vızıldarken ve hemen yok olmaya başlarken kendini bağırırken buldu, oysa yıldızların ışığını tutmaya çalışıyordu. O ve Ambrose birbirlerine sarıldılar, yaylı yatağın çukuruna düşerek, küçük sivri halkaların açılıp onları diken gibi sardığı çukura.

'İyi misin?' diye fısıldadı, yorgun ve müşfik.

'Evet' dedi nefesini düzenleyerek 'Sanırım iyiyim.'

'İyi. Güzel.' Sırtüstü uzandı ve Rainey başını onun göğsüne koydu, kalbinin yavaşlayışını hissederek. Ağlamaya başlamıştı ama gözyaşlarının nereden geldiğini söyleyemezdi -aklının arkasındaki gizli, saklı bir geçitten fışkırıyor gibiydiler. Mutluluğu hissetmek böyle mi diye merak etti ve bu olmadan bu kadar uzun süre nasıl yaşadığını. Döndü ve onun göğsünü öptü. Derisinin tuzluluğunu tattı ve dili kaburgalarını hissetti ve arasındaki gergin dokuyu. Eli

onun karnına ve sırtına kaydı, sağlam, anlamlı kanatlar gibi arkaya doğru yay olmuş kürek kemiklerine dokunmak için uzanarak onun tüm vücudunu kollarının arasına almıştı, derisinin yumuşaklığının ve sıcaklığının tadını çıkararak.

'Rain?' diye sordu nazikçe, dudakları onun alnında, saçını burnuyla oynayarak.

'Efendim?' diye cevapladı, konuşmak istememesine rağmen.

'Bunu bir daha yapamayız, biliyorsun.'

'Biliyorum.'

'Çok güzeldi. Ama yarın, üzgün olacağız' dedi. 'Başka yolu yok.'

'Evet' diye onayladı çenesini onun vücuduna gömerek, onun tatlı etinin derinlerine gömerek. Gün ışığının utanç, günah ve pişmanlık, bir ömür boyu üzüntü getireceğini biliyordu. Ama o zamana kadar sırt üstü yatıp, aşk içinde debelenmeye karar verdi.

Rainey dinlendirici bir saat boyunca uyudu ve sabahın beşinin mahmur yarı aydınlığında uyandı. Uzandı ve yanında Ambrose'un kollarını ve bacaklarını aradı. Ona tekrar dokunmaya ihtiyacı vardı, onun vücudunu hissetmeye ve o sıcaklığa teslim olmaya ihtiyaç vardı. O müstakbel yalnızlığı boyunca taşıyacağı hatıraları toplamak istedi, öyle bir yalnızlık ki, daha önce yaşadığı yalnızlıkların hepsine ulaşıp geçeceğini bildiği bir yalnızlık. Anladı ki henüz ulaşılamamış üzüntü derinlikleri, hala keşfedilmemiş keder tarlaları vardı.

Elleri Ambrose'u aradı, ama o yanında değildi ve Rainey onu kaybetmenin tanıdık, nefes kesen duygusunu hissetti. Banyoya gitti ve onu küvetin üzerine doğru diz çöküp oturmuş, zangır zangır titrerken buldu.

'Ambrose, ne var?' diye sordu çabucak. 'Noldu?' Eğildi ve onun başını kaldırdı. Göz kapakları çırpındı, küçücük bir ışığın zayıf gözbebeklerine ulaşmasına izin verdi.

'Üzgünüm Rainey, bunu yapmalıydım. Seni seviyorum ve senin özgür olmanı istiyorum. Ben senin hayatında oldukça sen asla özgür olamayacaksın' diye fısıldadı ve yere yığıldı.

Rainey lavabonun altındaki tuğlaya saçılmış bir avuç ilaç gördü. 'Kaç tane aldın?' diye sordu, panikleyerek.

'Bilmem. Birkaç tane' diye fısıldadı.

'Oh, yo' dedi. 'Hayır. Aptal, niye bana sormadın? Bu doğru değil.'

Kollarını ona doladı, midesinde ve göğsündeki spazmları hissetti. 'Kusmaya çalış' dedi ona. 'Şimdi.' Küvetin üzerine doğru eğilmesine yardım etti, dirseklerinin üzerine kaldırdı ve başını tuttu.

'Benimle kal Rain' diye fısıldadı.

'Merak etme. Hemen geliyorum.' Yatak odasına koştu, telefonu aldı ve 911'i çevirdi. 'Yardım edin, ambulans lazım' dedi sesi titriyordu. 'Coachligh Inn'deyim, yirmi altı numaralı otoyolda, nehir kenarında. Oda iki yüz on yedi. Kuzenim aşırı dozda ilaç aldı.'

'Ne çeşit ilaçlar ve ne kadar?' diye sordu memur.

'Uyku ilacı sanırım. Kaç tane olduğundan emin değilim.' Bacakları çökmeye başladı ve yatağa oturdu.

'Nefes alıyor mu?'

'Evet alıyor. Bilinci yerinde ama uykulu ve çok sarsılıyor' dedi Rainey. Oda dönmeye başladı ve zor konuşuyordu.

'Tamam bayan, sadece bekleyin. Mümkün olduğunca çabuk en yakındaki sağlık ekibini göndereceğiz' diye kadın onu temin etti.

'Coachlight Inn. Yirmi altı numaralı otoyol. Oda iki yüz on yedi' diye tekrarladı Rainey, birden numaraların hepsini doğru söyle-

yip söylemediğini merak etti.

'Tamam, yoldalar.'

Rainey telefonu koydu ve geri banyoya koştu. Ambrose bıraktığı gibiydi, daha az titriyordu ve nefes almaya çalışıyordu. Yanına diz çöktü, başını okşadı. Onun nefes alışını hissedebiliyordu, çabuk ve sarsıntılı. Bir banyo havlusu kaptı ve ona sardı, omuzlarını örttü. Onun solgun, çıplak göğsünü, geniş sırtını, gittikçe incelen belini kimsenin görmesini istemiyordu. O şimdi kendisine aitti; bir başkasının ona dokunduğunu düşünmek iğrençti.

'Ölemezsin Ambose' diye fısıldadı kulağına. 'Çünkü sen ölürsen ben tamamen yalnız kalırım.' Onu öpmeye başladı, yapabildiği kadar yavaş onu yutarcasına. Dudakları alnına, şakaklarına, kaşlarının köşelerine değdi. 'Seni bir daha hiç böyle tutamayacağım' dedi. Hissettiği acı kesindi; açık ve ezici bir kayıp.

Ambulans sirenleri gittikçe yaklaştı ve sonra birden durdu, sirenler feryadın ortasında kesildi. Sağlık ekibi birçok kez vurup kapıyı kırarlarken azalıp çoğalan takırtıları ve çatırtıyı dinledi.

İki tane güçlü, emin görünüşlü adam fırtına gibi banyoya girdi ve Ambrose'u ondan uzaklaştırdı, soğuk beton zeminin üzerine dümdüz uzattılar. 'İyi misiniz?' diye sordu görevlilerden biri Rainey'ye, bileğini tutup gözlerini açıp kontrol ederek. 'Siz de ilaç aldınız mı? İlaç aldınız mı?' Kendisine bu kadar şefkatle davranılmasına şaşırdı, onun ne yaptığını bilmiyorlar mıydı?

'Adın ne tatlım?' diye sordu adam, onun ellerini ovuşturup yüzünü, diğer adamın çalışan ellerinin altında solgun ve kımıltısız yatan Ambrose'dan çevirmesini sağlayarak. 'Hadi, güzelim, bana adını söyleyebilir misin?'

'Rainey' dedi yavaşça 'Adım Rainey McBride.'

BÖLÜM IV

ON DÖRT

15 Eylül, 1998
Lake Forest, Illinois

Merhamet Melekleri Psikiyatri Hastanesi Illinois'in nadir tepelerinden birinin üzerinde kurulmuştu Sonbaharın ihtişamı içinde parıldayan Lake Forest'in bol yapraklı bir mahallesinde, Chicago'nun 15 kilometre kuzeyindeydi. Tedavisinin ondördüncü haftasında Ambrose Rainey'ye ısrarcı bir mektup göndermişti, derhal hastaneye gelmesini isteyen. Tekrar güvenilebileceği konusunda Mormor ve büyükbaba Garth'ı ikna etmek için geçen şaşırtıcı derecede kısa bir sürenin sonunda Rainey kendini Merhamet Melekleri'nin heybetli girişinin önünde beklerken buldu. Hastanenin ön kapısına doğru kısa fakat dehşet verici yürüyüşüne başlamadan önce taksiyi yolladı. Elleri titriyordu ve midesi bulanıyordu. Ambrose'u korkunç bir şekilde kaçırmıştı ve henüz onu tekrar görmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Onsuz hayat normal olmaya başlamıştı, ya şimdi birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmamışsa?

Rainey iyi aydınlatılmış ve olağanüstü derecede temiz lobiye girdi. 'Kuzenim Ambrose Dienst'i ziyaret etmek için geldim' dedi resepsiyon görevlisine. Kadın görüşme defterine baktı ve alnını buruşturdu. 'Kuzenimden bir mektup aldım' dedi Rainey çabucak.

'Doktor Ramirez imzalamış ve bugün ziyaretimin uygun olduğunu söylüyordu.' Rainey bayılabileceğinden korkarak, kendini desteklemek için masaya dizini dayadı.

'Adınız ne demiştiniz?' diye sordu görevli, defterdeki uzun bir sütunu aşağı doğru izleyerek.

'Rainey McBride.'

'Tamam, bayan McBride, oturun. Bir dakika içinde sizin için birisi gelecek.'

Rainey bekleme bölümüne geçti ve oturdu. Cam masanın üzerinde yayılmış magazin yığınına baktı ve etrafında bekleyen bir avuç insana göz attı. Ambrose'un notunu yüzüncü kez okudu:

Rainey lütfen 18 Eylül'de beni görmeye gel. Ziyaretçi kabul edecek kadar iyi olacağım ve doktor olur dedi. Sana söyleyeceğim çok şey var, söylemek zorunda olduğum çok şey.

Rainey notu katladı ve cebine koydu, Ambrose'a geri vermeyi planladığı Robin Yount'ın acemilik kartının durduğu cebe, tüm acıları geride bırakmayı öneren bir anlaşma olarak.

Saatler gibi geçen ama aslında on iki dakikanın sonunda uzun boylu bir adam, bekleme odasına geldi ve adını söyledi. 'Buradayım' diye cevapladı Rainey uysalca, ayağa kalktı ve lobiyi geçti.

'Bu yoldan Bayan McBride' dedi refakatçi, kapıyı açıp onu koridor boyunca götürerek. Kısa bir yürüyüşten sonra göz seviyesinin hemen üstünde küçük bir camı olan ağır bir kapının önünde durdu. Adam kapıyı açtı ve eliyle girmesini işaret etti. 'Teşekkürler' dedi heyecanlı.

Rainey refakatçiyi geçip küçük, iyi aydınlatılmış bir odaya girdi ve Ambrose'u fazla kabarık bir sandalyeye rahatça yayılmış, ba-

cak bacak üstüne atmış, kucağındaki dergiye dikkatlice bakarken bulunca şaşırdı.

'Ambrose?' dedi inanmazlıkla. Karikatürlerdeki delilere hazırlamıştı kendini, başını sallayan ve dilini sarkıtan bir deliye, ama bunun yerine Ambrose'u bulmuştu, çektiği hastalığın herhangi bir işaretini taşımayan Ambrose'unu. Yüzü akkorlaşmıştı sanki ruhu derisini yakarak çıkmış gibi ve her tarafı parlıyordu, temiz ve parlak. Yıkanmış ve keselenmişti, tırnakları törpülenmiş, beyaz saçları düzgünce ayrılmış ve boynu hizasında kısaltılmıştı.

'Çantanızı ve kabanınızı alayım lütfen' dedi refakatçi. 'Kurallar ziyaret edilen odaya herhangi bir şey getirilmesini yasaklıyor. Merak etmeyin, tamamıyla emniyette olacaklar.' Gözünü Ambrose'dan ayırmadan el çantasını adama verdi. 'Ziyaret süresi yirmi dakika. Zaman dolunca geri geleceğim' dedi adam. Başıyla çabucak bir selam verip gitti ve kapıyı kapadı, keskin, titreten bir yankıyla sallanan.

'Gel, otur' dedi Ambrose karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Çabucak oturdu, kabarık sandalyenin içine gömülerek. Bir an için birbirlerine baktılar, ne söyleyeceklerini bilemeden. 'Yemekler nasıl?' diye sordu acemice.

'İyi. Güzel.'

'Kendini nasıl hissediyorsun?'

'İyi' diye cevapladı.

'İyi görünüyorsun' dedi.

Ürkekçe gülümsedi. 'Gerçekten? Sağ ol. Televizyondaki tımarhaneler gibi değil. Deli gömleği veya zincir yok, kocaman iğneler vurulurken zorla beni yatağa yatıran hemşireler yok.'

'Sanırım beklediğim oydu' diye mırıldandı özür dilercesine.

'Doğru. Ben de öyleydim. Buraya gelinceye kadar, neyse.'

'Ya tedavin?' diye sordu kibarca.

'Ah, iyi. İlaçlar ve psiko-analiz. Biraz davranış düzeltme terapisi. Hala çok yorgunum ama bunun ilaçlardan olduğunu söylüyorlar. Kan seviyem normalleşince enerjime geri kavuşacağım.'

'Anna Teyze annenin seni çok özlediğini söylüyor' dedi Rainey dikkatli.

'Ya. Ben de onu özlüyorum' diye cevapladı.

'Öyleyse eve ne zaman gidebilirsin?' Onun sandalyesine yaklaşarak uzandı.

Yüzü birden karardı. 'Eve gitmek istemiyorum. Şimdi ev burası.'

'Tamam, ama iyileştiğinde...'

'Henüz hazır değilim.' Şiddetle başını salladı. 'Burada bana bakıyorlar. Dışarıda....' Gözlerini kırpıştırdı ve yukarıdaki ışığa döndü. 'Hala korku veriyor. Bir süre için daha bununla başetmeye hazır değilim.'

'Ama daha iyi olduğunda, eve döneceksin, doğru mu?' diye sordu.

'Ah, evet tabi' dedi çabucak. 'Zamanı geldiğinde. Ama önümde hala bir süre tedavi var.'

'Anladım.' Küçük odaya baktı, duvarları, halıyı, metal kapıdaki küçük cam bölümü dikkatlice inceledi. 'Nasıl gidiyor?' diye fısıldadı planlanmışcasına, daha yakınına uzanarak. 'Güneş gidip ziyaretçi saatleri bittiğinde neler oluyor?'

'Mükemmel' dedi, yüzü ferahlık içinde yüzerken.

'Mükemmel. Gerçekten' diye sordu.

'Evet. Kendimi çok yalnız hissederdim ama şimdi bir sürü insanın tıpa tıp benim gibi olduğunu görüyorum. İnsanlara neler olduğunu anlatmaktan korkardım, çok büyük göründükleri için değil, sadece....küçük göründüklerinden. Bana olanlar keyifsiz, karanlık

ve gizli şeyler gibiydi. Onları düşünmekten ya da anlatmaktan korkardım çünkü bir güçleri vardı ve o gücün kaçmasını istemiyordum Kelimeleri söylersem, onlara bir isim verirsem, o adamın adını söylersem delireceğimi sanıyordum. Ama tedavi.....-gün ışığı gibi. Sanki birisi benim üzgün ve zevksiz hayatımın üzerine bir sürü gün ışığı serpiştirmiş ve tüm küçük hasta otlar kıvrılıp ölmüş gibi. Görüyorsun, kelimelerin herhangi bir gücü yok, ışıkta yaşamıyorlar.'

Başını salladı, ilk bakışta kaçırdığı detayları fark ederek. Bu oda rahatlık ve gayri resmilik hissi vermek üzere dizayn edilmişti. Ama şimdi masa ve sandalyelerin zemine çakılmış olduklarını gördü. Sandalyenin minderleri tahtaya tutturulmuştu, plastik masanın köşeleri köreltilmiş ve yuvarlatılmıştı, ve tek ışık yukarıdan geliyordu, hiç kimsenin elektrik teçhizatına veya duya ulaşamayacağı kadar yüksekten. Bu odada bir kimsenin kendini veya bir başkasını incitebileceği herhangi bir şey yoktu. Ve Ambrose da yeterince normal görünmesine rağmen, Rainey onda bir gariplik olduğunu düşündü. Lacivert pantolonunun gevşek elastik beli vardı ve ayakkabıları terlik gibiydi, bağsız yumuşak tabanlı. Herhangi bir değerli eşyası yoktu, ceplerinde her hangi bir şey yoktu. Bu şekilde deli gömleği giymiş, diye düşündü üzülerek. Ancak bunu ona fark ettirmeden yapıyorlar.

'Hayat nasıl?' diye sordu ona. 'Senin için ne kadar kötü?'

'Günler iyi geçiyor' diye cevapladı, dudaklarını ısırarak. Ama geceler cehennem -sanırım senin kabusların bana miras kaldı. Bazen gecenin bir yarısında uyanıyorum, hiç sebep yokken dehşete düşüyorum. Ama hala yaşıyorum' diye ekledi çabucak, başını sallayarak. 'Kaçırdığım sınavlara girdim ve ocak ayında Northwestern'e başlayabileceğim, ikinci sömestrinin başında. Aldığım parayı geri ödemek için yerleri temizleme işine girdim.' Sustu. 'Çalış-

mak öyle kötü değil, üniversiteye başlamamak berbat. Şimdi beni en çok inciten Büyükbaba Garth ve Mormor'un bana bakışları -öyle, öyle çok hayal kırıklığına uğramış gibiler ki. Bana yapabilecekleri başka bir şey yok -sadece o bakış yeterli bir ceza.'

'Üzgünüm' diye fısıldadı. 'Hepsi benim yüzümden.' Ona elini uzattı ve Rainey tuttu, hiçbir şey söylemeden. Evet, işte buydu. Şimdi biliyordu, o yine Ambrose'du. Uzun bir süre öyle oturdular, her ikisinin de ellerini ağırlıksız hissedene kadar ve Rainey onun elinin nerede bitip kendisinin başlayacağını söyleyemezdi. Sadece derinin altında akan kanın yumuşak dürtüsünü hissediyordu. Onunki miydi kendisininki miydi, bilmiyordu ve dert değildi. Hayatının geri kalanını onu akıl hastanelerinde ziyaret ederek geçirmem gerekse de, bunu yapacağım, diye kendi kendine söz verdi.

'O ilaçları niye aldın?' diye sordu çabucak. 'Kalbimi kırdın.'

'Biliyorum' diye fısıldadı, başını eğerek. 'Üzgünüm, neler yaptığımı bilmek işkence. Seni bu kadar çok incittiğim için beni hiç affedebilecek misin?'

'Evet' dedi.

'Yo, bu kadar çabuk cevaplama. Bunun gerçek olmasını istiyorum' diye ısrar etti. 'Ve affedemezsen, anlayacağım.'

'Seni affediyorum.' Gözlerini kapadı, açıklamaya çalışırken kafasında kelimelerin şekillenmesini seyrederek. 'Belki bunu bilmiyorsun -o ilaçları aldıktan sonra sen iyiydin ama beni müşahede için bir gece hastanede tuttular. Sonra ertesi gün Büyükbaba Garth ve Mormor beni eve götürmek için geldiler. Milwaukee'ye dönüş yolunda onlara her şeyi anlattım, senle benim aramda olan her şeyi. Benden nefret etmek istediler, ama etmediler. Yaşadığım için öyle memnundular ki. Bazen, hatta şimdi bile bunu gözlerinde görebiliyorum. Benim evde olmamdan ne kadar mutlu olduklarını, öyle,

öyle çok hayal kırıklığına uğramış olsalar bile. İlk bakışta o ilaçları aldın diye senden nefret etmek istedim. Ama edemedim, sadece senin iyileşmeni istedim. İşte, Büyükbaba Garth ve Mormor, onları sürüklediğim cehennemden dolayı beni affettiler. Onlar beni affetti ve ben seni affediyorum.'

'Sen beni intihar etmeye çalıştığımdan dolayı affediyorsun' dedi şaşkın, kelimeleri tekrarlayarak.

Rainey cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Sanki kalbinin vücudundan çıkarıldığını ve nezaketle korunduğunu hissetti. 'Evet öyle. Seni affediyorum.' Göğsünün içinde yeni bir şey harekete geçti -on dört haftadır kendinin hissetmesine izin vermeye cesaret edemediği bir ümit. Ambrose daha iyiydi, iyileşecekti. Bir gelecek vardı, tüm bunlardan sonra bile. Gözlerini açtığında o ağlıyordu. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. 'N'oldu?' diye sordu.

'Babam' diye cevapladı.

'Baban?'

'Hala onu çok özlüyorum. Onu bir daha hiç, hiç göremeyeceğime inanamıyorum' diye fısıldadı, üzgün. 'En azından bu dünyada.'

İlk dürtüsü onu kucaklamak, kollarında sallamak ve gözyaşlarını öperek uzaklaştırmak oldu, ama içindeki bir ses şöyle dedi: Hayır. Yapma. Bırak. Onu serbest bırak. Ambrose için yapabileceği en iyi şeyin ona dokunmamak olduğunu biliyordu. Acısının içinde çok güzel bir şeyler olduğunu hissetti, onun yaklaşması istenmeyen babalarla oğullar arasında bir şey, onun giremeyeceği, erkekler arası bir anlaşma. Şimdi büyümeye hazır; Ambrose artık bir erkek, küçük bir çocuk değil. Babasının ölümüyle böyle yüzleşmeli -ve ben ona bunun için fırsat tanımalıyım.

Onun elini sıktı ve derisinin üstünde onun derisini hissetti ve

kendi elinin onunkinden küçük olduğunu fark etti.

'Rainey, burada bittiği için memnunum' dedi. 'Biliyorum garip geliyor, ama hep eksik olan bir parçamı bulmuş gibi hissediyorum. Tamamlandığını hissediyorum. Hayatıma bakıyorum ve bunun nasıl olduğunu soruyorum. Niye sonum bir psikiyatri hastanesi oldu? Çünkü William Schmidt bana yapmaması gereken bir şekilde dokundu, öyle mi? Yaptığının hepsi bu. Bir kişi gerçekten bu kadar küçük bir şey tarafından tahrip edilebilir mi? Ve bu benim nasıl biri olduğumu gösterir, eğer tüm hayatımı bozan şeyin hepsi buysa?'

'Şimdi onun adını söyleyebiliyorsun' diye dikkat çekti yavaşça.

'Evet' diye cevapladı. 'William Schmidt. Willam Schmidt.' Kelimeler sert ve huysuz bir biçimde çıktı ama Ambrose'un sesi herhangi bir garez sergilemedi, o özgürdü. 'William Schmidt sadece bir adam. Bir canavar değil, bir adam. Ne yaptığını, niye yaptığını anlamıyorum ama benim gibi kaç kişinin niye acı çekmek zorunda kaldığını merak ediyorum. Ama onun da bir annesi vardı, herkes gibi onu doğuran. Bir zamanlar onun kollarındaydı ve onu seven herkese acıyabilirim, çünkü, şüphesiz birileri, bir yerlerde sevmiştir. O sevmeye değmezdi, ama bir şekilde aldı sevgiyi. Benim affımın anahtarı bu. Şimdi bitti çünkü ben kapanmasını istiyorum.' Derin bir nefes aldı ve ellerini kucağına koydu, kendini sandalyede sabitleyerek.

'Bazen William Schmidt'siz farklı bir insan olur muydum diye merak ederdim. Ve şimdi cevabın evet olduğunu biliyorum, farklı bir insan olurdum. Belki daha iyi bir insan. Ama o hayatı istemiyorum. Ben Ambrose Torsten Diensti'im ve benim şerefim var. Hatta burada Merhamet Melekleri Hastanesi'nde bile, bir ayakkabı bağını bana emanet edemedikleri bu yerde bile. Hala şerefim var.Tanrıya inanıyorum. Bunların hepsi sonunda bir şeylerin hesabı olmalı.'

Kapı hızla vuruldu ve bir cevap beklemeden refakatçı odaya girdi. 'Üzgünüm Bayan McBride, ama bugünlük ziyaret saati bitti. Korkarım gitmeniz gerekiyor.'

'Yo, bekle' dedi, sesindeki kedere şaşırarak. 'Henüz hazır değilim.' Rainey Ambrose'un eline uzandı ama refakatçı aralarına girdi. 'Daha gidemem' dedi Ambrose'a. 'Çok uzun zamandır bekliyorum, şimdi ayrılamam.'

'Tamam' dedi Ambrose ve başını salladı, refakatçıya bakarak. 'Yorgunum, tekrar konuşuruz.'

Ayağa kalktılar, refakatçının aralarında durmasından dolayı kucaklaşamadılar. Rainey başını salladı. Açtığı avucunu kaldırdı ve ortasındaki çizgiyi işaret etti, gizli tokalaşma işareti. 'Hoşça kal. Yakında geri geleceğim. Belki gelecek hafta, Mormor ve Büyükbaba Garth izin verirse' dedi. Refakatçının ona doğru uzattığı el çantasını kavradı. 'Tabi ki izin verirler' diye ekledi sersemce. 'Beni hayır diyemeyecek kadar çok seviyorlar.'

'Rainey, bana bir iyilik yap' dedi Ambrose aceleyle, kapıya doğru boynunu uzatarak.

'Ne istersen' dedi.

'Beni hatırla. Herkese anlat. Benim içimdeki şeylerin hepsi hakkındaki gerçekleri anlat' diye yalvardı. 'Gerçekte neler hissettiğimi.'

'Ah, yaparım' dedi ve kapıdan çıktı, arkasında kapandığında meydana gelen rüzgârı hissederek. Geri dönmeye cesaret edemedi; Ambrose'un onun yüzünü görmesini istemedi ve ağlayışını hatırlamasını.

Rainey hastaneden ayrıldı ve caddeye doğru tepeden aşağı inen dolambaçlı patikayı izledi. Ama yolun yarısında hala cebindeki

beyzbol kartını hatırladı. Hastanenin ön kapısına koştu ama kilitliydi. Kolu çekti, camı yumrukladı. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu bedenden ayrılmış bir ses yanındaki hoparlörden.

'Evet. Kuzenimi ziyaret ediyordum ve ona önemli bir şey vermeyi unuttum. Lütfen içeri girmeme izin verin.'

'Üzgünüm. Hastane ziyaretçilere kapandı. Yarın sabah telefon edip gelecek hafta için bir randevu alabilirsiniz.'

'Hayır, onu görmeye ihtiyacım var. Lütfen' dedi Rainey. Kapının diğer tarafında alarm sesi duyuncaya kadar kapı kolunu çekiştirdi. 'Kahretsin' dedi kendi kendine ve koridorda hareket eden kara bir figür görünce çabucak döndü ve gerisin geri tepeden aşağı koştu.

Rainey'nin Milwaukee'ye giden treni beklerken birkaç saati vardı, böylece Lake Forest'ın etrafında yürüdü. Garipti, hastanenin parlak sessizliğinden sonra araba, kuş ve gazetelerin dünyasına geri dönmek. Dumanları bulut katmanları serin sonbahar göğünde sürüklenirken, ağaçlar yapraklarını döküyor ve renk değiştiriyorlardı. Sokağın köşesindeki sosisli sandviç satıcısını izledi, uçak ve kaya delgilerinin gürültüsünü dinledi, zalim yüzlü, bitkin, yaşlı elleri olan insan selinin ardından. Ambrose'u özlemedi, onu şimdi özlemedi. Eskiden ayrılıklarına eşlik eden kimsesizlik hissini yaşamadı. O şimdi kendi dünyasında, emniyette olduğu bir yerde ve özgür. Teşekkürler Tanrım. Çünkü artık onun için endişelenmeme gerek yok. O orada oldukça, iyi olacağını bileceğim.

Bir an için, sadece sesini duymak için Woody Stern'i görmeye gitmeyi düşündü. Onu haftalardır düşünmemişti ama birden hayallerine girmişti. İçinde sinsice hareket eden sesini hatırladı, kaşınan derisinin altından gıdıklayan. 'Hayır, yapmamalıyım' diye kendini

azarladı. Ama Woody'nin düşüncesi içinde kolayca kafasından atamayacağı bir şeyler daha harekete geçirdi; onun solgun mavi gözlerini, soluk yanaklarını, uzun, ince, kibar parmaklarını gördü. Onu bu şekilde terk ettiğimiz için üzgünüm diye düşündü, acısının derinliği karşısında şaşırarak. Eğer böyle terk etmemiş olsaydık onu tekrar görebilirdim, geri dönebilirdim.

ON BEŞ
18 Eylül 1988
Milwaukee, Wisconsin

Onu sürekli olarak rahatsız edecek olan büyükannesigilin yüzlerindeki bakış değil, elindeki Sportsweek dergisindeki yazının başlığıydı. 'Cal Ripken Jr, Oriole'nin Yıldız Vurucusu Açıklıyor.' İlk paragrafı okumayı henüz bitirmişti. Diet cola içiyor ve beyzbolu düşünüyordu. Daha sonra fark edecekti, birkaç dakika önce çalan telefonu duymadığını, çok sonra.

'Girin' dedi kapının tıklatılmasına cevap olarak. Kapı yavaşça açıldı ve Büyükbaba Garth ve Mormor yatak odasına yan yana girdiler, solgun ve sinirli görünüyorlardı. İlk düşüncesi onlara doğru koşması gerektiği oldu, ayakta durmaları için onlara yardım etmeliydi.

'Rainey, çok kötü bir şey oldu' dedi. Büyükbaba Garth ona, zorla nefes alarak şakaklarındaki ter gözüküyordu ve derin bir nefes aldı. 'Ambrose... kendini öldürmüş. Bu sabah.'

Rainey'nin gözleri elinde sakıca tuttuğu dergiye kaydı 'Oriole'nin Yıldız Vurucusu.' Kelimeler gözünün arkasında kendilerini yakmış, retinayı dağlamış gibiydi, onları oradan asla çıkartamayacaktı. 'Hayır, yapmadı' dedi büyükannesigile bakarak ve kan kol ve bacaklarından çekilirken yarı gülümseyerek. 'Onu üç gün önce gördüm, iyiydi.'

Büyükbaba Garth ve Mormor çabucak iki yanına oturdular. 'Sanki beni yerime mıhlamak için gibi' diye düşündü. 'Nereye gedeceğimi sanıyorlar?'

'Rainey, bu sabah. Cesedini bu sabah bulmuşlar' diye vurguladı Büyükbaba Garth,'Ölmüş.'

'Onu görebilir miyim?' diye sordu. Başının döndüğünü hissetti, oda dönmeye başladıkça kendini başıboş ve bağlantısız hissetti.

Büyükbaba Garth ve Mormor birbirlerine baktı. 'Rainey kendini hastanede, İllinois'de öldürmüş. İllinois'de olmuş evlat' dedi Mormor dikkatle, Rainey'nin ellerini kendi soğuk, kemikli, titreyen elinin içine sıkıştırarak. 'Burada olmadı, böylece tabi ki onun cesedini göremezsin.'

'Ama onu görmek istiyorum' diye bağırdı Rainey. Eğer onu görebilirse, onun hala yaşadığına herkesin inanacağını biliyordu.

'Rainey, tatlım' dedi Büyükbaba Garth kolunu onun omzuna koyarak. 'Biliyorum anlaması zor, özellikle gittikçe iyileşiyormuş gibi göründükçe'

'Hayır' dedi, onun bağrından uzaklaşarak. 'Bırak şunu. Bana yalan söylemeyi bırak! Bana niye yalan söylüyorsunuz? Şimdi hemen onu arayacağım ve söylediklerinizi ona anlatacağım.' Uzandı ve telefonu yakaladı, parmakları düşünmeden numarayı çevirdi ve birkaç saniye içinde telefonun çaldığını duydu.

'Alo?' diye cevapladı genç bir adam sesi. Rainey çabucak kapattı telofonu. Ambrose'un Essex Akademisi'ndeki odasını aramıştı. Nerede olursa olsun, orada olmayacaktı. Hastane, kaçtı hastanenin numarası? Onu hastaneden hiç aramamıştı. Odasında telefonu yok diye düşündü. Oradan konuşamam öyleyse. Ambrose şimdi nerede? Niye hatırlayamıyorum? İlk önce bana söylemeden böyle bir şey yapmamıştır.

'Rainey, tatlım' dedi Büyükbaba Garth yumuşakça, omuzlarını okşayarak. Gri gözleri yaşlı ve şefkat doluydu. Birden içinde yükselen bir mide bulantısı dalgası hissetti. Boğazı sızladı ve ağrıdı. Yataktan fırladı, büyükannesigilin kolları yetişemeden banyoya koştu. Tuvaletin üzerine eğildi ve kustu, üç kez çok hızlı olarak ve öyle bir kuvvetle ki sanki çene kasları parçalanacaktı. Banyoda yere yığılırken midesi sıkıştı ve yandı. Ve başı zemine değer değmez bir sonraki bulantıyı hissetti ve tekrar dizlerinin üstünde kalkmaya çalıştı. Yeniden kusmaya gayret etti. Ama midesi boştu, dudaklarını ve dilini yakan acı beyaz bir sıvı kusmaya başladı. Avcuna tuvalet kağıdı aldı ve ağzını sildi ama ne kadar silerse, acı, yakan sıvı, derisine o kadar çok işliyordu.

Büyükbaba Garth banyoya geldi ve yanına diz çöktü, elini onun sırtına koydu, onun zor nefes alışını duydu. 'Biliyorum' dedi. Ardından banyoya Mormor geldi.

'Beni yalnız bırakın' dedi Rainey, onları itip, dengelerini bozarak. Şefkatlerinde bir şey dayanılmayacak kadar kesin ve kibardı. 'Zaten onu hiç sevmediniz, şimdi üzülmeyin.'

Büyükbaba Garth şaşırmış görünüyordu. 'Rainey, biliyorsun bu doğru değil'

'Kes şunu' dedi ona. 'Doğru.'

Rainey yere düştü gerisin geri, yanan alnını serinleten yerin serinliği için minnettardı. Kollarını vücuduna doladı ve hareketsiz kalmaya çalıştı. Hiç kıpırdamazsa gidebilirdi, bunların hepsi geçebilirdi.

'Rainey' diye yalvardı Büyükbaba Garth, neredeyse ağlayarak. 'Hadi lütfen bána bak.'

'Hayır. Yapma' dedi Mormor ona, Büyükbaba Garth'ın ellerini tutarak. 'Hayır.' İçini çekti ve sessizce konuştu. 'Tamam. Şimdi

ona dokunma. Yalnız kalmaya ihtiyacı var. Bırak öyle kalsın.'

'Tamam' dedi yumuşakça. Uzandı ve elini Rainey'nin bacağına koydu, onun dayanılmaz bulduğu bir hafiflikle dokunarak. Derisi acımaya başlamıştı, sanki tepeden tırnağa dövülmüş gibi. 'Biz aşağıda olacağız, ihtiyacın olursa' dedi. 'Hazır olduğunda aşağıya in.' Mormor onun elini tutup, kalkmasına yardım etmeye çalışırken dizlerinin büküldüğünü ve çatırdadığını duydu.

Rainey başının düştüğünü hissetti, başının yere doğru hareketini hissetti ve deri sıyrılıp yerine tekrar yapışırken çıkan ince sesi duydu.

Şimdi gitmişlerdi, yalnız olduğu için mutluydu. Gözlerini kapadı ve dizlerini göğsüne çeki. Yok olmaya çalışıyordu. Yok olabilirse her şey bitecekti. Nefesini tuttu. Hayatı bırakıvermek kolay olacaktı, şimdi bırakıvermek. Koyver. Bırak. Ambrose yaptıysa sen de yapabilirsin.

Oyun bahçesinde Carl Muller'in onu kündeye getirdiği zamanı hatırladı. Başını geriye bükmüştü ve bir an için kendi hayatının dışına çıkmış ve bir sürü kolu olan, etrafında dans eden ve ona öteki dünyanın yolunu işaret eden kocaman siyah yıldızlar görmüştü. Şimdi bırakabilirse sonsuza dek yok olabilirdi. Bu anı beklemiştim, şimdi tam zamanı. Rainey yok, eskiden de yoktu. Hiç olmadı. Aklındaki her şeyi boşalttı, düşüncelerini bir kovadan dökülen kum gibi hızla boşalttı. Tamam. Tamam uçacağım. Bunu neredeyse yapmıştı, o özgürlüğü neredeyse yakalamıştı fakat sonra kalbini hissetti, onun kolunda, boynunda, ensesinde hareketini hissetti. Öldü. Şimdi kelime içindeydi; kazara içine sokmuştu ve tüm boşlukları doldurmuştur. Öldü. Öldü. Öldü. Ambrose. Öldü.

Yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayaklarına yüklendi, duvarın arkasında hırıltılar çıkaran sifonu çekerek kendini yuka-

rı kaldırdı. Gözlerini kapadı ve ellerini yüzüne bastırdı, kendine bakmaktan korkarak. Sonra birden yüzünü görmek istedi, her detaya bakmak istedi. Aynaya yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Kendine baktı, her detayı not etti, her özelliği gözlerinin şaşkın derinliğini, küçük ve ürkmüş göz bebeklerini, cam gibi param parça olmuş irisleri, gri ve mavi yüzen damarları. Yanaklarının solgunluğunu, ağzının solgun inceliğini ve zemine çarpan alnındaki kırmızı ay şeklindeki deriyi not etti. Yüzünün her bir milimini ezberledi ve sonra onunla sonsuza dek kalacak olan sözleri yüksek sesle söyledi. Bu, Ambrose'un öldüğü günkü yüzüm.

Rainey sendeleyerek odasına gitti ve yatağın bir kenarında 'Cal Ripken Jr. Oriole'nin Yıldız Vurucusu Açıklıyor' yazılı sayfası açık, yayılmış Sportsweek dergisini gördü. Paniklemeye başladı, elleri titredi ve nefes alamadı, nasıl nefes alacağını hatırlayamadı. Kuru, sert bir hıçkırıkla nefesi kesilmeye başladı. Dergiyi kavradı ve küçük bir topa çevirdi, ama sonra pişmanlık onu dürttü ve dergiyi dikkatle açtı, her bir sayfayı eliyle düzeltti. Bu oda Ambrose'un bir parçasıydı; bundan böyle dokunduğu her şey Ambrose'un parçası olacaktı.

Dolabına döndü ve üç gün önce onu hastanede ziyaret ederken giydiği giysileri çakardı. Yatağın üstüne attı ve yırtmaya başladı - 'Onun dokunuşu, onun nefesi, onun ruhu; hücreleri buralarda bir yerlerde ama onu niye bulamıyorum? diye kendi kendine bağırdı. Giysileri yere attı ve yatağa serildi, yüzünü çarşafa gömdü, çılgın kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Tamam, Ambrose, eğer gerçekten öldüysen söyle bana. Bileyim. Bir hayalet olarak tam şimdi bana gel ve konuş benimle. Onun sözünü hatırladı. Kafanın içinde gidebileceğin, hiç kimsenin sana dokunamayacağı bir yer vardır. Oraya

git, beni bulacaksın. Seni bekliyor olacağım, söz.'

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve bekledi. Milyonlarca yüz içindeki karanlığı doldurmaya başladı, birbirinin üstüne çıkıp yer kavgası yaparak. Sanki dünyada bir kez bile gördüğü herkes orada, yukarıdaydı, aşağıya bakıyordu, yıldızlar kadar merhametli. Ama hiçbir yerde, yüz dolu uçsuz bucaksız gökyüzünün herhangi bir yerinde Ambrose yoktu. Paniklemeye başladı-sadece üç gün sonra onun yüzünü nasıl unutabilirdi? O Ambrose'du, o çok sevdiği kişi şimdi kendi ruhundan bir şeyler, onunla birlikte ölmüştü, bir şey onun imajını aklından silmişti. Belki o intihar etmemişti, Rainey kendi içinde bulunan ondan parçaları öldürmüştü. Lütfen diye yalvardı, seni göreyim. Bana yüzünü göster. Başı döndü ve ağlamaya başladı. Onu hala göremiyordu ama içinden, derinlerde bir yerlerde sesini duydu. Üç gün önceki sesi değildi, çok, çok uzun zaman önceki sesiydi; tatlı, nazik, çocuk sesi. 'Ve biliyor musun sonra ne oldu Rainey? Biliyor musun sonra ne oldu? Herkes alkışladı.'

Ambrose Torsten Dienst için halka açık bir cenaze töreni yapılmadı. Annesi, Holger'ın ölümünden bu kadar kısa süre sonra ve çeşitli ülkelere dağılmış bir aile olmalarından dolayı bir tören yapılmamasına karar verdi. Sissel Svensen Dienst oğluna sessizce hoşça kal dedi, onun Danimarka'da, sevgili babasının yanında, eşelenmiş toprağı hala sıcak olan Logumgarde'da kilise bahçesinin köşesinde gömülmesini istedi. Rainey Ambrose'un gömüldüğü tam anı hissetti, onun çukura indirilişini hissetti ve tabutun üzerine saçılan ilk toprak öbeklerinin becerikli baskısını hissetti. O gece o öldüğünden beri geçen beş günlük sürede ilk kes Ambrose'u düşledi; Ama rüyasında gördüğü sekiz yaşındaki Ambrose'du. Solgundu ve ağlıyordu, dizlerini açıkta bırakan uzun beyaz bir entari giymişti. Niehle-

sen Diensts'in büyük taş mezarının dışında ayakta duruyordu, taşı yumruklayıp, içeri girmek istiyordu. Ve bu rüyada, Rainey, sekiz yaşındaki Rainey, küçük Ambrose'a doğru uzanan adımlarla yürüdü, onu omuzlarından tuttu ve çevirdi, 'Bunu bana nasıl yapabildin? Nasıl ölebildin ve beni ardında bıraktın? Beni sevmedin mi, birazcık bile?' diye sorarak.

Bundan sonraki her gün Rainey mantıksız gerçeği bilerek uyandı: Hayat devam ediyordu. Hayat devam eder, devam eder, devam eder. Kelimeler ona çarptı, kafasına ve göğsüne çarptı. Tüm dünya acı doluydu, hem acı dolu, hem uygunsuz; bazen tüm duygulara kapalı, bazen açık ve kederle feryat ediyor. Bir tek nefes almak bile bazen dayanılmazdı ve o alıyordu, hem de birbiri ardına. Rainey Ambrose'un her detayını hatırlamaya çalışarak kendine işkence etti -balını sallayışını, yiyecekleri çiğneme şeklini, 'Colorado' kelimesini telaffuz edişini. Bunlar kaybolursa, o sonsuza gidecekti, kendi bahtsızlığıyla onu hiçliğe mahkum edecekti.

'Rainey şimdi odana geliyorum' dedi Mormor dikkatli, kapıyı çalarken. Bu cenazeden sonraki günlerden birindeydi; bu Rainey'nin Ambrose'un bu dünyadan hala bazı işaretler beklediği gündü. Şimdi bana gelebilirsin, bana bir işaret verebilirsin. En azından iyi olduğunu bileyim.

'Rainey?' diye sordu Mormor. Rainey büyükannesigilin ona bu kadar şefkatle davrandıklarını gördükçe şaşırıyordu, ve bu şefkatin aslında onu hiç rahatlatmadığını görünce de şaşırıyordu. Rainey koridorda duran Mormor'un gergin sessizliğini dinledi, girip girmeme konusunda düşünen. 'Sana öğle yemeği getirdim ve bir yere koymam lazım' dedi Mormor.

'Tamam' diye cevapladı Rainey, sadece Mormor'un duyacağı

kadar yüksek bir sesle.

Mormor büyük plastik bir tepsi taşıyarak içeri girdi. 'Bak, ne var burada' dedi, zorla gülümseyip, makarna ve peynirle tepeleme doldurulmuş bir tabağı ve içinde bir sürü buz yüzen 7-Up bardağını göstererek. Mormor tepsiyi yatağın yanındaki masaya koydu. Uzun bir an Rainey'ye baktı, gözleri köşelerde kırışmış, Mormor'u sevecen gösteren. 'Oturayım mı?' diye sordu.

'Tabi' dedi Rainey, yer açmak için yana kayarak. Mormor Rainey'nin yatağının kenarına oturdu, hafifçe öne eğildi, gergin ve sinirli görünerek. Rainey'den korkuyor gibiydi; patlayabileceğinden, şaşırtıcı bir şey yapabileceğinden ya da acı içinde, birden çığlıklar atabileceğinden korkuyordu.

'Dışarısı güneşli' dedi Mormor pek inandırıcı olamadan. Elleri kucağındaydı.

'Hı, hı.'

'Margaret aradı. Kuzenin Barry evleniyor.'

'Güzel.'

'Şükran Günü'nden hemen sonra. Sanırım hepimiz gitmeliyiz.'

'Olur. Zamanı gelince bana hatırlat' dedi Rainey sessizce.

'Bir şeyler yemelisin' dedi Mormor ona, dolu tepsiye doğru başını sallayarak.

Rainey battaniyenin üzerinden göz attı. 'Sağ ol ama aç değilim' dedi. Aslında acıkmıştı. O öldüğünden beri, altı gündür hiçbir şey yememişti, ama açlığına teslim olmayı reddediyordu. Buna izin veremezdi, Ambrose'suz bir dünyada açlık ya da susuzluk hissetmek doğru değildi.

'Açlık hissetmesen bile az bir şeyler yemeye çalışmalısın' diye ısrar etti Mormor, tepsiye uzanarak.

'Niye?' diye sordu Rainey

'Niye? Ne aptalca bir soru' diye cevapladı Mormor, başını sallayarak. 'Gücünü korumalısın. hiçbir şey için sararıp solmanı istemeyiz'.

'İstemez misiniz?'.

'Neyi istemez miyim?' diye sordu.

'Hiçbir şey için sararıp solmamı istemez misiniz? Gerçekten mümkün mü, herhangi bir şey için sararıp solmak?' diye sordu Rainey.

Normalde, bu şekilde konuşmayı tekrarlamak Mormor'u kızdırırdı ama bugün Rainey'le konuşmayı uzatmaya istekli görünüyordu.

'Ah! Sanırım mümkün' dedi Mormor. 'Biliyorsun bizim memlekette kıtlık olduğunda insanlar açlıktan öldüler.'

'Ah! Sanırım öyle.' Rainey dik oturdu ve yastığı omzunun altına itti. Uzun bir süre büyükannesine baktı, her özelliğini inceleyerek. Mormor'un incelen gri saçının kıvrımına; solgun gözlerine, neredeyse saçıyla aynı renkte olan; çilli, kusursuz burnuna ve çenesinde oluşan bir dizi kırışıklığa baktı. Mormor mavi pamuklu iş gömleğini giymişti, kolları dirseklerine kadar sıkıca kıvrılmış ve lacivert polyesterden örgü pantolonuyla. Rainey hayatı boyunca Mormor'un elbise giydiğini gördüğü günleri iki eliyle gösterebilirdi. Altmış sekiz yaşında bile Mormor ile ilgili güçlü ve sindiren bir şey vardı, her ne kadar sırtı eskisi kadar dik, omuzları yuvarlak olmasa ve kolları gittikçe zayıflasa da. Hala, Mormor'u yolda görseniz, onunla tartışmazsınız, diye düşündü Rainey.'Mormor sence insanlar ölünce nereye gider?' diye sordu birden.

Mormor şaşırmış göründü: İlahi Babamıza, tabii ki' dedi, uzun ince boynunu sıvazlayarak. 'İncil'de böyle diyor.'

'Peki cennet nasıl bir yer?' diye sordu Rainey aceleyle, öne doğ-

ru uzanarak. Rainey büyükannesigille yaşadığı on sekiz yıl boyunca bir kere bile ölmek, ya da ölüm, ya da sonrasında neler olduğu konusunda tartışmadıklarını fark etti. Hava, aile dedikoduları, ya da Norveç Evlatları hakkındaki haberler dışında nadiren bir şeyler tartışmışlardı.

Mormor omuz silkti, rahatsız. 'Bilmem. Sormaya cesaret edemem ve sen de etmemelisin. Doğru değil, bizler Tanrı'nın arzusunu sorgulayamayacak zavallı ölümlüleriz. Biz hiçbir şeyiz, biz karınca ya da kanatlı karınca gibiyiz, O'nun büyüklüğüyle karşılaştırılınca.'

'Büyüklük?' diye sordu Rainey kızgın. 'Nesi büyük? Kendini bizim o kadar üstümüze koyması, her şeyi bu kadar aşağıda bırakması Tanrı'nın gaddarlığı gibi görünüyor.'

'Günaha girme. Bu şekilde konuşmak günahtır ...' dedi Mormor hızla ayağa kalkarak. 'Ben konuşmayacağım.'

'Yo!' dedi Rainey onun elini yakalayarak. 'Bilmek istiyorum. Gerçekten senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Benim için önemli. Cennetin gerçek bir yer olduğunu düşünüyor musun?'.

Mormor tekrar oturdu, hala rahatsız görünerek. 'Bilmem. Sanırım öyledir.'

'Sence ölü insanlar bizim dünyada yaptığımız gibi birbirleriyle konuşabilir mi?' diye sordu Rainey ona.

Mormor derin bir nefes aldı ve sessizce verdi. Bir şey, bir fikir, bir cümle, gözlerinin arkasında yetkiyi aldı ve Rainey onun durması için sıkı sıkıya savaştığını gördü. 'Hatırlıyorum, oğlum öbür dünyaya göçtükten sonra çok üzgündüm' dedi Mormor yavaşça. 'Öldüğüne inanmadım, sadece hasta ya da yaralıdır diye düşündüm. Sanki yabancı bir ülkede kaybolmuş gibi. O dili konuşmuyordu, işaretleri okuyamazdı, aç ve susuzdu ve yiyecek hiçbir şeyi yoktu. Onu düşünmeye dayanamadım, o şekilde kaybetmeye. Sonra bir gece

küçük kız kardeşimi, Astrid'i rüyamda gördüm. Öldüğünde sadece 7 yaşındaydı ama rüyamda yetişkin bir kadındı ve oğlumla birlikte olduğunu söylemeye gelmişti. Onun elini tutuşunu ve cennete götürüşünü seyrettim. Ona göz kulak olacağına söz verdi ve benim zavallı küçük oğlum için artık üzülmememi söyledi'. Mormor'un yüzünde solgun bir gülümseme belirdi; hatıranın muhteşemliğinden dolayı değil, nihayet anlatabilmesinin verdiği rahatlamanın gülümsemesi.

'Bu çok güzel' diye fısıldadı Rainey. Çarşafların altında titrediğini hissetti. 'Güzel bir fikir. Umarım doğrudur.'

Mormor içini çekti ve tavana baktı. Ellerinin şeklinden, dua ettiği anlaşılıyordu. Rainey büyükannesinin korneasını karartan gölgeler gördü; gözünün içinde çiçek veren, kataraktın büyüyen sütlü kasvetini gördü.

'Bu kadar zamandan sonra bile, bazen bunu hatırlarım. Orada yukarıda, beraberler mi diye merak ederim. Astrid ve Michael, bana bakıyorlar mı?' dedi Mormor yavaşça. 'Bazen düşünürüm, beni şu anda görebilselerdi çok mutlu olmazlardı diye'.

Rainey battaniyelerin altından onun eline uzandı. 'Mormor ...' diye başladı.

'Ne var evlat?' Mormor'un yüzü şimdi açıktı; küçük bir ışığın içeri girmesine arzulu.

'Hiçbir şey' dedi Rainey. 'Unut gitsin.'

'Tamam.' Mormor yüzünü ovuşturdu ve çabucak gözlerini kırpıştırdı. Dudakları solgundu ve titriyordu ve şakaklarında bir dizi kas gerilmişti. Mormor şimdi benden nefret ediyor diye düşündü Rainey üzülerek. Onu ölmüş kızkardeşi, ölmüş oğlu hakkında konuşturduğum için bana gücendi. Şimdi bir şey salıverdi, asla geri alamayacağı bir şey. Sözleri burada, dünyaya salıverilmiş.

'Rainey yemeğini ye, tamam mı?' dedi Mormor yorgun bir şekilde, ellerini ovuşturarak. 'O tabakları yıkamak istiyorum'. Ayağa kalktı ve odadan çıktı, kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak.

Rainey battaniyelere geri döndü ve yatağın başucundaki masada duran tepsiye baktı. İçinde derin bir ağrı hissetti ama bu ıstırap değildi; bu açlık değildi. Bu özlemdi. Mormor'a özlem. Rainey odadan çıktıktan sonraki ilk birkaç saniyede büyükannesini özledi, Mormor'un ayakları merdivene ulaşmadan önce onu özledi. Rainey Mormor'un geri gelmesini istedi ve ona her şeyi anlatmasını; eski memleketiyle ilgili her şeyi, ailesiyle, en iyi arkadaşlarıyla, kalbindeki sırlarla ve çocuklarıyla ilgili her şeyi. Rainey Mormor'un Michael ve Mary Jane bebekken neye benzediklerini, onların büyümelerini izlemenin nasıl olduğunu, ve evet, onları kaybetmenin, birbirini takip eden yıllar içinde her iki çocuğunu kaybetmenin, neye benzediğini bile tarif etmesini istedi. Buraya geri dön ve senin benim için olabileceğine her zaman inandığım gibi ol, geri gel ve beni seven kadın ol, diye yalvardı Rainey. Şimdi gelirsen o kadar geç olmayacak. Birbirimize söylememiz gereken bir sürü şey var ve onları tam şimdi söylemeliyiz, çok geç olmadan. Mormor'a duyduğu ani özlem Ambrose için hissettiği kederin tümünü çoktan aşmıştı. Artık hiçbir şeyin anlamı yok. Dünya yabancılarla dolu, biz kendimize yabancıyız.

Ölümünden sonraki günlerde kimse Ambrose' un adını anmadı. Ve onun adını anmayarak ona çok büyük bir güç verdiler - o her yerdeydi, o her şeydi. O şimdi basit kelimelerle anlatılamayacak kadar büyük, o kadar kuvvetli, o kadar kutsaldı. O sesti, o fikirdi, o sessizlikti, ölümü herhangi bir son ve küçük şeydi; dolabın arkasındaki siyah boşluk, Mormor avuç dolusu çatal ve bıçak alırken açı-

lıp kapanan mutfak çekmecesinin tıkırtısı, telefon çalmadan önceki o kimsesiz sessizlik anı. Sandstone Avenue'daki ev bir tapınak oldu, onun ölümüne adanmış bir çeşit kilise ve Rainey'nin onun adını söylemek için dışarı çıkıp blokların etrafında yürümesi gerekti. Ambrose. Ambrose. O kelimeyi telaffuz etmek, nasıl söyleneceğini hatırlamak için elli metre yürümesi gerekti.

Rainey evden çıktı ve Stop-N-Go'nun dışındaki telefon kabinine doğru cadde boyunca yürüdü. Kabine girdi ve telefonu kaldırdı, sanki Ambrose'u arıyormuş gibi. Hattın öbür ucundaki vızıltıya bir anlam vermeye çalışarak uzun bir süre bekledi. Eğer yeterince uzun süre beklerse sessizliğin kelimeye dönüşeceğini düşündü.

'Ona bir daha asla "Ambrose" diyemeyeceğim' dedi telefona ve kendi sesinden çekindi. 'Onun gözlerinin içine asla bakmayacağım. O asla, yaşayan ve nefes alan Ambrose olmayacak, bunun yerine o sadece bir mezarda çürüyen, ölmüş bir vücut olacak. Benim yaşadığım her gün, onu biraz daha arkamda bırakacağım, ta ki derinlerde kaybolana, onu hiç hatırlayamayıncaya kadar.'

Birden kendini büyümüş olarak gördü; otuz, kırk, ya da elli yaşında yetişkin bir kadın. Bir hayatı olacaktı belki de iyi bir hayatı, bir kariyeri, bir evi ve çocukları ve arkadaşları; belki birkaç arkadaş. Ama onun adını anar anmaz, ne zaman 'Ambrose. Ben çocukken kuzenim Ambrose ve ben...' dese, bu müstakbel arkadaşlar gözlerini açacaklar ve başka yerlere bakacaklar ya da kibarca ona hatırlatacaklar ve 'Hey, Rainey, yine ondan bahsediyorsun' ya da 'Rainey bu hikâyeyi daha önce bin kere dinledik. Rainey o çok zaman zaman önceydi' diyeceklerdi.

Gelecekteki yaşamının berbat, kısır yalnızlığını gördü bir an için. Bir başka Ambrose'um olmayacak, tekrar asla. Asla, asla, asla. Genç olmak ne kadar zalimce, daha önünde yaşayacak o kadar hayatının olması. Ve bunların hepsi bunun kadar berbat.

Rainey sonunda akşam yemeği zamanında eve geldi. Mutfağa yavaşça girip atmosferi içine çektiğinde Büyükbaba Garth çoktan masaya oturmuştu. Her şeye dikkatle baktı, sanki hiçbirini daha önce görmemiş gibi: yuvarlak tahta masayı, altmışlardan kalma seramik tabakları, pencerede asılı kırmızı-beyaz ekose perdeleri. Yıllardır aynı basit yemeği yemişlerdi, sürekli devreden on ya da on iki çeşit. Eğer günlerden salı ise ciğer ve şehriyeli çorba; perşembe ise chicken a la king ya da yazın incecik patatesli ton balığı ve yanında bezelye. Bu benim dünyam, benim küçük, küçük, küçücük dünyam diye düşündü üzgün. Arasıra aşkı yaşadım. Ama şimdi değil. Hayatım yabancı bir ülke oldu. Oturdu ve başını sanki utanmış gibi, başka yere bakan büyükbabasına doğru eğdi.

Mormor Rainey'nin tabağına soslu biftek koydu, Büyükbaba Garth uzun süt bardağını aceleyle doldururken. Büyükannesigil bir süre sessiz kaldılar, sonra dikkatlice konuşmaya başladılar. Başlamak için birkaç kelime, sonra kelimeler cümlelere döndü, konuşmayla ilerledi.

'Bugün telefon faturası geldi' dedi Mormor nazikçe.

'Ah. Nasıl?'

'Çok kötü değil. Sanırım Florida'daki Torgrim'i aramamalıydım' dedi Mormor dalgın. 'Bir dahaki sefer o kadar uzun konuşmayacağım. Peki senin delikanlılarda ne var ne yok?'

'Ralph Schlicter tekrar bowlinge döndü' diye cevapladı Büyükbaba Garth yemeğini yerken.

'Nasıl?'

'Oh, oldukça iyi.' Büyükbaba Garth koca bir yudum süt içti sonra, gümüş bıyığında kalanları yaladı. 'Çok meşgul olduğunu söylüyor, kızı ve torunları geliyormuş.'

'Onlar gidince daha kötü olur' diye uyardı Mormor.

‘Ya. Sanırım öyle.’ Büyükbaba Garth lekelenmiş masa örtüsüne baktı.'Onlar gidinceye kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmeyecek.’

‘İyi ki çiçek gönderdik’ dedi Mormor. 'Belki gelecek hafta biraz türlü gönderirim.’

‘Ya. Seveceğine iddiaya varım.’

‘Hı, hı. En azından biraz yemek yapmayı öğrendi. Marge’ın k-a-n-s-e-r olduğunu ilk öğrendikten sonra’ Mormor’un sesi bir fısıltıya dönüştü 'Biraz yardımı olur.’

‘Hımın. Şüphesiz’ diye aynı fikirde olduğunu belirtti Büyükbaba Garth.

Rainey ağlamaya başladı. Yavaş, sessiz gözyaşları yüzünden aşağıya süzüldü ve tabağına düştü, her bir yanağında uzun, ıslak bir iz bırakarak.

‘Sen ne yapıyorsun?’ diye sordu Mormor, birden durup ona bakarak.

‘Sanırım ağlıyorum’ dedi Rainey, gözyaşlarından birinin sosun karanlık denizinde dalgalar yapışını izleyerek.

‘Güzel, kes şu aptallığı. Gözyaşları onu geri getirmez’ dedi Mormor.

‘Onu geri getirmeye çalışmıyorum’ diye cevapladı Rainey.'Ambrose öldü. Bu, birisi öldüğünde insanların yaptığı şeydir -onun için ağlarlar.’

‘Gözyaşlarını sakla, onlara ihtiyacı yok onun’ dedi Mormor ona, bir parça ekmek kopararak.

‘Nasıl böyle söylersin?’ diye sordu Rainey kızgınlıktan kıpkırmızı olarak. 'Hiç sevmesen bile o senin yeğenindi. O senin etinden, senin kanındandı, benim olduğum kadar -onun ölümüne nasıl üzülmezsin?’

'Ah, üzülüyorum, Rainey, üzülüyorum' dedi Mormor acıyla. 'Üzülmeyen oydu. Annesine üzülmedi, dul kaldıktan bu kadar kısa süre sonra bunu yaptı. Benim üzüntü duyduğum kişi Sissel. Senin gözyaşlarını hak eden o, Ambrose değil. O senin duygularını dikkate almadı, seni bu şekilde inciterek. Hatırla bunu Rainey, bunu sana o yaptı. O ölmeyi seçti.'

Mormor'un sözleri onu derinden yaraladı, kemiğine kadar işledi. Rainey büyükannesinin acı vermede ne kadar güçlü olduğunu bilip bilmediğini ve bundan bir şekilde gurur duyup duymadığını merak etti.

'Biliyorum' dedi Rainey onun duygularını hissedip başını sallayarak. 'Biliyorum öyle yaptı. Hatırlatma. Ambrose ölmek istedi. Bir hastalığı vardı ve iyileşmeliydi. Sadece on sekiz yaşındaydı ve onun ölümü kötü bir kayıp.'

'Oh, yazıklar olsun' dedi Mormor.'Bunu daha fazla tartışmayalım. Ambrose'un sorunu şımartılmış olmasıydı. Onun çektiği tek hastalık buydu. Her şeyi vardı, her şey verildi ona ve o bunu takdir edemedi. Bu gibi insanlar dayanıksızdır. Onlar bizim çektiğimiz şekilde gerçek acıyı bilmezler. Tek düşündükleri kötüyü yaşadıklarıdır.'

Rainey şaşırmıştı, neredeyse acısını unutacak kadar şaşkındı. Gerçekten buna mı inanıyorsun? diye düşündü Rainey kendi kendine. Yeğeninin kendini hayat çok basit olduğu için mi öldürdüğünü sanıyorsun? Ambrose onların kuzeninin çocuğuydu ama onu hiç tanımıyorlardı. Ambrose Torsten Dienst hakkındaki küçücük bilgileri onun ölümünü ilan eden gazete haberinden toparlanmış olabilirdi.

Bu benim hatam diye düşündü Rainey birden. Onların Ambrose'u tanımalarına hiç imkân vermedim. O benim hayatımın büyük

bir bölümüydü ama onu hiç paylaşmadım. Bir sürü sır saklamıştı. Bu ailenin tümü bir sürü sır saklamıştı. Astrid, Michael, Mary Jane. Şimdi listeye Ambrose' ekleyin. Ne fotograf, ne yadigar, hiçbir şey olmayacaktı. Hatta adları bile olmayacaktı, tabu. 'Sadece olmadığını farzet ve her şey düzelecek. Böyle yaşanmaz' diye düşündü Rainey.'Böyle ölünmez. Ben de Ambrose gibi ölebilirim, kimseye duyurmadan, hatta kendi ailem bile hiçbir şeyi fark etmeden. Ama bunları düşünürken bile aklına bir başka fikir geldi. -Bu şekilde olmak zorunda değil. Değiştirebilirim; çok geç değil. Şimdi değiştirebilirim. Ümit; evet acısıyla karışmış olan ümit, göğsünün içinde bir alev gibi yükseldi.

Çatalını ve bıçağını bıraktı, suyundan uzun, yavaş bir yudum aldı. Zorla yuttu ve konuşmadan önce derin bir nefes aldı. 'Hayatınız boyunca çok acı çektiğinizi biliyorum ve bunun için sizi seviyorum' dedi dikkatli, büyükannesiyle büyükbabasının ikisinin de gözlerinin içine bakıp sakince. 'Sizi seviyorum ama burada kalamam. Sizinle yaşayamam, artık bu şekilde yaşayamam. Ben gidiyorum. Hemen şimdi. Yukarı çıkıp çantamı toplayacağım ve sonsuza dek gideceğim.'

Mormor afallamış gibiydi. Konuşabilmesi için birkaç saniye geçti, kızgınlığı tamamıyla dizgini ele almadan önce. 'Bizi tehdit etme genç bayan' dedi. 'Son kaçışın bizim hayatımızdan on beş yıl aldı, bilmeni isterim. Eğer gitmek istiyorsan, eğer sana verdiğimiz hiçbir şeyi takdir edemiyorsan, arkana bakmadan git. Yalnız bu kez geri döneyim deme.'

Rainey başını salladı. Kendini şaşırtan bir sakinlik hissederek ayağa kalktı ve masayı terk etti. Üst kata çıktı ve sırt çantasını aldı, sonra bazı giysilerini askılarından çıkarttı ve çantaya tıktı. Çantasını ve cüzdanını aldı ve masanın çekmecesinin dibinde sakladı-

ğı küçük para destesini. Aşağıya indi ve dolaptan kabanını aldı. Büyükbaba Garth mutfaktan hızla ona doğru geldi. 'Rainey, hadi, niye söyle.....'

'Babası, müsamaha gösterme' diye bağırdı Mormor ona mutfaktan. 'Kendine bakabileceğini düşünüyor, iyi öylese bırak gitsin. Geçen sefer müthiş bir iş yaptı, Iowa'da hastanede biten. Ne kadar becerikli olduğunu.....'

'Kes, Sonja. Kes, yeterince konuştun' diye geriye doğru bağırdı. 'Rainey, hadi' diye yalvardı, önünde durarak, yüzü ateşten kıpkırmızı, elleri açık, yalvarır gibiydi. 'Bunu sorun yapmayalım. Ambrose için üzüldüğünü biliyoruz, kimse seni bu yüzden suçlamıyor. Niye hepimiz oturup....'

'Hayır' dedi Rainey ona, kollarını kabanına sokmaya çalışıp, kapı kolunu kavrarken. 'Hayır, üzgünüm ama gitmem lazım.'

'Ama geri döneceksin, doğru mu?' diye sordu Büyükbaba Garth yumuşakça, gözleri inanmayarak fır dönüyordu. 'Geri gelmeyi planlıyorsundur.'

Rainey ona sırtını döndü. 'Bilmiyorum.' Sustu. 'Bak, en kısa zamanda sizi arayacağım.' Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı, kapı arkasından çarptı. Koşabildiğince hızlı koşmaya başladı, ayakları gevrek sarı yaprak yığınlarını ayağa kaldırıyordu, Büyükbaba Garth'ın onu asla izlemeyeceğini bilmesine rağmen. Ama onun seslendiğini duydu, verandada durup rüzgâra doğru konuştuğunu.

'Rainey! Geri dön. Hadi Rainey. Geri dön.'

Woody'ye gidecekti. Bunu düşünmemişti, böyle bir karar vermemişti. Sadece Woody'ye gitmesi gerektiğini biliyordu. O yoğun iş çıkışı trafiğinde otobüsle şehre gitti ve Greyhound İstasyonu'nda indi. Chicago'ya bir gidiş bileti aldı ve para üstünü çantasına tıktı.

Sonra sokağın köşesinde dikildi, otobüs bekledi.

Isınmak için kollarını ovuşturdu ve topuklarının üzerinde öne arkaya sallandı. Kendini çılgına dönmüş ve garip bir şekilde özgür hissetti, sanki içindeki bir taş yerinden kaldırılmıştı ve şimdi keskin, sıkıştırılmış acısı birden bire ve çarpıcı bir şekilde başıboş bırakılmıştı. Onu görebiliyordu, uçuşan kurdeleler gibi kol ve bacaklarından akıyordu. Hala sonbahardı, fark etti, Ambrose'un öldüğü sonbahar. Kalabalık caddede aşağı yukarı kayıp giden kirli araba deresini seyretti, farları bir altın sarısı ve beyaz gösterisinde parlayan. Gökyüzü iyi kokuyordu. Akçaağaç pekmezi ve yanan yaprak gibi ve ağaçların tepelerinde rengarenk halkalar vardı. Çetin, serin bir rüzgâr vardı ve yaprak yığınları sokak köşelerinde kartonpiyer gibi yuvarlanıyordu. 'Ambrose, Ambrose, Ambrose' dedi adını tekrarlıyordu. Onun adını burada söylemek kolaydı. ' Ambrose, Ambrose, Ambrose, Ambrose Torsten Dienst, Torsten Dienst. Tor-sten-Dienst. Torstendienst.'

Yanında küçük bir kız olan kadın geldi ve Rainey'nin yanında durdu, onlar da otobüs bekliyordu. 'Bir parça Juicy Fruit ister miydiniz?' diye sordu kadın Rainey'ye bir paket sakız uzatarak.

Rainey başını salladı ve döndü, rüzgâra yüzünü verdi. Ama sonra kadına geri döndü ve kendini gülümsemeye zorladı. 'Evet' dedi Rainey sesi titreyerek. 'Sağ olun. Sakıncası yoksa o bir parça sakızı alayım.' Kadın ona Juicy Fruit'i verirken, metalik kağıt kadının elinde parladı, gündüzün bitmekte olan son ışığını yakalayarak. 'Çok teşekkürler' dedi Rainey kendi kendine, bir daha asla yumuşaklığa sırt çevirmeyeceğine dair söz verirken.

Küçük kız uzun bir süre Rainey'ye baktı, başını yana çevirip, burnunu ezip, Rainey'nin yüzünü dikkatle inceleyerek. 'Anne, bak, o bayan ağlıyor' dedi küçük kız, annesinin kolunu asılarak. 'Gördün

mü anne? Niye ağlıyor?'

Kadın uzandı ve Rainey'nin yüzüne baktı, biraz gözlerini kırpıştırdı sonra başını salladı. 'İyi misin tatlım?' diye sordu, 'İyi misin?'

Rainey gülümsedi ve gözyaşlarını sildi. 'İyi olacağım' dedi kadına. 'Buradan gider gitmez iyi olacağım. İyileşmeye gidiyorum.'

ON ALTI

Eylül 1988
Chicago, Illionis

Rainey'nin masada otururken hissettiği ümit çabucak öldü. Bir buçuk saat sonra yeniden kederliydi. Otobüste bir yer buldu ve kaldırılması zor bir biçimde oturdu, omuzlarını arkaya dayayarak. Karartılmış, yağlanmış pencereden dışarı baktı ve yeniden kendine bakan görüntüsünü gördü. Ne kadar yaşlı, şok olmuş ve tuhaf bir şekilde rahatlamış göründüğünü fark edince şaşırdı. Hissettiği gibi görünmek istedi, yaşlı, çetin ve içi ölmüş.

Kendini Woody'yi düşünmeye bıraktı, onun sakin, gizemli yüzünü, solgun mavi gözlerini ve sararmış benzini hayal ederek. Ya bir kadınla birlikteyse? diye düşündü birden. Ya tam şimdi onunla sevişiyorsa ve ben her şeyi berbat edersem? O kadar şeyi çaldıktan sonra bana bir şeyler sunmasını nasıl bekleyebilirim, geceyi geçirmek için bir yeri bile. Ambrose kültablasını bile çalmıştı, aman Tanrım, ne kadar aptalcaydı. Woody'nin aklı varsa kapıyı yüzüme çarpar. Benim hak ettiğim bu. Umarım kapıyı yüzüme çarpar.

Otobüs terminalden çıkıp Altıncı Cadde'de ilerlerken kendini katı, hatta adil hissetti. Woody'ye gitmek yapılacak aptalca bir şeydi, biliyordu. Problemlerimle niye onun üstüne çullanıyorum? O

benim bir şeyim değil, benimle ilgilenmek için herhangi bir sebebi yok. Çok az tanıdığım birinden yardım istediğim için utanmalıyım. Ya bana yine geldin diye sorarsa? Herhangi bir cevabım yok. Şimdi hiçbir şey bana makul gelmiyor.

Ambrose'la birlikteyken izlediği yolu izleyerek Woody'nin dairesine ulaştığında saat gece yarısını geçmişti. Gıcırtılı çelik merdiveni tırmanıp kapıyı vururken kızgınlık ve sinirlilik hissetti. Kızgın olmasına memnundu çünkü korkmasını önlüyordu. Evde olmayabileceğini ümit etti biraz, ya da daha iyisi, taşınmış olabilirdi ve şimdi o dairede silahlı uyuşturucu satıcıları oturuyor olabilirdi. Güzel tam bana göre diye düşündü.Öldürülebilirim. Ya da en azından bu gece sokakta uyumam gerekebilir. Bir yerlerinin acıtılmasını istedi; keskin, katlanılabilecek, kemiğe dayanan bir acı hissetmek. Hissettiklerine eşlik edebilecek bir acı duymak istedi vücudunda.

Kapıyı üçüncü çalışından sonra, kapı birkaç santim açıldı. 'Evet?' dedi zayıf bir ses.

'Woody, sen misin?' diye sordu Rainey yavaşça. Dizleri ferahlamayla birlikte büküldüklerinden sırt çantasını yere koydu. Birden kendini yorgun ve ağlamaklı hissetti, rahat arayan bir çocuk gibi. 'Woody, beni içeri al' diye yalvardı.

Woody sahanlığa adım attı, kollarını ovuşturarak. Solgun, sulu gözlerini alıştırması birkaç saniye sürdü sonra onu tanıyınca şaşkınlıkla kocaman oldu. Lekeli beyaz bir tişört giyiyordu ve başında kırmızı bandanası bağlıydı. 'Bu Rainey McBride değil mi?' dedi yavaşça, çenesini kaşıyarak. 'İçeri gir kızım. Gecenin bu saatinde görmeyi umduğum son kişi sendin.'

Kapıyı tamamen açtı ve karanlık, nemli ve hala tütsü ve ilaç kokan dairesine doğru yol gösterdi. Damascus koşarak mutfaktan geldi, havlamaya çalışarak ve kulaklarının üzerinden sıçrayarak. Kö-

pek ayaklarında durdu ve ayakkabılarını koklamaya başladı. Rainey Woody'ye bakmak için döndü, ağzını açtı ve gözyaşlarına boğuldu. 'Woody' dedi hıçkırarak. 'Lütfen Woody.' Konuşamadı, nefes alamadı. Kendini saklamak istedi, yüzünü ellerinin arkasında tutarak.

'Hey, ne var?' diye sordu, nazikçe elini çekip yüzünü incelerken. 'N'oldu tatlım?'

'Ambrose' dedi, adını zorla söyleyerek.

'Nerede o?' diye sordu.

Başını salladı, cevaplayamadı.

'Aman Tanrım' dedi Woody, 'Yo. Sakın..'

'Evet' diye fısıldadı.

'Gerçekten?'

'Evet.'

'Öldü.'

'Hı, hı' dedi. Şimdi en kötüsü bitmişti, şimdi biliyordu.

'Ah, tatlım, üzgünüm. Tanrım, çok üzüldüm. N'oldu?' Onun yanına diz çöktü, nazikçe sırtını vurdu.

'O. O...'. devam edemedi.

'İntihar etti' dedi Woddy onun yerine.

'Evet' diye cevapladı. 'O öldü.' Ona baktı. 'Woody yardım et. Lütfen yardım et. Ben de kendimi ölecekmiş gibi hissediyorum.'

'Tamam. Tamam. Ölmeyeceksin. Sana bakacağız, değil mi, Damascus?' dedi, köpeğe göz attı ve nazikçe Rainey'yi elinden tutup oturma odasına götürdü.

Divana oturttu, battaniyeyi ayağının altına itti ve kaşındıran yün örtüyü omuzlarına yerleştirdi. 'Her şey düzelecek. Sadece bekle ve gör.' Radyoyu açtı, bir hafif müzik istasyonu ve bayat, ter kokan havayı değiştirmek için Rolling Stone dergisinin yırtık pırtık bir sayısını sallamaya başladı. 'Üzgünüm, bir süredir temizlemiyorum' di-

ye özür diledi.

'Ya, gerçekten önemli değil' dedi, geriye uzanıp gözlerini kapattı, yüzünü örtüye gömerek.

Mutfağa gitti ve bir kolayla döndü. 'Sana biraz çorba çıkarayım. Açlıktan ölüyor olmalısın' dedi, kolayı önündeki masaya yerleştirirken.

Başını salladı. 'Olur. İyi fikir.' Aslında çok aç değildi. Tek istediği uzun bir süre uzanmak ve o, acının uçurumlaşan çukurunda yok olurken dünyanın onsuz dönmesine izin vermekti. Geriye uzandı ve karşısındaki duvarda asılı duran postere baktı. 'Gelin, siz iş ve ağır yük altındakiler, ben sizi dinlendireceğim.' Matt 10:28.

Mutfakta Woody'nin şarkı söylediğini duydu ve sesinin ritmini izleyerek dikkatle dinledi. 'Üç kez sürgündeyim, cennetten sürüldüm. İlk kez Abraham'la gitmiştim, yıllar önce...' Birden durdu. Ondan şarkıya yeniden dönmesini istedi. Şu anda bu beni mutlu edecek. diye düşündü. Rainey Damascus'a baktı. köpeğin onun dizine bastırılmış üzgün, buruşuk yüzüyle bakışından etkilendi.'İyi çocuk, iyi çocuk' diye fısıldadı, kulaklarını itip ve Woody'nin Rainey'nin aşkını metanetle kabul edeceğini farz ederek.

Çorba hazır olduğunda Woody bir kase getirdi, kolanın yanına dikkatle yerleştirdi. 'Hadi, yudumla' dedi sandalyesine yaslanırken. 'Sana iyi gelir.'

Kaseyi kaldırdı ve çorbayı tattı. Garip bir lezzeti vardı, hafif ve acı, yüzünde küçük siyah tohumların yüzdüğü. 'Bu çok...olağandışı' dedi bir başka küçük yudum alırken ve sonra üçüncü, daha büyük bir yudum, daha çok içtikçe çorbanın daha değerli olduğunu fark ederek. 'Daha önce buna benzer bir şey içtiğimi sanmıyorum.'

'Bu büyükannemin tarifiydi' dedi gururla. 'Onunla birlikte geldi, Rusya'dan botla. Amerika'da yaptığı ilk şey buydu. Bu çorbanın ko-

kusu ona hep vatanını hatırlattı.'

'Sık sık yapar mısın bunu?' diye sordu Rainey ona. Kendisi için hazırlamadığını fark etti.

'Yok. Pek değil. Dolapta bir kap bundan duruyor, acil durumlar için. Ama kendim için bunu nadiren yaparım.'

'Niye?'

Omuz silkti. 'Bilmem. Sanırım karımın en sevdiği olduğu için. Ölmeden önceki gün de bundan istedi.'

Rainey çorbayı bitirdikten sonra Woody onu Rainey ve Ambrose'un dört ay önce orada bulunduklarından beri değişmeyen misafir odasına götürdü. Pejmürde karton kutular hala yerde dağınık duruyordu açık ve yarı açık. 'Birazını hemen toplayacağım' dedi Woody suçlu. Battaniyeleri kavradı ve hala aynı buruşuk, kirli çarşafların durduğu yatağı düzeltmeye başladı.

'Dert etme' dedi Rainey ona yorgun. 'Sadece uyumak istiyorum.'

'Tamam öyleyse.' Pek emin gözükmüyordu ama yastığı yatağa bıraktı. Rainey kıpırdayamayacak kadar yorgun, yatağın kenarına oturdu. Woody onun alnına uzandı ve avucuyla nazikçe bastırdı. 'Üzgünüm' dedi yavaşça. 'Bunun hiç faydası olmadığını biliyorum, ama gerçekten, Ambrose öldüğü için gerçekten üzgünüm.'

'Sağ ol' dedi zayıf bir gülümsemeyle. 'Biliyorsun, bunu bana söyleyen ilk kişi sensin.'

'Aşağı yukarı tahmin etmiştim' dedi ona. 'Evlat, rahat etmek için hazır gibi bir görüntün var.'

'Ya. Sanırım öyleyim' dedi, ağlamamaya çalışarak.

Onun yalnız kalmak istediğini düşündü. 'Hadi. İyi geceler. İhtiyacın olursa mutfaktayım. Bunun dışında kendini evindeymiş gibi hisset' dedi Woody.

'Tamam. Sağ ol.' Rainey kendini yatağa bıraktı. Yüzünü çarşafa gömerken bu yatakta uyuyan son kişinin Ambrose olduğunu hatırladı. Yine kendimi ona yakın hissediyorum, diye düşündü, onun kokusunu, ölmüş deri hücrelerini, ruhunu solurken. Çarşafı kavradı ve yumruklarını, kulağının altında gıcırdayan ve şarkılar söyleyen sarmal yayları duyduğu yatağın içlerine gömdü. Ambrose'u yaşatıyorum, o şimdi benimle. Buraya uzandığımdan beri onu hatırlayabiliyorum. Yastık ıslanıp şap şap edinceye kadar ağladı ve sonra Ambrose'un saçı gibi kokan yere, başının şeklini hala koruyan yastığın yumuşak çukuruna dualar etti.

Kendini gözyaşlarıyla doldurduktan sonra Rainey döndü ve sırt üstü yattı, çıplak ampule ve soyulan boya izleri bulunan su basmış tavana bakarak. Buraya geldiğime memnunum dedi kendi kendine. İşte burası. Ambrose'un neler yaptığını anlayabileceğim. Dışarıdaki sesleri dinledi. -Uzaktaki bir radyonun kalın sesi, 'L' raylarında trenler, birçok oda uzakta açlıktan ağlayan çocuklar. Uzun, zor ve derinden dinledi. Karanlık ve ters geceyi dolduran her bir sesi ayırıyor, inceliyor ve sonra atıyordu, sadece mutfak masasında yalnız başına oturan Woody'yi duyduğundan emin oluncaya kadar. Onun masadan bir saat ya da daha uzun süre oturup, hem Rainey'nin hem de Ambrose Torsten Dienst'in kaybolmuş, eziyet çekmiş ruhu için dualar edeceğini bilerek kendini uykuya bıraktı.

Woody isterse tüm öğleden sonra uyumasına ve gece evin içinde dolaşmasına, TV seyretmesine, müzik dinlemesine, buzdolabının kapağını açıp kapamasına izin vererek birkaç gün Rainey'ye sabır ve zaman tanıdı. Ondan yiyeceklerin maliyetine katkıda bulunmasını asla istemedi, bulaşıkları yıkamasını, çamaşır yıkamasını ya da döküntülerini toplamasını asla teklif etmedi. Sessiz işine gitti,

kendi kendine mırıldanıp ıslık çalarak, hayatını dolduran küçük işlerle meşgul olarak.

'Ondan gerçekten nefret etmelisin' dedi Woody yumuşakça, bir gün akşamın erken saatlerinde. Çok sessizdi, çok doğaldı, Rainey onun ne söylediğini çok zor fark etti. Mutfak masasında oturuyor, gazete okuyup Old Milwaukee içiyordu, sigarasının külünü boş bir tenekeye silkelerken.

'Ne?' diye sordu Rainey. İleri geri sallanıyordu ama birden dikleşti, gözler Woody'nin zayıf şekline sabitlenmiş olarak.

'Ambrose. İntihar ettiği için ondan gerçekten nefret ediyor olmalısın.' Woody sustu, gazetesinin köşesini kıvırıp gözlüklerinin üzerinden bakarak.

'Yo. Ondan nefret etmiyorum. Belki etmeliyim ama etmiyorum.' Öksürdü ve ciğerlerinde sıkışan bir derinlik hissetti. İçine bir hastalık yerleşmişti; acının yeşil kalın balgamı. Örtüyü omuzlarına çekti, kemiklerini sızlatan titremeyle savaşarak. 'Anlamadığım bunu nasıl göremedim' dedi tarafsızca.

'Neyi göremedin?' diye sordu Woody, birasından bir yudum alıp dişlerinin arasından emerek.

'Ölmeden üç gün önce hastanede onu ziyarete gittim. İntihar etmeye çoktan karar vermişti, şimdi bundan eminim. Dedi ki: "Beni hatırla, benim hikâyemi anlat. Herkese benim içimde ne olduğu gerçeğini anlat." Bu bir mesajdı. Anlamış olsaydım onu durdurabilirdim. Ölmesi benim hatam.' Avcunun içindeki örtüyü sıktı kendine ağlamak için izin vermeyerek.

'Yo, Rainey. Bilemezdin' dedi Woody üzgünce, başını sallayarak.

'Evet, bilebilirdim' diye ısrar etti. Eğer yeterince iyi baksaydım görürdüm. Ne söylediğini görseydim. Bazen beni denediğini sanı-

yorum; benden onu kurtarmamı istedi, aynen Harper's Ferry'deki otelde yaptığım gibi. Dikkat etseydim Ambrose hala yaşıyor olabilirdi.' Rainey derin derin iç çekti, kelimelerin odanın karanlık köşelerine takılmalarına izin vererek. Bunu söylediğinden dolayı şaşkındı; bu bir sırdı, bir gece yarısına ait bir şey, gün ışığında konuşulmaması gereken.

'Oh, Rainey, tatlım bu ağır bir yük' dedi Woody, gözlüklerini çıkarıp gözünü ovuştururken. 'Ambrose'u ne kadar seversen sev, içinde senin asla bilemeyeceğin bir şeyler vardı.' Woody gazeteyi katladı ve kucağına koydu. 'Sana şöyle anlatayım, herkesin ikinci bir kalbi vardır, ilkinin içinde gizlenmiş. Bu sadece Tanrı'nın gördüğü kalptir. Biz kendimizi doğru bir biçimde anlayamayız, bu nedenle bir başkasını anlamak imkânsızdır. Kimse gerçeği bilmez. Tanrı hariç.'

Rainey başını salladı, çenesini göğsüne düşürdü. Bunu söylemek kolay ama benim inandıklarım farklı. İnancım vardı, senin gibi. Çocukken Tanrı her yerdeydi, O her şeydi -garaj yolundaki bir vagon, yatağımın yanındaki silah. Uyan tek parmaklı eldiven sevinciydi Tanrı. Ama görüyorsun. İnancımı Ambrose için terk ettim. Ben Ambrose için terk ettim ve o bunun yerine ölümü seçti.'

Bir sürü tatlı sözden sonra Rainey Woody'nin şarkılarını dinleme izni kopardı. Televizyonun altındaki bir dolapta bir kutu kaset ve plağı vardı, o işteyken dinleyebileceğini söylediği. Müziklerin hepsini sevdi ama favorisi 'Woody Stern Şarkıları I. Bölüm' adlı yetmişlerde yaptığı vinil LP idi. Adı ona biraz üzüntü hatırlattı. -I. Bölüm, sanki II, III ve IV. Bölümlerin akıbeti hakkında herhangi bir şüphe yokmuş gibi.

Tüm albümün yoğun ve heyecan verici olduğunu düşündü, her

dinleyişinde kendilerinden bir şeyler daha açıklayan country-folk trajedileri ve dinmeyen feryatlarla dolu. İki beyzbol şarkısını özellikle sevdi -'Heine Manusch Baladı' ve 'Tinkers'a Karşı Evers'ın Şansı'.'Tinkers'a Karşı Evers'ın Şansı -çift sayı dansı...' Rainey besteyi defalarca mırıldandı, arka fonda Ulusal Marş'tan ufak parçacıklarla dolu gürültülü melodiyi beğenerek. 'Woody bir daha' dedi kendi kendine. 'Niye artık yeni besteler yapmadığını merak ediyorum.'

Woody'nin plak albümlerinin son sırasının arkasında Rainey bantla kapatılmış, eski bir ayakkabı kutusu buldu. Kutu öyle güzel saklanmıştı ki Ambrose bile Woody'nin dairesindeki teferruatlı araştırmasında onu bulamamıştı. Kutuyu açmaması gerektiğini biliyordu, ama merakı her şeyi yendi. Karton kapağı kaydırdı ve bir kaset ile birkaç mektup ortaya çıktı, kurutulmuş bir gül, bir avuç deniz kabuğu, sade bir yüzük, kutusunda şekil verilmiş minicik taş bulunan. Rainey kaseti teybe yerleştirdi ve odayı dolduran hafif, nazik müziği dinledi. 'Emelita Roselita, Santa Fe'nin kara gözlü kadını, O'nu Tuscan'da gördüm doğruca kalbine düştüğü yerde...'

Kutuda ayrıca Woody'le genç bir İspanyol kadının olduğu bir yığın fotoğraf vardı. Kadın yaklaşık yirmi beş yaşlarındaydı, uzun, kara saçlı, kara gözlü ve çoğunlukla gülümseyen biri. 'Emelita' diye fısıldadı Rainey. Woody fotoğraflarda on-on beş yıl daha gençti, siyah ve gergin bukleleri yüzüne yakın duruyordu. Yüzü yumuşak ve yuvarlaktı, kocaman, gamzeli bir gülümsemeyle. Onu zor tanıdı, çünkü sabah gördüğü adam üzüntünün neler götürdüğüne dair gözle görülür bir delil olacaktı.

Kutunun dibinde Rainey bir ayin davetiyesi buldu:

Emelita Rosalita Stern

30 Kasım 1946-8 Nisan 1981
'Tanrı benim önderim, ben istemedim. Beni yeşil
otlara yatırdı, durgun suların yanına rehber
yaptı, ruhumu yeniledi. Evet ben ölümün
gölgesinin vadisinde yürüsem de.....'

Rainey gözlerini kapadı, dua eder gibi ilahiyi tekrarladı. 'Ölümün gölgesinin vadisi. Ölümün gölgesinin vadisi.' Cümleyi defalarca tekrarladı, hala kafasında çalan Emelita'nın yumuşak müziğini dinleyerek. Dinledi, dinledi, gözyaşları yanaklarından aşağı boşandı. Bu Ambrose için ağlamaktan daha kolaydı. Emelita kederi daha fazla hak ediyordu; her şeye rağmen ölümü o seçmemişti.

Müzik keskin bir gıcırtıyla durdu ve Rainey kapının yanında kare omuzlu duran, yüzü kızgınlıktan solmuş Woody'yi görmek için baktı. 'Bırak onu' dedi sertçe. 'Onları hemen şimdi bırak.' Elleri titriyordu, çenesi seğriyordu, tüm vücudu küçük titremelerle sallanıyordu.

'Ama, Woody, güzel bunlar. Müzik, o ....güzel' dedi Rainey.

'Bırak' diye fısıldadı. 'Lütfen beni yalnız bırak.' Başını salladı, yüzünü ellerine gömdü.

'Üzgünüm, çok üzgünüm' diye mırıldandı Rainey utançtan yanarak. Rainey çabucak kutunun kapağını kapattı ve ayağa kalktı, Woody'ye bakmaktan korkarak, hızla yanından geçerken ona dokunmaya korkarak. Şimdi berbat ettim diye düşündü üzgün. Woody benim dünyadaki son arkadaşımdı ve beni asla affetmeyecek. Her şeyi nasıl karman çorman yaptım.

Ertesi gün Woody St. Adalbert'e gitmek için erken çıktı ve yedi gibi dönecekti. Rainey saat 10'a kadar endişelenmeye başlamadı

ama 1 l gibi çıldırdı. 'Birisini aramalıyım' dedi kendi kendine. 'Ama kimi arayabilirim? Bildiğim kadarıyla ailesi yok ve herhangi bir arkadaşıyla tanışmadım.' Gözlerini her kapayışında Woody'nin zayıf vücudunu geçitlerde cansız ya da morgda metal bir masanın üzerine uzatılmış olarak görüyordu. 'İyi olmalı' dedi defalarca. Bu haftalardır dua etmeye en çok yaklaştığı andı, hiçbir şeye önem vermediği o uzun sürede ilk kez.

Masanın altında uyuklayan Damascus birden canlandı ve sızlanmaya başladı. Ayaklarını gerdi, oturma odasında paytak paytak yürüdü, kapıyı tırmalamaya başladı. 'Ne var oğlum?' diye seslendi Rainey. 'Ne oldu?' Kapının gevşek metal kulpunda tıkırdılar duydu ve sonra Woody eve girdi.

'Woody? Geri döndün' diye başladı ama onu holde görünce durdu; solgun, perişan ve kanla kaplı. 'Aman Tanrım, Woody, neler oldu?' diye sordu, yanına koşarak. Tişörtünün önünde kandan uzun bir artı ve kot ceketinin her iki yanında da kan lekeleri vardı. Rainey titremeye başladı. 'Woody n'oldu?' diye sordu. Eliyle her tarafını yokladı, elbisesinin katları arasından anlaşılması zor yarasını arayarak. 'Kim yaptı bunu sana?'

'Bugün öğleden sonra on dört yaşında bir çocuk St. Adalbert'in dışında vuruldu' dedi kısık, çatallı bir ses. 'Hastaneye götürdük. Bir saat kadar sonra öldü. Ben başını tutarken Peder Rick ona son görevini yaptı. Rainey onun ölüşünü izledim, son nefesini verirken onu tuttum.'

'Ama en azından sen iyisin' dedi etrafında defalarca dönerek, hala yaralı olmasından ödü koparak. 'En azından sen yaralanmamışsın.'

'O çocuk birisine aitti' dedi serzenişle. 'O birisinin oğluydu.'

'Biliyorum. Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm' diye fısıldadı, sol-

gun, titreyen, kan lekeli ellerini inceleyerek.

'Arkadaşları -o kocaman, dayanıklı çete çocukları, orada dikildiler ve onu kaldırmak için ağlaştılar' diye fısıldadı. 'Ne diyebilirim? Ne diyebilirim?'

'Dışarı çıkma. Bir daha asla' dedi çabucak, ceketi kollarından çıkarıp yere bırakırken. 'Burada içerde kal. Benimle. Burası güzel, emniyetli ve sıcak.'

'Yapamam' dedi. Derin bir nefes bıraktı sanki bayılacakmış gibi. 'Bunu yapamam.'

'Tamam, anlıyorum' dedi, kollarında dinlenmesini işaret ederek. 'Her şeyi bana bırak.' Onu soymaya başladı, tişörtü ve fanilasını çıkarttı, kotunun düğmelerini açtı ve giysilerini yerde kanlı bir yığın halinde bıraktı. Woody önünde ayakta durdu, zayıf ve titrek. Rainey boynunun alt kısmındaki kemik çıkıntısını, köprücük kemiğinin yanındaki çukurları fark etti. Onun yumrulu dirseği, sivilceli omuzları, çökmüş göğsü ve görülen her bir kemiği için kalbi sızladı. Solgundu ve titriyordu, kolları terden yapış yapıştı. Onun her parçasını gördü ve utanmadı, sıkılmadı. 'Hadi' dedi. 'Benimle gel.'

Onu banyoya götürdü, küveti sabunlu suyla doldurdu. Islak bir bezle onu yıkadı, kanın derisine işlediği yerlerde bastırarak. Woody'nin gözleri durgundu ve gözkapakları ağırlaşmıştı, sanki içinde derinlerde yayılan bir dehşeti gözlemeye zorlanmış gibi.' Hadi' dedi Rainey yumuşakça. 'Biraz daha.' Rainey havluyu göğsüne sararken o başını salladı, Rainey derisinden aşağıya sızan ince su dereciklerini izledi, karnının gergin kıvrımlarında kaybolan. O Rainey'ye güzel görünüyordu ama bu arzu ya da şehvetin üzerinde bir aşktı; buradaki görevi sadece ona bakarak birlikte olmaktı.

Ona yardım etti ve dikkatlice kuruladı, solgun derisine biraz renk katarak. İleri geri sallanıyordu, ayakta duramadığı açıktı. Ya-

vaşça gözlerini açıp, yorgun gözlerini ovuştururken hayat ondan çekip çıkarılmış gibi görünüyordu.

'Tamam, beni izle' dedi kolundan tutup odasına götürürken.

'Rainey, onu gördüm' diye fısıldadı yatağa otururken. 'Gözlerinde ölüm korkusunu gördüm.'

'Neye benziyordu?' diye sordu endişeli.

'Ne?'

'Ölüm. Neye benziyordu?' diye sordu, bilme ihtiyacıyla. 'Çok mu kötüydü?'

'Evet' dedi sessizce başını sallayarak. 'Evet, sanırım öyleydi.'

'Tamam. En azından bunu diyebiliriz. Ölüm berbattır. Bu kelimeleri sarf edebiliriz.' Rainey temiz giysiler aradı, nihayet bir şort ve beyaz uzun bir tişört buldu, başından geçirip kollarını da giymesine yardım ederek.

'Üşüyorum' diye fısıldadı, yastığa gömülerek. 'Şimdi çok soğuk.' Sıkıntılı havada bile titriyordu. 'Üşüdüğünü sanıyorsun. Pencereyi kapayayım' dedi. Kalktı, sandalyeyi duvara doğru iteledi, pencereyi kapatmak için bir çıta kullandı.

'Dikkat et, sandalye sağlam değil' diye uyardı Woody. 'Düşmeni istemem.'

'Tamam. Yaptım!' Kendini sabitlemek için ellerini cama bastırdı, bileklerini ve dizlerini bükmeden. Çıplak, boş caddeye baktı, altında uzanan. Dışarıda olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamadı, kokular, toz ve özel tütsüler, hepsi kaybolmuştu.

'Gözlerimi kapatamıyorum' dedi Woody, Rainey sandalyeden inip yatağa doğru ilerlerken. 'Gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görüyorum. O çocuğun yüzünü görüyorum ve Rainey o, öyle çok, öyle çok korkmuş ki.' Woody'nin derisi gergindi, yanaklarına ve kemikli çenesine doğru gerilmişti. Rainey onun alnına dokundu,

parmakları kafatasının kırılmış olduğu çıkıntıya değdi.

'Onun için dua etmem gerek. Dua etmeliyim' dedi Woody birden kollarını kavuşturarak. 'Böyle gidip uyuyamam. Onun ruhu hala buralarda bir yerlerdeyken, başıboş dolanırken olmaz.'

'Tamam. Ben senin için ederim' dedi, teklifi kendisini de şaşırttı.

'Eder misin?'

'Evet:'

'Söz?' diye sordu.

'Evet!' Başını salladı. 'Kalbimin üstüne yemin ederim, öleyim, gözlerim kör olsun.' Öpmek için uzandı, ama onun yerine yanağını yanağına bastırdı, kendi sıcaklığının onun vücudunu etkileyebileceğini ümit ederek. 'Sen sadece dinlen, her şeýle ben ilgilenirim.'

'Sağ ol Rainey' dedi, gözlerini kapatarak. 'Sağ ol.' Rainey arkasına yaslandı ve onun yüzündeki zayıf kasların hareketini izledi; şakaklarındaki çırpınmayı, gözkapaklarındaki seğirmeyi.

Uyuduğundan emin olduğunda, kanlı giysilerini topladı ve mutfağa taşıdı. Lavaboyu sabunlu suyla doldurdu ve Woody'nin ceketini bulaşık teliyle ovmaya başladı. Kurumuş kan ceketten kabararak çıktı, suya yumuşak, pembemsi bir parlaklık verdi. Pencere açıktı ama hava nemliydi, Ekim'e az kalmıştı, ve başı terlemeye başladı. 'Zavallı Woody' diye fısıldadı, kalın ceketi önden ve arkadan çitileyerek, derinlere kazınmış kanı kaybetmeye çalışarak. 'Zavallı Woody.'

Yavaş yavaş çitiledi, hatta okşadı, ellerinin sessiz, düzenli ritmini giderek fark ederek. Kafasındaki her şey boşaldı, suyun sıcaklığı ve sabunun temiz, limonlu kokusu dışında. Garip beklenmedik bir şekilde kendini mutlu hissetti. Her şey berbattı, buna dayanamamıştı. Ama bir tür sabit bir yere ulaşmış, kendi içinde bir dinlenme

yeri bulmuştu, bir akağaç altı ya da görülmez bir avuç içi gibi. Evet. İşte buydu, beyninin arkasında saklanmakta olan düşünce buydu; Ambrose'un ölümünden beri kendini göstermeye o kadar çok çalışan düşünce buydu: orada üzüntü vardı, her şeyin ortasında üzüntü.

Elini sudan çıkardı ve kararmalarını ve şişmelerini izledi. Mormor'un ellerini düşündü: güçlü, nasırlı, sıcağa ve soğuğa alışkın. Eğer görecekse, o elleri bir daha ne zaman göreceğini merak etti. Mormor'un ellerine ileride kaybetmeden önce yeterince uzun süre bakamayacağını biliyordu, gelecekte bir gün Mormor öldükten sonra. Pilate ellerindeki suçsuz adamın kanını yıkadı. Ama şimdi biz hepimiz bulaştık, diye düşündü. 'Bu çocuk, ben onun için nasıl dua edeyim?' dedi sesli olarak, Woody'ye olan sözünü hatırlayarak. 'Çocuğun adını bile bilmiyorum. O benim kimsem değil. Onunla hiç karşılaşmadım bile ve artık karşılaşmayacağım da -bu dünyadan ebediyen ayrıldı.'

'Hayır. Sorun değil, üzülme, tamam.' Duyduğu sesler rahatlatma kelimeleriydi. 'Tanrı onu biliyor. İsa kimi kastettiğini bilecektir. Bu öğleden sonra ölen çocuk. Yarın bir başkası ona katılacak, belki iki kişi daha. Ve sonra daha fazla kişi. Ölüm hiç bitmeyecek. Ama ölüm.

Woody'nin giysileri temizlenince, nemden dolayı koyu koyu parlayınca, küvetin üzerindeki çamaşır ipine astı ve su damlacıklarının yere çarparkenki yumuşak seslerini dinledi. Sessizce Woody'nin odasına gitti ve onun hala uyuduğunu görünce memnun oldu, battaniye çenesinin altındaydı.'Bak sana her şeyin düzeleceğini söylemiştim' diye fısıldadı ona.'Sadece bana güvenmelisin, sanırım.' Üzerine doğru uzandı, sıcak yüzü, kırmızı ve şiş elleriyle yanına dolanarak. Onun nefes alışını duydu ve çarşafın altında göğsünün hafif hareketlerini gördü. Uzun bir süre ona baktı, sadece izle-

yip her şeyi not ederek. herhangi bir detayı kaçırmayı istemeyerek. Gözleri çukurlarına çekilmişti ve alnında birkaç kırışıklık vardı. Woody çok yaşlı görünüyor diye düşündü ve kalbi şefkatle doldu. 'Emelita.' Ölmüş kadının adını fısıldadı. 'Emelita Stern.' Hayatının hepsi küçük bir karton kutuya sıkıştırılmıştı. 'Bir zamanlar bu adamı seven kadın' dedi Rainey kendi kendine, Woody'ye bakarak. 'Aslında ben ne biliyorum?'

Rainey mutafağa geri döndü ve lavabodaki suyu boşalttı. son kan damlacıklarını püskürttü. Sonra diz çöktü ve beton zemindeki diğer lekeleri kazıdı -kırmızı biber, ketçap. hardal. kola; botların yayılmış çamur izleri. Her şeyin parıldamasını istedi. her şeyin temiz ve parlak olmasını. Yarın güneş günahsız bir dünyaya doğacak.

Temizliği bitirdiğinde. mutfak masasına oturdu ve dua etti. dua ederken acemiliği yoktu. ne diyeceğini bilememesi yoktu, gecenin ikisinde. mutfak karanlığında çıplak bir lambanın altında. Bunu Woody için yaptı, kendisi için değil. Şimdi kelimeler kolay geliyordu. 'Lütfen Tanrım. Ah. lütfen. bu öğleden sonra St. Adalbert'te öldürülen zavallı çocuğun ruhunu cennetine kabul et...'

Duasını bitirdikten sonra. pencere kenarına oturdu, çıplak ayaklarını eğilmiş tahta çerçeveye dayayıp. Colt 45 içip Woody'nin marlborolarından bir tane tüttürerek. Nikotin ellerini titretti. başını döndürdü ve kalbini hızlandırdı. Altındaki boş, çıplak sokağa baktı. çamur ve yanmış çöplerle kirletilmiş. kaldırımların karşısında çiçek hastalığı gibi yayılmış sprey boyayla yazılmış duvar yazıları olan. Gözkapakları ağırlaştı. vücudu uyku için ağladı ama o uyanık kalmaya azimliydi, en azından güneş doğana kadar. Yapması gerekiyorsa tüm gece nöbet beklemeye, nöbet bekleyip dua etmeye yemin etti, Woody yandaki odada sessizce uyurken, acı çekmeden, rü-

yasız. Önünde yükselen, caddenin karşısındaki binaya baktı, uzun tuğlalı. The Sheffield Arıns kulesine. İlk üç katın her penceresinde parmaklık vardı ama yukarılarda yoktu, yani dördüncü katta ve üst katlarda kendinizi daha emniyette hissedebilirsiniz anlamına gelen. Her pencerede kalın ve karartılmış cam vardı, artı şeklinde tahta bir çerçeve ve bir çeşit örtü ya da perde; kedere özel bir peçe. O çocuk bugün öldürüldü, bu şehirde herhangi bir yerde, bir anne ve bir baba, kız ve erkek kardeşler ağlıyor, cenaze törenine hazırlanıyor. Yarın gece bir başkası böyle olacak. Ve sonraki gün, sonraki gün, sonraki gün. Bir başka gün, sonra benim ağlama sıram gelecek. O zamana kadar ben izlemeli, beklemeli ve dua etmeliyim -bunlar imanın şartları. Arsız inanışlar tüm gerçeklere karşı doğar. Evet, diye düşündü. Ambrose öldüğünden beri ilk kez, ben bu dünyaya aitim.

Sabah olduğunda Rainey pencere pervazına tünemiş bir halde uyandı, güneş tepesinde kızgın kızgın parlıyordu ve biliyordu, kesinlikle biliyordu ki Ambrose ebediyen gitmişti. O ölmeyi ve onu ardında bırakmayı seçmişti ve onun yapabileceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. 'O beni benim onu sevdiğim kadar sevmemiş olmalı. Yo, bu doğru değil. Beni sevdi, evet ama ölümü daha çok sevdi. Benim kollarımda sıcacık oturma şansı yerine ebediyen soğuk, demir kavrayışı seçti.'

Rainey ayağa kalktı ve gerindi, sırtının her bir miliminde tutulmuşluğu hissederek. Ve yapacak başka bir şey olmadığı için kahvaltıyı hazırladı, eğreti bir tepsiyle Woody'nin odasına götürdü. 'Günaydın' dedi nazikçe, buruşmuş gözkapakları açılırken, tepsiyi yatağın yanına koyarak. 'Umarım iyi uyumuşsundur.'

O gün öğleden sonra Rainey ve Woody küçük şehir parkında

yürüyüşe çıktılar, ağaçların grimsi ve kirlilikten sersemlediği, vahşi kuşların çoğunun gerçekten güvercinlerin olduğu ve en ortasından ormanın, en derindeki kalbinden bile trafiğin hırıldayışının ve otobandaki vızıltıların duyulabildiği.

'Sanırım yakında taşınsam iyi olacak' dedi ona deneme kabilinden. 'Bir iş bulmalı, yaşayacak bir yer. Büyükannemgile geri dönmeyi hayal edemiyorum, bu kadar olaydan sonra.'

Woody başını salladı. 'İstediğin kadar benimle kalabilirsin. Ama sanırım bu sana bağlı.'

'Gitmeden bir yer almak istiyorum. Mezarlıkta. Biliyorsun. Bir kabir' dedi Rainey dikkatli.

Woody durdu ve ona doğru döndü, şaşkındı. Olağan sakinliği buhar olmuştu. 'Niye böyle bir şey yapmak istiyorsun? Sen daha on sekiz yaşındasın.' Sesi keskin ve huzursuzdu.

'Çünkü bir gün sonunda nerede olacağımı bilmeye ihtiyacım var' diye açıkladı. 'Hayatım şimdi çok anlamsız gibi, sanki sadece sürükleniyorum. Sonsuzlukla bir randevum olduğunu, üzerinde adımın kazılı olduğu bir taşın olduğu bir yerin beni beklediğini bilmeye ihtiyacım var.'

Woody'nin gözleri küçüktü ve sulanmıştı, çukurlarında yüzüyordu. 'Rainey, kendini öldürmeyi mi düşündün? Yapmak üzere olduğun bu mu?'

'Hayır' diye cevapladı. 'Tabi ki değil.' Onda yarattığı acıyı hissedebiliyordu ve bunu fark etmesi içinde birdenbire başlayan bir maç gibiydi, kalbinin etrafındaki deriyi sızlatan. 'Bir yer almak istiyorum ama onu yakınlarda kullanmayı planlamıyorum.'

'Öyleyse şimdi niye bunu düşündün?' Dişlerini gıcırdattı ve güneş ışığında gözlerini kıstı. 'Bunun anlamı ne?' Omuz silkti. 'Bilmem. Dönüşeceğim toprağı görmeye ihtiyacım var...dönüşeceğim

dünyayı.'

Rainey'nin dirseğini sıkıca tuttu ve nefesini bıraktı. 'Ama bana söyleyeceksin, değil mi, eğer düşündüğün...'

'Şışt. Zavallı Woody. Bunu yapmayacağım. Sana yapmayacağım.' Gülümsemeye çalıştı. Gerçekten benim kendimi öldüreceğimi mi düşündü? diye düşündü. Bunu nasıl düşünebilirsin? Artık beni daha iyi tanımıyor musun? Karanlık bir ümitsizlik dalgası hissetti. Ama sonra farkındalığının bir köşesinde bir şeyler kıpırdadı ki -bir ya da iki kelime; sonra belirginlik. Ama biliyor musun? Seni bunun için affedebilirim. Kolunu onun omzuna doladı ve yanağından öptü. Woody onu belinden sıkıca kavradı.

'Kahretsin, orada benim ödümü patlattın' dedi boğuk sesle. 'Ödüm koptu.'

'Hey, üzgünüm. Tekrar yapmam.' Woody onu daha yakınına çekerken onun titrediğini hissetti, kot ceketinin cebinin arkasında kalbinin çırpındığını hissetti. 'Seni korkutmak istememiştim' dedi. Onu kollarında tutmayı sevdi, belkemiğinin çıkıntısını, dar kalçalarını, saçının yanık kokusunu hissetmeyi. 'Bir daha böyle şeyler söylemeyeceğime söz veriyorum.'

'İyi. Bir daha yapma' diye uyardı, kulağına fısıldayarak.

Onu kucaklarken derisi canlanmış gibiydi. Ve sonra, birdenbire bir acı hissetti. 'Oh, siktir' dedi. 'Kahretsin. Kahrolası Ambrose.' Ambrose'un yüzü her taraftaydı, yalvarıyor, uzanıyor, yardım diliyordu. 'Ambrose. Kahretsin. Dayanamıyorum' dedi, dudağını ısırarak. 'Haklısın, bazen ondan nefret ediyorum' diye kabul etti. 'Ama sonra ondan nefret ettiğime memnun oluyorum, çünkü o zaman beni asla terk etmeyeceğini biliyorum. Ona yapışmış olmayı arzuluyorum, bu nefret anlamına gelse de.'

Gözleri kamaştı, etrafındaki her şey onun nefretiyle canlanmış-

tı. Gökyüzü serçelerle dolmuştu, güzel güzel, iyi yönetilen bir şarkı söyleyen donuk renkli kuş sürüsüyle. Müzik net ve basitti, tamamen anlamsız. 'Kes şunu' dedi. 'Durdur şunu.'

'Neyi durdurayım?' diye sordu Woody, yüzü buruşmuş ve karışmıştı.

'Şunları' dedi kollarını kaldırarak. 'Şu kahrolası kuşları.' Bunu ona açıklayamadı. Kuşlar öyle tatlı şarkı söylüyorlardı ki hepsini öldürmek istedi. Her bir kuşu parmaklarının arasında ezmek, küçücük kalplerini sıkmak ve ciğerlerini bastırmak. Ambrose'un ölü olduğu bir dünyada nasıl böyle canlı olmaya cesaret edebiliyorlardı?

'Tanrı bu yaratıkları bizi sevdiğinden çok seviyor' dedi. 'Şu kuşlara bak -yaşıyorlar, yiyorlar, uçuyorlar, ölüyorlar. Onlar için hiç acı yok. Sebepsiz yere şarkı söylüyorlar. Tüm yumurtaları kırılabilir, tüm bebekleri ağaçtan düşüp ölebilir ve o anne kuş hala tatlı tatlı şarkı söyler. Neler olduğunu bilmez ve hiçbir şey hissetmez. Tanrı serçeleri bizden çok seviyor çünkü bize çekmemiz için daha çok acı veriyor.'

Rainey başını geriye attı. Gökyüzü onun hatırladığından daha maviydi ve akşamüstünün güneşi yuvarlak bir altın parçasıydı. Nefes aldı ve biten sonbahar gökyüzünü tattı, hiçbir şeyin adil olmadığı dünyadaki güzel gökyüzünü. Hava onun için yiyecek ve içecekti; zengin ve dumanlı, et ve kırmızı şarap gibi havanın tadı içindeki boşluğu doldurdu, boş kalmak istediği anda onu doldurdu. Yo, diye yalvardı, ellerini ceketinin içine sokarak, bunu bana yapmayın.

Kendini toplamak için Woody'ye yaslandı. Havayı tatmadan nefes almaya çalışarak. 'Şimdi nefes almayı kesebilsem keserdim' dedi. 'Yeterince cesur olsaydım onunla olmak için kendimi öldürürdüm. Ama yapabileceğimi sanmıyorum. Başka bir şey için olmasa bile sadece büyükannemgilin hatırı için. Onlar beni ellerinden

gelen en iyi şekilde yetiştirdiler ve ben zaten onları çok fazla yaraladım.'

Yüzünü Woody'nin omzuna gömdü ve sırtında onun ince ellerini hissetti. 'Kendimi öldürmek cesaret mi, emin değilim' dedi saçını okşayarak. 'Bazen bence yaşamak daha fazla cesaret gerektiriyor.' Uzun bir süre birbirlerine sarılı kaldılar. Woody kıpırdamadı, güneş bulutların arasına girip rüzgâr yön değiştirdiği halde 'Şimdi ben seninleyim' dedi ve 'Söz seni bırakmayacağım bir şekilde benden bunu isteyinceye kadar.'

Bir saat gibi gelen sürenin sonunda, ama muhtemelen on dakikadan az bir süreden sonra Rainey yorulmaya başladı. Bacaklarına kramp girdi, başı ağrıdı. Acının çöktüğünü hissetti, donuk, kemiren bir acıya doğru çekildiğini. Şiddet çekildi, içinden su gibi aktı. Woody geriye bir adım attı ve Rainey sendeledi, düşecekmiş gibi.

'Hadi eve gidelim' dedi Woody, onu tutarak.

'Yapamam' dedi sessizce.

'Yapmalısın.'

'Niye?'

İçini çekti ve başını kaşıdı. 'Çünkü hayatının geri kalanı seni bekliyor. Bu yeterli bir sebep olabilir. Bırak ölüler dinlensin. Bırak dinlensinler. Kulağına ne kadar zalimce gelse de senin hayatın bir başka yerde.'

'Ama buraya geri gelebilirim, değil mi?' diye sordu, koluna asılarak. 'Burası benim yerim olacak. Bu park, gelip Ambrose'u düşünebileceğim yer. Bana ne yaptığını düşünmek ve onu hep sevdiğimi hatırlama için.'

'Tabi ki buraya geri gelebilirsin' dedi, 'Ne zaman istersen.'

'Onu unutmama izin vermeyeceğine söz ver' diye yalvardı, ellerini kavrayarak.

'Unutmayacaksın.'

Başını salladı, bakışları parkın uzamış çimlerine, sersemlemiş ağaçlarına, paslanmış demir çitine takıldı. 'Tamam sana inanıyorum. Öyleyse bitti ve bu benim cezam olacak' dedi. 'Yeterli bir ceza.'

O gece Woody'yi odasında görmeye gitti. Odaya girdiğinde o yatağının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, kulağı dikilmiş, başı bir çeşit geçici perde gibi duran uzun püsküllü kolyeye doğru eğilmiş. Gitarını kucağında nazikçe tutuyor ve tellerine dokunuyordu, nazikçe, öyle nazikçe ki hiç ses çıkmıyordu. Yanındaki kültablasında bir sigara içten içe yanıyordu ve bir bira kutusu, küçük teneke bir diske çevrilmiş bir başka bira kutusuyla dengelenmiş, masanın köşesinde duruyordu. Gözleri dalgın ve uzaklardaydı ve ağzı kapalıydı, sanki mırıldanıyor gibi ama mırıltılı onun duyamayacağı kadar sessizdi. Sessizce içeri girdi, kapıdan kayarak. Gözlerini kısıp, çenesini hafifçe eğmesinin dışında kıpırdamadı. Rainey yatağın kenarına kadar geldi ve oturdu. Woody hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra başının onun çıplak ayaklarına çok yakın olduğunu bilerek uzandı.

Sigarasını aldı ve iki küçük nefes çekti. 'Bugün çetindi, değil mi' dedi, bu bir soru değil, bir cümleydi.

'Evet' dedi. 'Öyleydi.' Ellerini yatak örtüsünün katlarının arasına soktu ve dizlerini göğsüne çekti. 'Sanırım bunun gibi bir sürü gün olacak.'

'Şüphesiz.'

'Tüm bu acı ve mutsuzlukla dolu günler, haftalar, aylar, belki yıllar.' Derin bir nefes aldı ve tuttu.

'Ya. Korkarım öyle.'

'Bunları ne zaman atlatacağım merak ediyorum' kafasını yatak örtüsüne sürttü, burnunu kumaşın katlarına gömdü, dudaklarına sürtünmesini hissetti. Yatak yumuşak ve topak topaktı, tütün ve eski tenis ayakkabısı kokuyordu, yükselip, sıcaklığıyla onun başını kaplayan bir koku ve içindeki bir şey teselli kokuyordu.

'Karın 1981'de öldü' dedi dikkatlice, yüzündeki reaksiyonu izleyerek.

'Evet' dedi gözlerini kapatarak. 'Yedi yıl önceydi.' Sessizce konuştu sanki içindeki bir sese hitap ediyormuş gibi. 'Doğum günümden bir hafta önceydi.'

'Onu çok düşünüyor musun?'

'Ah, evet' diye cevapladı. 'Her zaman.'

'Öldükten sonrası nasıldı hatırlıyor musun? Neler hissettiğini hatırlıyor musun?'

'Hayır sanmıyorum' dedi 'Tam olarak değil. Eminim en kötüsünü hatırlamıyorumdur.'

'En kötü bölümleri hatırlamayı hiç istedin mi? Yani, bir çeşit onun gitmesine izin vermeme şekli?'

Yavaşça başını salladı, dudaklarını büzdü. 'Hayır bu şekilde daha iyi. Bazı şeylerin bizden gizli kalması daha doğrudur. Sanki daha derindeki yarımız saklıymış gibi, hatta bizim kim olduğumuzu saydıklarımızdan bile. Bence içimizde bir yerlerde bir iyilik var. Kötü bölümlerini hatırlamadığıma memnunum.'

'Tekrar evlenmeyi hiç düşündün mü? Hiç kendi kendine, evet, şimdi hazırım, şimdi birisine aşık olabilirim dedin mi?'

Başını salladı. 'Hayır. Bu hiç olmadı.' Sesi cüretliydi, kendine acıma ya da keder yoktu.

'Peki buna nasıl dayanabildin? Sonsuza kadar tamamen yalnız olma düşüncesiyle nasıl başa çıkabildin?' Yüzü koyun döndü ve

başını kaldırdı, çenesini yumruklarına dayayarak, ona gülümsedi, genelde saklı olan yüzünün derinliklerini açan bir gülümseme. 'Kim demiş sonsuza kadar yalnız olacağım diye? O kadar yaşlı değilim. Hala olabilir, bana göre.' Omuz silkti. 'Hala zaman var. Bir sürü zaman var.'

'Yani bir gün aşık olabilirsin?'

'Olabilirim. Olabilirim' solgun gözleri sigara dumanının perdesi arkasında parıldadı. 'Rainey, belki inanmayacaksın ama böyle bir inancım var.'

'Gerçekten?' diye sordu.

'Evet' diye cevapladı, başını eğerek. 'Ah, evet.'

BÖLÜM V

ON YEDİ

Şükran Günü, 1992
Milwaukee, Wisconsin

Yirmi iki yaşındaki ve sekiz haftalık hamile Rainey McBride oturma odasının penceresinin önünde durmuş Sandstone Avenue'deki her evin ön bahçesini dolduran karın, baş döndüren koşuşturmasını izlerken, diğer odadan gelen kokular ona saldırırlar; hindi, dolma içi, et suyu ve tart, başkaldıran midesini alt üst etmek, zavallı başını döndürmek için hazırlanmış koku potpurisi. 'Tanrım' diye fısıldar, donmuş camda dua eden yüzü görünür. 'Ya berbat bir anne olursam? Ya çocuğum doğunca kaçmak istersem?' Rainey bıçak, çatal ve kaşıkların narin mutfak müziğini dinler; ses potpurisi ve kapının hemen ötesinde ılık, rahat koşuşturma. 'Annemi her düşünmem bir ceza. Onu ne kadar sevdiğimi ve bunca zamandır gerçekten onu ne kadar özlediğimi bilmek.'

Rainey avuçlarını cama dayar ve manzaraya bakar. Görüş alanında otobüs garajına giden eski patika vardır ve terk edilmiş salıncağa dikkatle bakar, paslı zinciri donmuş, kırılmış tahta oturağından buzlar sarkan. Çocuğuma tüm bunları göstermek istiyorum; çocuğumun hayat hakkındaki her şeyi bilmesini istiyorum. Benim

hayatım, diye düşünür. Yalnızlık dışında, onun bu konuda herhangi bir şey bilmesini istemiyorum. Rainey birkaç santim geriye gider ve camdan kendi yüzünün yansımasını görür. Hamilelikten dolayı solgundur, onu dizlerinin üzerine çöktüren ve kurtulmak için ağlatan her gün sabahki hastalık nöbetlerinden dolayı, derisi gözlerinin altında hafifçe kararmıştır ama saçı parlaktır, yoğun kızıl-kahve. Birden arkasında ay gibi annesinin yüzü yükselir, kendisinin üzerinde yüksek ve hayalet gibi gözüken. Rainey Mary Jane'in uzun, siyah saçları, parlak yeşil gözleri, ışığı yakalayıp yansıtan küçük altın küpelerini inceler.

'Hu, hu, Rainey, tatlım, yemek zamanı' der Mary Jane yumuşakça, serçe parmağındaki gümüş yüzüğü döndürüp, sinirli sinirli ciklet çiğnerken. 'Bize katılmak ister misin?' Rainey gerçek hayattaki annesini görmek için penceredeki imajdan başını çevirir.

'Tamam' diye cevaplar Rainey, bir saniye için kendinden geçip buzlu cama dayanarak kendini tutan.

'Ne var, Rainbow?' diye sorar Mary Jane. Çoraplı ayaklarıyla odayı adımlar, kolları açık, kızını göğsüne sokmak için heyecanlı. Mary Jane onu kucakladığında Rainey şefkat ve tütün kokusu alır, terli başında ince parmakların belirsiz okşamalarını hisseder.

'İyiyim, sadece biraz başım döndü' der Rainey, nefes alışını düzenlerken. 'Sen git, bir dakika içinde oradayım.' Mary Jane başını eğer ve yemek odasına geri döner, uzun şeffaf eteği her adımda hışırdar.

O kadar yıl boyunca onu öyle özledim ki, diye düşünür Rainey, dalgın, elini karnının yuvarlak yumuşaklığına koyarak. Ve şimdi bazen kendimi keşke hiç gelmeseydi diye düşünürken buluyorum.

Yemek odasında diğerleri onun gelişini sabırsız gözlerle beklerler. Rainey çabucak yüzlerini inceler -Mormor, Büyükbaba Garth, Ingebjorg teyze; yaşlı muhafızların katı, değişmez sağları. Onların karşılarında Mary Jane oturur, sinirli, genç kız gibi, hoşnut etmeye hevesli; kocası Joe, eksik dişli gülümsemeli ve adaleli kolları ile ve sekiz yaşındaki kızları Rebecca, ağır başlı, masum çocuk, küt burunlu ve yuvarlak, biçimsiz elli. 'Beklettiğim için üzgünüm' diye özür diler Rainey.

Bu benim ailem, diye düşünür kendi kendine Rainey. Ben onlara aidim. Ancak orada bulunanların yüzlerinde, orada bulunmayaların yokluğunun yansımasını görür. Bu masanın her zaman kısmen boş olacağını bilir, isimler asla söylenmese de, o gidenler asla yer almasa da. Televizyon, çalışma odasında yavaş yavaş çalışır; bir futbol maçı, üçüncü çeyreğin sonları, Badgers 17'ye 3 galip. Rainey sessizlikte bunu duyar ama kimse televizyonu kapatmak için kalkmaz.

'Rainey bil bakalım ne oldu? Woody Enişte bana nasıl gitar çalınacağını öğretecek' der Rebecca, geniş ellerini birleştirip sandalyesinde kıpırdanarak, kara gözleri kalın gözlüklerin arkasında far gibi ışıldar.

'Utmerket!' diye hayretini belirtir Ingebjorg Teyze, kocaman bir gülümsemeyle 'Bu müthiş olacak. Bu ailede daha önce hiç müziğe yetenekli biri çıkmadı. Şey Margaret'in kızı Agnes bandodaydı ama ona müzik denir mi bilmem.'

Rainey sandalyesinde kıpırdar ve yuvarlak köşelerinden kalçalarının taştığını hisseder. Elini Woody'ninkine kaydırır, kendi elini kavrayan uzun, ince, parmakları hisseder. Ona doğru uzanır, Old Spice ve sigara kokusunu alır, saçının kırlaşmış, grileşen yo-

ğun kıvrımlarının arasında tepede parlayan ışığı görür.

'Amos'a ne dersin?' diye sorar ısrarcı bir fısıltıyla.

'Hayır' diye cevaplar çabucak, başını sallayarak.

'Amos Stern? Hadi kulağa çok hoş geliyor' diye ısrar eder. 'Ben hala İncil'de geçen bir isim koymak taraftarıyım.

'Biraz bekleyelim' diye fısıldar. 'Birkaç hafta daha bekleyelim, n'olur.' Rainey çocuğuna isim vermekten korkar isim verirse, sinsi, ayartıcı bazı güçler onu kandırabilirler. Doğumdan önce onu kaçırarak bu dünyadan gitmesi için kandırabilirler diye korkar. Rainey doktora korkularını söyledi; 'İlk on iki hafta kritiktir' diye açıkladı doktor, onun çizelgesine bakarak; 'Bunu atlattıktan sonra sağlıklı normal bir doğum için ihtimaller yüksek tabi' diye eklemişti uğursuzca, 'hiçbir şeyin garantisi yoktur.'

Ingebjorg Mary Jane'e başıyla işaret eder ve ikisi yemeklerini getirmek için mutfağa gitmek üzere kalkarlar. 'Doğru mu, Rainey, tüm sınavlarını verdiğini duydum' der Joe sandalyesinde geriye kaykılarak. 'Mary Jane senin bu yaz mezun olabileceğini söylüyor.'

'Yani hala emin değilim' diye cevaplar Rainey, başını eğip masaya bakarak. 'Gelecek dönem sadece bir ders alabilirim. Hamile olmak bazı şeyleri değiştiriyor.'

'Uff da! Bu gidişle hayatının geri kalanını üniversitede geçireceksin' der Mormor, başını sallayarak. 'Senin hala daha ikinci sınıf öğrencisi olduğuna inanamıyorum.' Boynunu Joe'ya doğru uzatır. 'Tahmin edemeyebilirsin Joe ama çok parlaktı. Çocukken onun bir gün iyi, önemli şeyler yapacağı konusunda büyük ümitlerimiz vardı.'

'Bir bebeğe sahip olmaktan daha büyük ne olabilir?' diye so-

rar Woody kızgın, 'Dünyaya yeni bir yaşam getiriyor.'

Mormor içini çeker. 'Bu bazı insanlar için doğru, ama Rainey asla diğer çocuklar gibi değildi. Öyle hırslıydı ki, altı ya da yedi yaşında bile bambaşka şeyler olabilirdi. Ama şimdi...' sesi azaldı. 'Yirmisinde evlilik, yirmi ikisinde bir bebek. Her şeyi berbat ettin.'

Rainey dudağını ısırır, acının derinliğine şaşırır. 'Er geç üniversiteyi bitireceğim' diye ısrar eder. 'Sadece çocukken yaptıklarımı düşünmekten hoşlanmıyorum. Hayatta çok daha ilginç şeyler var.'

Mary Jane ve Ingebjorg tereyağıyla kızartılmış hindi, patates püresi ve şekerlenmiş patates ile tepeleme dolu tabakları taşıyarak yemek odasına girerler. Her şey sıcak ve parlak görünür, kendi sularında kaynayarak, sadece soğuk kızılcık jölesi dışında, doğal olmayan bir şekilde hayat dolu görünen ve delirmiş gibi titreyen. Rainey peçetesini ağzına tutar, boğazının arkasındaki yanmayla kavga ederek. 'Bugün Şükran Günü' der kendi kendine. Şimdi kusamazsın.

Büyükbaba Garth masanın başında vakur oturur, yemeğe başkanlık ederek. Bıyığı titrer ama duruşu mükemmel, omuzları diktir, onun yanındaki sandalyede hala kabul etmediği hastalığı dolayısıyla kamburlaşmış oturan Mormor'un tersine.

'Rainey, şükran duasını sen eder misin?'diye sorar Büyükbaba Garth, ellerini birleştirerek. 'Tabi' diye cevaplar. Rainey derin bir nefes alır ve başını eğer. Woody onun parmaklarını sıkıştırır ve Rainey küçük sıcak bir çarpıntının karnına doğru fışkırdığını hisseder. 'I Jesu' nawn, gar vi til bord, spise og drikke, pa dit ord...'

'Amin' der Rainey ve susar. Kafasının 'amin' ekosuyla dolma-

sını bekler. Bir an için uzaklarda bir gürleme duyduğunu düşünür, sesler yükselir ve kar kaplı ayaklarının donuk, çılgın sesleri, penceređen silüetler gördüğünü hayal eder ve sert bir rüzgârın kapıyı açtığını. 'Hayır' der kendi kendine 'hayır' ve hayal hemencecik kaybolur. Gözlerini açar ve önündeki masaya göz atar yiyeceklerle dolu ama yıllar önceki Şükran Günlerine nispeten hala gösterişsiz olan.

'İyi misin?' diye sorar Woody, ilgiyle gözlerini kısarak. 'Biraz keyifsiz görünüyorsun.'

'İyiyim' diye cevaplar çabucak. 'İyiyim.'

'Joe, kardeşin ve karısının tatillerde kasabaya geldiklerini düşünmüştüm' der Büyükbaba Garth, püre dolu bir kepçeyi kendine servis yaparken. Mary Jane ve Ingebjorg sinsi sinsi bakarlar. 'Değil mi?' diye sorar Garth.

'Sanırım sana söylemiştik' der Mary Jane yavaşça kucağındaki peçeteyle oynayarak. 'Biliyorsun, Frank'ın i-l-i-ş-k-i-s-i-n-i.'

'Ah, tamam' der Garth, bıyığını silerek. 'Özür dilerim.'

'Sekreteriyle' der Joe gururla, göğsüne vurarak. 'Aslında saygı göstermeli fena bir parça değil.'

'Joe' diye azarlar Mary Jane, kızgın bir bakış fırlatırken 'R-e-b-e-c-c-a'nın önünde.'

'Anne' der Rebecca alaycı, gözlüklerini geriye iterek. 'Ben sekiz buçuk yaşındayım. Sanırım kendi adımın nasıl harf harf söyleneceğini bilirim.'

Rainey gülümser, Owauskeum'daki iki yıl önce satılan, aileden hiç kimsenin elde tutmaya gücünün yetmediği evi hatırlayarak. Şimdi orada bir başka aile yaşıyor ve muhtemelen şimdi Şükran Yemeği yiyorlar. Ama onlar biz değil, o zamanları hatırlamazlar. Bizim ailemizin geçmişi onlarla kayboldu. O evde onunla kar-

şılaştığımı gösteren ondan sonra neler olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Ben Rainey'yim ve bu düşünceler sadece bana ait.'

'Anna ve ötekiler nasıl?' diye sorar Büyükbaba Garth. Anna, Torgrim, Christina ve aileleri, Delray Beach, Florida'nın yakınlarındaki bir tatil köyüne taşınmışlardı. Rainey ve Woody Paskalya'da onları ziyarete gitmişti. Rainey'nin kamyonu yeniyken ve Woody'nin ülkeyi arabayla geçmek arzusu da yeniyken Chicago'dan aşağı doğru inmişlerdi. Büyük planları Woody'nin ellerindeki karıncalanmayla sabote edilmişti, Chattanooga dolaylarında ayaklarını hissetmemeye başlamıştı.

'Doğrusunu söylemek gerekirse onların hala Wisconsin'de yaşadıklarını farz edebilirsiniz' diye açıklar Rainey tabağına üçüncü kez püre servisi yaparken hatırladıklarına gülerek. 'Evdeki mümkün olan her şeyi taşımışlar.'

Anna, Torgrim ve diğerleri küpe çiçeği ve lületaşı ülkesine, egzotik bitki ve mercan adalarındaki limon tartı ülkesine göç etmişlerdi, ama ihtişamlı sıcaklığı ve güneşi denemek yerine içeride oturuyor, perdeleri çekiyor, ışıkları kapatıyor ve Detroit, Minneapolis ve Sault St. Marie gibi yerlerden gelen insanlarla kanasta ve papaz kaçtı oynuyorlardı. Mobilyalar peluş ve ağırdı; koyu renkti, koyu renk ahşap süslemeler, puslu aynalar, seramik bira bardakları. Duvarları erik ve şarap rengine boyamış, verniklenmiş levhalar üzerine asılmış sülün ve ceylan kafalarıyla dekore etmişlerdi. Anna ve Tolgrim güneşte yanmış ve sağlıklı görünen, serin evlerinde beyaz Venedik'li sarhoşların ve benekli hintkamışından verandaların olduğu komşularının arasında münasebetsiz kalıyorlardı. 'Bu insanlarla karışmıyoruz' dedi Anna Rainey'ye, komşularını ima ederek. 'Mayolarıyla etrafta dolanıyorlar, kadının karnında kocaman bir yara izi olduğu halde. Ve bir

gün adamı sadece bornozuyla dışarıda gördük, gazetesini almak için eğildiğinde, cinsel organını apaçık gördük! Utanç verici! Yüzme havuzunda o kadar çok zaman geçirirsen olacağı bu. Biliyorsun klor beyne sızıyor.' Anna boş zamanlarında topak topak yünlü süveterler örmeye, lefse, lutefisk ve kesif, yağlı güveçler pişirmeye devam ediyordu, içinde ışık gibi parlayan soğuk hava hatırasını saklayarak. 'Güneş güzel ama bazen evi özlüyoruz' demişti Anna üzüntülü. 'Blue River Township gibi bir yeri özleyeceğimizi sanmazdık. Sanırım ayrılıncaya kadar evin değerini asla anlamıyorsun.'

'Bu Ervald'sız ilk Şükran Günü' dedi Ingebjorg üzgün, yemek neredeyse bitmek üzereyken, çatalını boş tabağın üzerinde çevirirken.

'Hayır, değil' diye düzeltti onu Mary Jane. 'Geçen yıl. Hatırlasana Temmuz'du. O...'

'Ah evet, haklısın' dedi Ingebjorg çabucak, rengi solmuş bir mendille dudaklarına dokunarak.

'Rezalet.'

'Evet.'

'Utanç verici.'

'Ah aptallık' diye müdahale eder Mormor, gözler aşağıya çevrilmiş ve çene göğse bastırılmış bir halde. 'Böyle hoş olmayan şeyler üzerinde durmak doğru değil.' Tabağındaki yiyeceklere daireler çizdirir, burnundan derin derin nefes alırken masa örtüsünü sıkıca tutar.

'Anne?' diye sorar Mary Jane, Mormor'a eğilip, ellerine uzanarak. 'Anne, ilaçlarından bir tane getireyim mi?'

'Hayır, iyiyim' diye cevaplar Mormor, sandalyede kımıldama-

dan durarak.

‘Sonja, belki gidip biraz dinlensen iyi olur, ha? Mary Jane ve ben sana biraz kahve ve tart getiririz' diye önerir Ingebjorg, geniş, kararmış yüzü ve toparlak vücudu Mormor’un solgun ve yıpranmış formunun tam aksidir.

‘İyileşecek’ diye ısrar eder Büyükbaba Garth, Mormor’un elini tutmak için uzanıp onu daha da sinirlendirmiş gibi görünen elini nazik bir şekilde sıkarak. ‘Sadece kötü bir haftaydı. Ama iyileşecek. Doktor öyle dedi değil mi Sonja?’ Gelecek yılı bekleyin. O zaman en iyi balkabağı tartını kim yaparmış göreceğiz.' Mormor başını sallayarak ağzını uysallıkla kapatır, acıyı kabullenerek. Mormor’un çatal ve bıçağını düzeltirken Büyükbaba Garth’ın yüzüne bir gölge düşer. Gölge gözlerinin altındaki boşlukları karartır, ama bu gölge, ne gelirse gelsin kabul edecek olan Mormor’a düşmez.

Ingebjorg derin bir iç çekişle tabağı iteler. ’Çok lezzetliydi. Ama her zaman olduğu gibi çok fazla yedim. Ah, jasa, sorun yok, çünkü yeni yıla kadar diyete başlamayacağım.’ Birden elini önlüğüne daldırır ve bir deste, parmak izi dolu fotoğraf çıkartır ve masanın etrafındakilere dağıtır. ‘Neredeyse umutmuştum! Şu küçük bayana bir bakın. Bu benim kardeşimin torunu Emily Ingebjorg. Altı aylık ve tam bir melek. Emily Ingebjorg -güzel değil mi? Benim adımı koydular.'

Rainey fotoğrafı eline alınca gülümser. 'Güzel' der, midesinde nazik bir kabarma hissederek, gelecek olanın hayali bir tekmesi. 'Şirin küçük bir sürat.'

Yedi ay nasıl beklerim diye düşünür Rainey, birden içi kararır. Sonsuz gibi bir süre. Bu çocuğu şimdi istiyorum, büyükan-

nem hala burada otururken. Ne söyleyeceğini bilmeme rağmen. 'Ah bebeğin kıvırcık, siyah saçları var aynı Woody'ye benziyor. Birimize bile benzemiyor.' Woody yatağın kenarında bir takvim bulunduruyor ve uyumadan önce her gece gidip karalıyor, gözlüklerinin ardından gözlerini iyice kısarak. 'Bebeğimiz şimdi şu kadar' dedi dün bana, kolunu omzuma koyarak. Çatlamış ve sararmış, etine kadar yenmiş serçe parmağının tırnağını göstererek. 'Gördün mü' dedi gururla. 'Sadece bu büyüklükte. Ama şimdiden omurgası, kalbi, her şeyi var.'

Ingebjorg yayılır, etli dirseklerine dayanarak ve derinden içini çekerek. 'Şu resimde Emily'nin giysisini görüyor musunuz?' diye sorar Ingebjorg. 'Onu ben yaptım. Kendi ellerimle ördüm.'

Yemekten sonra futbol izlemek için otururlar ve pencereden karın son mavi dokunuşunu, sızan alacakaranlığı seyrederler.

'Muhteşem bir hindiydi' der Mary Jane, divanda rahatlayıp şişko karnına vurarak, yanında duran Joe kolunu onun omzuna dolar onu fıçı gibi göğsüne yaklaştırır.

'Çok suluydu' der Joe. 'Sanırım şimdiye kadar tattığım en tatlı hindiydi.'

'Suluydu' diye onaylar Ingebjorg. 'Hilesi pişirmeye başlamadan bir saat önce her şeyi tereyağıyla yağlamakta. İçindeki suyu kapatan o.'

'Lezzetli, kuru değildi' der Büyükbaba Garth, dişlerinin arasına bir kürdan sokup, gümüş bıyığını okşarken.

'Hiç değildi.'

'Hımm.'

'Sanırım yukarı çıkacağım' der Mormor, yumruğu belinde,

sandalyesinden dimdik kalkarak. 'Sırtım beni öldürüyor, ayaklarımı kaldırmam lazım.'

'Yardım edeyim' diye önerir Rainey sırtına minder ve biraz da su getireyim istersen.'

'Ben hallederim' der Mormor sinirli, Rainey'ye çelik gibi bir bakış fırlatarak 'Yardıma ihtiyacım yok.'

'Biliyorum' der Rainey çabucak, 'Ben de yukarı çıkıyordum.'

'Ah tamam o zaman' der Mormor yumuşayarak.

Yukarıya çıkarlar, Mormor destek için tırabzanlara asıldığını saklar, Rainey hafif hafif nefesini tutarak arkasından yürür.

Rainey Mormor'u yatak odasına kadar izler ve büyükannesi yatağına yerleşirken sabırla bekler, ayağının altına yastık koyar ve televizyonun uzaktan kumandasını uzatır.

'Rainey, her şey bittiği için şimdi mutlusun değil mi?' diye sorar Mormor yavaşça, yatakta geriye doğru devrilirken, battaniyeleri etrafında yükselterek.

'Biten ne?' diye sorar Rainey, yorganı Mormor'un dizlerine örterken.

'Dört yıl önceki o berbat iş, o olanlar... ah, biliyorsun işte.'

Rainey derin bir nefes alır ve hiçbir şey söylemez. O bitmedi, diye düşünür. O şimdi her zaman benimle, ne zaman isterse bana dokunabiliyor. Beni hiç yalnız bırakmayacak. Ben de ölünceye dek sanırım. Ve sonra birlikte olacağız.

'Ne oldu evlat? Biraz bitkin görünüyorsun' der Mormor, uzaktan kumandayla kanalları gezerken.

'İyiyim, bir şey yok.' Rainey başını sallar, kafasındakini uzaklaştırmaya çalışır 'Başka bir şey getirmemi ister misin? Bir bardak portakal suyu, bir dergi veya başka bir şey?' diye sorar Rainey ya-

tağın yanındaki bir sürü küçük şeylerle dolu masaya bakar; bir tarak ve fırça, törpü, boş bir bardak ve parlak renkli ilaçlarla dolu bir şişe; Norveççe dua kitabı, Bonneboken, Mormor'un üye olma töreninde aldığı kitap, deri kabı şimdi daha fazla iz olmuş.

'Yok, her şey tamam. Şimdi başka bir şeye ihtiyacım yok' der Mormor yorgun, kolunu sallayarak.

'Tamam istersen...'

'Rainey, sadece birazcık dinleneceğim' diye ısrar eder Mormor, dik oturarak ve birden kızar. 'Telaşlanmana gerek yok.'

'Haklısın üzgünüm, iyi geceler' der Rainey. Büyükannesini öpmek için uzanır ama bunun yerine sadece elini alır. Rainey soğuk, kemikli boğumların elinden kaydığını hisseder. Mormorun eli yatağa düşer. 'Sabah görüşürüz' der Rainey yavaşça. 'İyi geceler.'

'Rainey' diye seslenir Mormor, Rainey'nin ensesindeki saçları diken diken eden bir sesle.

'Efendim?'

'Yatmadan önce birazcık bir zencefilli gazoz içmeyi dene, böylece sabah kusmazsın.'

'Olur der' Rainey. 'Tavsiyen için sağ ol.'

Rainey merdivenlerden inerken kulağı devam eden konuşmanın birkaç bölümünü yakalar.

'Rommegrot yapmalıydık' der Ingebjorg, şaşırtan, somurtkan bir sesle.

'Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?' diye sorar Mary Jane, ilgiyle uzanarak.

'Tabi tarif yemek kitabının arkasında, bilirsin, Sonja'nin eski kitabı?'

'Kapağında güveç olan mı?'

'Ja'

'Ah, javisst Selvsogt' derler. 'Ah, Jada. Eski dil alacakaranlıkta hatırlanır, geçmiş karanlığın altında kımıldanır.'

Rainey divanda Woody'nin yanına oturur. 'Woody' der yavaşça, hafifçe dürterek, dirseğinin yan tarafına bastırarak 'Woody tatlım, hadi.' Başını sallar ama ona bakmaz. İçmemesi gerektiği halde bir bira içmiştir ve şimdi donuk gözlü ve uykuludur, gerçekte konuşmayı dinlemez, bunun yerine Rainey'nin hayaline göre kafasında duyduğu müziği dinler. Old Style'i buzdolabından çıkarırken Rainey onu izledi ve durdurmak için gitti, doktorları ona içmemesini söylemişlerdi ve Rainey şişeyi kapıp geri koymak istedi. Ama sonra, sadece bir biraydı ve onu çok istiyordu, bunu görebiliyordu, kehribar renkli sıvıyı boğazına eğdiği zamanki mutluluğu hissedebiliyordu, dudaklarını yaladı ve yavaşça başını arkaya atıp ağzındakini yutarken şişenin uzun ince boynunu okşadı.

'Hıh?' diye sorar Woody, dalgınlığından yarı uyanarak.

'Bir şey yok' der Rainey ona, kollarını boynuna dolayıp çenesini göğsüne dayarken 'Tamam, sonra söylerim. Uyuyabilirsin.'

'N'oldu?' diye sorar Woody, öne uzanarak gözleri dalgalanır, dudaklarında bir yumuşaklık gezinir.

'Bir şey yok ' diye temin eder onu, önceki üzüntüsü birden geçer 'Gerçekten bir şey yok.'

Gece yarısını oldukça geçmişken açlıktan ölmüş bir halde Rainey mutfağa iner ve soğuk et dilimleriyle tepeleme dolu bir tabağı çıkartır, parmaklarıyla eti ince parçacıklara ayırır ve aç bir şekilde ağzına atar. Tarttan, mısırlı pudingden, çırpılmış kremanın

gümüş kasesinden tadar, hatta soğuk, katılaşmış et suyundan, üstündeki tabakayı parmağıyla toplar ve diline koyar. Yiyecekler şimdi inanılmaz derecede lezzetlidir ve sanki daha önce hiç yememiş gibi yoğun şekilde tadına varır. Sekiz kilo almıştır, hamileliğin ilk sekiz haftası için limitin üzerindedir ama önemsemez. Şimdi erkek tavırlı kızdan hiçbir işaret yoktur, hatları belirgin ve kadınsıdır, damgalı yeni bir Rainey McBride.

İlk önce, Rainey arkasındaki yumuşak ayak seslerini duymaz ‘Ah üzgünüm’ diye mırıldanır Mary Jane, gözlerini ovuşturarak, ‘Burada olduğunu bilmiyordum.’ Uzun, pazen bir gecelik giymiştir, siyah saçları omzunda gevşekçe toplanmış, tüylü terlikleri uzun ince ayaklarını kapatmış.

‘Sorun değil.’ Birbirlerine acemice bakarlar, ikisi de ne söyleyeceğini bilemez. ’Tart güzeldi’ diye başlar Rainey. ‘Cevizli tart - senin yaptığın.’

‘Ben kirazlıyı yaptım’ diye cevaplar Mary Jane, çenesini kaşıyarak.

‘Ah, o da güzeldi’ der Rainey.

‘Sağ ol. Yemek pişirmeyi seviyorum’ der Mary Jane, bir bardağa uzanıp, musluktan su doldurarak. ‘Sadece annem kadar iyi olmayı isterim.’

‘Pişirmekte sen de iyisin’ diye ısrar eder Rainey, ‘Çok iyi.’

‘Tam değil.’ Mary Jane başını sallar. ‘Ben hiçbir şeyde iyi değilim. Öğrenciyken tam bir aptaldım ama sen bir sürü şeyde iyisin. Ve Rebecca da okulda gerçekten iyi, özellikle fen ve geometride ve bir şeyler inşa etmede! O küçük şişko elleri meşgulken bir görmelisin. Geçen ay lazer ölüm ışını makinesi yaptı, yani adını o öyle koydu. Onu öğle yemeği parasını çalan çocukları buharlaştır-

mak için kullanacağını söyledi.'

Rainey gülümser 'Mormor hala uyanık mı?' diye sorar, başıyla Mary Jane'in elindeki suyu işaret ederek.

'Ha? Yo,yo' der Mary Jane çabucak. 'Bu Rebecca'ya. Kötü bir rüya görmüş, ben onu sakinleştirmeye çalışıyorum.'

Rainey uysal ve uykulu Rebecca'yı gıpta ederek hayal eder, annesinin yanındaki sıcak cebine sokulmuş, Mary Jane'in kollarının kıvrımında sıkışmış.

'Rainbow, sadece bilmeni istiyorum, benden nefret edebilirsin, sorun değil' der Mary Jane dikkatlice. 'Bunun için seni suçlayamam.'

'Senden nefret etmiyorum' der Rainey bezgin. 'Böyle bir şey değil sadece o kadar zamandan sonra bir anneye sahip olmaya alışmak çok zor, özellikle şimdi bir de ben anne olacağım.' Rainey hayali bir anne yarattığı o yıllardan sonra gerçek Mary Jane'in hayal kırıklığı yarattığını asla açıklayamazdı -o sadece bir kadındı, Texas'ta Carlos'la yaşadığı on yıldan sonra yumuşak bir aksanla konuşan ve sinirlenince kulağını çekiştiren.

'Kaçtığımda ağabeyimi çok özlüyordum. Bu bir mazeret değil, biliyorum ama on altı yaşındayken bir bebeğim vardı ve düzgün düşünemedim, geri gelmek istedim ama zaman geçtikçe bu daha da zorlaştı. Benden nefret ettiğinden öyle emindim ki, eve geri dönmekten çok korktum.'

'Anlıyorum' der Rainey. 'Nasıl hissetmiş olduğunu biliyorum.' Mormor ve Büyükbaba Garth'ın her şeyi nasıl zorlaştırdıklarını hayal edebiliyorum. Bir şaşkınlık dönemiydi eminim.'

'Sağ ol Rainey' der Mary Jane. 'Benim için hak ettiğim kadar iyi bir evlatsın. O kadar zaman seninle neler kaçırdığımı bilmek,

benim cezam.' Mary Jane uzanır ve Rainey'yi kucaklar, ince parmakları Rainey'nin sert sırtına batar; parlak, siyah saçları Rainey'nin dudaklarına yapışır. Onu affetmedim, diye düşünür Rainey. Henüz değil, ama bir gün affedeceğim. Affetme potansiyeli benim içimde; bunu hissedebiliyorum, derimin altında derinlerde gömülü. Ama ortaya çıkıncaya kadar bu küçük sırrı saklamak, her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamak daha doğru. Gerçeği bilmesine gerek yok. Sonunda bana geri döndü ve bu ümit etmeye bile cesaret edebileceğimden fazlası.'

Rainey odasına geri döner, çocukluğunun odasına, doldurulmuş hayvanlarla ve diğer oyuncaklarla hala dolu olan; beyzbol kartları tahta çerçevesine sıkıştırılmış duvarlar ödüller ve kurdelelerle donanmış, bir zamanlar çok parlak olan ama şimdi lekelenmiş ve geçip gitmiş olan bir şeyin işaretlerini, yiten bir sözün rahmetiyle onu azarlamış gibi.

Woody uyuyor ve onun eski yatağında yavaşça horluyor, elleri yanağının altında birleşmiş. Rainey ona bakar ve aşkının derinliğine şaşar. Onu bir balta gibi ortasından ayırıyor, derisinin altındaki karanlık, ıslak ete kadar kesiyor. Rainey kıvrılıp yatağa girerken kolunu birkaç santim kadar kaldırıyor, sadece yanına kayıvermesi için yetecek kadar yer. Rainey başını onun vücuduna dayar, göğsündeki sesleri dinler. Kalbinin ince kağıt gibi çırpınışını duyar, çok yakın ve çok uzak görünen bir santim geri çekilir. Narin şeylerin nasıl kolayca tahrip edilebileceğinin farkındadır; Woody'nin kalbi, ya da kendi kalbi, ya da içindeki küçücük bebeğin mikroskobik kalbi gibi narin şeylerin.

Woody birazcık uyanır, dudaklarını yalar ve içini çeker. Elini

onun beline ve karnına koyar, çenesini ensesine dayar.

'Şişmanlıyorum' diye şikayet eder. 'Çok şişmanlıyorum ve oldukça hızlı.'

'Hı,hı.'

'Bu konuda ne düşünüyorsun ?' diye sorar.

'Bunu seviyorum' diye cevaplar uykulu.

'Gerçekten?'

'Tabi', şimdi sevilecek daha çok yerin var.'

'Aslında benim böyle eski şeklime dönmemi bekliyorsun' diye cevaplar, karanlıkta güler, ama söyledikleriyle ilgili bir şey ona dokunur ve ağlamaya başlar. 'Anlamadığım sonunda nasıl mutlu oldum' diye düşünür kendi kendine. Bu beklediğim son şeydi. Bazen bunun doğru olmadığını düşünüyorum; bu benim hayatım değil. Bir başka hayat var, özelliği acı ve keder dolu olması ve hemen köşeyi dönünce beni bekliyor, bir sonraki açılmamış kapının hemen arkasında çömelmiş ve bu diğer hayat geldiğinde bunların hepsi garip ve uzak bir rüya gibi gelecek, daha güzel gelecek çünkü bitmiş olacak. Buna da sahip olduklarıma bağlanamam; ne kadar çok çalışırsam çalışayım bundan ya da bir başka şeyden emin olamam.

Woody'nin uykulu parmakları onun yanaklarına dokunur; ıslaklığı fark eder ve yeniden uyur, dirseğinin üzerinde kalkar, 'Ne var tatlım? Ne oldu?' diye fısıldar acıyla.

'Bir şey yok' diye cevaplar, yüzünü çevirerek.

'Hey tatlım biliyorum bebek için endişelisin ama oğlum iyi olacak' diye ısrar eder Woody omzunu tıpışlarken. 'Ya da kızım Carrina'ya ne dersin? Carrina Stern? Bir kız için güzel bir isim.' Onun karanlıkta iç çektiğini duyar. 'Umarım kızdır ve tam sana

benzer. Rainey sen müthiş bir kadınsın, bir eşsin. Müthiş bir anne olacaksın. Biliyorum sonunda her şey yoluna girecek.'

'Sana inanmak istiyorum' der Rainey 'ama artık inancım kalmadı, oysa çocukken vardı. Şimdi daha da zor.'

'Sorun yok, Rainey, çünkü sana ben inanıyorum' der metanetle, sesi geceye yanan fener gibiydi. 'Elimi uzatıyorum ve birbirimize dokunduğumuzda seninle Tanrı arasındaki uzaklığı ben dolduruyorum. Onun vücudundaki kolunu büker, çenesini onun yan tarafına gömen Rainey onun nefesini hissedebilir, göğsündeki ileri geri sallanan.

Benim bebek için endişelendiğimi sanıyor, oysa bu doğru değil, diye düşünür kendi kendine. Bebeğimiz içimde bir fikirden daha büyük değilken ve ben kocamın yanında uzanmış yatarken ona her şeyi anlatmadım. Ben hala ölümü benden çok seven bir çocuk için yas tutuyorum ve Woody, bunu bildiğini sanmasam da bazen gecenin ortasında ilk karısının adını söylüyor, bazen uykusunda uzun siyah saçlı, siyah ateşli gözlü ince esmer kadın için ağlıyor. Bunu ona anlatmadım ama bir gün anlatacağım. Zaman var, daima bir sürü zaman var. Ben Rainey'yim ve bu düşünceler bana ait.

Rainey uykuya dalarken artık Ambrose'u ya da Emelita'yı hatta içindeki bebeği düşünmüyor. Bunun yerine düşünceleri kırmızı suratlı ve terleyen, altı aylık kardeş torununun fotoğraflarını ileten Ingebjorg Teyzeye kayıyor. Ingebjorg mutfağın sıcaklığında, ağır tavaları tencereleri kaldırmaktan yerleştirmekten yorulmuştur. Böyle ağır bir iş için artık çok yaşlıdır, ama vazgeçmek için hiçbir arzusu yoktur. 'Bu benim kardeşimin torunu' der, alnını nemli bir mendille silerken, etli dirseklerine dayanır ve gururla fotoğrafı

gösterir. 'Bir melek değil mi? Emily Ingebjorg. Benim adımı koydular.'

Rainey Ingebjorg'un gizli kederini bilir; diğer kalbinin ağlayışını duyar. Ama başka hiç kimse bunu hissedemez ve kederin benimle emniyette. Ben Rainey'yim ve her şeyin göbeğindeki acıyı tanırım. Rüyasında Rainey akşam yemeğine inmek üzeredir ama bulantısını durdurmak ve kafasındakini uzaklaştırmak için bir an durur.

'İyi misin?' diye sorar Woody, solgun gözleri ilgiyle kısılmış. 'Biraz keyifsiz sarsılmış görünüyorsun.'

'Ya, iyiyim' diye cevaplar Rainey küçük narin elini alıp kendisininkinin içinde özenle tutarak, 'Çok iyiyim ve masanın olduğu şu diğer odaya girmeye hazırım' der ona. 'Adım söylendiğinde oturacağım, burası benim hep bilindiğim yer.'

ELIZABETH
RIDLEY

RAINEY'İN AĞIDI

Parlak, kendine güvenen, kızıl saçlı Rainey McBride bir basketbol maçı sonrasında kalabalık soyunma odasında doğdu. Onlu yaşlardaki annesi tarafından terk edildi, ortabatıda müsahamasız İskandinav büyükanne ve büyükbaba tarafından yetiştirildi, sevgi ve ilgi özlemi, egzotik ikinci kuşaktan kuzeni Ambrose Torsten Dienst tarafından karşılandı; modaya uyan, varlıklı, geleceğin Danimarka prensi olarak düşünülen ve Rainey'in duygusuz köy hayatında yer almayan tüm zarafet ve ihtişamı taşıyan.

1979'da bir Şükran Günü yemeğindeki dramatik ilk karşılaşmalarının ardından Rainey ve Ambrose kan kardeşi oldular ve birbirlerinin ruhlarını koruyacaklarına dair yemin ettiler: Yıllar sonra beklenmeyen sonuçlara yol açan ciddi bir yemindi bu;

Rainey'in hikâyesi her açıdan bir ağıttır: Kaybedilenler için, kaybetmekten kaçanlar için ve Rainey gibi aşk yoluyla acının ağıdını gerçekten anlayabilecekleri günü bekleyenler için...

ISBN 975-308-086-7